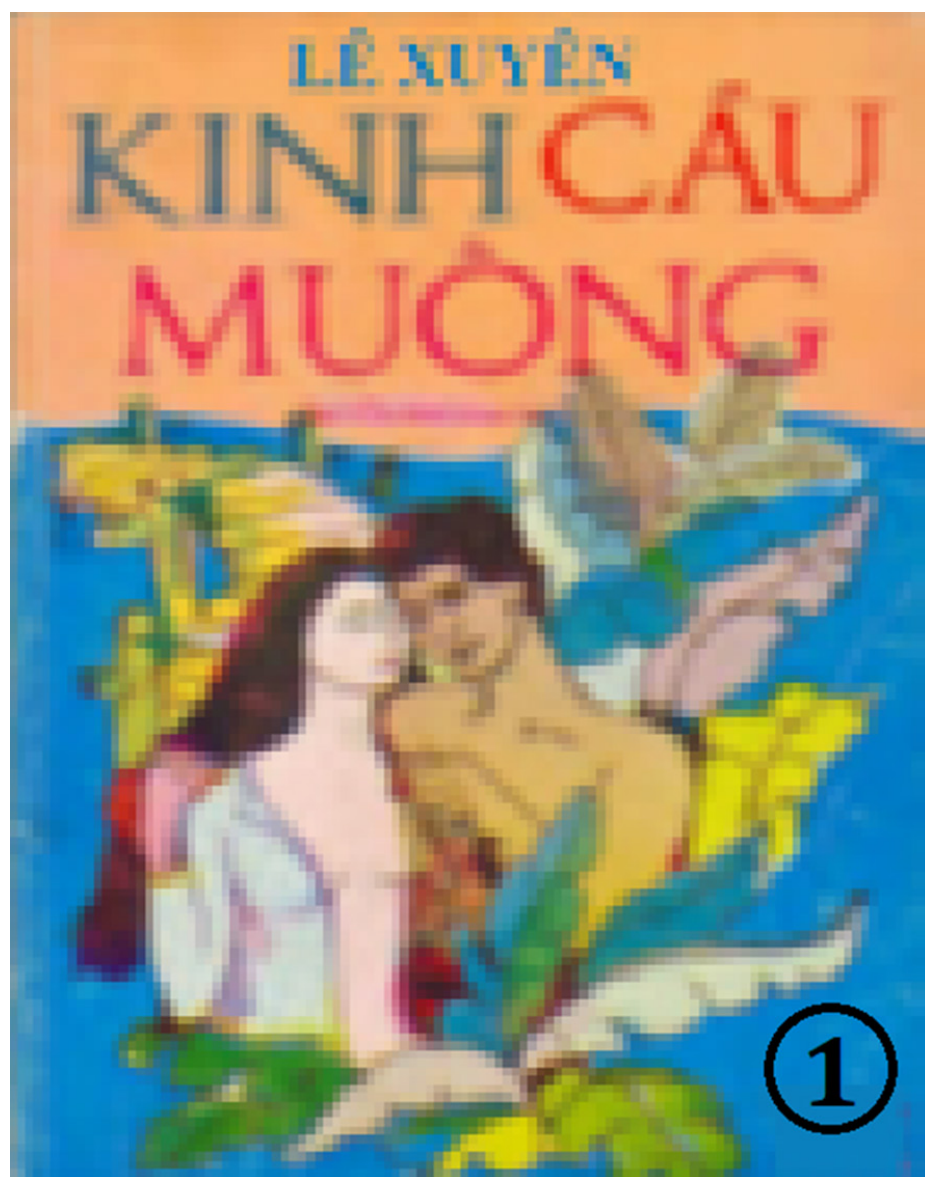

In tại Kim ấn quán - 1968

kinh cầu muống

lê xuyên

*bản dựng năm 2022 như một nén hương trầm tưởng nhớ
cố nhà văn Lê Xuyên*

kinh cầu muống lê xuyên

bìa: *Kim Ẩn quán*

trình bày: *Anywhere*

nguồn: *Tieulun.org*

Copyright © 1968 by lê xuyên

kính cầu muống

(quyển một)

lê xuyên

1.

Năm 1946, tại một vùng ở quận Hồng-Ngự, kế cận biên giới Miên-Việt...

... Thế đứng xống lưng trên xuồng nhìn về một đám cháy ở miệt kinh Cầu Muống rồi quay lại hỏi bọn người đi trên xuồng:

– Chắc tụi Thổ bên kia qua phá phách phải không mấy anh? Một người thản nhiên đáp:

– Chớ gì nữa.

... Và mấy tay dầm trên xuồng “cui” vẫn tiếp tục bơi tới như chẳng có việc gì xảy ra hết.

Thế vẫn đứng yên như có vẻ bức tức rồi ngập ngừng lên tiếng:

– Hay là mình quay lại coi sự thể ra sao...

8 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Tâm, một đội viên thân cận của Thế, cười đáp:

– Ổi, hơi sức đàn anh thắc mắc chuyện đó, ở miệt này tại Thổ qua lại cướp bóc hà rầm. Anh mới xuống đây nên anh... không quen đó thôi.

Thế cười gượng:

– Nhưng mình thấy như vậy mà làm ngơ thì coi cũng kỳ, nhứt là một khi trót tuần này mình đã ăn dầm nằm dề với bà con cô bác ở bên... Nay họ gặp chuyện không may mà mình...

Tâm cười rộ:

– Anh này sao hay thắc mắc quá! Thì cứ kể như mình không thấy gì hết, mình đã đi xa rồi. Anh nên nhớ rằng bọn mình cần về gấp bên Cái-Vùng. Máy ảnh ở bên đang mong đợi tụi mình dữ lắm.

Thế nghiêm giọng lại:

– Mình trở qua Cầu Muống trong vài giờ cũng chẳng sao mà! Máy cha nội ở Cái Vùng kêu mình về giúp là vì họ sợ bọn mình ít người mà lang bang miệt này rồi có ngày bị hốt hết. Máy cha đó nhát như thỏ đế nên mới lo quính lo quéo như vậy.

Bơi xuống trở lại Cầu Muống đi mấy anh!

Tâm nhắm mắt:

– Anh có qua bến thì mọi việc cũng đã xong xả hết rồi và mình chỉ có nước lấy mắt ngó chớ làm gì được!

– Ấy, mình cũng phải ăn ở cho hết tình hết nghĩa chớ!

Tâm thở dài, nhún vai, quay qua bảo mấy tay bơi xuống:

– Quay trở lại đi anh em!...

o O o

Xuống vừa cập bến là có một số đông người trên xóm đổ xô xuống. Bác Năm, người được mọi người trong vùng nơi đây vồn vã lên tiếng:

– Tui tính thế nào anh em cũng quay trở lại. Phải chi anh em còn ở đây thì “bà hú” mấy thằng cô hồn đó rồi! Tụi nó qua có ba đứa hà!

10 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế nhảy lên bờ nhìn về phía có khói và hỏi:

– Tụi nó đốt nhà ai đó?

Bác Năm lắc đầu thờ dài:

– Nhà của vợ chồng anh Sáu...

– Anh Sáu nào?

– Anh Sáu... ông già của con Nhạn đó!

Tâm đứng bên cạnh Thế vọt miệng kêu lên:

– Ý trời nhà của cô Nhạn! Cỗ có sao không bác?

Bác Năm lại lắc đầu:

– Tụi nó đốt rụi căn nhà của hai vợ chồng anh Sáu.

Thế chặn ngang:

– Sao lại chỉ có một căn nhà đó thôi?

– Dạ, vì căn nhà đó ở thoi loi ngoài rìa xóm nên mấy thằng đó xẹt qua là đụng liền. Có ba thằng thoi và chắc tại nó tưởng đâu là mấy cậu đã đi mất rồi nên

mới léo hánh qua. Tụi nó xông vào nhà tra khảo vợ chồng anh Sáu, và chắc đã lấy hết tiền của rồi.

Thế cau mày:

– Sao mấy bác ở đây mà không tiếp cứu gì hết vậy.

– Có khổ thì thôi, tụi này ai cũng lo công việc của mình hết. Tụi nó qua êm rơ thì ai có biết đâu! Tới chừng một thằng nhỏ chần trâu ở gần đó thấy vậy vội chạy về phi báo, tụi này mới hè nhau đánh mỗ, đập thùng thiếc la vang dậy và làm bộ kêu réo mấy câu tiếp sức nên tụi nó mới hoảng bỏ chạy. Ban đầu tụi này tưởng đâu tụi nó qua đây đến mấy xuồng chớ có dè đâu chỉ có ba ngoe như vậy...

Thế chặn lời bác ta:

– Vậy để tụi tôi lại thăm vợ chồng bác Sáu đó một chút...

Bác Năm nín tay Thế lại:

– Tụi nó “rằng” hết hai vợ chồng anh chỉ rồi còn đâu!

12 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế quắc mắt:

– Sao tui nó tàn nhần vậy?

Bác Năm phát một cử chỉ băng quơ:

– Chắc tui nó thấy bị động ổ nên làm ẩu như vậy... Hơn nữa, tui nó giết người là thường... và còn dễ hơn mình cắt cổ gà nữa. Thiệt ra ba thằng đó cũng thuộc vào hạng trộm cướp lạt xạm.

Tâm lo lắng xen vô hỏi:

– Còn cô Nhạn ở đâu bác?

Bác Năm chỉ về phía bên kia đồng:

– Tui nó bắt theo rồi.

Tâm cự nự:

– Sao bây giờ bác mới nói?

Bác Năm ngơ ngác:

– Coi, tui phải kể lại cho mấy anh em nghe có đầu có đuôi chứ!

– Sao bà con cô bác ở đây không rượt theo giải cứu cô ta!

– Thì tội tui chưa kịp làm gì hết kể mấy anh em qua tới... Với lại... bà con cô bác ở đây đâu có dám léo hánh qua bên, tuy rằng biết rõ ràng mấy thằng đó ở ven biển gần xít đây nè.

Tâm quay qua đề nghị với Thế:

– Hay là mình rượt theo tội nó hả anh?

Thế nhếch mép cười nhìn lại Tâm:

– Ừ, tôi cũng có ý định ấy, nhưng sao bây giờ anh... nóng ruột quá vậy?

Tâm chưa biết nói sao thì bác Năm vội lên tiếng cản ngăn:

– Mấy cậu cũng chẳng nên mạo hiểm qua bên, việc không đâu rủi ro một cái nguy lắm. Mấy cậu đã có lòng quay trở lại hỏi thăm như vậy cũng tốt lắm rồi.

Tâm nhăn nhó:

14 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Rồi bỏ mặc cô Nhạn cho mấy thằng mọi rợ đó sao?

Bác Năm thấp giọng:

– Thi con nhỏ đó... thế nào cũng dìu. Tụi nó tha đi trong chốc lát vậy thôi chứ đâu có giữ miết ở bên. Ngay đến thằng chồng sắp cưới của con Nhạn được tin cũng chỉ dấm ngực kêu trời chớ làm gì hơn được.

Tâm không giấu vẻ nóng nảy và quay qua hối thúc Thế:

– Mình rượt theo tụi nó đi anh!

Thế ngần ngừ:

– Tụi nó vọt qua con kinh Xẻo-Thương là đến phần đất Miên, mình có theo qua thì cũng chẳng biết đâu mà rờ...

Tâm chỉ về phía bác Năm:

– Bác này cho biết là ba thằng đó ở miệt ven biển thì dễ tìm lắm mà. Ở đó chỉ có mấy cái “tum” lèo tèo chớ bộ đông nhà cửa sao? Dân ở bên đây hay lén qua bên giăng câu lắm nên họ biết rõ tình hình ở bên hết trơn đó anh!

Thế cũng hất hàm về phía bác Năm:

– Nhưng bác cho biết là đảng nào tội nó cũng tha cô Nhận về...

Tâm giậm chân kêu lên:

– Anh sao thiệt thà quá cỡ! Cô Nhận là con gái chưa chồng mà anh biểu đợi cho tội nó thả về thì... banh rớt hết trơn rồi còn gì. Tội nó tới ba đứa lận chớ bộ ít ỏi gì sao?

Thế chắt lưỡi:

– Thì ai chẳng biết! Bộ trên đời này chỉ có một mình cô Nhận bị như vậy hay sao mà anh làm như trời sắp vậy!

Tâm lập cập đáp:

– Đành rằng là như thế nhưng nếu mình không hay biết thì thôi... Hay là anh để tội qua bên một mình cũng được...

Thế vỗ vai anh ta, định nói đùa một câu nhưng nhớ trực bên cạnh mình còn có nhiều người khác. Thế lấy giọng nghiêm nghị:

16 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Anh đi một mình, sao được. Tôi quyết định anh em mình cùng đi hết... (Đoạn đay qua bác Năm, Thế nói luôn). Bây giờ xin nhờ cô bác ở đây lo chôn cất giùm hai vợ chồng bác Sáu, con việc của cô Nhận để tụi tôi lo cho.

Vừa lúc ấy có tiếng chân người chạy thình thịch. Mọi người quay lại và bác Năm liền giới thiệu với Thế:

– Đây là thằng hai Mến... mà tui nói với mấy cậu hồi nãy đó. Nó tính cưới con Nhận.

Hai Mến hướng về phía anh em của Thế, mếu máo lên tiếng:

– Xin mấy anh đi cứu cô Nhận giùm.

Bác Năm đỡ lời:

– Thì mấy cậu đây sắp sửa qua bến cứu con nhỏ đó.

Hai Mến đưa tay quệt nước mắt, nói nhanh:

– Mấy anh đi cho tôi đi theo với.

Thế chưa kịp trả lời thì Tâm gạt ngang:

– Anh đi theo làm gì cho nó vương chân vương cẳng người ta thêm.

Hai Mến ngơ ngác:

– Dạ tui theo để kiếm cô Nhận vợ sắp cưới của tui.

Tâm xằng giọng:

– Người ta biết hết rồi cha nội! Sao hồi nãy anh chui đầu mất tiêu để cho ba thằng đó dẫn cô Nhận đi, rồi bây giờ lại đây chọn rợn.

Hai Mến ấp úng:

– Dạ, tui có chạy lại và thấy tui nó đang dắt cô Nhận... chạy te te xuống... Da tui nó tới ba đứa và có đủ mác, chà gạt thì tui đương cự sao lại!

Tâm lên giọng xài xể:

– Vậy thì rán chịu. Anh không dám lo thì bây giờ xê ra để tui này lo.

Thấy găng, Thế vội can thiệp:

18 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Được rồi, anh lại nên ở nhà để lo việc tổng táng hai vợ chồng bác Sáu với bà con cô bác ở đây. Còn việc tìm cô Nhạn thì đã có anh em tụi tôi.

Hai Mến nài nỉ:

– Tui rành đường đi nước bước ở miệt bến.

Tâm lại ngắt ngang:

– Tôi đây không rành hay sao?

Day qua Thế anh ta nói luôn:

– Thôi tụi mình đi kéo trễ quá.

Thế ái ngại nhìn lại Hai Mến trong một giây đoạn khẽ gật đầu...

o O o

Sau khi vượt qua Xẻo Thương, Tâm bèn đề nghị với Thế.

– Qua tới đây mình phải giấu xuồng và lên bộ mới được anh à. Tụi nó ở quanh quần mấy cái gò nổi nơi trước mặt mình đó.

Thế ưng thuận, và sau khi đưa chiếc xuồng giấu vào một đám đế rậm rạp, bọn bốn người của Thế lục tục lên bờ.

Đây là một vùng nước nổi mênh mông nên không có ruộng nương gì hết và dân cư không ngoài chục người sống với nghề giăng câu, đặt lọng, hoặc đầu trộm đuôi cướp.

Thế xốc lại bao súng lục, ngó quanh:

– Sao không thấy nhà cửa đâu hết cả!

Tâm sốt sắng đáp:

– Ở trên mấy cái gò ô môi đó. Thật ra thì chẳng có nhà cửa gì, chỉ có mấy cái thum sơ sịa và vì cây cối lau sậy che khuất hết nên mình đứng đây không thấy đâu là đâu hết, (anh ta chép miệng than thở)... Cha trể nãi quá!

Thế mỉm cười hỏi ngang:

– Bộ mê cô Nhạn đó lắm sao hả?

Tâm xẻn lén liếc chừng hai anh đồng đội và đáp:

20 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Đâu có, tôi ở miệt Cầu Muống khá lâu nên có quen biết cổ sơ sơ. Nay thấy cổ gặp nạn như vậy thì cũng... tội nghiệp.

Đoạn nhìn về phía trước mặt, anh ta nói lảng ra:

– Ở đây năm sáu cái gò rải rác trên đồng nước, vậy mình phải chia nhau ra để lục lọi. Như thế mới tranh thủ thời gian được.

Thế khẽ lắc đầu:

– Cũng chẳng cần phải phân tán như vậy. Tụi nó đem cô Nhạn qua đây... chắc tụi nó cũng... nóng ruột và xề lại một chỗ cao ráo nào gần nhứt chớ hơi sức đâu mà dẫn đi ba đường bảy đổi? Theo ý tôi, mình nên ghim vào cái gò gần. Và để tranh thủ thời gian mình phải đành lấy xuống và chống đi cho mau chớ lội ruộng với mực nước cao lên xấp xỉ tới ngực thì biết bao giờ mới tới nơi! Nghe nói tụi ở đây chỉ có dao mác chứ đâu có súng ống gì mà mình sợ.

Tâm tán thành liền và bọn bốn người lại lội xuống ra, hấp tấp chống đi sấn tới...

Thế ra hiệu cho rà xuống lại khi tiến gần tới gò. Tâm nóng nảy lên tiếng:

– Mình cứ ghim thẳng vô đó chứ hơi sức đâu dè dặt. Trể quá rồi anh! Tụi nó chỉ có dao mác thì đương cự sao nổi với bốn anh em mình có súng ống đầy đủ.

Thế suýt bảo anh ta đừng to tiếng:

– Anh hấp tấp như vậy không được. Bộ anh quên rằng mình đã sang đến vùng đất lạ hay sao? Nếu mình làm ầm ĩ thì thế nào đồn lính Miên ở gần đây cũng can thiệp. Anh nên nhớ rằng dầu sao đây cũng là một việc riêng tư và mình chỉ cần dẫn cô Nhạn về được êm thấm chừng nào hay chừng nấy.

Tâm rên rĩ:

– Nếu vậy thì còn gì đời cổ nữa!

Thế vỗ vai anh ta:

– Tài trời bây giờ cũng không cứu cổ được nguyên vẹn như ý anh mong muốn. Anh nên nhớ rằng mình đi đây cũng hơi liều, cũng hơi quá đáng thì đúng hơn.

Tâm cau mày:

22 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Anh không tính đồ thừa là vì tôi nên mới qua đây đó chứ?

Thế cười đáp:

– Đấy! Vì muốn lấy cảm tình bà con cô bác ở Cầu Muống thì đúng hơn. Thôi đi tới đi cha! Cự nự hoài!

Thế cho chống xuồng đi tuôn trong đám sậy cao và khi đã thấy rõ chiếc gò ở trước mặt anh ta ra lệnh cho mọi người ngừng lại. Tâm nôn nả đứng lên, chỉ về phía một chiếc xuồng kéo gác mũi lên mé cỏ dưới gò, thì thầm với Thế:

– Đúng là tụi nó ở đây rồi.

– Sao anh biết?

– Anh không thấy chiếc khăn bàn lông cũ màu xám xám trên sạp xuồng đó sao? Cô Nhạn thường đội chiếc khăn đó.

Thế lắc đầu như tỏ vẻ thương hại:

– Anh nhớ kỹ quá há!

Như không chú ý đến câu ấy, Tâm lo lắng nói tiếp:

– Chắc không xong rồi! Sao êm rơ hổng biết! Hồi nãy tôi hấp tấp quá. Phải tôi nghĩ tới trường hợp... vô phương cứu chữa này, tôi cũng chẳng đốc xúi anh qua đây làm chi nữa!

Thế mỉm cười:

– Sao phòng lên xếp xuống bất thường quá vậy? Tôi coi bộ anh còn chán đời hơn cái anh Hai Mến gì đó. Đã sang đến đây thì phải đem Nhạn về cho được kéo rồ mặt với cô bác bên Cầu Muống hết.

Đoạn nghiêm giọng lại, Thế phân công:

– Bây giờ hai anh em bơi xuống ở luôn lại đây để trông chừng mặt ngoài. Tôi với Tâm thì lội lên gò. Nhất định là không được “ôm sòm” đó nghe!

Dứt lời, Thế nhẹ nhàng nhảy xuống ruộng và ngoắt Tâm đi theo mình.

Hai người rón rén vạch sậy đi vòng ra phía sau gò leo lên bờ và núp sau một bụi tre gai dày bịt.

Tâm chỉ về phía gian nhà chòi sùm sụp nằm giữa gò, mái lá khuất hẳn dưới tán cây ô môi thấp sà, trổ đầy bông màu hường lợt.

24 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Sao không nghe tụi nó cựa quậy gì hết trơn vậy kia?

Hơi ngẩn ngơ đôi chút trước cảnh vật yên lặng và nên thơ trên gò. Thế chỉ ừ ào chiều lẹ.

Tâm nín lấy tay Thế:

– Chắc tụi nó mỗi một nằm ngủ lăn ra hết rồi phải không anh.

– Thì để vô tới đó rồi mới biết.

Nghe ngóng một hồi lâu không thấy gì lạ. Thế và Tâm thận trọng bò lần lại cửa chòi. Gần đến nơi, Thế ra dấu bảo Tâm phục ở ngoài, đoạn rút khẩu súng lục thủ sẵn trên tay nhanh như chớp lao người chạy thẳng lại cửa chòi, phóng chân đập tung cánh cửa vệt qua một bên...

Một tên Thổ đang nằm ngủ, giật mình, ngồi rột dậy và khi thấy một mũi súng đen ngòm chĩa thẳng vào mình cùng với bộ điệu hầm hừ của Thế, anh ta vừa ú ớ đầu mấy tiếng Miên, vừa run run đứng lên, hai tay giơ cao.

Thế quơ mũi súng quát hỏi:

– Còn hai thằng kia đâu.

Tên Thổ lấy lại sự bình tĩnh, đơ đờ trả lời bằng tiếng Việt:

– Hai thằng nào... tôi không biết. Nhà tui ở đây mà ông lớn!

– Tâm ơi vô đây, có một đứa trong này thôi.

Tâm xồng xộc chạy vào, đưa mắt nhìn quanh căn chòi và khi nhận thấy chiếc quần vải đen cùng chiếc áo túi vải bóng của Nhạn vút tung ở xó chòi, anh ta gầm lên một tiếng, quơ bá súng của cây cabin và thẳng cánh nện mạnh vào mang tai của tên kia.

Tên Thổ rú lên một tiếng đau đớn, ngã lăn trên mặt đất. Tâm hùng hổ xông lại co chân định bồi thêm một đá nữa nhưng Thế đã kịp giữ anh ta lại:

– Thôi mà anh! Anh có giết nó chết thì cũng chẳng có gì thay đổi hết. Bây giờ mình phải hỏi nó coi có Nhạn ở đâu...

Tâm hàm hừ giẫm một chân lên khuôn ngực to lớn của tên Thổ, quát hỏi:

– Cô kia đâu?

– Tôi không...

Một cú đá thốc lên cằm làm cho tên ấy chỉ kịp hự bự lên một tiếng. Tâm buông tên Thổ ra, chạy lại góc chòi và phát giác thêm một chiếc áo nịt vú đứt hết một quai, có lẽ vì bị giựt quá mạnh. Tâm cầm chắc mảnh vải bé nhỏ nhàu nát và cảm thấy đau nhói trong lòng. Anh vụt chạy lại trước một tên Thổ, đưa chiếc áo tơ tã ấy ra và hỏi gần:

– Vậy chớ cái gì đây? Không phải của cô gái đó à? Mày không khai thiệt mười mạng như mày tao cũng giết hết.

Thấy Tâm hung hăng quá, Thế vội lên tiếng:

– Anh Tâm, anh để thùng thảng chớ nạt nộ đồn tới, nó biết đường đâu mà nói. Đâu anh xê ra để tôi hỏi nó coi.

Tâm còn rần càu nhàu:

– Anh cà rịch, cà tang như vậy, tội nó dám chớ cô Nhạn đi mất đất.

Thế bước lại, đưa chân đá nhẹ vào người tên Thổ, dịu giọng bảo:

– Ngồi dậy đàng hoàng đi, và nếu trả lời cho sông sẽ những câu hỏi của tôi đây thì không sao hết. Anh nghe rõ chưa?

Tên Thổ lập cập đáp:

– Dạ rõ rồi ông lớn...

Thế cười lạt:

– Ông lớn cái con khỉ gì. Hai thằng kia đâu?

– Da tui... không biết.

Thế quắc mắt lên gằn giọng:

– A, thằng này ưa nặng mà! Mầy mà không khai thiệt tao đứng qua một bên để cho anh bạn này (Thế hất hàm chỉ về phía Tâm) nói chuyện tay đôi với mầy đi.

Như được thế, Tâm với tay chụp chiếc móc nằm gần đấy, xông lại, dùng đầu lưỡi nhọn chích mạnh vào bả vai tên Thổ, đúng ngay vào giữa khoảng da có xăm bùa chi chít:

28 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Hai tên đó đâu? Và cô Nhận đâu?

Tên Thổ vội nhích vai ra nhưng đầu nhọn của lưỡi mác ấn theo luôn. Hắn ta nhăn mặt, suýt xoa, đoạn run run đáp:

– Dạ hai thằng bạn của tôi đi khỏi...

– Còn cô Nhận?

– Dạ... cô... Nhận nào?

– Cô con gái mà tụi bây bắt qua đây đó.

Tên kia lăm lét nhìn lên chiếc áo nịt mà Tâm vẫn còn nắm chặt trên bàn tay trái, ấp úng đáp:

– Dạ cô đó... đi khỏi.

Tâm gầm lên:

– Đi khỏi! Mà y làm như cổ qua đạo mát! Tụi bây đã làm gì cổ rồi hả? Tụi bây đem giấu cổ đâu rồi hả? Trả lời cho mau hông thôi tao lóc thịt mày ra từng miếng bây giờ!

Thế vội nói xen vô để nhắc chừng Tâm:

– Anh hỏi dồn nó cả chục câu, nó rối ruột thì làm sao mà trả lời được.

Tâm cau mày nhìn ngoái lại Thế như có vẻ bức mình nhưng rồi cũng nghe theo. Vẫn ghì chặt mũi mác lên bả vai tên Thổ, anh tiếp tục quát hỏi:

– Vậy tụi bây đã làm gì cô gái ấy rồi?

Tên Thổ nhăn mặt:

– Làm gì? Ông lớn nói tui không hiểu...

Thế vội can thiệp:

– Hơi sức đâu hỏi nó đã... làm gì chưa. Bộ anh không thấy quần áo của cổ văng tứ tung hay sao? Và kia... anh thử nhìn xuống tấm đệm ở dưới chân anh kia... Đó chỗ đó...

Tâm lơ ngơ nhìn ra, thụt lùi một bước để nhìn kỹ xuống khoảng đệm thối rữa mà Thế nhắc chỉ cho mình. Ngọn mác trên tay Tâm từ từ buông thẳng xuống, đôi mắt của anh ta như bị nhòa đi, miệng của anh ta méo xệch... Như người mất hồn anh ta rên rỉ:

– Trời ơi! Vậy là hết đời của cô Nhạn rồi còn gì?

30 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Sững sờ trong một giây trước thái độ bất ngờ của Tâm. Thế gượng cười lên tiếng bảo anh ta:

– Coi bộ trước khi ra đi anh tin tưởng rằng con nhỏ đó qua đây rồi... hổng sao hết trơn được à? Bây giờ anh hỏi nó coi hai thằng kia đem con nhỏ đi đâu chứ chẳng lẽ đứng đó để thương tiếc!

Như sực tỉnh, Tâm rít giọng hỏi tên Thổ:

– Ba đứa bây đã hành hạ cô đó ở đây phải không? Đủ mặt ba đứa bây hết phải không? Mày cũng có nữa phải không?

Thế lại nói chen vào:

– Cũng vậy nữa! Anh toàn hỏi vô ích! Chẳng lẽ nội trong ba đứa nó, có tới... hai đứa đứng lấy mắt nó? Đâu, anh dang ra để tôi hỏi nó cho mau.

Không đợi cho Tâm trả lời, Thế bước lại, cúi xuống níu chặt lấy vai tên Thổ, điềm tĩnh nhưng nghiêm nghị cất tiếng hỏi:

– Hai thằng kia đem cô đó đi đâu rồi phải không?

Tên Thổ gật đầu:

– Dạ phải. Tụi nó chớ hổng phải tui đâu nghen ông lớn...

– Biết rồi... (Thế chợt nhớ lại mớ quần áo của Nhạn còn y nguyên trong chòi nên vội hỏi luôn)... Mà đem cổ đi bằng cách nào? Quần áo của cô còn đầy đủ đây mà!

Tên kia rướn giọng đáp như cho Thế đã hỏi một câu khá ngớ ngẩn:

– Dễ lắm mà ông lớn. Đem cổ đi không có quần áo thì có sao? Ở gần đây mà! Qua bến tụi nó khỏi mất công như hồi tui tui mới khiêng cổ về đây. Cô đó dữ lắm ông lớn ơi. Tụi nó phải bỏ cô vô cái nóp rồi nắm hai đầu khiêng đi.

– Còn mày, sao mày ở đây?

– Dạ tui say rượu mệt quá. Tui làm hổng nổi nữa... Tui nằm lăn ra ngủ kể mấy ông lớn tới đây. Tui nói thiệt mấy ông lớn đừng giết tui... Tui nói với tụi nó: thôi đủ rồi thả người ta đi mà tụi nó không nghe.

Và hẳn ta xỏ một tràng Thổ ngữ như để mắng chửi bọn vắng mặt đã để cho hẳn bị kẹt lại đây.

Thế thắc mắc hỏi thêm:

– Nhưng tại sao hai thằng kia phải chở cô đi chỗ khác cho mất công mất linh vậy? Tụi nó có thể để đây và... làm gì thì làm mà?

Tên Thổ khẽ gật đầu:

– Ông lớn nói đúng. Bốn thằng chở cô đó lận.

– Bốn thằng? Còn hai thằng nào nữa? Tụi bây qua Cầu-Muống có ba đứa mà?

– Dạ phải... Hai thằng kia ở bên gò gần đây. Hồi nãy tụi tui dìa đây rồi có cô kia la om sòm nên hai đứa nó nghe được... rồi tụi nó đánh hơi qua đây luôn. Tụi nó thấy vậy tụi nó ham lắm nên muốn nhào vô. Tui say rượu buồn ngủ, tui không chịu ai làm lung tung trong chòi này hết. Tui đòi lấy móc đâm tụi nó. Tụi nó mới nói để tụi nó mượn cô đó đem đi.

Tuy có thể đoán được những việc gì phải xảy ra cho Nhạn. Tâm vẫn giận dữ kêu lên:

– Cho mượn mồ tổ bây chớ cho mượn gì kỳ vậy? (day qua Thế, anh ta hùng hổ tiếp lời). Đi anh, chuyện này trời cản tôi cũng làm cỏ sạch mấy thằng này...

Thế giữ anh ta lại:

– Thì để hỏi nó kỹ lại coi.

Và không đợi cho Tâm phản đối, Thế quay lại hỏi tên Thổ:

– Tụi nó dẫn con nhỏ đó qua gò nào?

– Dạ gò gần đây mà.

– Đi lâu mau rồi?

– Dạ... cũng hơi lâu...

– Sao hai thằng ở đây theo tụi kia chi vậy?

– À, hai thằng đó nó... ham ăn lắm. Tụi nó đòi để con nhỏ ở đây để rử hai thằng kia xáp vô luôn nhưng tui hông chịu. Tui vác mác rượt tụi nó, tụi nó mới chịu khiêng con nhỏ đi đó.

Thế gạt đầu, đoạn day qua hỏi Tâm:

– Bây giờ mình xử sao với tên này đây?

Tâm đáp liêu:

34 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Thì chặt nó chớ còn gì nữa!

Nghe nói thế tên Thổ sụp xuống lạy lia:

– Tội nghiệp tui ông lớn ơi. Tui nó rủ tui đi chớ tui không ham mấy vụ này. Tui hông biết con nhỏ là người quen của ông lớn... Ông lớn tha tui, tui dẫn ông lớn đi bắt tui nó...

Tâm cười lạt:

– Có mấy cái gò lơ thơ trên đồng này thì cần gì phải mày dẫn!

Thế nhăn mặt hỏi Tâm:

– Bộ tính giết nó thiệt à?

– Thiệt hay giả gì nữa. Phải chặt tui nó hết không thôi sau khi mình đi, tui nó qua trả thù bà con cô bác bên Cầu Muống thì tội nghiệp họ. Mình đã giúp họ thì giúp cho trót.

Liếc thấy Thế có vẻ do dự, Tâm liền bảo anh ta:

– Thôi anh ra ngoài đi, để thầy kệ tui.

– Nhưng chẳng lẽ...

Tâm chắc lưỡi:

– Anh là anh lớn trong bọn mà cứ bo bo với ba mớ tình cảm vụn vặt thì sao được? Trước khi thương nó, mình phải thương mình cái đã. Và anh nên nhớ rằng nó có thương gia đình của cô Nhạn đâu? Mình có làm như vậy thì cũng theo lẽ công bằng... Anh đi ra ngoài trước đi.

Thế lủi thủi bước ra ngoài và không nỡ ngó lại tên Thổ đang khóc thảm thiết ấy, nhưng khi tới cửa, vốn tính cẩn thận, anh ta cũng phải quay lại hỏi Tâm:

– Anh không định dùng súng...

Tâm cười khô khan, đưa chiếc máy lên:

– Cái này cho được êm hơn. Tôi nhớ lời anh dặn.

Thế liếc chừng lưỡi máy sáng hoắt, thoáng nhả mặt đoạn bỏ ra ngoài luôn.

... Một tiếng rú man rợ chợt vang lên. Tự nhiên Thế quay phắt lại như muốn chạy trở vô chòi để can thiệp. Anh ta không kịp làm gì khác thì tiếp theo đó, có những tiếng ặc ặc như khi một con heo

36 | Kinh Cầu Muống - tập 1

bị thọc huyết chen lẫn với tiếng đập chân tay rầm rầm trong chòi.

Tâm thông thả bước ra, cầm lưỡi mác quẹt chùi lên vách rơm của căn chòi. Anh ta vừa bước ra sân, vừa bảo Thế:

– Xong rồi. Bây giờ mình lấy chiếc xuống của tụi nó để đi qua gò bên cạnh.

Thế chỉ ừ một tiếng nhỏ...

o O o

Sang đến gò gần đấy. Tâm và Thế rất đổi thắc mắc khi nhận thấy vẻ tĩnh mịch nơi đây.

– Chẳng lẽ tụi nó lại lưu cô Nhạn đi xa nữa! Ở đây nước nổi tứ bề chứ không thôi tụi nó cũng chẳng cần đi đâu xa và chỉ cần rề lại đám cỏ nào cũng xong rồi.

Thế cũng đứng lên theo:

– Chắc tụi nó mỗi một năm lăn ra ngủ hết... Dẫu sao mình cũng không nên quá ỷ y.

... Sau khi cho xuống ghé lại, Thế và Tâm dè dặt bước lên bờ.

Hai người đứng khựng lại trước cửa chòi và cũng sững sờ nhìn cảnh tượng bày ra trước mắt.

Qua cánh cửa sập đang mở rộng, một đôi chân đàn bà trắng nõn ló ra tới gần bậc vế, một đôi chân bất động như là một phần trong một thân ma.

Tâm nắm lấy tay Thế, rên rỉ:

– Chắc cổ chết rồi và tụi nó bỏ xác lại đây để đông mất rồi.

Thế cố lấy giọng bình tĩnh:

– Đâu có gì chắc, đằng nào mình cũng phải vì đó coi may ra có cứu chữa cổ được gì không...

... Tâm đứng yên trước cửa nhìn và trong một giây rồi quay phắt đi như không chịu nổi cảnh tượng đau lòng trong chòi.

Trên mặt đất và trên một chiếc đệm rách bươm. Nhạ nằm sải tay, mắt nhắm nghiền, đôi chân dài thì dang bết ra.

38 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Đó đây trên làn da trắng vun nơi khuôn ngực những vết bầm tím.

Thế cúi xuống lấy chiếc nón vớt ở góc chòi và nhẹ tay đẩy lên chiếc bụng thon be bét đầy đất cát nhầy nhụa. Xong, anh ta mới dám nhìn kỹ và thấy rằng ngực cô gái vẫn còn thoi thóp...

Chợt có tiếng bọn Thổ nói chuyện lao xao ở cách đó mấy chục thước, nơi phía đám điền điền mọc dọc theo một lạch nước.

Thế vội chạy ra và thấy Tâm đang mọp người xuống. Thế cũng bắt chước theo và nói nhỏ:

– Tụi nó làm gì đó?

Từ phía đám điền điền vang lại mấy tiếng đã kêu oang oác.

Tâm đáp nhanh:

– Chắc tụi nó đi bắt gà về ăn nhậu, để tôi dọn đầu tụi nó.

Thế vội can:

– Khoan đã, coi bộ tụi nó đông đa!

Tâm giờ cây “ca-bin” lên:

– Đông tôi cũng chẳng ngán. Anh để thầy kệ tôi. Tụi nó hại cô Nhạn đã đòi bây giờ tụi nó rủ nhau đi bắt gà về nhậu! Tôi đâu có tha tụi nó được!

Dứt lời anh ta càn xuống ruộng. Thế chỉ còn gọi anh ta thêm một vài tiếng chớ không dám réo to vì sợ bọn kia nghe được.

Thế lo lắng nhìn theo và khi thấy Tâm lần khuất vào một đám đế um tùm, anh ta mới chịu quay trở vô chòi.

... Nhạn vẫn nằm thiu thiu trên chiếc đệm rách và vẫn giữ nguyên những điệu bộ bất động và rã rời cũ.

Thế đứng khựng trước cửa và tự nhiên đâm ra ngượng nghịu ngay. Anh ta liếc chừng về phía Nhạn, lắc đầu thở dài đoạn bước lại, ngồi xổm xuống và nhẹ nhàng đưa tay lắc nhẹ cầm cô gái.

Nhạn vẫn nhắm nghiền đôi mắt như chưa tỉnh trí hoặc không hay biết gì nữa hết.

Thế đâm ra luýnh quýnh. Anh ta ngó quanh để tìm một mảnh vải nào khả dĩ đắp che bớt cho Nhận.

Trong chòi không có một thứ quần áo hoặc mùng mền gì hết.

Ngó quanh ngó quẩn một hồi, Thế đành cởi chiếc áo sơ-mi của mình ra và phủ che lên mình Nhận. Anh ta xô chiếc nón lá úp trên bụng cô gái xuống một chút để cho vạt áo có thể phủ lên nhiều hơn. Thế hơi bức mình vì anh ta chỉ mặc độc một chiếc quần xà lỏn và túi quần áo thì lại kẹt trên xuống do hai anh kia giữ.

Anh chắc lười, nhún vai đoạn tiếp tục lại gọi Nhận:

– Cô Nhận tỉnh dậy cô Nhận!

Nhận ú ớ vài tiếng, chợt nhú mảy vì thoáng nghe có ai gọi tên mình, thoáng nghe có ai nói tiếng Việt... Trước đây, nghĩa là từ khi lọt vào căn chòi bên kia, cũng như được đưa sang căn chòi bên này cô chỉ toàn nghe những tiếng cười khà ố và những tràng tiếng Thổ lú lo.

Nhận từ từ mở mắt ra, ngơ ngác nhìn lại Thế.

Thế vội giở một thái độ rất nghiêm trang để cho cô ta được yên tâm và lên tiếng:

– Cô đừng sợ gì hết. Tui tui đến cứu cô đây mà!

Nhận chột khóc òa, gục mặt qua một bên và ầm ức kể lể:

– Cứu tui làm gì nữa! Tui muốn chết luôn bên này cho được khoẻ thân hơn.

Giọng Thế trở nên vồ về:

– Cô đừng nói vậy. Tui tui mạo hiểm sang đây cứu cô... Cô rán ngồi dậy để tôi dắt cô xuống xuống.

Nhận chột quay mặt lên hỏi ngay:

– Anh là ai? Sao anh biết tui qua đây?

Thế ôn tồn đáp:

– Tôi ở bên Cầu Muống đó mà!

Nhận nhú mày và bắt đầu tò mò:

– Sao tui không biết anh cà?

42 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế cười đáp:

– Tôi mới tới kế phải đi... Tôi là bạn của anh Tâm... Chắc có biết anh Tâm mà?

Nhận nhắm nghiền mắt lại:

– Ảnh có qua đây không?

– Có, nhưng đang rượt theo bọn kia.

Miệng Nhận méo xệch đi:

– Đáng lẽ ảnh chẳng qua đây làm gì.

Thế lại hỏi:

– Thôi cô chịu khó gắng gượng theo tôi... A, tôi có gặp anh hai bên chồng sắp cưới của cô nữa. Ảnh nóng ruột về cô lắm...

Nhận lắc đầu thở dài:

– Thôi anh đi đi... để thầy kệ tui. Tui không muốn thấy mặt anh Tâm, anh hai Mến hay là ai khác nữa...

Thế chắc lưỡi:

– Cô dùng đũa như vậy hoài thì tui tui dám bị kẹt bên này lắm. Hơn nữa, tui còn phải chạy theo anh Tâm để coi ảnh “làm ăn” ra sao. Ảnh vừa giết hết một tên ở chòi bên kia, nếu tui để cô ở lại đây chẳng khác nào tui... để bản án tử hình cho cô. Một bản án tử hình ghê gớm nhưt vì chắc chắn là tui nó không để cho cô chết một cách êm thấm đâu.

Nghe nói thế, Nhạn gượng gạo chống tay ngồi dậy nhưng lại ngã vật ra khiến cho chiếc sơ-mi của Thế phủ trên người cô ta phải rơi tuột xuống bụng.

Nhạn mở to mắt, thở dốc và như không buồn để ý đến sự lỏa lồ của mình. Thế sống sót trong một giây nhưng rồi lại hiểu ngay tâm trạng chán chường ấy: Nhạn đã trải qua những giờ phút kinh tởm đến tột độ mà thân thể mình từng phen lăn lóc trên nệm đất và trước sau vẫn y nguyên như thế này. Bởi thế, một cặp mắt của Thế, một cặp mắt không bợn một chút tò mò, không ánh lên một tia ham muốn, cặp mắt ấy đối với Nhạn thật không... ăn nhằm gì hết.

Thế cũng không còn ngượng ngịu gì nữa. Trong những giây phút này anh ta cũng không mấy may phân biệt Nhạn là đàn ông hay đàn bà, là có mặc quần áo hay không có mảnh vải che thân.

44 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Anh ta vội cúi xuống đỡ Nhạn ngồi dậy mặc chiếc áo sơ-mi của anh ta vào cho Nhạn với tất cả sự nâng niu và cẩn mẫn của một người khỏe mạnh săn sóc cho một người trong lúc ốm đau.

Nhạn ngoan ngoãn dựa lưng vào vai anh ta và thấy dễ chịu đôi chút. Cô ta rên khẽ khi Thế hơi mạnh tay đôi chút.

Xong xuôi, Thế đặt cô la ngồi dựa lưng vào vách và ân cần hỏi:

– Cô nhắm đi đứng nổi không?

Liếc thấy Nhạn nhìn xuống đôi chân của cô ta, Thế vội phân trần:

– Bậy quá, hôm nay tôi chỉ mặc có cái quần xà lỏn này, cô chịu khó xuống xuống tôi sẽ có quần áo để thay đổi...

Nghe Thế đả động đến quần áo. Nhạn vội ngó xuống thân thể mình, kéo rút đôi chân lên để ngồi bó gối dưới chiếc áo sơ-mi rộng thùng thình. Đôi gò má xanh bệt lúc này thoáng ửng hồng.

Hiểu ý cô ta, Thế đáp ứng lên tiếng:

– Chắc cô không... phiền tôi chứ? Tình thế bắt buộc... tôi không thể làm gì khác hơn được.

Nhận chột thở dài, khẽ nhún vai, giọng nửa như mỉa mai, nửa như đau xót:

– Ồi, ăn thua gì?

Bỗng có tiếng la hét từ phía đám diên điển vọng lại. Đúng là tiếng la kinh hoàng của bọn Thổ. Tiếp theo đó mấy tiếng súng nổ vang.

Thế giậm chân kêu trời:

– Thằng cha Tâm lại làm bậy rồi!

Nhận nhóm người lên, lo lắng, hỏi:

– Anh Tâm làm sao đó hả anh?

Thế vừa chạy ra sân vừa đáp:

– Chắc tụi kia vụt chạy nên ảnh nóng mũi nổ gắt đó chứ gì. Tôi đã dặn vậy mà cũng không xong!

Mấy loạt súng lại nổ vang, nhưng lần này ở từ phía hơi xa vọng lại.

Thế vội chạy ra mí gò ngóng chứng về phía hàng diên điển. Anh ta thấy rõ Tâm đang cong lưng đuôi miết bọn Thổ chạy túa ra đồng trống. Bọn này vừa chạy vừa la cầu cứu vang rân và có lẽ vì quá nóng nảy nên Tâm đã bắn trật lất...

Thế thấy cả bốn tên đang còn đang chạy về bốn ngã khác nhau.

Nguy hơn nữa là những loạt súng ở phía đồn Miên cách đó không xa tiếp tục nổ dồn và lại thêm có tiếng ghe máy chạy xình xịch. Đúng là bọn ở đây nghe động đã vội vã lên ghe máy chạy tới can thiệp.

Trong tình trạng này thế nào Tâm cũng bị kẹt lại. Thế nhón chân lên để có thể nhìn được xa hơn và anh ta kinh hãi xiết bao khi nhận thấy Tâm vẫn mãi miết đuôi theo bọn kia. Thỉnh thoảng, Tâm vẫn nổ súng và Thế để ý đến hai tên còn sót lại đang lủi chạy bán sống bán chết trên đồng nước...

Tâm không có vẻ gì chú trọng, hay nói cho đúng hơn, anh ta làm như không nghe thấy có tiếng súng khác và tiếng ghe máy nổ mỗi lúc mỗi gần thêm.

Thế dậm chân kêu trời khi thấy không còn cách gì để gọi Tâm quay trở lại được. Anh ta đành hấp tấp quay trở về chòi và hồi giục Nhận:

– Thôi mình đi cho mau cô ơi!

Nhận không có vẻ gì nao núng và bình tĩnh hỏi lại Thế:

– Bộ không đợi anh Tâm sao?

Thế cau có đáp:

– Thằng đó điên mà! Nó cứ rượt tụi kia sấn tới. Khổ nổi là tụi Miên trên đồn đã phóng ghe máy tới. Cái điệu này chắc Tâm bị kẹt lại quá! Thôi để tôi lo cho cô trước.

Nhận khẽ lắc đầu:

– Tui mà ăn thua gì?

Thế chắt lưỡi, giọng hạ lệnh:

– Có đừng rắc rối nữa. Tôi chở cô đi lại đằng kia để còn nhờ hai anh đi theo bạn tôi tiếp ứng cho Tâm. Cô mà dùng dằng thì không khéo cả đám này bị kẹt luôn ở đây hết... nghĩa là ngủm cù đeo cả đám.

Nhận chống tay gượng gạo đứng lên nhưng rồi lại ngã ngồi xuống, nhăn nhó đưa tay ôm lấy bụng.

Thế chẳng nói chẳng rằng, xông lại xốc nách cô ta lên và kè đi xuống mé gò. Đến nơi, anh ta bồng hảnh Nhạn lên để đặt nằm dài trên sạp xuống của mấy tên Thổ bỏ lại rồi hối hả quơ sào chống xuống đi thật nhanh.

... Hai anh đứng trên xuống đậu nép hàng trâm bầu lóng ngóng nhìn về phía có tiếng súng nổ. Và khi thấy Thế chống xuống đi tới, một anh vội hỏi:

– Sao lộn xộn quá vậy anh? Còn Tâm đâu?

Thế không trả lời mà hạ lệnh:

– Hai anh bơi xuống lại phía gò bên kia và liệu cách hú gọi anh Tâm. Nếu cùng quá... mấy anh cứ lo liệu và không cần phải giữ gìn ý tứ gì. Phần tôi, tôi chở cô Nhạn đem về bên đất mình rồi sẽ quay lại ở mé xẻo Thượng.

Liếc thấy hai anh kia ngó chăm bẳm xuống khoan xuống nơi Nhạn nằm co quắp lại như cố giấu mình thêm được phần nào hay phần nấy trong chiếc áo sơ mi rộng của mình, Thế có vẻ ngượng và vội dịu giọng phân trần:

– Đáng lẽ tôi ở lại nhưng vì mới đến miệt này lạ

nước lạ cái nên dầu cho tôi có mặt, mấy anh càng thêm vương chân vương cảng.

Anh kia tán đồng liền:

– Phải mà anh. Vậy anh lo chở cỗ về bến để cho cỗ chạy thầy chạy thuốc chớ tôi coi bộ cỗ mệt lắm. Anh cũng nên cẩn thận vì biết đâu anh mới ló ra ngoài xẻo Thượng là đụng đầu với ghe tuần của tụi nó. Tôi nghe có tiếng tàu chạy...

Thế gạt đầu, chỉ về phía gò trong:

– Mấy anh nên đi gấp để kiếm anh Tâm, và tôi nghi là tụi nó tới ghim vào đó hơn...

Hai anh kia lật đật quơ dầm lên bờ rút... Nhận ngóc đầu lên hỏi:

– Mấy anh đi rồi hả anh?

– Bây giờ mình đi đâu hả anh?

Thế hất hàm chỉ về phía bên kia đồng:

– Về Cầu Muống...

Nhận nằm vật xuống cự nự:

– Tui hồng về bến đàu!

Thế lấy sào chống xuống đi và không buồn đề ý đến cô nữa.

Thấy vậy, Nhạn hét lên:

– Tui nói tui không về bến nữa! Tui không còn cha mẹ anh em gì ở đó hết!

– Thì tôi đưa cô về tới bến rồi cô muốn đi đâu thì đi!

Nhạn đáp buông thông:

– Cũng được...

Vừa bơi xuống ló ra xẻo Thượng, Thế đã nghe tiếng súng nổ vang trong phía gò và khi đứng lên sạp xuống, anh ta thấy rõ chiếc ghe máy tuần đang tiến vào hướng ấy.

Thế vội ngồi xuống bơi miết đi. Nhạn hơi ngừng đầu lên hỏi:

– Bộ tui nó rượt theo mình hả?

– Rượt theo đám anh Tâm mới chết chứ!

Nhạn thản nhiên nói:

– Không sao đâu. Mấy ảnh chỉ việc lủi vô các đám sậy thì có trời xuống đây kiểm. Dân ở dưới này quen mấy vụ chạy trốn lắm mà.

Thế khẽ gật đầu đoạn mãi miết quơ dầm bơi tới.

Trong lúc ấy ở bên kia gò, Tâm đã bỏ rượt hai tên Thổ còn sót lại khi nghe có tiếng máy tàu chạy vô lạch nước trong đồng.

Anh ta vội vã quay trở lại gò cũ để tìm Thế. Đến nơi anh ta bực mình khi thấy chiếc chòi trống trơn và không khỏi buột miệng chửi thề liên mấy tiếng...

Vừa lúc đó, hai anh em kia bơi xuống qua tới và cho Tâm biết tin Thế đã đưa Nhạ về nhà trước, rồi sẽ quay lại đón cả bọn.

Tâm nóng nảy nhảy xuống sông và hỏi hai anh kia:

– Mình cũng dong về gấp đi!

Một anh trên xuồng nhìn ra phía ngoài và lo lắng nói:

52 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Coi bộ trễ rồi anh à. Ghe tuần của tụi nó đã chặn ở mặt tiền, chắc tụi nó biết chắc rằng thế nào mình cũng phải rút chạy về hướng đó đề về Cầu Muống...! Dầu sao chiếc xuồng này cùng đi chậm rì và hể tụi trên ghe máy mà ta thấy mình ló ra, tụi nó phóng tới là tụi mình có nước... nhảy xuống ruộng.

Tâm cau có:

– Đi đại hồng sao đâu mà! Dễ gì tụi nó thấy!

Anh kia lại nói:

– Mình cần gì phải liều mạng như vậy? Mình mà ló ra tụi nó bỏ ống dòm trông thấy liền.

Tâm xằng giọng:

– Như vậy rồi không theo kịp anh Thế à?

Anh kia ngơ ngác:

– Mình có cần gì theo kịp anh? Ảnh và cô Nhạn về bến trước được yên phần thì mình càng đỡ lo... Nếu hai người đó mà còn kẹt bên này thì tụi mình thêm vướng chân, nhứt là phải nê theo cô Nhạn, cô như một cái xác chết đó mà!

Tâm đành nén lòng thở dài:

– Thôi cũng được. Bây giờ mình tạm đi đâu đây?

Anh kia cười đáp:

– Về mà, mình cứ băng tuốt vô đồng sâu thì tụi nó bơ mỏ hết, và đợi đến sập tối mình quay trở về bên Cầu Muống cho chắc ăn.

Tâm gượng gạo đáp:

– Ừ, mấy anh liệu đi đâu gần gần đây thôi. Sao tôi nóng ruột quá.

Anh kia vừa bơi xuống vừa cười đáp:

– Có gì đâu mà nóng ruột. Thì cũng như mình đi chơi một tua vậy!

Tâm phải nói đỡ:

– Tôi nóng ruột vì anh Thế mà! Chẳng biết anh có đi thoát không?

– Có gì mà không thoát! Ảnh và cô Nhận đi khá lâu rồi mà!

Tâm thần thờ đáp:

– Ừ há...

... Chiếc xuồng lủi sâu vô trong đám sậy chạy dài suốt một khoảng đồng rộng. Bọn ba người cứ núp luôn trong ấy cho đến gần chiều tối, lò mò quay ra phía Xẻo Thượng...

Phần Tâm, khi anh ta vừa sang đến bên kia sông thì lại có chuyện bất ngờ xảy đến. Số là đúng vào ngày ấy, quân Pháp ở trên Hồng Ngự lại leo xuống đóng đồn ở kinh Cầu Muống và khi nghe có tiếng súng nổ ở bên kia biên giới, mấy chiếc tàu đầu bằng của Pháp liền mở cuộc tuần tiễu lên xuống dọc theo mặt Xẻo Thượng.

Tình cảnh này khiến cho Thế thêm bối rối! Vốn chưa quen đường đi nước bước trong rừng và chưa rõ bọn của Tâm xiêu bạt về phương nào, Thế phân vân không biết phân vân không biết mình phải bơi xuồng về đâu!

Hơn nữa còn cô Nhạn. Chẳng lẽ lại đuổi cô ta lên bờ? Túng thế, anh ta đành cho xuồng tấp đại vô một chỗ vắng vẻ gần nhất và than thở với Nhạn:

– Có lẽ mình bị long đong rồi cô à! Không biết mình nên tính đi về đâu đây?

Nhận gượng ngồi dậy:

– Anh cho tôi về Cầu Muống...

– Làm sao dám ló vô vằm được cô? Hồi nãy cô không nghe mấy người đi tản cư cho biết là không ai dám vô ra nơi đó nữa, nhất là sau khi có vụ lộn xộn vừa rồi...

– Anh bỏ đại tui xuống đây để tui đi bộ dìa cũng được.

Thế trợn mắt:

– Sức vóc của cô thì lợi sao nổi? Đồng ngập nước mênh mông và từ đây đến chỗ cô ở cũng còn cách cả chục cây số! Tôi sợ cô... đừng không vững chớ đừng nói gì đến việc lợi bộ.

Nhận nằm vật xuống nín thính. Thế lại hỏi:

– Theo ý cô thì nên tạm lánh mặt về đâu? Khổ quá, tôi mới chân ướt chân ráo xuống đây nên không am tường đường lối. Nguy hơn nữa là anh Tâm và hai anh kia lại kẹt ở bên.

56 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Nhận lại găng gượng ngồi dậy, đưa tay kéo vạt áo sơ-mi cho phủ thêm lên bắp vế. Da mặt cô trông lại sức được đôi phần. Cô nín vào be xuống để cho khỏi ngã và sốt sắng bảo Thế:

– Anh không lo, có tui ở đây thì không sợ gì chuyện đi lại trong vùng này. Tôi rành hết mọi ngõ ngách từ đây lên tới Thường Phước, Thường Lạc.

Thấy Nhận có vẻ tỉnh táo và không... ghét sống như trước, Thế có phần mừng. Anh ta vui vẻ hỏi thêm Nhận:

– Vậy tui mình nên đi đâu?

Nhận hất hàm chỉ về phía đồng xa:

– Về Thường Phước kia mà.

– Rồi phải bơi dọc theo con sông này để lên à? Như vậy, tàu tuần...

Nhận vui cười, giọng rành rẽ:

– Ai biểu anh đi khơi khơi vậy chi. Bơi lội vô cái xẻo nào gần đây nè rồi đi phăng lần lên. Anh phải biết rằng tuy trên đồng lau sậy, lục bình, rau muống

mọc đầy như vậy nhưng thiếu gì đường nước ăn ruộng ở trồng cũng chẳng khác gì đường mòn trên bộ vậy. Anh cứ theo đó mà bơi xuống lên Thường Phước.

– Vậy hả?

– Chớ sao! Mà tui coi bộ... anh không đủ sức bơi tới trên đạ?

Thế hăng hái đáp:

– Sao cô khinh dễ tôi quá vậy? Để rồi cô sẽ thấy rõ. Cô làm như tôi thuộc vào hạng công tử bột vậy!

Và như để chứng tỏ khả năng của mình. Thế quơ dầm lên mãi miết bơi rút tới.

o O o

Đến gần trưa Nhận vui vẻ bảo Thế:

– Sắp tới nơi rồi đó anh.

Thế gặt đầu nhìn quanh và lo ngại hỏi:

– Sao không có nhà cửa gì hết trơn vậy?

Nhận nhíu mày:

– Ủa, anh chưa đi qua miệt này lần nào sao?

– Chưa...

Nhận mỉm cười:

– Hèn chi anh lấy làm lạ cũng phải, ở đây là vùng nước nổi và đồng thì có nước phèn nên không làm ăn gì được. Do đó, chỉ có eo xèo vài căn chòi sống về nghề đánh cá.

– Mà nhà cửa đâu? Tôi không thấy?

– Khuất trong mấy lùm cây kia kìa. Anh cứ đi thẳng lại đó.

Thế cảm thấy thấm mệt và cho xuống tấp gần cái gò gần nhất. Trên gò, khuất sau mấy đám tre, trơ vơ ra một căn nhà sàn lợp ngói nhưng đổ nát.

Thế kéo mũi xuống nằm rướn lên lại cỏ, đoạn ăn cần dặn Nhận:

– Cô chịu khó nằm ngoài nghỉ để tôi lên hỏi thăm chủ nhà.

Nhạ vội nói:

– Khởi, nhà bỏ hoang từ đời cố lủ nào thì cần gì hỏi ai, mình cứ ráp lên ở đại.

Thế ngừng nhìn lên căn nhà, tò mò hỏi lại:

– Ủa, dưới này nhà ngói hiểm lắm tại sao lại bỏ hoang hả cô?

Nhạ có vẻ vui thích trước vẻ ngớ ngẩn của Thế, một người mà cô cho rằng có ăn học hơn mình:

– Ờ, ông chủ nhà ở dưới này chịu không nổi vì vùng này đã nghèo sặc gạch mà bây giờ không được yên. Bởi vậy ông cuốn gói lên Hồng Ngự làm ăn rồi. Bây giờ mình cứ việc nhảy vô sung công nhà của ông ở tới già tới chết cũng không ai dám nói nữa.

Thế cười đáp:

– Bộ cô tính « lập nghiệp » ở đây luôn sao?

Nhạ chột xụ mặt xuống:

– Bây giờ tui kể như không nhà cửa gì hết?...

Thế sốt sắng nhắc nhở:

60 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Còn anh hai Mến? Thế nào ảnh cùng nóng lòng vì cô lắm. Hồi sớm tôi có gặp ảnh. Tội nghiệp.

Nhận cau mặt ngắt lời anh ta:

– Tui không trở dĩa đó nữa đâu! Thà tui chết đường chết sá, hay đi ăn xin ăn mày ở đâu, tui cũng chịu hết.

Thế khẽ gật đầu và nói lảng ra:

– Thì thôi mình lên chứ cô!

Dứt lời, như để « xếp xó » lại chuyện cũ, anh ta lon ton đi thẳng lên gò.

Chợt có tiếng Nhận kêu giựt ngược lại:

– Coi kia anh bỏ tui dưới này à?

– Cô cũng đi lên chứ!

Nhận đập mạnh tay vào be xuống giọng oán trách:

– Anh không biết rằng tui đứng không vững hay sao?

Thế vội chạy ngay xuống, cười gượng:

– Tôi quên phút chuyện đó...

Nhận lại sữa kéo vạt sơ mi:

– Anh quên vậy thì chết tui.

Thế bước xuống xuống, ngượng nghịu lên tiếng:

– Bây giờ tôi phải... dắt cô lên...

Nhận do dự đáp:

– Ừ, để tui rán coi..

Thế ra tay dìu cô ta đứng dậy nhưng Nhận nhăn nhó níu chặt lấy vai anh ta và phải tựa hẳn vào người Thế nhưng rồi cũng ngã quỵ xuống. Thế vội xóc nách cô ta lên, chép miệng than thở:

– Cái điệu này cô đi không nổi rồi. Vậy mà hồi nãy cô năng nặc đòi lội vào Cầu Muống!

Như trút dần bộ điệu chán chường đến tuyệt vọng lúc ban sáng. Nhận bắt đầu tìm lại được chút vẻ tự nhiên của một cô gái nhí nhảnh. Cô ta vùng vằng trách Thế:

62 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Có chút xiu đó mà anh kêu ngạo lại hoài. Anh này có tật nhớ dai quá hà?

Thế dẫn đo nhìn lên bờ:

– Như vậy rồi... làm sao cô lên trên nhà được?

Nhận bạo miệng:

– Có vậy mà cũng hông biết nữa. Chẳng lẽ tui bay lên trên được sao?

Thế làm bộ nhăn mặt:

– Khổ thân tôi! Cái điệu này tôi phải bông ảm cô như đi giữ em thì mệt quá.

Nhận thở dài:

– Khi không anh bị phiền hà như vậy làm cho tui áy náy quá. Thôi để tui rán lết lên coi...

Dứt lời, Nhận hăm hở nín lấy be xuống, thu hết sức lực ngồi chồm dậy, nhưng Thế đã vội đưa tay giữ cô lại:

– Tôi nói chơi vậy thôi chớ đưa cô lên bờ tui có nhọc nhằn gì.

Anh ta lật đặt luồn tay qua người Nhạn và bồng lên đi một cách gọn gàng.

Tự nhiên Nhạn có cảm giác dễ chịu. Cô co người lại ngoan ngoãn nép đầu lên vai Thế, lòng nhẹ nhõm như một đứa trẻ thơ vốn quen nuông chiều.

Vì không có lý gì để hấp tấp như khi phải chạy trốn, Thế thêm có... thì giờ để nhận thấy một cách khá rõ rệt tấm thân vừa đủ chắc nịch của Nhạn trong vòng tay mình.

Đó là điều làm cho anh ta khó chịu khi phải nghĩ đến, và hồi hả bước lẹ thêm gần như là chạy đi vậy.

Bị xốc lên một cách bất ngờ, Nhạn kêu khẽ:

– Bộ có ai rượt hay sao mà anh phóng nước đại như vậy?

Thế chậm bước lại, gượng cười:

– Tại cô nặng quá và tôi bơi xuống suốt buổi sáng này nên chân tay đã rã rời hết.

Nhạn ngược mặt lên than thở:

– Tội nghiệp! Tui coi bộ anh không quen chịu cực.

(Mất 2 trang)

tiếng đồng hồ nữa, vậy mình phải ăn cái gì chó để bụng trống trơn sao được.

Nhạ nheo mắt một cách tinh nghịch:

– Nhưng tui hỏi anh lấy cơm đâu ra?

– Coi, chẳng lẽ mình lại nhà đồng bào xin đỡ một vài chén cơm không được sao?

Nhạ cười đáp:

– Đúng là anh mới lớ ngớ xuống dưới đây! Hồi nãy anh đã thấy rõ là vùng này chỉ có lều tèo vài căn nhà chó phải đông đúc gì sao! Dân ở đây lại nghèo thấy bà, quanh năm ních toàn gạo đỏ và phải mua ăn nữa. Anh không thấy là đồng ruộng ở đây không trồng lúa được sao?

Thế chừng hửng:

– Vậy làm sao kiếm cơm?

Nhận không đáp mà hỏi lại:

– Anh có đem tiền theo trong mình không?

– Có ... À để mua cơm chớ gì? Nếu như vậy thì cũng không sao. Ở đây coi vậy mà khó há! Tôi nhớ hồi ở Cái Vừng tôi tấp vô đâu cũng có cơm hết.

Nhận cười trề môi:

– Thôi đi cha nội.

Thế ân cần hỏi lại:

– Mà cô liệu ăn cơm có vô hông để tôi nhờ họ nấu cháo?

– Anh làm như tui sắp chết đến nơi vậy!

Thế chớp mắt nhìn lại Nhận:

– Hồi sáng cô làm cho tôi lo quá...Tôi sợ cô hết muốn sống...

Nhận cúi mặt đoạn xua tay:

– Thôi anh đi việc kia cho xong chứ đứng đây nói trời nói trăng hoài sao? À, nếu có dư tiền, anh

66 | Kinh Cầu Muống - tập 1

rán mua lại cho tui một bộ quần áo cũ rách gì cũng được chứ... như vậy hoài khó coi quá...

– Cố nhiên ai để cô ăn mặc phong phanh như vậy... lạnh chết.

Và anh vội bỏ đi như để khỏi phải đá động lời thối gò về vấn đề này nữa.

Độ một giờ sau, Thế khệ nệ bụng về một nồi cơm nhỏ cùng chén dĩa.

Nhận không chú ý đến mấy thứ này mà lại nôn nao hỏi Thế:

– Còn quần áo của tui đâu?

– Lo ăn trước rồi mặc sau chứ!

Nhận dùng dằng tréo chân lại:

– Anh sao hay nói giả ngộ quá. Bộ quên rồi à...

Thế hất hàm chỉ về phía dưới xuống:

– Nói vậy chứ có đủ kia kia! Tôi phải lo cho cô về vấn đề này để còn ăn no ngủ yên chứ, nhưng cô hông thấy tôi đâu đủ tay chân để ôm lên hết hay sao?

Nhận hớn hở nói:

– Nếu vậy, anh chạy xuống đem lên liền cho tui. Cái đó mới cần.

Sau khi đặt mọi thứ xuống sàn, Thế lật đặt chạy xuống mang một bộ quần áo bà ba đen bạc màu lên, anh ta nói đùa:

– Cô mặc bộ đồ này thật uổng phí.

Nhận ôm lấy mớ quần áo trong lòng:

– Sao vậy?

– Vì nó không xứng đối với cô. Cô như vậy mà mặc thứ không vừa ni tắc thì... uổng quá!

Nhận thở dài:

– Đến nước này mà còn nói đến việc đó làm gì? Thật ra tui không hiểu sao tui còn ham sống đến giờ phút này. Có lẽ vì có mấy anh qua.

Thế vụng về lựa lời an ủi cô ta:

– Cô nên bỏ qua chuyện cũ đi chớ hơi sức đâu nhắc nhở tới hoài.

Nhận hơi nhón người lên, rồi òa khóc:

– Bỏ qua! Anh là đàn ông con trai nên anh nói nghe dễ ợt chứ tui đây ... Tui bị tui nó hại như vậy rồi năm mười bữa hay năm mười tháng nữa, tui sẽ như cũ được hay sao? Ai còn thêm lấy tui nữa! Phen này tui hết còn dám nhìn thấy mặt ai bên Cầu Muống nữa!

Thế ấp úng nói:

– Việc gì rồi cũng nguôi ngoai...Tôi chắc anh hai Miến cũng là người hiểu đời. Cô đâu có muốn như vậy... chẳng qua tai trời ách nước...

– Tai trời ách nước sao không ai khác vô đây mà lại nè tui? ... Còn hai Mến, dẫu ảnh có lấy tui đi nữa thì ảnh cũng coi tui không ra gì, lúc sau này dìa ở chung thế nào cũng có lúc ảnh moi móc chuyện này ra để cằn nhằn cử nhử tui... Tui không trách ảnh vì thử hỏi anh có đứng vào địa vị của ảnh thì anh có chịu rước một người vợ...chưa rỏ tới chút nào hết phải đã bị... bầm dập hết trơn hông?

Thế guọng cười:

– Tôi đâu có tính cưới vợ đâu mà biết (Anh ta

chợt nghiêm giọng lại)... Hay là tôi tính bàn với cô việc này – Một khi đưa cô về Cầu Muống tôi sẽ nói với bà con cô bác ở bên là tui là qua cứu cô kịp thời, nghĩa là cô không có sao hết!

Nhận bực mình, to tiếng:

– Anh nói sao nghe bơ bơ! Chắc không biết cái khỉ khô gì hết nên anh mới tưởng việc đòi dễ ợt như vậy. Anh không nghĩ rằng hể tui mà lọt vô trong ba đứa trời đánh đó rồi thì còn “mà” con mắt ai được! Tui có làm sao thì khi cưới tui dì, thằng chồng của tui có nhắm mắt, nó cũng biết liền là tui... làm sao rồi.

Thế ngô nghê gật đầu:

– Ủ há...

– Ủ, ừ! Tôi không hiểu anh có ăn học tại sao lại khờ cam như vậy!

Thế chữa then:

– Tại tôi không quen vấn đề đàn bà... tôi mới ra trường kế gặp lộn xộn tới nên cũng không có thì giờ để ý đến các bà các cô nữa. Nhưng tôi thấy anh hai

Mến cũng thiệt thà. Thiệt thà hơn tôi nữa là đằng khác!

Nhạ không khỏi bật cười:

– Thiệt thà thì cũng phải có « ngần » chứ! Chẳng lẽ cả đời mới lấy vợ mà hổng biết phân biệt chuyện đó. Hơn nữa, ai nói giả tử như tui không có sao hết nhưng bị tui nó dẫn qua bến cả mấy tiếng đồng hồ liền như vậy thì thử hỏi ai còn dám tin là... không có sao? Ở đời, một nghi mười ngờ... Tui nói sơ sơ như vậy anh cũng đủ hiểu rồi, huống hể chi tui đã...

Thế vội chận lời cô ta:

– Tôi hiểu rồi. Kể ra cũng khó lòng thiệt, nhưng cô còn trẻ và ngộ như vậy thì dầu sao cũng không nên tuyệt vọng... Ăn cơm đi cô!

Nhạ ưỡ oải nhìn xuống nồi cơm rồi nói:

– Anh ăn trước đi. Để tui thay quần áo cái đã.

Thế ngồi xuống sàn nhà:

– Ừ, tôi đói quá.

Anh ta vừa kịp cầm đôi đũa để xơ nôi cơm thì Nhận đã kêu lên:

– Ý quên nữa, anh phải để tui thay quần áo đã chứ!

Thế tiếp tục xơ nôi cơm, ừ ào:

– Phải cô thay quần áo rồi ăn cơm.

Nhận chắt lưỡi:

– Thay làm sao bây giờ!

Thế ngược mặt lên:

– Thì... thay chứ còn sao nữa?

Nhận quơ tay một vòng để chỉ căn nhà sàn:

– Ở đây trống trơn chứ bộ có buồng có ngăn gì sao mà anh nói vậy? Anh không để ý nữa à?

Thế bật cười, gãi đầu:

– Đành rằng vậy rồi nhưng cô đứng khuất ở phía sau lưng của tôi đây cũng được rồi...

Nhận ngần ngừ:

– Nhưng căn nhà trống hoác...

Thế lắc đầu, làm bộ thờ dài:

– Cô sao câu mâu từng ly từng chút. Nhắc ra đây thì cũng hơi kỳ chớ cô quên rằng tôi với cô thì... đâu còn lạ gì nữa. Hoàn cảnh bắt buộc nên mình không nên chấp nhứt mấy chuyện đó. Hồi còn ở bên kia, túng thế quá, tôi cũng vác đại cô xuống xuống chứ đâu có thì giờ ở đó cân nhắc này nọ.

Nhận xén lên cãi lại:

– Nhưng hồi đó là gấp, là lúc có chuyện chớ bây giờ khác...

– Bây giờ có chuyện gì đâu! Thôi cô muốn tôi phải làm gì cô nói đại đi. Tôi xuống dưới đất chơi một chút hén?

Nhận gặt đầu:

– Ừ, anh chịu khó...

Thế uể oải đứng lên, càu nhàu:

– Thiệt mất công mất linh quá! Hồng biết còn che đậy cái gì nữa...

Thoáng nghe câu ấy, Nhạn cười ngất nhưng vẫn để cho Thế đi xuống đất luôn.

o O o

Trời tối như mực. Thế cho rà xuống lại và thấp giọng nói hỏi Nhạn:

– Bây giờ cô muốn về nhà nào để tôi đưa đi?

Nhạn bơ thờ đáp:

– Tui cũng chẳng biết. Trước khi tui nó lòi tui qua bến tui nó đốt tiệt nhà cửa và sát hại tía má tui, và cũng may là có bà con cô bác trong xóm lo liệu việc tống táng như anh đã kể cho tui nghe... Bây giờ, không nhà không cửa.

– Có nhà bà con nào không cô?

– Không. Tía má tôi mới dọn về làng này mần ăn gần năm nay.

74 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Hay là cô về nhà anh lại Mến?

Nhạ xuống giọng đáp:

– Chết bờ chết bụi gì thì chết chớ tui không dìa đó. Bộ anh nói tui đây ham vác mặt mo dìa đó để gặp lại ảnh sao? Tui đã nói năm lần bảy lượt như vậy rồi mà anh vẫn còn nhắc tới nhắc lui hoài hà!

Thế bực mình:

– Nhưng rồi chẳng lẽ cô ở dưới xuống hoài? Tôi đã cất công đưa cô về tới đây, bây giờ cô lộn xộn như vậy...

– Thì anh cứ việc bỏ đại tui lại đây rồi để thầy kệ tui mà!

Thế chắt lưỡi:

– Rồi cô đi đâu? Dầu sao cô cũng còn đang ốm yếu và không có đồng xu dính túi?

– Việc đó thì ăn thua gì đến anh.

– Trời ơi, cô cứ nói bướng như vậy sao được! Tụi tui đã cất công qua bến cứu cô về rồi chẳng lẽ

đem liệng cô xuống chỗ nào cũng được. Như vậy cứu cô để làm gì?

Nhận đáp càn:

– Ai biểu mấy anh cứu tui chi!

Thế thở dài sườn sượt đoạn điệu giọng lại:

– Thôi được rồi. Để tôi lên bờ và đi lại nhà bác Năm trong xóm hỏi ý kiến của bác xem sao.

Nhận vùng vằng:

– Anh hỏi thì hỏi chứ tui không biết đâu đó ghen!

Thế không buồn cãi lầy nữa và vội vã bỏ đi lên bờ.

Một lát sau, anh ta hối hả quay xuống và hốt hải bảo Nhận:

– Không êm rồi cô ơi!

– Cái gì vậy hả, anh?

Bác Năm bị bắt rồi, ở trong này bác hay chứa chấp tui này.

– Rồi sao nữa?

– Người nhà của bác hồi tôi phải đi ngay chớ ở lẫn quẩn trong vùng này không nên. Ngày nào Tây cũng đi ruồng. Vậy tui phải đông chớ ở đây sao được. Vớ lại ai cũng ngán.

– Còn tui?

– Quên nữa, trong lúc người nhà của bác Năm gặp phải chuyện lung tung nên tôi cũng không tiện hỏi. Theo ý tôi thì cô nên ở tạm một chỗ quen biết nào đó...

Nhạ thở dài:

– Tôi không muốn ở đây nữa và đằng nào thì tui cũng phải đi xứ khác làm ăn. Vậy nếu có thể được anh làm ơn cho tui qua bên Cái Vừng, có nhà bà con xa của tui ở bên.

Thế nhảy xuống xuống:

– Cũng được. Nhưng sau đó cô đừng lôi thôi gì nữa nghe không?

– Ừ mà!

Thế chống xuống ra và liền miệng than thở:

– Chẳng biết bọn anh Tâm có về đây không? Tôi sợ các anh không hay biết gì ráo và lôi đầu ngay vô « ố » ong của tui nó thì khốn!

Nhận liền hỏi:

– Anh khỏi lo cho anh. Chẳng lẽ anh ngu dại đến nước đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Mình nên lo phần mình cho xong.

– Bây giờ mình trở về chỗ cũ nghe cô?

– Chớ đi đâu nữa bây giờ!

Thế cắn nhả một mình:

– Đáng lẽ ra, giờ này tôi và mấy anh em đã ăn no ngủ kỹ bên Cái Vừng rồi!

Nhận nghiêm giọng lên tiếng:

– Chắc anh rửa thềm tui lắm phải không? Tui đã nói ngay ở bên là mấy anh để thây kệ tui mà!

Thế cười đáp:

78 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Tôi nói vậy thôi chứ đằng nào thì mọi việc cũng đã xảy ra rồi và bây giờ mình chỉ có nước đi sẵn tới chỗ, than trách gì nữa! Riêng phần tôi, tôi cũng mong cho cô được sớm yên thân.

Nhận vui vẻ trả lời:

– Còn mấy anh, tới chừng nào mấy anh mới yên thân lận?

Thế cười lớn:

– Đó là một câu hỏi thật khó trả lời.

– Như vậy rồi làm sao?

Thế ngừng dầm:

– Coi, có làm sao đâu?

Nhận chắt lưỡi:

– Nghĩa là như vậy rồi vợ con anh ra sao?

– Tôi có một thân một mình mà!

Nhận hỏi tới:

– Rồi tới năm nào anh mới cưới vợ?

– À, việc đó thì còn lâu. Tôi chưa nghĩ tới. Mà tại làm sao tôi cần phải cưới vợ?

– Chèn ơi, trai lớn lên thì phải có vợ rồi có con, đó là lẽ trời đất đặt để ra vậy mà!

Thế nói đùa:

– Có lẽ trời đất đặt ra hồi lúc chưa có giặc giã.

– Bậy không! Rồi đây thế nào anh cũng phải gặp cô nào rồi thương người ta, rồi lấy người ta...

– Thì để nữa rồi coi chớ bây giờ tôi chưa thấy là có thể gặp ai hết.

Giọng của Nhạn hơi gần xuống:

– Chắc anh chê con gái dưới này quê mùa dốt nát và ô dề kịch cộm đen thui đen thui chớ gì?

Biết là Nhạn phật ý, Thế vội nói chữa:

– Tôi chưa gặp ai hết thì chê sao được hả cô? Một khi thương nhau thì ở thành hay ở quê đâu có khác gì!

80 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Nhạ vẫn chưa dịu giọng:

– Thôi đừng nói vòng vo, tui biết là anh chê mấy cô dưới này. Mà anh chê cũng phải, ở miệt nước cỏ, nước phèn nhìn quanh năm suốt tháng này không có một cô nào lịch sự lịch sàng hết.

– Còn cô đây chi?

– Tôi mà ăn nhậu gì?

– À, cô không phải là người gốc gác ở đây hèn chi trắng da, dài tóc.

Nhạ chợt trả lời:

– Trắng da dài tóc để rồi bị như vậy thì xấu xí cho khoẻ hơn.

Thế tìm cách hỏi lảng ra:

– Sao tôi về ở Cầu Muống ba bốn ngày liền mà không gặp mặt cô lần nào hết trơn vậy?

– Anh mà có thềm ngó ai đâu mà gặp tui được! Anh Tâm, anh biết tui nhiều lắm.

Thế cười xòa:

– Điều đó thì đúng. Hồi mới đầu, ảnh không chịu quay trở lại Cầu Muống khi thấy có đám cháy nhưng khi đến nơi được tin cô lâm nạn, anh ta lòng lộng lên... Nội bấy nhiêu đó cũng đủ biết là anh ta có nhiều cảm tình với cô.

Nhạ thần thờ đáp:

– Ừ, ảnh nói chuyện nghe có duyên lắm, nghe ngộ lắm... Tía má tui cũng chịu ảnh lắm.

– Nhưng tại sao còn có vụ... anh hai Mến?

– Tại tía má tui đã hứa gả tui cho ảnh. Tui tui làm đám hỏi rồi. Thì bây giờ kẻ như bỏ luôn cái vụ cưới.

Rồi như không muốn dả động gì đến chuyện này nữa. Nhạ chợt hỏi Thế:

– Hồng biết anh Tâm đã có vợ con gì ở nhà chưa anh?

Thế thận trọng đáp:

– Tôi tưởng anh ta đã có nói về gia cảnh của anh cho cô biết.

82 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Ủ, ảnh nói là chưa có vợ con gì hết ráo.

Thế dư biết là Tâm có vợ sắp cưới nhưng cũng đáp cho xuôi:

– Như vậy cô còn hỏi gì nữa?

Nhạ cười khẩy:

– Ý, thôi đi, mấy cha nội đó miệng lưỡi ngọt xót thì mụ nội tôi bây giờ cũng không dám tin.

Thế cười theo:

– Tôi tưởng như trường hợp của cô đây thì cũng chẳng cần gì phải tìm biết coi anh ta có vợ hay chưa nữa.

– Ủ phải nhất là hiện nay thì tui cũng chẳng cần biết đến mấy thứ chuyện đó làm gì.

Biết là Nhạ lại sắp than thở nữa Thế vội vã chỉ về phía trước, reo lên:

– Mình nói chuyện quanh quẩn một hồi tới nơi lúc nào cũng chẳng hay.

Nhạ ngáp dài:

– Ừ, tui buồn ngủ quá. Bây giờ hể tui mà đặt lưng nằm xuống là đánh luôn một giấc tới sáng bết.

Thế phụ họa theo:

– Tôi cũng vậy.

Nhạ vội nói:

– Tui sợ anh bị muỗi khiêng đi chớ!

– Chết cha mình không đem mùng, nóp gì theo hết thì làm sao ngủ được?

– Không biết đốt un muỗi hay sao?

Thế nhăn mặt trước viễn tượng không mấy « hấp dẫn » đó nhưng cũng gật gù:

– Ừ phải, nhưng dẫu sao tôi cũng rán chịu đi đập cửa thiên hạ để mượn cho cô một chiếc nóp. Cô cần được ngủ lấy sức hơn tôi.

Nhạ nín thinh nhưng không khỏi thầm cảm ơn Thế về sự săn sóc ấy. Sau bao nhiêu sự việc ê chề vừa trải qua, và nay lại lâm vào tình trạng tứ cố vô thân, cố nhiên là Nhạ thêm khát những sự vỗ

84 | Kinh Cầu Muống - tập 1

về, sẵn sóc. Và những lời nói êm dịu của Thế đã làm cho cô cảm thấy dễ chịu và yêu đời thêm đôi chút...

o O o

Tâm bồn chồn đứng lên, ngó quanh và chắt lưỡi kêu lên:

– Sao kỳ quá vậy nè! Trời đã tối mịt từ lâu mà mình ở đây vẫn còn nghe tiếng tàu tuần ở mặt Xẻo Thượng hoài!

Anh bơi lái cũng đứng lên theo:

– Chẳng lẽ tụi nó vẫn còn đứng xà quần ở ngoài sông để rình mò mình? Ý cha, hổng biết mắc ông bà ông vải gì mà tụi nó cứ nổ súng dòn như ai đổ vỏ ốc gạo vậy?

Tâm suy nghĩ một giây đoạn đồng dục lên tiếng:

– Bây giờ mình phải kiếm đường về Cầu Muống chứ chẳng lẽ rúc suốt đêm nay trong đám sậy này cho muỗi nó cắn chết hay sao? Và cũng phải kiếm cơm ăn nữa!

Anh kia tán thành liền:

– Đúng đa, khi không mình bị kẹt vỏ kẹt đạn ở đây thiệt bức mình hết sức. Theo ý tôi mình phải chịu khó đi vòng vo một chút chớ đâm thẳng ra mặt sông thì đụng đầu với tụi nó liền.

Tâm gật đầu ngời ngay xuống sạp xuống.

– Hai anh lựa đường mà bơi lần ra đi. Hồng thẳng mà đi chớ cứ càn giữa đồng là lãnh đủ đa.

Hai anh kia cười xòa và một anh lên tiếng bông đùa:

– Tụi tui còn ham sống mà anh, và thằng nào cũng muốn “ở đời” thêm vài năm nữa để còn dòm ngó các cô chớ!

Anh kia lại phản đối:

– Ý trời, các cô dười này đen như củ súng thì dòm ngó để tối về ngủ mớ hoảng à!

Tâm lên tiếng cự nự:

– Thôi đi mầy cha, giữa đồng trống gió lộng mà

86 | Kinh Cầu Muống - tập 1

mấy cha nói chuyện om sòm, tội nó đứng cách mấy cây số, tội nó nghe cũng lồng lộng. . .

Hai anh kia cụt hứng, nín thinh và tiếp tục bơi nhanh.

Nửa giờ sau, khi xuống về gần đến Cầu Muống, Tâm chợt thấy có bóng đèn thấp thoáng trên một thửa ruộng gần đấy.

Anh ta liền bảo hai anh kia cho xuống của mình rẽ lại gần để hỏi dò về tình hình vì thỉnh thoảng anh ta vẫn nghe có tiếng nổ cầm canh ở miệt vàm Cầu Muống. Tâm biết rằng ánh đèn ấy là của một xuồng câu nào đó.

Ông lão trên xuồng giật nảy người khi thấy bọn Tâm tiến thẳng đến xuồng mình. Ông vội xua tay và lên tiếng liền:

– Mấy cậu còn quay trở lại đây chi nữa hả?

Tâm không trả lời mà lại reo mừng:

– Cha, gặp bác may quá! Bác cũng ở bên Cầu Muống phải không?

Ông lão gắt gỏng:

– Ủ, tôi quen mặt mấy cậu lắm mà! Bộ mấy cậu không hay biết gì hết trơn sao?

Tâm chưng hửng hỏi lại:

– Tụi tui mới ở bên kia trở về. Ủa, có việc gì lạ sao?

– Mấy cậu không nghe có tiếng súng lai rai ở ngoài vòm đó sao? Bây giờ mấy cậu phải dong cho mau chớ ló ngó mò về đó là... hổng nên.

Tâm lo lắng hỏi:

– Vậy sao bác? À, bác có thấy anh Thế, tức là anh mới ở mấy hôm nay với tụi tui đó.

Ông lão ngắt ngang:

– Tui biết rồi. Cái cậu cao ráo đó phải không?

– Phải, chắc bác đã gặp anh phải không?

Ông lão lắc đầu:

– Tui mắc canh mấy giàn câu ngoài này hồi sắp

88 | Kinh Cầu Muống - tập 1

tối bây giờ nên không thấy ai hết. Chắc cậu cũng không dám đi đây đâu. Vậy mấy cậu cũng nên lo dong cho lệ, cho khoẻ thân chớ lảng vảng ở đây... kệt lắm đạ!... Tui cũng không dám nói chuyện lâu với mấy cậu, xin mấy cậu cảm phiền.

– Bác sợ gì quá vậy?

Ông lão ngó lơ sang chỗ khác, đáp nho nhỏ:

– Mấy cậu không ở đây nên không biết. Khó lắm! Rủi có ai trông thấy tui... như vậy mà lại thèo lẻo đi học lại tùm lum thì chết tui một cửa tứ.

Tâm không chú ý đến những lời phân trần của bác ta mà lại quay qua bàn với lại anh kia:

– Hồng biết ảnh đi đâu?

Một anh đáp:

– Chắc ảnh phải dong về Cái Vừng chớ đi đâu nữa.

– Đành rằng vậy nhưng còn cô Nhạn?

– Chắc ảnh thả cổ xuống đâu đó chẳng lẽ ảnh dám đưa cổ về nhà rồi ngủ luôn ở đó.

Tâm vẫn còn thắc mắc:

– Nhưng không biết cô Nhận đi đâu? Có về tới Cầu Muống hay không? Cổ yếu xịu mà ảnh bỏ xuống dọc đường dọc xá thì cổ làm sao lộn về tới nhà nổi.

Anh kia cười đáp:

– Có vậy mà anh cũng lo. Cổ có churen có căng thì cổ phải rán bò về chứ.

Tâm lại hỏi:

– Không biết mình nên tìm anh Thế không?

– Chắc ảnh dong về Cái Vừng rồi chớ lẫn quẩn ở đây làm gì nữa.

Tâm bàng hoàng:

– Tôi sợ ảnh chở cô Nhận đi đâu đó nữa.

Anh kia lại cười:

– Theo chỗ tôi nghĩ thì ảnh lo dong cho nhẹ nhàng thân mình chớ nê cô Nhận theo tế mồ tế tổ gì? Bây giờ mình nên đi thẳng về Cái Vừng cho khoẻ. Mình cứ nương theo con xẻo gần đây để băng tuột ra sông Cái và từ đó băng luôn qua Cái Vừng...

Tâm thở dài:

– Thôi cũng được. Đáng lẽ hồi nãy mình về rút bên này thì may ra gặp được ảnh. Mấy anh bơi đi...

Hai anh kia mãi miết bơi tới và không ừ hử gì hết.

Tâm ngồi thừ ra đó trong một giây lát rồi quay lại bảo anh bơi lái:

– Đáng lẽ ra mình nên ghé lại Cầu Muống để hỏi coi cô Nhạn có về tới bến chưa.

Anh này bật cười:

– Sao anh lo cho cô quá vậy? Chắc lặn rồi hả?

Tâm gượng cười, nói trớ đi:

– Bậy, mình gặp cô Nhạn, thì mới biết chắc tin tức về anh Thế được. Bộ anh quên rằng tôi có vợ sắp cưới rồi sao?

Anh kia hóm hỉnh đáp:

– Vợ sắp cưới... anh để dành lại đó cũng chẳng hư hao gì mà sợ? Có cô này... bắt quá anh mèo chuột

lãng nhăng cho qua ngày qua bữa hồng được sao?

Tâm đành cười trừ....

o O o

Nhạn rút người vô trong nóp, ló đầu ra ngoài nhìn Thế đang ngồi bên mớ củi gốc điên điên được đốt cháy “ui ui” để un muối. Cô dịu dàng lên tiếng hỏi anh ta:

- Bộ anh tính thức canh suốt đêm sao?
- Cô lo ngủ trước đi. Tôi ngồi chơi một chút.
- Chơi với muối à?

Thế lại cười:

– Không biết tại sao tôi chưa buồn ngủ mặc dầu mình mảy gì mảy rêm hết tron.

Nhạn ngồi rột dậy:

– Tui cũng vậy...Làm như tui nhớ ông bà ông vải gì...

92 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Chắc cô nhớ tới hai bác?

–Ừa... nhưng không phải vậy thôi.

– Chắc tại cô lo nghĩ nhiều cho tương lai nên đâm ra băn khoăn bứt rứt?

Nhận gật gù:

– Chắc đâu đó.

Thế vươn vai đứng lên, giọng « thầy đời »:

– Coi vậy chớ cái gì cũng êm hết cô à. Cô nên tin chắc rằng rồi đây cô sẽ có chồng có con, rồi cô sẽ bận bịu vì chồng con, vì công ăn việc làm, rồi cô sẽ hết còn nhớ tới những việc đau buồn cũ nữa. . .

Nhận cười ngất:

– Rồi đây thì vậy còn bây giờ thì sao? Thì rán chịu phải không?

Thế xén lén đáp cho xong:

– Có « bây giờ » thì mới có « rồi đây ».

Nhận vỗ nhẹ vào mặt nói:

– Anh đứng đó làm chi, lại ngồi đây nói chuyện chơi cho đỡ buồn. Nếu không gặp anh chuyến này có lẽ tui dám treo cổ tự tử lắm.

Thế lần mò bước lại vì trong căn nhà sàn không có đèn đuốc gì ngoài mấy ánh lửa leo lét bập bùng trên mấy gốc củi điên điên.

Thấy anh ta ké né ngồi xuống ở tận phía đầu nóp, Nhạn đưa tay ngoắt:

– Làm bộ làm tịch hoài. Tui với anh còn lạ gì nhau nữa.

Thế ngượng nghịu ngồi nhích lại và ấp úng chống chế:

– Đành rằng vậy nhưng trong lúc « ngộ biến » thì phải « tùng quyền ». Chớ bây giờ...

– Nói chữ nho nữa! Bây giờ thì sao? Chẳng lẽ anh không coi tui được như... một người em gái của anh? Hay là anh cho tui không xứng đáng, chê tui thuộc hạng đáng liệng bỏ đi.

Thế hót hải đáp:

94 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Cô sao nói quá lố. Nếu tôi có ý khác thì tôi đã bỏ cô xuống từ lâu. Tại hồi nào tới giờ tôi không quen nói chuyện nhiều với các cô.

– Anh làm như anh mới ở trên núi hạ san vậy?... Mà có lẽ anh nói thiệt, tui thấy qua điệu bộ của anh, tui cũng đủ rõ anh là một người nhát gái.

– Cô nói đúng.

Nhận tình nghịch hỏi:

– Như vậy làm sao anh o mèò được?

Thế cười nhẹ, ngó ngán đáp:

– Tại tôi chưa nghĩ đến chuyện ấy. Chắc khi đó, mình phải tính chớ cô!

Nhận chột hỏi ngang:

– Chắc trong bụng anh, anh chê tui là một đứa con gái không nên nết phải hông?

Thế ngơ ngác:

– Sao khi không tôi lại chê cô như vậy? Tôi thấy cô vui tánh.

Nhận thở dài:

– Thiệt tình thì tui cũng biết là mình không nên nết. Trước đây tui có vậy đâu? Nhưng bây giờ, nếu không kiểm chuyện tầm xàm để nói cho khóa lớp thời giờ thì tui chỉ có nước ngồi khóc. Bởi vậy, xin anh đừng chấp nhứt tui tội nghiệp.

Thế ngồi nhích lại, giọng vỗ về:

– Coi, tôi có nói gì đâu? Tôi chịu cô vui tính như vậy và nếu cô ngậm cam luôn thì tôi đây cũng chỉ có nước ngồi cú xụ. Cô đừng thắc mắc điều gì hết. Ngày nào cô còn quá giang với tôi thì tôi phải lo mọi chuyện cho cô.

Nếu cô định về bên Cái Vừng thì còn dễ nữa vì ở bên tôi có nhiều nơi quen biết. Cô khỏi sợ bị long chong nếu không tìm ra nhà bà con, hoặc có nhà bà con, mà cô không muốn quấy rầy họ.

Nhận cười hóm hỉnh hỏi:

– Sao lúc ban đầu, anh muốn cho tui lên bờ sớm vậy?

Thế đành cười trừ:

96 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– À, tại lúc đó tôi không mấy chú ý...

Nhận hót ngang:

– Thì anh cứ nói đại là anh muốn vụt tui lên bờ cho rảnh nợ, rồi nần chớ gì?

Thế có vẻ suy nghĩ:

– Không đúng như vậy... Có lẽ lúc ấy, tôi không nghĩ ra cách gì khác để giúp cô. Tôi tưởng hể đem cô về tới bến Cầu Muống là...

– Là hết chuyện chớ gì?

Thế phì cười:

– Cô nói chận hòng như vậy thì tôi chỉ còn nước chịu thua.

Nhận cười theo:.

– Dầu sao đi nữa, tui cũng không phải là cục nợ đòi theo báo hại anh đâu. Đó anh thấy không, nếu mấy lúc này không có tui ở đây thì anh chỉ nước ngồi cú xụ một đồng để nghe muỗi kêu chớ làm gì nữa?

Thế nói đẩy đưa:

– Ừ... Nhưng phần cô cũng vậy, nếu không có tôi thì giờ này có cùng ngồi cú xụ ở một góc nhà nào đó. Hay tệ hơn nữa, biết đâu cô chẳng đã treo cổ lên một nhánh cây nhánh cội nào đó!

Nhận xua tay cười rộ:

– Anh nói bậy không.

– Ừa, bộ bây giờ có hết chán đời rồi sao?

Nhận khẽ nhún vai:

– Còn chán đều đều nhưng không nghĩ đến chuyện chết nữa. Có lẽ tui đã vượt qua cái lúc có thể liều mạng được rồi. Bây giờ tui cứ thả trôi để coi đời nó sẽ đẩy đưa mình tới đâu.

Thế trầm giọng nói:

– Đó cũng là một cách... tự tử dài hạn, nhưng dù sao nó cũng đỡ hơn vì biết đâu cô sẽ gặp một cái may nào đó.

Nhận thần thờ đáp:

98 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– May thì không dám nói trước chớ chắc chắn là đời tui không gặp cái rủi nào hơn nữa được...

Thế làm bộ che miệng ngáp dài:

– Thôi mình ngủ cho sớm để sáng mai còn đi qua Cái Vừng.

Anh đứng lên lưng thưng đi về phía bên kia góc nhà sàn.

Nhận nhìn theo anh ta, điệu giọng lên tiếng:

– Khi nào về tới bến, tui mời anh lại nhà bà con của tui chơi một vài bữa nghe anh!

Thế ngó ngoái lại. Qua ánh lửa chập chờn của máy gốc củi điên điên, anh ta bắt chợt ánh mắt long lanh của cô gái. Thứ ánh mắt long lanh đầm thắm ấy (chớ không có vẻ lẳng lơ hoặc khiêu khích) đã làm cho lòng anh ta xao xuyến ngang, và mãi vài giây sau, anh ta mới khẽ gật đầu:

– Ủ... để khi nào rảnh rảnh, tôi sẽ đến thăm cô... Ủ... tôi đưa cô về bến thì thế nào cũng phải biết nhà...

Nhận nhoén miệng cười:

– Thăm liền hổng được sao?

– Ý trời, chẳng lẽ mới về tới bến rồi đâm đầu lại nhà cô thăm liền sao?

– Anh này sao hay giữ ý giữ tứ quá (cô trở nên ngập ngừng)... Mà như vậy cũng phải vì tui muốn... dền ơn đáp nghĩa anh đôi chút.

Thế chớp mắt:

– Ơn nghĩa gì chuyện đó. Ai đứng vào địa vị tôi cũng phải làm như vậy.

Nhận rướn giọng lên:

– Nhưng tui thấy anh thiệt thà, tui cũng... tội nghiệp.

Thế bật cười:

– Cô tội nghiệp ngược lại tôi thì... treó ngoe quá!

Nhận nghiêm trang gật đầu:

– Thiệt vậy mà! Tui thấy anh côi cút và giặc giã thì kéo dài hoài... Bởi vậy, nếu anh không chê tui này nọ thì tui không tiếc gì với anh hết. Tui nói ra như

100 | Kinh Cầu Muống - tập 1

vậy thì kỳ thiệt, nhưng tại hồi nào tới bây giờ anh chưa quen với đàn bà con gái nên tui mới dám... nói càn mạng với anh.

Thế gượng cười:

– Cô làm như tôi... muốn đòi tiền công cô vậy! Đâu phải chỉ có mình tôi lo cứu cô, còn mấy anh em khác nữa...

Nhận ung dung đáp:

– Nếu sau này có dịp, tui cũng không quên ơn mấy anh kia, nhứt là anh Tâm.

Thế nhú mày:

– Chắc cô nói giỡn chơi chứ ai đành làm gì kỳ vậy?

– Ai biểu anh nói còn mấy anh khác nữa chi?

– Thì sự thật là như vậy nhưng đâu lẽ tui... đã man đến mức đó? Xin cô dẹp vấn đề này qua một bên. Ừ, đáng lẽ cô đừng đả động đến vấn đề ấy thì tốt hơn. Cô làm cho tôi bắt đầu thấy... kỳ kỳ.

Nhận cười lớn, buông người nằm xuống nói:

– Tại anh hay suy nghĩ bá vớ. Anh nên biết rằng cũng tại tui quý anh ghê lắm nên mới dám nói thẳng ra như vậy chứ phải ai khác vô đây thì... khỏi đi! Dầu sao tui cũng có cái giá của tui chứ: Có điều là tui thấy anh đàn hoàng nên tui... chịu lắm.

Thế gượng gạo đáp:

– Đàn hoàng thì làm sao nghe nổi mấy thứ chuyện ẩu tả đó...

– Cha, chưa gì xài xể người ta đã quá há! Bộ tui bắt anh phải ở với tui suốt đời hay sao?

Bộ mặt của Thế trở nên nghiêm nghị một cách quả lố:

– Phải chi cô bắt tôi như vậy tôi còn... nghe được hơn.

– Bộ anh muốn như vậy sao?

Thế lắc đầu lia, lúng túng tìm cách giải thích:

– Không... không phải như vậy, nhưng...như vậy nghe còn có lý hơn!

Nhạn ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn anh ta, rồi lại nằm vật xuống, kêu lên như để than thở:

– Thằng cha này khó chịu thiệt! Chuyện dễ ợt mà cha nội muốn cho nó rắc rối thêm! Sợ mấy cha « đảng hoàng » này thiệt! Thôi mạnh ai nấy ngủ cho khoẻ!

Thế gãi đầu, ngó ngán nhìn lại Nhạn một hồi lâu rồi rón rén nằm xuống núp như muốn cho được yên phận. Mấy phút lặng lẽ trôi qua và Thế bắt đầu thấy khó chịu vì bộ nằm không được thoải mái của mình.

Đến lúc này, anh ta mới bắt đầu bực mình và rất đổi ngạc nhiên cho thái độ kỳ quái của mình. Ờ, tại sao anh ta lại co ro kè né như là một kẻ chịu lép vế như vậy? Tại sao anh ta đâm khóp ngang như một đứa bé đứng trước một vấn đề gì quá to lớn như vậy?

Rồi muốn ngồi một dậy làm một cử chỉ... bất cần nào để chứng tỏ rằng mình không ngán, không sợ một thứ gì hết. Nhưng rồi mãi một lúc sau, anh ta mới mượn được « thế » đập muỗi, đập cho thật kêu để mạnh dạn ngồi lên và lên tiếng băng quơ:

– Ý cha muỗi như trâu!

Nhận (đã chui vào trong nóp từ bao giờ) nghe anh ta nói thế liền hé miệng nói ra hỏi:

– Bộ anh chưa ngủ được hay sao?

– Tính ngủ đây nhưng bị muỗi cắn quá...

Nhận cười ranh mãnh:

– Ngủ mà cũng « tính » nữa! Sao không chui vô trong nóp mà lại đưa thân ra đó để rồi kêu la?

Thế lúng túng tìm cách trả lời cho xuôi:

– Tôi nóng nực quá... Thôi cô để thầy kê tôi.

Nhận lăn mình để đè khép miệng nóp lại:

– Thầy kê anh thì cũng chẳng xong vì anh cứ rọ rạy như vậy suốt đêm thì tui ngủ cũng hết vô!

Thế thở dài, thú nhận:

– Không biết sao tôi nhắm mắt không được.

Nhận phì cười:

– Thôi đi anh, tui cá ăn chắc là anh thắc mắc vì chuyện mới tối nên đâm ra thao thức như vậy chứ gì!

Thế ngập ngừng:

– Cũng có phần đúng...

– Đúng y boon chứ có phần khi gì? Và không chung anh... còn tiếc hùi hụi là mình đã bỏ lỡ một dịp tốt là đằng khác!

Thế cau có:

– Bậy không? Tôi đang tức thì đúng hơn!

Nhận cười rộ:

– Tức rồi tiếc có mấy hồi! Thôi nằm ngủ cho khoẻ đi anh. Việc đâu còn có đó, tui với anh còn đi chung và còn nhiều dịp gặp gỡ nhau bên Cái Vừng mà!

Thế đứng lên, xằng giọng:

– Thôi, tôi chịu thua. Và một khi về tới bến tôi cũng xin... kiếu cô trước. Chắc tôi không còn dịp nào

để gặp gỡ cô nữa đâu. Tôi mới xuống đây chưa làm nên việc khỉ mốc gì hết mà nay lại dính vô vụ này.

– Dính gì đâu?

– À, dính sơ sơ như vậy cũng đủ mệt rồi. Bây giờ tôi mới biết khôn đôi chút.

Nhận nghiêng đầu nheo mắt ngắm nghĩa anh ta, môi hơi trề ra:

– Tui coi bộ vó của anh thì... anh còn lâu mới khôn. Để nữa rồi coi. Tui nói cái gì thì hay linh lắm.

Thế mĩa mai:

– Cô làm như mình là thầy bói!

– Hồng thầy bói thầy tướng gì hết nhưng tui thấy anh... xằng vằng xéo véo vì một chuyện chút xíu này thì cũng đủ hiểu rồi. Đây nè, anh cứ thử coi tôi như một cô gái gặp qua đường thì anh sẽ thấy rằng anh khỏi bận bịu một việc gì nữa.

Thế gặt gù:

– Cô nói kể ra cũng có lý.

Dứt lời anh ta với xách chiếc nóp lên, cuốn sơ lại:

– Để tôi xuống xuống ngủ cho mát.

Nhạn mỉm cười, định hỏi vặn lại anh ta nữa nhưng rồi lại nói:

– Ừa, anh cũng cần nghỉ ngơi để rồi mai đưa tui về bến cho êm chuyện.

Thế lặng lẽ bỏ đi một nước...

o O o

Ánh nắng ban mai làm cho Nhạn thấy dễ chịu nhất là sau một đêm được ngủ ngon giấc. Cô vui vẻ ngồi trước mũi xuống và quơ tay rút cây dầm lên để bơi phụ với Thế.

Thế vội cản lại:

– Cô nên nằm nghỉ thì hơn.

Nhạn gò lưng bơi rút một hơi như để thử sức, đoạn quay lại, cười bảo Thế:

– Anh làm như tui đau liệt giường liệt chiếu vậy!

Thế cảm động khi nhận thấy đôi má của cô gái đã hồng hào chớ không còn xanh lét nữa. Anh ta ấp úng hỏi:

– Sao tôi coi bộ cô... khoẻ lại mau quá vậy?

Nhận cúi mặt, thở dài:

– Ban đầu tui cũng tưởng là ngoi đầu dậy hết nổi... Coi dữ dần vậy mà cũng chẳng sao anh à.

Thế gật gù một cách ngây thơ:

– Phải, khoa nhân thể học cho biết rằng cơ thể của người đàn bà chịu đựng giỏi lắm, giỏi hơn đàn ông nhiều.

Nhận phá lên cười:

– Lúc nào anh cũng « xi bon » mớ sách vở ra hết à!

– Bộ không đúng hay sao?

– Ừ thì đúng nhưng nghe... trật chìa lắm.

Thế ngượng nghịu nói lảng ra:

– Dầu sao cô cũng nên dưỡng sức và một khi về tới bến nên lo thuốc thang bồi bổ chớ để sau này mang bệnh thì khổ lắm.

Nhận nhãn mặt:

– Lúc nào anh cũng nói cái điều đau ốm đó, tui nghe rầu thúí ruột. Tui gặp anh, tui ham sống đôi chút mà anh cứ đồ đi nhắc lại chuyện đó hoài hà!

Thế luống cuống tạ lỗi:

– Tại tôi lo cho cô thiệt tình. Phải chi cô như thường thì chắc tới mười năm nữa tôi cũng chẳng biết cô là ai...

Nhận lắc đầu, cười xòa:

– Phải tôi như thường thì làm sao anh có dịp gặp tui được? Anh này có ăn học mà nhiều lúc nói chuyện trên trời dưới biển gì nghe lảng xẹt à! Thôi qua sông cái rồi, mình rán bơi rút đi kẻo bị nước tổng trôi tuốt lướt ra miệt chợ thì nguy cả đám.

Thế ưỡn ngực hít một hơi dài, móc mạnh dầm xuống mặt nước:

– Tôi bơi cứng lắm mà cô. Nội buổi sáng nay là mình về Cái Vừng. Qua tới bến, chắc gặp đông đủ bọn của anh Tâm. Thế nào mấy cha nội này cũng lo cho tôi lắm!

Vừa lúc ấy, có một chiếc xuồng ba lá ló ra giữa mặt sông và tiến về hướng xuồng của Thế. Trên chiếc xuồng ba lá này chỉ có một người đàn ông mặc bà ba đen đang cong lưng bơi rút.

Thế vui vẻ lên tiếng bảo Nhận:

– Chắc tay đó ở bên Cái Vừng mới đâm xuồng qua. Để tôi chặn lại hỏi thăm coi anh ta có hay biết gì bọn của anh Tâm không.

Nhận lơ đãng đáp:

– Anh làm như ai cũng biết bọn anh hết vậy!

– Thiệt vậy mà cô. Tụi này ở bến lâu lắm nên đầu trên xóm dưới gì ai ai cũng biết mặt biết tên... (anh ta đưa tay lên che mắt, chăm chú nhìn về phía xuồng ba lá và lăm bằm) Ủa lạ, người bơi xuồng là một đứa nhỏ. Sao tôi trong giòng... giống thằng Tư liên lạc quá!

Nhận thần thiên nói:

– Chiếc xuồng đó cũng ghim về hướng mình, như vậy một chút xíu nữa đây, anh sẽ rõ chứ cần gì phải nhấp nhồm cho mệt trí!...

Thế bực bội vì nhận thấy mình hoàn toàn có vẻ ngớ ngẩn trước Nhận và hể anh ta mở miệng ra nói được câu gì thì liền bị cô này bác đi hết, hoặc chế diễu trở lại.

Nhận chột lên tiếng:

– Xuồng bên kia kêu anh kia!

Thế như sự tỉnh, gác dầm lên và lật đật gọi với gã trẻ tuổi ở bên kia xuồng đang tiến gần mình:

– Ủa Ba, mày đi đâu đó?

– May quá, tui qua kiểm anh đây.

– Sao mày biết tao còn ở bên này?

Ba cho xuồng kè lại:

– Bọn anh Tâm về tới bến và cho biết thế nào anh cũng còn lẫn lẩn ở miệt này (anh ta liếc chừng

Nhận rồi khẽ hỏi Thế)...Chắc cô này bị nạn đây hả?

Thế đáp gọn:

– Ừ.

– Mà anh chở cô đi đâu đây?

Thế có vẻ ngượng:

– Thì cô quá giang về Cái Vừng để tìm bà con. Cô không còn một ai là thân thích ở bên Cầu Muống nữa (anh ta vội hỏi lảng ra giọng hơi cau có). Mà mấy ảnh sai mầy qua kiểm tao chi vậy? Đằng nào tao cũng trở về bến chớ đi chỗ nào khác được mà cũng phải mất công qua bên này?

Ba liên lạc sốt sắng đáp:

– Ấy, để tui nói hết cho nghe: anh em ở bến đã dòi đi hết trơn rồi.

Thế lo lắng ngắt ngang:

– Dòi đi đâu? Mà làm sao phải dòi đi!

Ba liên lạc thở dài:

112 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Ý thôi, mấy hôm nay mấy ảnh bị rượt chạy bái xái bài xai nên hết còn dám ở bên Cái Vừng nữa. Mấy ảnh đã rút đi qua miệt kinh Ông Cỏ.

– Còn anh Tâm?

– Cũng đi theo luôn với mấy ảnh?

Thế nhăn nhó hỏi:

– Bây giờ mây qua đây để đưa tao về miệt đó phải không?

Ba liên lạc lắc đầu:

– Trễ quá rồi. Đường sá gì bị kẹt hết trơn, tui sợ giờ phút này mấy ảnh ở bên kinh ông Cỏ còn phải đông đi nơi khác nữa.

Thế chắt lưỡi:

– Rồi tao tấp vô đâu đây? Chẳng lẽ tao với mây cứ thả lênh bênh ở giữa dòng như vậy hoài để chờ cho tàu tuần đến vớt hết?

Ba liên lạc bình tĩnh đáp:

– Đâu có. Mấy ảnh dặn tui qua nói với anh là anh nên rón ắn nhẩn ở bên này.

Thế dẫn mạnh mái dầm trên be xuống:

– Mấy chả nói sao nghe dễ ợt. Mày không biết là ở bên này cũng phải chạy ra khỏi hay sao?

Nhận tự nẩy giờ nín thình, nay nghe Thế cần nhần một cách gần như là vô lý như vậy, vội nói xen vào:

– Thì mình tạm rút vô chỗ cũ.

Thế trợn mắt:

– Lại trở về Thường Phước? Ý trời ơi, ở đó dễ chết khô hả?

Nhận chắt lưỡi:

– Tại đối đế quá mình phải chịu như vậy chớ để cho sa vào rọ hết cả đám sao?

Thế quay phắt qua Nhận:

– Rồi tôi cũng phải nê cô đi theo tò tò một bên nữa à?

Nhận cười lạt:

114 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Thì anh cứ việc quăng tui xuống sông cái này cũng được mà!

Thế thở dài trong lúc Ba liên lạc vội lên tiếng nói đỡ vớt cho đôi bên:

– Thôi, cho cổ theo cũng chẳng hề hấn gì mà anh!

Thế bấu môi:

– Mày không biết khỉ gì mà cũng xía vô nói giỏi. Thà có cả chục người như mày hay ông già bà cả gì theo tao, tao cũng chẳng ngán chớ mỗi một mình cổ. Đàn bà con gái rắc rối tổ mẹ chớ phải... gọn bân như tao với mày đâu!

Ba liên lạc liếc chừng Nhạn, cười khì:

– Tui tưởng có bóng dáng đàn bà con gái vô thì đỡ khổ lắm chớ!

Thế chỉ về phía Nhạn:

– Thì đó, mày có lãnh hông? Tao giao trọn gói cho mày!

Nhận rít lên:

– Lãnh không? Anh làm như tui đây là khúc cây khúc củi gì nên anh muốn giao cho ai cũng được hết á! Tôi biết cần đi theo anh. Anh cứ thả tôi xuống Thường Phước rồi để thầy kệ tui. Mạnh ai nấy lo chớ hết còn dính dáng gì đến nhau nữa!

Ba liên lạc phụ họa theo:

– Cổ nói phải đa anh. Tui có nghe anh Tâm nói sơ qua về hoàn cảnh của cô. Anh đã thương cổ thì thương cho trót.

Thế cười khẩy:

– Được rồi, thế nào mày cũng ở chung với tao, vậy tao nhờ mày lo cho cổ.

Nhận nói như quát:

– Tui có đủ tay chân mắt mũi nên không cần tới mặt nào hết!

Ba liên lạc cũng rụt rè tiếp lời cô ta:

– Tui còn phải đi công việc khác nữa chứ đâu có thể nấn ná ở đây với anh được. Thôi bây giờ tui xin kiếu....

Thế hót hải hỏi:

– Rồi chừng nào tao về bến được?

Ba liên lạc nhún vai:

– Thì để chừng nào... anh nhắm êm êm thì anh lòi về bến.

Thế lắc đầu quây quây:

– Ý thôi đi! Rủi tao về bến rồi không gặp ai hết khiến cho lại bị long chong nữa thì chết một cửa tú!

Ba liên lạc suy nghĩ một giây rồi đáp:

– Thôi được để tui đi nghe ngóng rồi sẽ quay trở lại đây kiếm anh.

Thế gật đầu:

– Ừ, nhứt là mầy rán dẫn tao về ở với mấy ảnh thì tốt hơn. Thôi mầy có chuyện gấp thì đông đi.

Ba liên lạc tùm tùm cười nhìn xéo Nhạn đoạn nói băng quơ:

– Như vậy là sướng nhứt thế gian rồi mà còn kêu!

Dứt lời anh ta hồi hải quơ dầm bơi tách ra và đi thẳng.

Thế thần thờ nhìn theo và để xuống mình tiếp tục trôi theo dòng nước.

Thấy vậy, Nhận lên tiếng nhắc chừng anh ta:

– Bây giờ anh tính sao đây?

Giọng Thế không giấu vẻ bức bối:

– Thì còn tính gì nữa! Chỉ có nước quay trở lại!

Nhận hừ một tiếng:

– Đã biết vậy sao còn cần nhắc?

Thế háy xéo Nhận đoạn lăm li quơ dầm lên bơi thẳng một hơi như muốn trút tất cả sự bức mình lên mặt nước vậy...

o O o

Thế nhăn mặt khi thấy gian nhà sàn quen thuộc cũ ló dạng trên gò tre. Anh ta lăm bầm than trách vu vơ:

118 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Đi ba đồng bảy đổi rồi cũng chui về cái hóc « bà tó » này ở!

Nhận tùm tùm cười nhưng không buồn nói năng gì hết.

...Thế cho mũi xuống sấn mạnh lên bãi cỏ ven bờ gò, quăng mạnh chiếc đầm vô khoang, đoạn nói buông thõng:

– Tới nơi rồi đó!

Nhận đứng lên, lạnh lùng hỏi lại:

– Chắc anh muốn đuổi tui đi đó phải không?

Thế cau có đáp:

– Tôi không đuổi xua ai hết nhưng một khi về tới đây tôi muốn bàn lại với cô một việc này...

Nhận vênh mặt lên, giọng trịch thượng:

– Thì tới rồi nè! Bàn tính gì thì nói đại đi! Tui có ăn thịt được anh đâu mà hể hỡ ra chuyện gì anh cũng lập cà lập cập.

Thế giấu mặt đi, và trả lời một cách ngập ngừng đến kênh kiêu:

– Tôi nghĩ rằng Thường Phước cũng ở gần Cầu Muống và chắc là mình còn kẹt ở đây khá lâu. Bởi vậy tôi muốn...

Nhận ngắt ngang:

– Muốn tổng khứ tui dìa Cầu Muống chớ gì?

Vẻ mặt của Thế trở nên sượng trân:

– Không phải vậy. Tôi sẽ bơi xuống đưa cô đến gần Cầu Muống rồi cô...chịu khó ở đó.

– Cám ơn. Tui có thân thì tui phải lo...

Thế lấy giọng bình tĩnh trở lại:

– Khổ quá, cô nên nhìn thẳng vào sự thật. Cô cần tịnh dưỡng thì nên về đó là hơn. Cô là dân thường và là đàn bà con gái thì trở về chỗ cũ ở cũng không ai để ý. Bà con cô bác ở đó tốt lắm, thế nào cũng có thiếu gì người cho cô ở nhờ.

Nhận cười mũi:

– Anh lo cho tui dữ quá hén?

Thế lên giọng nói tiếp:

– Tôi lo cho cô thiệt. Cô cần nơi ăn chốn ở đàng hoàng chứ sống theo lối cù bơ cù bắc đi ra đồng hoang bên này cô chịu sao thấu, ở đây đôi ba ngày thì còn được chớ nếu tình thế này kéo dài đến đôi ba tuần...

Nhạ trẻ môi:

– Anh làm như tui đây là một cô gái tân thời trên tỉnh mới xuống ở đây lần đầu vậy! Có lẽ anh nên lo cho tấm thân của anh thì hơn! Anh quên rằng tui quen nước quen cái dưới này sao? Và chính tay tui đã chỉ đường chỉ nẻo cho anh đi về miệt này sao?

Thế càng thêm ngượng nghịu:

– Ủ...nhưng cô còn yếu...

Nhạ cười khẩy:

– Thằng cha này cứ nói vòng vo hoài! Mới rằng rằng đây anh cho rằng tui đã lấy lại sức và còn tuôn sách vở hay... khoa học gì ra để nói nữa.

Thế nổi cáu:

– Thì cô muốn làm gì đó thì làm. Tôi nói thiệt, chuyện này tôi không biết nữa đâu nghen!

Nhạn nhảy lên bờ, đáp gọn:

– Tui cũng chẳng cầu đến anh!

Thế chẳng nói chẳng rằng buộc xuống lại tử tế đoạn làm như không chú ý đến gì nữa hết, đi một mạch lên căn nhà sàn.

Sau khi quét dọn kỹ càng căn nhà, vì lần này bắt buộc anh ta phải cư ngụ tại đây khá lâu. Thế lại lon ton đi xuống lấy xuống chống đi qua gò kể cận mượn nóp và kiếm cơm ăn.

Anh ta chợt đứng khựng lại khi nhìn thấy Nhạn ngồi tĩnh khô dưới một góc ô môi rậm bóng.

Anh ta muốn giữ vẻ thản nhiên rảo bước đi luôn nhưng dáng điệu bé nhỏ của Nhạn, một dáng điệu lạc loài trong khung cảnh hoang vu này làm cho anh ta thấy không đành tâm.

Sau một giây do dự, anh ta chậm chậm tiến lại chỗ Nhạn ngồi để cố lấy giọng thản nhiên hỏi:

– Sao cô không lên nhà sàn ngồi nghỉ cho khỏe?

Nhạn duỗi thẳng chân ra, ngó lơ về phía khác, cười lạt đáp:

– Kỳ hông, tui làm gì mà phải lên trên? Bộ tui ngồi đây rồi chết sao?

Thế chắt lưởi:

– Đành rằng vậy nhưng ở trên... sạch sẽ.

Vẻ mặt của Nhạn trở nên lạnh lùng đến mức độ như là khiêu khích:

– Ai không biết vậy nhưng ở trên là nhà của anh mà! Tui đâu dám lên!

Thế phá lên cười:

– Cô này sao hay giận lẫy quá! Nhà đó vô chủ, ai vô mà chẳng được?

Nhạn dừng rột dây, cự nự một hơi:

– Bộ anh quên rằng tui không giỡn hay sao? Anh quên rằng tui với anh không còn... dính líu gì với nhau nữa sao? Bây giờ mạnh ai nấy lo kiếm chỗ ở riêng. Tui đâu cũng thấy kệ mờ tui! Tui đâu có cần anh làm bộ hỏi han tới.

Thế giậm mạnh chân:

– Lạ quá! Chẳng thà cô đi về Cầu Muống thì tôi không nói đến làm gì chứ cô ở đây...

– Lát nữa tui lội qua gò bên kia để lạy lục người ta cho tui ở đậu... Túng cùng quá thì tui đem thân ra làm mọi cho họ cũng được nữa! Con này đâu có ngán mấy thứ chuyện đó anh? Bộ anh nói, hể tui xềnh ra là chết khô hay sao?

Thế thấy vui vẻ trở lại trước bộ điệu trẻ con của Nhạn, anh ta cười nói:

– Thôi mà cô, có chút vậy mà cũng giận dai. Nếu cô không muốn về bên Cầu Muống...

Nhạn ngắt lời:

– Nhất định là tui không dìa bến rồi. Tui đã nói với anh năm bảy lần là thà tui chết bờ chết bụi ở đâu cũng được chứ dầu cho có ăn bạc muôn bạc ức tui cũng không thèm léo hánh đến miệt đó nữa! Hừ, tui dư biết là anh bày đặt nói leo lẻo cái miệng là lo cho tui vậy chứ thiệt ra trong bụng anh, anh muốn tống khứ tui đi cho rảnh...

Thế cười lớn:

– Cô cứ chửi tôi cho no nê đi rồi nghe tôi nói...

– Xí, chửi anh cho thêm hao hơi tổn tiếng chó té vàng té bạc gì? Anh làm ơn đi cho khuất con mắt tui đi.

– Cô không đói bụng sao?

– Đói thây kệ mồ tui...

Thế bước lại, nhìn kỹ vào mặt cô ta và tự nhiên có cảm tưởng mơ hồ rằng cô gái này không dễ gì biến khỏi cuộc đời mình trong phút chốc được. Một niềm xót thương chợt tràn dâng ngập lòng anh ta khi anh ta hồi tưởng lại bao nhiêu tai ương mà Nhận phải hứng chịu. Và nghĩ cho kỹ lại, anh ta cũng thấy vui thích khi nhận ra rằng nếu không có Nhận theo quấy rầy mình thì khoảng thời gian nướng náu ở vùng khỉ họ cò gáy này sẽ buồn tẻ biết bao nhiêu?

Nghĩ đến những ngày sắp tới mà mình và Nhận phải sanh sống với một bề ngoài gần giống như một cặp vợ chồng son. Thế đâm ra nao nức lạ.

Như không dẫn lòng được, anh ta rụt rè đưa một ngón tay ra khều nhẹ cằm cô gái.

Nhận gục ngay mặt xuống như để chống trả nhưng không nói năng gì. Đánh bạo, Thế từ từ nâng cằm cô ta lên để có thể nhìn tận mặt cô gái đang phụng phịu ấy.

Thế vui sướng khi bắt gặp ánh mắt long lanh của Nhận. Anh ta cười hỏi:

– Hết giận rồi hả?

Nhận háy dài:

– Còn lâu!

Thế dõ dành:

– Thôi mà cô... em! Đằng nào bây giờ cũng chỉ còn lại có tôi với cô và mình phải rán chịu đựng nhau để sống cho qua ngày, qua bữa, chứ chẳng lẽ làm mặt lớn mặt nhỏ với nhau được sao?

Nhận khẽ thở ra rồi phân trần:

– Tại anh hay rắc rối quá. Anh ba hồi vầy ba hồi khác... nên tôi phát ghét. Thì mình cứ ở chung với nhau và anh coi tui cũng như một người đàn ông nào không được sao? Anh coi, từ hồi gặp anh tới

bây giờ, tui có làm điều gì để cho anh phải bận bịu nhiều đâu? Tui còn phụ giúp cho anh được đôi ba công việc nữa là khác.

– Cô nói cũng phải... (Anh ta bật cười) Thiệt tôi không dè có ngày mình bị lâm vào một tình cảnh treo cổ ngổng như vậy!

Nhận thoáng cau mày:

– Than hoài à? Bộ khó lắm chắc?

– Không... Kể ra thì cũng vui vui. Thôi cô lên nhà sàn nghỉ ngơi đi để tôi mượn nệm mượn nóp cùng kiếm cơm về ăn. À có lẽ bắt đầu từ ngày mai đây mình phải gởi tiền cô bác ở gò bên cạnh mua cho mình mấy thứ nồi chén để nấu cơm riêng ăn chứ chẳng lẽ mỗi ngày hai bữa cứ qua nhà thiên hạ nài cơm hoài coi sao được?

Nhận hớn hở tán thành:

– Ở phải... Để tui lo việc cơm nước cho. Còn anh, anh lãnh phần đi kiếm cá, kiếm tôm.

– Như vậy là công bình lắm!

Nhận gương ngệu nhận xét:

– Thiệt giống như mình ra riêng... hén anh?

Thế ngập ngừng:

– Ừ, ra riêng một cách kỳ lạ nhất trần đời! Sau này tôi có kể chuyện này cho một người khác nghe chắc họ không tin...

Nhận nheo mắt:

– Có gì mà không tin? Rõ ràng là tui với anh đang ở đây và mắc kẹt tại chỗ này ít lắm là đôi ba ngày nữa...

Thế cười tủm tỉm:

– Đành vậy. Tôi nói cô không hiểu... Họ tin rằng chuyện này có thiệt nhưng nếu tôi quả quyết với họ là sau đó... Không có sự gì lạ xảy ra hết trơn thì nhứt định họ không chịu tin một chút xíu nào hết.

Nhận hiểu ra, bật cười, đưa tay đập nhẹ vào vai
Thế:

– Anh thiệt hay nghĩ bông lông. Họ không tin thì cũng phải... Tôi đã từng nói với anh rồi.

– Nói gì đâu?

Nhận đở mặt ấp úng:

– Thì chuyện trai gái ở chung với nhau. Anh dư biết rằng nay tui không còn quý giá gì và bởi vậy việc chung đụng này đối với tui không ăn nhằm gì hết... (giọng của cô chột trở nên rầu rĩ). Nay tui không còn cha mẹ, kể như không có việc lấy chồng luôn, thì tui đâu còn sợ tai tiếng gì nữa! Còn anh, anh là đàn ông con trai thì việc gặp gỡ hay ăn ở với một cô gái qua đường thì đâu có hề hấn gì. Sau này anh vẫn đi cưới vợ đàng hoàng như ai chớ đâu phải gặp cản trở chi?

Thế có vẻ khó chịu, nhưng rồi lại nói lảng ra:

– Thôi tôi đi xóm một chút đây.

Nhận thờ thần đáp:

– Ừ...Tui cũng phải đi tắm rửa qua loa chớ mấy hôm nay... bực bội trong mình quá...

Thế tán thành liền:

– Ừ, cô lo việc của cô đi. Chuyến này mình phải

tổ chức lại đời sống cho làng hoang hơn một chút mới được...

o O o

Thế mang cơm về đến sà và phải ngỡ ngàng đứng lại chớ không dám lên nữa.

Nhận sau khi tắm rửa xong, đang phơi quần áo trên một cành tre giơ ra sà và có chỉ vện trên người một chiếc « xà rồng » từ ngực xuống tới đầu gối...

Nghe động, Nhận quay lại. Cô thản nhiên hỏi Thế:

– Làm gì đứng đó?

Thế xẻn lên đáp:

– Tại tôi thấy cô ăn mặc kiểu gì lạ quá!

Nhận nhìn xuống thân mình, xoay hẳn người ra và vui vẻ đáp:

– Anh không thấy tui giặt hết quần áo đây hay sao? Bây giờ chỉ còn cách vện đỡ chiếc “xà rồng” mà anh mua được hôm mình mới qua đây lần đầu!

130 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế rút rè bước tới, và không dám nhìn thẳng về phía Nhạ nũa:

– Thôi lên trên nhà sàn ăn cơm đi cô.

Nhạ hí hửng nói:

– Ừ, anh lên trước đi. Tui còn phải kiếm cách chải gỡ lại tóc tai chó để u xù như vậy coi sao được.

Thế nhú mảy:

– Chải bằng cách nào?

Nhạ cười đáp:

– Nói chải cho oai vậy thôi chứ còn cách nào khác hơn là dùng mấy đầu ngón tay.

– Ừ phải... Thế nào qua bận sau tôi cũng phải mượn về cho cô một cái lược mới được.

– À nhớ mượn luôn một cái kiếng soi mặt nữa nghen!

Thế cau mảy:

– Chi rắc rối vậy? Cô làm như là sắp sửa soạn để đi chợ đi búa gì vậy.

Nhận cười giòn:

– Bộ anh cấm người ta chung diện một chút sao?

– Chung diện với ma ở đây à?

– Với anh không được sao?

Thế quay mặt đi:

– Với tôi ăn nhằm gì. Thôi, tôi lên nhà sàn trước đây. Mà cô cùng liệu lằng xằng rồi lên chớ cứ cà rà ở dưới này hoài, tôi không đợi được đâu nhen.

Nhận cười ngất:

– Tui thách anh bỏ đôi tui đó. Nói vậy chớ tui lên liền chớ chẳng lẽ còn ở dưới này giời phẩn thoa son gì mà phải lâu!

... Vì bị bó túm tùm trong chiếc « xà rồng » Nhận phải xoay trở mãi mới ngồi xuống được. Cô tươi cười hỏi Thế:

– Hồng biết mấy bà đầm bạn « củng » rồi ngồi làm sao?

Thế nói đùa:

– Họ phải đứng suốt đời và nếu có muốn ngồi thì phải tốc bùng rền lên!

Nhận cười ngất:

– Anh mắc dịch này nói nghe kỳ thấy mồ! Họ ngồi ghế chớ đâu ngồi xếp xuống như mình (rồi cô làm mặt nghiêm). Mà anh có muốn tui tốc bùng rền lên theo lối đầm tây hông? Tui dám làm lắm đa! Ở đây có ai khác đâu mà tui sợ!

Thế xua tay la hoảng:

– Thôi, thôi! Tôi nói chơi chớ bộ thiệt sao mà cô tính chuyện ác đức đó.

Nhận phì cười:

– Thằng cha coi vậy mà nhát. Thôi ăn cơm đi! Làm gì mà lấm lét như là đi ở rể vậy?

Thẻ nhãn mặt:

– Thiệt cả đời tôi, tôi chưa hề phải ngồi ăn uống một cách kỳ đời như vậy.

– Bộ khó chịu lắm sao?

– Không phải khó chịu nhưng xốn con mắt lắm.

– Nói dóc, đàn ông con trai ai mà chẳng khoái mấy cảnh này?

– Đành vậy nhưng cái gì nó cũng phải có đầu đuôi chứ khi không... đừng liên nên... cũng hơi khó chịu chứ!

– Mọi hơi hoài. Anh cứ coi tui như gốc cây góc cột hồng được sao?

Thế lại xua tay:

– Thôi ăn đi bà nội! Chuyển này tôi quyết nghỉ ngơi cho khoẻ một thời gian. Cô cũng nên bắt chước tôi.

– Cha, lo quá há! Không nghỉ ngơi chứ làm gì nữa bây giờ.

... Cơm nước xong xuôi. Thế trái nóp ra nằm ngủ, Nhạn lúi húi dọn dẹp một hồi rồi cũng nằm xuống ở một góc nhà sàn.

Thế thấy cô ta vẫn còn bận « xà rồng » nên lên tiếng nhắc chừng:

– Sao cô không xuống coi quần áo khô chưa để lấy lên thay.

Nhận thân nhiên đáp:

– Khô gì mau quá vậy? Mà tui cũng muốn nằm ngủ như vậy để cho khoẻ thân khoẻ xác hơn.

– Nhưng... coi sao được.

– Anh này sao hay để ý đến mấy thứ chuyện vặt vãnh quá. Ở đây chỉ có tui với anh và tui mình thì còn... lạ gì nữa mà anh phải nhăn nhăn nhó nhó? Anh làm như mình là một ông già nho.

Thế cự mạnh người xoay mặt vô vách:

– Được rồi, cô muốn hát bội hát tiều gì đó thấy kệ cô. Tôi chẳng hơi sức đâu nói đến nữa. Tôi lo ngủ cho khoẻ thân!

Nhận cười khẩy:

– Tui đã nói là mạnh ai nấy lo, ai biểu anh hay để ý đến tui chi...

Rồi cô xổ tóc ra, vung tay đuổi chân, uốn éo thân mình một cách khoái trá. Đoạn cô lẩn thân bẻ mấy lóng tay nghe răng rắc, ngáp dài rồi kêu lên:

– Ý cha, buồn ngủ quá!

Liếc chừng thấy Thế vẫn không nhúc nhích cục cựa và làm như đã ngủ say. Nhận đâm ra bực mình.

Cô ngồi rọt đây, to tiếng hỏi vọng sang chỗ Thế nằm:

– Bộ ngủ thiệt rồi hả?

Thế vẫn nằm yên.

Nhận nhún vai thở dài, nằm vật xuống như cũ, lẩm bẩm:

– Thằng cha gì chỉ biết có ăn với ngủ. Nói bộ người ta cần lắm chắc!

Rồi như bị bực bội điều gì, cô đưa tay nói phăng đầu « xà rồng » vận bó nơi ngực ra. Cô cong lưng lên, thở mấy hơi dài và cảm thấy dễ chịu trở lại đôi chút.

Trời nắng gay gắt bên ngoài nhưng nhờ có gió hiu hiu thổi từ quãng đồng trống bao la tạt vào nên không khí trên nhà sàn cũng đỡ oi bức.

Thế nằm nghĩ ngợi vẫn vợ một hồi rồi cũng ngủ quên đi từ lúc nào...

o O o

Anh ta thức giấc vào lúc xế trưa. Lồm cồm ngồi dậy Thế đã thấy Nhạn ngồi lên và đang cúi húi cúi mặt xuống làm cái gì mà anh ta chẳng trông thấy rõ vì Nhạn xoay lưng về hướng mình.

Tuy nhiên, có một điều làm cho anh ta để ý ngay là khoảng xà rộng vạm trên ngực cô gái đã tụt xuống quanh eo để phơi bày cả tấm lưng trắng, hơi to nhưng không thô vì nổi tiếp cũng thừa tương xứng.

Thế vội tăng hăng để « báo hiệu ». Nhạn ngừng tay quay mặt lại cười hỏi:

– Ngủ ghê quá há?

Thế ra tay dụi mắt để khỏi phải nhìn thẳng:

– Ủ, có lẽ vì quá mệt nên tôi chớp mắt một chút xíu là hết còn biết đất trời gì nữa! A sao cô dậy sớm quá vậy?

– Tui cũng ngủ trọn một giấc khá lớn và cũng mới thức đây.

Mấy lần Thế toan đứng dậy nhưng liếc thấy Nhạn vẫn bình tĩnh như không và không có vẻ gì muốn « che giấu » hết, anh ta đâm ra khựng lại. Cuối cùng anh ta đành lên tiếng hỏi:

– Cô làm gì đó?

Nhạn trả lời nhưng không quay mặt lại:

– À tui lấy muối thoa mấy vết bầm. Đâu anh lại giúp tui một tay coi!

Thế cười thành tiếng:

– Chuyện có chút xiu vậy mà cô còn sai tôi nữa chứ!

Nhạn ngừng tay quay lại, cau mày, giọng hơi hỗn hào:

138 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Thằng cha này hay làm bộ thấy bà nội. Người ta nhờ xúc giùm nước muối một chút mà cũng làm biếng!

– Ý trời, đâu phải là chuyện làm biếng hay siêng năng gì? Cô phơi thân phơi thể để mọi thứ... nơ – nơ như vậy...

Nhận cười ngặt nghẽo, xoay hẳn người về phía Thế:

– Thằng cha này không bỏ tật lớn đó. Bộ anh lạ gì tui đây sao. Thì tui vẫn vậy chớ bộ mọc thêm nanh thêm gút gì mà anh sợ!

Thế hơi cúi mặt xuống:

– Lúc cô hoạn nạn thì khác nhưng lúc này cô... sờn sờn... tôi cũng phải thấy khác. Mà thôi, cô sức muối cho xong đi chớ rắc rối làm gì nữa!

Nhận cố ngoài cổ để nhìn ra phía sau lưng mình:

– Xong hết rồi, chỉ còn phía sau lưng tôi không với tới nên mới nhờ đến anh. Thằng cha này làm bộ quá! Chắc ý anh nói là tui muốn chọc ghẹo gì anh hả? Ai thèm.

– Vậy hả?

– Ủa. Lại đây một chút coi! Anh làm như tui tát anh được vậy!

Cực chẳng đã Thế phải đứng lên, nhưng lại « giao hẹn » trước:

– Đâu cô quay lưng ra chớ để như vậy thì tôi có thấy bầm đâu...

Nhận ngoan ngoãn xoay nhanh người.

Thế lựng khựng bước lại, ké né ngồi xuống và hỏi:

– Đâu... chén muối đâu?

– Thì trước mặt anh đó. Bộ anh này để con mắt đâu chắc!

Thế ngượng ngịu cầm chén nước muối lên nhìn vào tận lưng no đầy khiến cho lằn xương sống chạy rõ thành một đường dài ẩn sâu xuống.

Anh ta nhìn kỹ và chẳng thấy có vết bầm nào hết.

Nhận lại giục:

– Sao lâu quá vậy?

– Tôi có thấy gì lạ đâu?

Nhận vòng tay ra phía sau để cổ chỉ mấy chỗ đau cho anh ta thấy:

– Mấy chỗ này đây nè!

Thế ghé mắt nhìn kỹ, chỉ có làn da phẳng phiu và phơn phớt lông măng. Anh ta rướn giọng hạch lại:

– Không có gì hết trơn mà.

Như quá sốt ruột. Nhận xoay nhanh người lại để chỉ cho Thế thấy rõ những vết bầm tím trên ngực mình, rồi lên giọng cần nắn:

– Sao không có được. Anh không thấy tui đã xước hết những dấu bầm này rồi sao? Xót thấy mồ! Chắc ở sau lưng tui, tụi nó cũng cắn bấy bá như vậy!

Thế vội ngoái cổ để... chỉ muốn tiếp tục tìm kiếm những vết thương trên lưng Nhận và chắt lưỡi phân trần:

– Thật mà cô. Chẳng lẽ có dấu bầm mà tôi lại hiềm không xúc cho cô sao?

Phải chi có gương có kiếng tôi sẽ ở đưa cho cô coi ngược thì cô mới rõ.

Nhận thật thà hỏi lại:

– Bộ thiệt vậy hả?

Thế cười lớn:

– Cô này thiệt lạ. Tôi giấu cô để làm gì? Trước đây tôi còn nhắc cô nên lo thuốc men nữa là khác.

Nhận vặn vẹo thân mình, cố khuỳnh tay lên cao để mò đến những chỗ gần vùng bả vai và nhãn nhỏ rên rĩ:

– Sao tui thấy đau ê hết trơn vậy? Mới ban đầu đâu có!

Thế reo lên như mới khám phá một điều gì mới mẻ:

– Tôi biết rồi, tới hôm nay cô mới bị thâm... đau, cô rêm mình rên mẫy chớ không phải bị... như phía đằng trước đâu...

Anh ta phát cười rộ rồi xễn lên nín bật.

Nhạ cau mày:

– Cái gì ngộ lắm sao mà cười khan như vậy?

Thế ấp úng:

– Tôi nói đúng mà. Cô chỉ bị rêm vì... một khi... mình nằm thì ai động tới lưng mình làm gì?

Nhạ đỏ mặt nhưng rồi làm bộ cự nự:

– Mặc dịch đâu không!

Nhưng rồi cô lại gật gù và chậm rãi lên tiếng:

– Thằng cha này nói cũng phải (Cô đưa tay xô nhẹ Thế dang ra). Thôi anh muốn đi đâu thì đi, chớ tui thấy bộ mặt nhăn nhăn của anh tui... muốn đập một cái quá.

Thế xễn lên đứng lên và trong một thoáng, anh ta chợt nhận thấy tất cả sự hổ thẹn của mình rồi như muốn trả thù cho sự « thấp kém » ấy anh ta bỗng quay lại, trừng mắt nhìn lại Nhạ.

Ánh mắt khá dữ dội và rất bất ngờ ấy làm cho Nhạ hoảng kinh.

Với một phản ứng tự nhiên, cô chụp lấy « xà rồng » kéo vội lên tới vai và né người nhích nhanh vô phía trong, miệng lắp bắp kêu lên:

– Cái gì kì vậy?

Thế cười lạt:

– Coi bộ cô coi tôi không ra gì hết!

Nhận lấy lại sự bình tĩnh:

– Cái gì mà... không ra gì?

Thế chẳng nói chẳng rằng, ngồi thụp xuống, nắm chặt lấy hai bả vai Nhận từ từ kéo lại phía mình.

Nhận nhăn nhó và bực tức kêu lên:

– Bộ thằng cha này điên rồi sao? Đau người ta thấy mồ! Việc gì thì anh phải nói chớ...

Thế càng bấu mạnh mười đầu ngón tay vào và chỉ cười một cách... gằm gừ.

Nhận như chợt hiểu, cô nhoẻn miệng cười, nói:

– Bộ ai cấm cản gì sao mà anh làm hùm hổ quá

vậy! Tui còn đây chớ bộ biến ra nước được hay sao?
Buông tay ra, rồi muốn gì thì nói.

Ánh mắt của Thế dịu xuống để trở thành ngơ ngác. Anh ta khẽ thở dài đoạn buông thông tay xuống. Anh ta đưa tay gạt mớ tóc lòa xòa trên trán như được tỉnh trí hơn, đoạn thờ thẩn nói:

– Thôi, chẳng cần gì lắm.

Dứt lời, anh ta dợm đứng lên, nhưng Nhận đã vội nín với anh ta lại, nhìn sát vào mặt và hỏi:

– Sao kỳ vậy? Ba hồi vầy ba hồi khác?

Thế lắc đầu:

– Thây kệ tôi.

Anh ta toan đứng lên nữa. Nhận vội buông luôn tay giữ mép « xà rồng » để lấy sức giữ anh ta lại, lên giọng đã đót cự nự:

– Thôi đừng có khùng điên. Tội gì mà phải hành thân hành xác như vậy. Ngồi lại đây tui nói cái này cho mà nghe (liếc thấy bộ mặt « thê thảm » của Thế cô phì cười). Ai chết đâu mà anh cứ xụ cái mặt như vậy?

Thế nhìn lại Nhận. Ánh mắt long lanh của cô gái, cùng đôi môi dày hơi trề ra làm cho anh ta hồi hộp đôi chút. Anh ta muốn làm cử chỉ gì để chấm dứt cái không khí khó chịu này, để rồi đẩy khỏi bận tâm gì nữa, và cũng để xua đuổi cái mặc cảm là mình « thấp kém » hơn cô gái quê ấy.

Nhận tuy không sao hiểu nổi tâm trạng phức tạp ấy nhưng vẫn canh chừng anh ta bằng sự « tỉnh nhạy » của người đàn bà. Và cô ta canh cũng đúng.

Thấy vẻ mặt vừa dịu xuống và vừa ngập ngừng của Thế, cô vội kéo nhẹ anh ta về phía mình, rồi lên giọng vỗ về như... một bà mẹ dỗ dành đứa con khó tánh:

– Lại đây... người ta thương. Hồng sao hết đâu mà anh sợ. Đẳng nào... em cũng lo cho anh, em cũng quý anh, chiều anh.

... Rồi sau này anh muốn sao cũng được, em có giữ anh luôn đâu mà anh ngại... Tội mình hiểu nhau được như vậy là có phước lắm rồi chớ đừng làm khó làm dễ nhau chi nữa ở đây.

Quanh đi quẩn lại chỉ có em với anh... Bộ anh không biết vậy sao?

Như một gốc cây bị bão giật bứng đi mớ rễ cuối cùng, Thế ngã nhào theo đà tay trĩ kéo của cô gái. Và khi mắt và mũi bị « ngập » vào mớ tóc đen rậm phủ lòa xòa trên vai cô gái, anh ta biết rằng mình đã chịu thua, chớ không phải thắng như anh ta lầm tưởng lúc quay phắt trở lại.

Nhận quàng tay vỗ nhẹ lên tấm vai rộng của người con trai, nửa như mơn trớn, nửa như ru dỗ:

– Anh có chịu như vậy không?

Thế chỉ gục gặt đầu trong mớ tóc dày và trên bờ vai êm ấy.

Đợi một hồi lâu sau, Nhận mới nhẹ đẩy anh ta ra, nheo mắt hỏi:

– Bộ ngủ gục rồi sao?

Thế mỉm cười một cách thơ dại:

– Hông.

Nhận làm bộ cau mặt:

– Không chớ sao lại không nhúc nhích gì hết trơn vậy? Anh muốn để cho...thiu hết à?

Thế ngơ ngác:

– Thiu... cái gì?

Nhận chắt lưỡi, véo má anh ta:

– Hồng biết ai cho anh xuống dưới này làm chi! Trai ở chợ ở búa gì mà bơ bơ như gà mở cửa mả. May là anh gặp em chó hồng thôi tới chết anh cũng chưa mở con mắt.

Thế thấy vui thích trở lại trước những nhận xét tuy sượng nhưng không phải là không ngộ nghĩnh của Nhận.

Anh ta hôn nhanh lên má cô gái và không muốn quá hấp tấp khi phải đưa mắt nhìn xuống...

Vì đôi tay của Nhận vướng mắc trên vai Thế, vòng « xà rồng » vẫn còn nằm gọn quanh eo cô gái.

Hơn một lần Thế đã từng để mắt đến nơi tắm thân ấy khi Nhận còn hôn mê trong một căn chòi ở bên kia biên giới, nhưng trong những lúc ấy, anh ta không còn đầu óc để nghĩ ngợi vớ vẩn điều gì khác nữa được.

Nay, hoàn cảnh khác hẳn, Thế không khỏi hồi hộp trước những xúc cảm mới mẻ và dồn dập của mình.

Tuy vậy, anh ta vẫn còn đủ sáng suốt để tự nhủ rằng, dù sao mình cũng nên cố nén lòng để tránh trước phần nào hay phần nấy những cử chỉ quá hấp tấp, quá vụng về khiến cho mình trở thành « nhẹ thế » trước mắt Nhạn.

Nhưng rồi, như hết còn có thể thận trọng thêm nữa, Thế níu lấy một bên vai của Nhạn và ngã người xuống được.

Nhạn cười khẽ và không cưỡng lại đà tay lôi kéo ấy.

Thế bỗng cong người nằm gấp để có thể ngẩng đầu lại nhìn lại Nhạn.

Thế cau mày và ngồi nhồm dậy. Những vết tím bầm còn in rõ trên khuôn ngực kia làm cho anh ta sững sờ và hết còn thấy nôn nao gì nữa.

Anh ta cũng không phân biệt nổi là mình đang xót thương cho số phận của cô gái hay là đang ghen tức với mấy tên Thổ ở phía bên kia lằn ranh.

Để ý đến thái độ lạ lùng ấy Nhận vội lên tiếng hỏi:

– Gì vậy anh?

Mắt không rời, nhìn thấy mấy vết bầm, Thế ngập ngừng hỏi lại:

– Chắc cô còn đau lắm phải không?

Nhận nhíu mày:

– Chuyện đó ăn thua gì mà anh hỏi trong lúc này?

Thế thở dài:

– Không biết sao chớ tôi... không đành tâm khi phải nhìn thấy mấy vết bầm kia...

Nhận mỉm cười, hồn nhiên đáp:

– Hồng sao đâu mà! Nó sắp lặn hết bây giờ. Em chỉ còn thấy ê ê chút chút vậy thôi.

Tiếng xưng em ngọt xót ấy làm cho Thế được thỏa mãn tự ái phần nào và có lẽ trong lúc này, anh ta chỉ còn xót thương thật tình cho « tai nạn » của

Nhạ chớ hết hẩn mọi ý nghĩ ghen tức với mấy tên Thổ kia.

Anh ta đưa một ngón tay nâng niu đôi vết bầm ấy, và lần đầu tiên, anh ta có được một giọng xúc cảm nồng nhiệt và không giấu giếm trước mặt Nhạ:

– Em nói vậy chớ thể nào cũng còn đau... Ừ, như vậy mà hổng đau sao được.

Nhạ vẫn ngoan ngoãn nằm yên và khi thấy anh ta trăn mặt ra và không ừ hử gì hết, cô nhớn miệng cười:

– Em nói là không sao hết mà!

Thế gượng gạo rút tay lên, đập bâng quơ:

– Ừ, chắc là nó sắp lặn hết...Chắc nhờ em xúc nước muối.

– Chớ sao! Anh thì chẳng lo săn sóc hay ngó ngang gì đến người ta hết. Thôi nằm xuống đi anh cưng.

Thế nhìn chăm bẵm lại cô ta trong một giây rồi đột nhiên ôm siết lấy Nhạ, giọng rên rĩ:

– Không. Anh muốn chờ em được thật mạnh khoẻ. Từ nay trở đi em đừng lo gì hết, và cũng chẳng cần đi đâu hết.

Nhận xô anh ta ra, nhìn tận mắt như dò xét, rồi nhíu mày như lấy làm lạ lòng lắm vậy.

Hiếu ý cô ta. Thế khế gặt đầu:

– Anh nói thiệt mà!

Nhận có vẻ không vừa lòng:

– Ai bắt anh nói thiệt? Anh này kỳ quá, chuyện này chưa xong lại nhảy qua chuyện nọ. Em có đòi anh phải gánh em suốt đời đâu!

Thế ngơ ngác:

– Anh quý em thiệt, bộ em giận anh sao?

Nhận chắt lưỡi:

– Rắc rối không hà! Em muốn một đấng anh lại leo một nẻo. Đúng là cha nội này ham hành tội mình và hành tội sang người khác. Anh hay suy nghĩ lung tung như vậy... cho nó mất vui chớ hồng ích lợi gì

hết. Tính chuyện ăn xôi ở thì cho xong là quá đủ cho em rồi... Bộ anh định rước em về làm vợ luôn sao? Hồng ai bắt buộc như vậy đâu ghen!

Thế lắc đầu thở dài:

– Dầu sống chung với nhau trong một ngày đi nữa anh cũng không thể coi rẻ rúng em được.

Nhận cười thành tiếng, cú nhẹ đầu Thế:

– Thằng cha này kỳ cục quá! Giả tử như anh không coi em rẻ rúng thì có... khác hôn? Anh toàn là làm cho mọi chuyện... « óc trâu » hết trơn! Phải chi anh để cái thời giờ anh nghĩ quần để lo cho em thì còn có... vị hơn!

– Thì anh lo nên mới nghĩ ra.

Nhận làm như nạt nộ:

– Bây giờ em không biểu anh lo cái mốc xì gì hết!

Thế nhìn thẳng vào người Nhận, giọng ôn tồn:

– Anh không đành tâm vui sướng riêng được

khi em còn mang những vết bầm tím kia... (anh ta mỉm cười) Kể ra rán chút thì cũng được chứ chẳng phải không nhưng làm như vậy... mất vui đi.

– Sao lạ vậy, hả?

– Vì anh không muốn mình giống như mấy tên mắc dịch kia.

Nhận thoáng cau mày nhưng rồi lại vui vẻ hỏi:

– Giống chỗ nào mà giống?

Thế phát một cử chỉ băng quơ:

– Anh có cảm tưởng vậy thôi...

Nhận xô nhẹ anh ta ra:

– Cảm tưởng là cái khỉ khô gì! Mấy cha có ăn học sao hay rắc rối quá. À, em biết rồi, chắc mấy vết bầm trên người em làm cho anh... lợm giọng mất ngon phải không?

Thế phì cười trước lời so sánh mộc mạc nhưng rất xác đáng ấy. Tuy nhiên, anh ta cũng tìm cách đáp trả đi:

– Hồng phải vậy đâu. Anh muốn để cho hai đứa mình nghĩ ngơi cho khoẻ rồi sau đó muốn tính gì thì tính.

Rồi như để chứng tỏ là mình đã nhất quyết như vậy, anh ta chậm rãi đưa tay níu lấy mép «xà rồng» kéo phủ lên ngực của Nhận, vận chắc lại.

Nhận cảm động và nể phục cử chỉ khác thường ấy. Cô âu yếm níu lấy vai của Thế để đứng lên theo.

Hai người dắt tay nhau ra đứng trên ngưỡng cửa nhà sàn, ngó tuông ra đồng trống.

Thế và Nhận đều bị chóa mắt vì ánh nắng chói lòa bên ngoài. Trong giây phút đó, cả hai đều quên bẵng đi hoàn cảnh sống tạm bợ của mình, quên bẵng đi không khí chiến tranh vẫn còn lẩn quẩn khắp đó đây.

o O o

Nhận vừa xơ nời cơm trên bếp vừa quay qua hỏi Thế:

– Anh còn bao nhiêu tiền trong túi mà xài sang quá vậy?

Thế đang ngồi dựa lưng vô vách để theo dõi Nhạn nấu cơm, làm thức ăn. Đó là một cách tiêu khiển thú vị nhứt của anh ta. Lần đầu tiên trong đời mình. Thế mới có dịp khám phá ra rằng người đàn bà có những cử chỉ tuy lật vặt nhưng rất dễ mến, dễ cảm.

Nhạn gõ mạnh chiếc đũa bếp lên thành nồi và nhắc hỏi Thế:

– Sao em hỏi hết hơi mà anh không ừ hử đi hết trơn vậy? Bộ « tư tưởng » đến cô nào hả?

Thế giật mình, bật cười, trở bộ ngồi và vui vẻ đáp:

– Ở đây thì còn có cô nào khác để « tư tưởng »! Mà em hỏi tiền để chi vậy?

Nhạn bày tỏ sự lo lắng rất... đàn bà của mình:

– Em thấy mình cứ nằm không để ăn xài hoài thì có ngày cháy túi. Anh lại không biết hà tiện nữa! Ngày nào anh cũng gởi tiền mua cá thịt hết thì làm sao chịu nổi!

156 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế vung tay ra vẻ bất cần:

– Còn đồng nào xài hết đồng nấy rồi sau sẽ tính. Với lại anh thấy tình hình coi bộ cũng yên lành. Có lẽ mai một gì đây sẽ có liên lạc tới đây kiểm...

– Kiểm một mình anh hén?

Thế đầu ra lúng túng:

– Thì họ kiểm... chung vậy.

Nhận cười lạt:

– Xì, kiểm chung! Em là cái gì mà họ... kèm luôn em vô đó!

Thế đành nói liều:

– Ăn thua anh đây chứ!

Nhận uể oải đứng lên, chậm rãi bước lại:

– Ăn thua anh thì em càng mau bị đá đít.

Thế nhíu mày:

– Sao vậy?

Nhận chớp mắt:

– Còn sao nữa! Sờ sờ ra trước mắt đó! Tự hôm nay em có thấy anh để ý gì đến em đâu! Anh cứ lơ lơ là là hoài... Phải mà, anh sợ rở vô rồi bị em níu anh luôn chớ gì!

Thế lật đặt đứng lên:

– Em sao hay đoán mò quá! Anh không biết em đã khoẻ khoắn chưa. Hai đứa mình ở chung trong một nơi vắng vẻ như vậy... anh nóng ruột lắm chớ phải... hay ho hay giỏi giẩn gì đâu để bơ thờ đối với em!

Nhận xụ mặt xuống:

– Chắc anh đợi cho tới hết giấc!

Thế phì cười nắm chặt lấy vai cô ta.

Anh ta cảm động nhìn kỹ đôi má của cô gái ửng hồng vì mới vừa rời khỏi bếp nóng, nhìn kỹ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, trên cổ.

Nhận đâm ra xén lên trước cái nhìn soi mói của Thế. Thời gian qua đã làm cho cô khuây khỏa phần

kỷ niệm cũ và cuộc sống bình thường đã làm cho cô « trở về » với bản tánh tự nhiên mà một người con gái phải có trong một trường hợp tương tự như thế...

Nhận phải ngó lơ sang chỗ khác và ỏn ẻn cự nự:

– Bộ người ta lạ lắm sao mà anh nhìn dữ thần vậy!

Thế nức lòng đáp:

– Đúng vậy. Em mỗi ngày một lạ. Em không giống hồi mới về đây một chút xíu nào hết.

– Lạ chỗ nào đâu, làm ơn chỉ coi.

Thế say sưa nói:

– Lạ... đủ thứ hết. Anh không ngờ em cũng là một người con gái dễ thương như vậy!

Nhận cười ngất, quay mặt la:

– Bộ lúc trước, anh cho em đây là quỷ sứ hay chẳng tinh gấu ngựa gì chắc?

Thế ra chiều suy nghĩ:

– Không... nhưng em làm cho anh khớp. Có lẽ tại em... hổng cần cái gì hết.

Thế tha thiết phân trần:

– Anh vô tình nói vậy chứ không có gì khác đâu. Anh đã theo em như vậy thì chẳng lẽ anh bỏ em ngang xương sao!

Nhận phải phì cười:

– Em theo anh thì có và bởi vậy nên anh muốn bỏ rơi em lúc nào cũng được hết à!

Thế nức lòng nói:

– Em đừng nghĩ bậy như vậy. Anh đang còn ức lòng ghê lắm đây.

Nhận ngược mặt lên, nhí nhảnh hỏi:

– Ức cái gì?

Thế không rời mắt nhìn Nhận:

– Ức đủ thứ hết. Tự hôm nay mình cứ trơ mắt ngó ngang.

Nhận cắn mạnh vào vai anh ta:

– Tại anh hết trơn. Anh làm cao làm kỳ hoài, thấy ghét quá.

Thế khẽ thở dài:

– Anh thấy em lơ là nên anh cũng ngại...

– Ai biểu hôm trước anh đốc chúng chi? Bây giờ anh đợi em phải năn nỉ ỉ ôi anh nữa à? Nghỉ đi! Chết thì chết chứ em không theo lối ăn xin đâu!

Thế đâm ra trôn tráo:

– Giả tử như anh ăn xin có được không?

Nhập lấy ngón tay « xỉ » vào trán anh ta:

– Anh này bắt đầu sanh giặc rồi đa! Thằng cha này coi bộ lù khù vậy mà dữ chứ chẳng chơi!

Thế nắm chặt lấy hai bàn tay của Nhận khiến cô rên rĩ:

– Gãy tay người ta!

Rồi thấy Thế liếc chừng về phía chiếc đệm ở góc nhà. Nhận nói luôn:

– Người ta đang mắc nấu kìa đa cha nội.

Thế vung tay:

– Hồng cơm nước gì nữa hết.

Và anh ta không để cho Nhận kịp có thêm một lời hay một cử chỉ phản đối nào nữa...

Nhận buông tay ra khỏi lưng Thế và nhỏng nhảnh kêu lên:

– Nồi cơm khét hết trơn rồi kìa!

Thế mở mắt ra, hít mũi đánh hơi và nói nhanh:

– Thây kệ nó. Để cho cháy luôn cũng được.

Nhận cự mạnh người:

– Thì để em lại bớt than... nước đang sôi dữ kìa!

Thế ghì chặt cô ta lại:

– Hồng cho đi đâu hết.

Nhận toan cự nự nữa nhưng rồi lại nói rít trong kẽ răng:

– Anh thiệt hết sức!

Như một đứa bé tham ăn, như một con thú sợ vuột một miếng mồi. Thế hấp tấp gục mặt bên cổ sâm sấp mồ hôi...

Anh ta chỉ còn thoáng nghe tiếng nước sôi ọc ạch trong nồi cơm ở góc bếp. Âm thanh đều đặn ấy rồi cũng hạ dần theo lửa tàn.

... Nhận nắm tóc Thế lay nhẹ:

– Ngủ luôn rồi sao cung?

Thế dụi mắt, vội nhìn xuống và khi thấy chiếc xà rồng to đã đắp phủ lên người mình từ lúc nào, anh ta mới có vẻ yên tâm. Anh ta xén lên ngó lên:

– Em... đi hồi nào mà anh chẳng hay vậy?

Nhận hớn hở đáp:

– Em có lắc kêu anh dậy mà anh cứ ừ ào rồi ngủ luôn.

– Vậy hả? Mới chớp mắt nghỉ một chút mà ngủ quên đi lúc nào cũng chẳng hay.

Nhận háy xéo anh ta:

– Ai biểu « cả mô » chi. Thôi dậy đi ăn cơm hay là còn tính nằm cho rục xương sống luôn ở đó?

Thế vươn vai ngáp dài, đoạn nhăn mặt kêu lên:

– Ý cha, ráo cổ quá!

– Để em bụng nước cho uống nghen?

Thế xua tay:

– Thôi khỏi em. Em lại lo dọn cơm đi để anh ngồi dậy...

Nhận nhú mày:

– Thì ngồi dậy liền không được sao?

Thế nhìn xuống chiếc « xà rồng » đắp hờ trên người mình... Hiểu ý, Nhận cười rộ:

– Thằng cha này làm bộ quá! Thôi được rồi, đi khuấy mắt cho anh khỏi mắc cỡ.

Dứt lời cô rảo bước lại bếp.

Thế ngượng nghịu đứng lên và bật cười khan khi thấy mình hơi loạng choạng.

Nhận quay lại hỏi:

– Cười gì vậy?

Thế lắc đầu nhưng rồi cười nói:

– Cái điệu này mà kéo dài thì chắc anh hết còn chạy giặc nổi... Ý cha, rui Tây vô bố đúng vào lúc này thì...

Nhận đỡ lời anh ta:

– Thì anh cũng đáng đời (rồi cô làm mặt giận). Hôm nay rán ăn cơm khét ghen cưng.

Thế gượng cười bước lại:

– Khét chút đỉnh... cơm thơm thêm chứ có gì đâu mà kêu!

Nhận vùng vằng:

– Cháy đen cả lớp dưới đít nồi kìa cha nội!

– Vậy hả! Mới có một chút.

Nhận trề môi:

– Một chút của anh đó hả? Đã nói thôi rồi còn bày đặt.

Thế vội chặn lời cô ta:

– Thôi em lo dọn cơm đi. Đói bụng thấy mồ đây nè!

Nhận chống nạnh lên, giọng ra lệnh:

– Khoan đã. Anh đi xuống rửa mặt cho khoẻ đi và tiện thể bứt lên đây ba mớ rau ngổ để chấm mắm.

Thế bước lại bá lấy cổ Nhận, nhón chân để ngó ngoái lại phía bếp và chép miệng trầm trồ:

– Cha, ơ mắm kho ngon quá mạng. Cái điệu này chắc anh ăn « xạc » luôn nồi cơm quá. Sao hôm nay em vo gạo ít vậy.

Nhận liếc xéo anh ta:

– Anh chỉ giỏi... đói con mắt thôi hà!

Tâm lại móc thuốc ra vẩn hút:

– Qua tự nãy giờ...

Liếc thấy vẻ mặt lăm lì khác thường của Tâm,
Thế lo lắng, hỏi:

– Bộ anh em ở bên gặp... chuyện gì hả?

Tâm thản nhiên lắc đầu:

– Không.

– Vậy chứ sao tôi coi bộ anh buồn bực quá vậy?

Tâm cười lạt:

– Cũng như thường thôi chứ có gì đâu mà buồn!

Thế nhíu mày nhìn kỹ lại bạn:

– Nhưng tại sao anh qua đây một mình? Thăng
liên lạc đâu? Mấy ảnh có nhắn gì tôi không?

Tâm không giấu giọng oán trách:

– Còn tại gì nữa! Tại tôi nóng ruột vì anh nên tôi mới xin với mấy ảnh cho tôi qua đây. Thằng liên lạc bị nạn chết mất xác rồi...

– Trời, tội nghiệp nó quá!

Tâm đều giọng kể lể:

– Phải tôi biết anh... khoẻ ru như vậy tôi cũng cũng chẳng thêm qua đây làm gì?

Thế nhú mày:

– Coi bộ mấy anh em muốn bỏ rơi tôi luôn sao?

Tâm cười lạt:

– Anh em ở bên cũng sắp lâm vào tình trạng tứ tán. Tôi qua đây thấy anh được yên thân và... đầy đủ hơn ai hết, tôi cũng lấy làm mừng.

Thế bực mình:

– Anh này sao ăn nói lạ quá! Tôi đang rầu thấy mồ đây!

Tâm cười khẩy:

– Rầu theo cái điệu của anh thì ai cũng ham hết!

Thế nhíu mà nhìn kỹ Tâm để dò xét. Anh ta chưa biết phải hỏi phỏng tình ý gì của Tâm như thế nào thì anh chàng này đã phũ quần đứng lên và bằng giọng rất tự nhiên, anh ta nói luôn:

– Kể ra cô Nhạn gặp được anh thì cũng có phước. Như vậy cổ cũng được yên thân.

Thế chợt hiểu và đâm ra ngượng nghịu ngang:

– À tôi quên cho anh hay nữa, cổ... còn ở đây... Đáng lẽ cô qua bên Cái Vừng để kiếm bà con nhưng bị lộn xộn tới...

Tâm cười mũi:

– Thì tôi có nói gì đâu mà anh phải... cắt nghĩa lòng vòng quá vậy?

Thế, như nhớ được điều gì, vội hỏi lại Tâm:

– Mà sao anh biết cổ còn ở đây?

Tâm cười rộ:

– Có gì mà không biết. Hồi nãy tôi cũng hơi vô

phép một chút... Tôi đến đây mừng quá nên có hơi... lật đật chạy lên kiểm anh... Nói nào ngay, tôi cũng muốn leo lên nhà sàn để « hù » cho anh giật mình chơi nhưng... tôi nghe ông bà đang... rủ rỉ rừ rì nên tôi phải ba chân bốn cẳng « a la de » lại.

Thế đỏ mặt, ấp úng chống chế:

– Tôi với cô nói chuyện tầm phào chơi.

Tâm cười to thêm:

– Thì ông bà làm mưa làm gió gì thì làm chớ ai có nói gì đâu mà giấu quanh hổng biết.

– Thì cũng vui đùa vậy thôi.

Tâm lại bồi thêm mấy câu liền:

– Mà sao... cù cưa cù nhầy lâu quá vậy? Giác này là giác sáng nữa! Tôi tưởng anh với cô ở đây cả tuần lễ nay thì chắc no nê đã đời rồi chứ có đói khát như tụi tôi ở bên đâu mà làm nôn làm nã bất kể giờ giấc gì hết tron vậy?

Thế ngượng quá, đâm tức:

– Anh nói xiên nói xỏ chi vậy? Tôi nói ra đây anh có tin hay không thì tôi không dám ép: tôi với cô chỉ mới... quen nhau hồi sáng này thôi. Sau tai nạn bên kia biên giới cổ không được khoẻ, bộ anh không biết sao?

Tâm cười lớn:

– Ôi chuyện đó ăn thua gì. Đàn bà như chiếc ghe chài « lớn » mà là thứ ghe có gấn lưới hai bên cho nước qua lại để « rộng » cá nên dầu có chở bao nhiêu cũng khẳm, không chìm hết. Thứ cô Nhạn đây cũng vậy! Anh không thấy cổ bị cả chục thẳng dầu quần môi trót nó làm cho báỉ xái bài xai mà rốt cuộc rồi cũng trắm trơ trắm trất hay sao? Cô Nhạn đây chỉ chở có vài ba thẳng và nay lại bao một mình anh thì ăn chung gì!

Thế lườm mắt:

– Anh nói tầm bậy không? Tôi tưởng anh cũng quý cổ lắm mà! Chính anh đã đốc thúc tôi qua bên kiếm cổ.

Tâm trôn tráo ngắt lời Thế:

– Đâu phải kiếm cổ để cho anh bợ tay trên như vậy? Anh nên biết rằng sau đó tụi này chạy thắt

họng và còn lộn về Cầu Muống để kiếm anh... Đó anh coi, anh được như vậy là cha rồi!

– Anh đừng nói vậy chứ. Việc này dầu sao cũng chỉ là một việc nhỏ, một việc riêng của tôi chứ chẳng ăn thua gì đến ai hết...

Tâm gật gù:

– Đúng. Như vậy việc của tôi qua đây kể như xong. Thôi tôi đi về bên, ở đây làm gì nữa!

Vừa lúc ấy Nhận chạy ra và khi thấy Tâm cô reo lên:

– Té ra anh Tâm.

Tâm chưa kịp nói gì thì cô lại quay qua trách móc Thế:

– Sao anh gặp anh Tâm dưới này anh không hú cho em biết. Làm em ở trên đợi hết hơi, tới chừng em nghe... có tiếng nói chuyện om sòm em mới chạy xuống.

Thế ừ ào:

– Thì... ảnh cũng mới tới đây...

Tâm cau có khi nghe lại người xưng hô anh em liền miệng và anh ta càng uất người khi nhận thấy vẻ mặt vừa sáng rõ vừa... no đủ của Nhận.

Nhận chợt bước lại đập nhẹ vào vai anh ta. Tâm cười chua chát:

– Tôi biết khi gì mà nói, nội việc nghe hai ông bà xưng hô anh anh em em ngọt xót với nhau tôi cũng đủ... mừng hết lớn rồi!

Nghe Tâm nói xiên nói xéo như vậy Thế đâm ra sượng trân nhưng trái lại Nhận, vẫn không tỏ vẻ gì nao núng. Cô ta còn nói móc lại Tâm:

– Bộ cha nội này ghen hả?

Đó là một câu nói quá bất ngờ cho Tâm và anh ta khựng lại trong một giây rồi cười lạt:

– Ăn nhậu gì đến tôi mà tôi ghen! Thứ nhứt là với tánh nết... dễ dãi của cô...

Nhận lườm mắt:

– Thằng cha này lại muốn... thua me rồi bắt bài cào gở! Thôi, có đói bụng không lên ăn cơm luôn với tụi này.

Tâm lạnh lùng lắc đầu:

– Cám ơn. Bây giờ tôi phải đi.

Nhận trọn mắt:

– Cái điệu giận lẫy của anh thấy ghét quá! Anh làm như tui với anh Thế... chuyện gì động trời vậy! Giả tử như tui tui có lấy nhau cũng là việc thường mà!

Thế vội kêu lên:

– Cái gì mà lấy nhau! Em đừng nói vậy, anh Tâm anh... hiểu lầm...

Tâm cười nói:

– Còn gì nữa mà hiểu lầm! Thôi ông bà lên ăn cơm đi kéo trễ. Còn phần tôi, để thầy kệ tôi. Tôi ngồi nghỉ giây lát chờ cho mát trời rồi sẽ đi về bên.

Thế bước lại nắm tay anh ta:

– Thôi mà anh. Chẳng lẽ cất công đây rồi bỏ đi như vậy sao? Đẳng nào tôi cũng phải theo anh về bến chứ đâu lẽ sống đời bên này.

Nhạ cau mày nhìn lại hai người, hỏi gần:

– Còn tui đây? Sướng há! Muốn hất tui hả?

Thế chắt lưỡi:

– Em đừng nóng. Em sẽ đi với tui này...

Đến lượt Tâm phản đối:

– Chở cô về bến mấy ảnh chở cho thật sinh. Mấy ảnh đang lo chạy thất họng kia kìa!

Thế ngập ngừng:

– Thì mình cho cổ quá giang qua sông cái để cổ lên Cái Vừng... (anh ta dịu giọng nói tiếp với Nhạ) Em chịu khó về bến nướng nấu một thời gian rồi khi nào anh yên thân yên chỗ anh sẽ tìm cách qua thăm em.

Nhạ thở dài:

– Thì cũng được. Thời buổi giặc giã này... em

cũng không mấy tin ở những lời hứa hẹn theo kiểu đó nhưng chẳng lẽ em nín áo anh hoài được sao! Em dư biết là anh bỏ em được chớ bỏ anh em sao xong!

Thế cảm động không biết làm gì hơn là quay qua phân bua với Tâm:

– Anh có nghe cổ nói không? Dầu sao đi nữa mình cũng phải nhìn nhận cổ là người biết điều, như vậy anh còn... giận hờn tôi làm gì nữa!

Tâm cũng đâm ngượng:

– Thiệt ra tôi sợ tôi... vô tình phá đám hai người chớ... chuyện kia thì ăn thua gì.

Nhận vui vẻ xen vô:

– Vậy thì mình lên ăn cơm đi, trong lúc chạy giặc thì chuyên hiệp tan như... ăn cơm bữa. Em gặp được mấy anh đây được lúc nào hay lúc ấy chớ bắt mấy anh... công theo hoài đâu được!

Tâm ngần ngừ trong giây lát rồi nói:

– Ủ thì đi ăn cơm.

Nhận rầu rĩ cuốn chiếc đệm lại trong lúc Thế bơ thờ đứng tựa lưng lên ngạch cửa. Tự nhiên anh ta buồn ngang và không dám nhìn về phía Nhận nữa.

Tâm thì có vẻ thản nhiên như không. Đôi lúc anh ta liếc chừng Nhận rồi cười tùm tùm một mình như có điều gì khoái trá riêng.

Khi mọi người đã cụng đồ đạc xong xuôi, Tâm mới bước lại vỗ vai Thế và thấp giọng bảo:

– Lát nữa, qua sông cái rồi, anh đi về bên một mình.

Thế quắc mắt:

– Còn anh?

Tâm làm ra vẻ quan trọng:

– Tôi còn phải đi ra Hồng Ngự để lấy tin. Máy ảnh bắt tôi phải lãnh công việc... khó nuốt này.

– Vậy tại mình cùng đi cho có lợi hơn?

Tâm khẽ lắc đầu:

– Đi hai đứa dễ lộ lắm. Vớ lại mấy ảnh đang nóng lòng gặp anh và theo chỗ tôi biết thì mấy ảnh định nhờ anh ra Châu Đốc để đi về Sài Gòn liên lạc về một việc quan trọng gì đó. Anh mới xuống nên có đầy đủ giấy tờ đi đường...

Thế nhăn mặt:

– Ở bên thiếu gì người có thể đi được mà lại phải chờ đến tôi!

Tâm khẽ nhún vai:

– Ai biết đâu! Để khi qua sông cái xong xuôi tôi sẽ chỉ chỗ mấy ảnh ở để anh đi luôn. Mình phải nhơn lúc tối trời này để xê xích cho dễ...

Thế liếc chừng về phía Nhạn:

– Còn cô kia?

Tâm thản nhiên đáp:

– Để tôi đưa cô đến gần Cái Vừng rồi thả cô xuống. Thôi mình cũng nên... phóng sanh cổ phứt

cho rồi chớ đem đàn bà con gái theo lộn xộn lắm, nhứt là ở chỗ có đông đực rựa mà thằng nào thằng nấy cũng... chết đói chết khát từ năm bảy đời rồi.

Thế đành ừ hử cho xuôi, nhưng trong lòng rất vốn xang khi phải xa lìa Nhạn một cách... tức tưởi như vậy! Nhưng anh ta không còn cách gì để cạy gỡ một khi Tâm đưa ra mấy đề nghị rất hữu lý đó.

Mặt khác, anh ta cũng dư biết rằng mình còn có anh em và việc anh ta xuống đây cũng không phải là để đi nghỉ mát hay có thể tự ý lao mình vào một cuộc phiêu lưu tình ái... lòng bông nhứt như thế...!

Vừa lúc ấy, Nhạn vui vẻ lên tiếng hỏi:

– Hai người bàn tính gì đó?

Thế ngượng nhìn lại Tâm, Tâm bình tĩnh hất hàm bảo anh ta:

– Thì anh nói cho cổ biết đi!

Nhạn ngơ ngác nhìn lại Thế, giọng hốt hoảng:

– Bộ anh tính bỏ em lại hả?

Thế lắc đầu:

– Hồng... Tụi này đều có công việc hết. Kể phải ra Hồng Ngự, người phải về kinh Ông Cỏ nên tụi này chỉ đưa em về gần Cái Vừng như anh đã bàn với em hôm trước. Thôi em chịu khó về bến ở đỡ ít lâu rồi anh liệu cách qua thăm sau...

Nhạ cười lạt:

– Giặc giã này mà anh nói điều đó thì kể cũng như ăn trót hết chữ tin sao được. Em biết thế nào cũng có ngày này... Thôi bây giờ mấy anh cho em quá giang một đỗi cũng được.

Tâm ôn tồn lên tiếng:

– Cô qua xuống tôi đây để lát nữa khỏi phải sang qua sót lại. Tôi ra thẳng Hồng Ngự nên tiện đường cho cô xuống gần Cái Vừng.

Nhạ quay sang Thế:

– Vậy anh Thế đưa em về bến rồi đi đâu thì đi không được sao?

Tâm lại nói chận:

– Hồng được đâu cô à. Anh Thế còn phải đi xa và hơn trời tối này mà bơi xuống cho tới nơi. Thiếu gì dịp khác để anh trở lại thăm cô. Anh đã nhờ tôi đưa cô đi về bến... Vậy cô qua xuống tôi cho tiện...

Nhận thở dài nhưng rồi cũng ngoan ngoãn nghe theo...

o O o

Tâm rà xuống lại, thông dong lên tiếng bảo Thế:

– Thôi đến đây mình tạm chia tay và xin hẹn gặp lại nhau bên kinh Ông Cỏ.

Thế rầu rĩ đáp:

– Ủ, thôi anh đi.

Nhận vội nhào người ra khỏi be xuống, lạc giọng gọi Thế:

– Anh Thế, nhớ qua thăm em nhen!

– Ủ, thôi em về bến cho được mạnh giỏi và rón ở bến chớ đừng đi đâu nữa nhen!

– Chi vậy?

– Thì để anh còn qua thăm.

– Ừ, em hồng đi đâu hết. Nhưng anh có tính qua hồng hay là...

Như chợt nhận thấy mình quá nông nổi, Nhận bỏ lửng ở giữa câu và quay qua giục Tâm:

– Thôi mình đi cho rồi...

Câu nói lơ lửng ấy làm cho Tâm cau mày. Anh ta rất lấy làm khó chịu trước sự bịn rịn của hai người kia nhưng cũng phải lấy giọng mềm mỏng để... vỗ về họ:

– Bộ hai đặng hết còn dịp gặp nhau nữa sao mà! Thôi tôi đi nhen anh Thế!

Thế chào chiếu lệ nhưng vẫn chưa chịu nhấc chân lên.

Tâm cho xuốngбет ra và quơ dầm bơi thẳng một mạch như muốn gấp cắt đứt giây phút chia ly ấy.

Gió sông Cái lồng lộng thổi và trời đã tối đen như lúc nào.

Thế thần thờ theo dõi chiếc xuồng của Tâm cho đến khi không còn thấy nó ở đâu hết mới chịu nằm lấy chiếc dầm lên.

... Bên xuồng của Tâm, Nhận vẫn ngồi bó gối trên sạp trước mũi và không nói năng gì hết. Cô chỉ ừ hử cầm chừng mỗi lần Tâm tìm cách gọi chuyện.

Tuy rất ức lòng, Tâm cũng phải lấy giọng ôn tồn để tiếp tục hỏi han cô ta tới:

– Chắc cô buồn lắm phải không cô Nhận?

Nhận cười lạt:

– Buồn khỉ gì! Đời tui, hết còn có chuyện gì để buồn thêm nữa được!

Tâm chua chát:

– Cô nói vậy chớ tôi thấy rõ là cô đang nhớ anh Thế.

– Nhớ khỉ gì!

– Coi! Chẳng lẽ hai người sống chung khăng khít như vậy mà khi xa nhau cô lại... như không được thì tôi cũng phục cô sát đất.

Nhận cười dòn:

– Thì anh rán phục tui đi!

Tâm vẫn không nhin:

– Phục thì đã đành rồi nhưng chẳng lẽ cô lại coi « trọng » một sự gặp gỡ... tầm khào như vậy? Ngay đến tôi với cô đây, tui mình quen biết nhau cô cũng chẳng ghẻ lạnh gì với tôi vậy mà tôi thấy cô... vẫn như không... Cô vẫn tính chuyện lấy chồng với một người khác.

– Chớ phải quen nhau rồi tui phải lấy anh à!

Câu hỏi vặn sống sượng ấy làm cho Tâm vừa bối rối vừa tức. Anh ta cười lạt và lên giọng mỉa mai:

– Coi vậy mà anh hai Mến, anh chồng huyệt của cô lảm rảm có phước!

– Sao kỳ vậy anh?

– Vì... anh khỏi phải rước cô về làm vợ.

Nhận cười:

184 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Tôi cũng nghĩ như vậy đó.

Như hết nhịn nổi, Tâm nói càn:

– Còn anh Thế? Sao khi không cô lại mê ảnh ngang xương như vậy?

Tiếng của Nhạn lạnh lạnh trong gió đêm:

– Anh tức hả!

Tâm nện mạnh dầm lên be xuống:

– Việc gì mà tôi tức?

Nhạn cười ngất:

– Hồng tức mà gằm gừ tự nãy giờ! Tui dư biết là anh bày đặt chuyện này để tống khứ anh Thế đi.

– Tại sao cô không theo ảnh!

Nhạn chột thở dài:

– Vì tui thấy ảnh tốt quá! Tui không đành tâm...

Toàn là những câu nói làm cho Tâm thêm bực mình và ghen tức. Anh ta không khỏi thốt lên đôi lời mai mỉa:

– Cô cứ khen đồn ảnh hoài mà sao cô lại không đeo đuổi ảnh? Sợ ảnh bao không nổi chớ gì?

Nhạ cười thành tiếng, trả lời một cách không suy nghĩ:

– Coi, tui đã nói là ảnh tốt. Tui mà kể số gì, có điều là tui không nỡ làm hại ảnh. Anh đừng chọc tức tui hổng ăn thua gì đâu!

Tâm nổi sung:

– Ý cha, mới rời cô ít lâu mà coi bộ cô...lớn lối ớn! Lóng rày đỏ da thắm thịt rồi làm tàng há! Tôi nhớ hồi cô còn nằm một đồng chình ình bên kia biên giới như cái bánh tráng nhúng nước...

Nhạ thần nhiên ngắt ngang:

– Như vậy có no béo gì không mà nói hoài. Anh có hạ tui đến mức nào nữa thì tui cũng vậy thôi. Đàn ông con trai gì mà bụng dạ hẹp « te ».

Tâm đâm cộc:

– Tôi vậy đó.

Nhận rướn giọng lên:

– Nè anh Tâm, đâu phải anh cho tui quá giang để kiếm chuyện đó hả?

– Ai thèm kiếm chuyện với cô! Có điều tôi thấy cô chèm nhèm như con gà chết mà lại giương giọng tự đắc làm như còn... tiên sa phụng lộn, hay... ngọc ngà châu báu gì vậy!

Nhận cười dòn:

– Anh đã biết như vậy thì còn ấm ức gì nữa. Thằng cha này lạ quá. Anh để hơi sức đó bơi xuống cho mau tới nơi có phải hơn không?

Tâm móc mạnh tay bơi khiến cho mái dầm va mạnh vào be xuống nghe một tiếng « cộp » rồi vùng vằng nói:

– Phải tôi biết như vậy tôi để cho thằng cha Thế rước cô đi đâu thì đi. Ừ, để cho gã đem cô về bến để mấy chả cười bể bụng chơi!

Nhận hỏi liền:

– Có cái gì ngộ lắm sao mà cười tui?

– Cười thẳng cha Thế kia! Cười gã rước về một cô... hay quá trời đất như vậy! Phải rồi tánh nết của gã nhút nhát quá nên gã mới nhờ ba thằng Thổ khai mương khai lộ.

Nhận bình tĩnh hỏi lại:

– Còn cái gì thì nói hết đi!

Tâm cười lạt:

– Bấy nhiêu đó cũng đủ xài rồi.

Nhận nghiêm giọng:

– Anh Tâm, mọi khi tôi thấy anh ăn nói ngọt ngào như đường phèn chớ có đâu... xác lác nghe hồng vô như vậy? Chắc anh ghen ghét cái gì phải không?

Tâm lúng túng ngang:

– Việc gì mà tôi phải ghen ghét có điều tôi thấy cô... lạ quá nên tôi nói vậy thôi.

– Nói cho hả?

– Không phải vậy. (Giọng của anh ta trở nên rụt

rè)... Chắc cô còn nhớ là trước đây tôi quý cô ghê lắm...

– Ừ, rồi sao nữa?

– Rồi... bây giờ cô... lơ là với tôi quá.

Nhạ cười khẽ:

– Coi, anh vẽ ra như vậy thôi. Tui vẫn như thường. Nghĩa là vẫn quý anh như cũ.

– Nhưng tại sao cô lại... tôi coi bộ khăng khít với anh Thế quá?

– Có chút xiu đó là cũng hỏi? Đó là việc riêng của tui, hơi sức đâu anh thắc mắc! Với lại tui ở chung với ảnh, tui lại cũng không còn... quý giá gì nữa. Không biết anh có tin hay không chớ tui này ở chung hơi lâu mà tui với ảnh mới có lộn xộn lần đầu hồi sáng này rồi kể anh qua tới đó!

– Thiệt vậy sao cô?

– Giả tử như tui nói láo thì té vàng té bạc gì? Tui quý ảnh gất cũng vì vậy.

– Mới xáp vô mà mê như vậy? Cô nói sao ngược ngao vậy? Bộ thằng cha Thế có bùa phép hay... bửu bối gì gắt củ kiệu lắm sao mà cô...

Nhận chặt lưỡi gạt ngang:

– Anh đừng nghĩ bậy. Có gần với anh Thế trong một thời gian khá lâu và trong một chỗ vắng vẻ như vậy, tui mới biết được anh là một người tốt. Và anh quý tôi thiệt tình chớ không phải muốn tìm thú vui qua đường đâu

Tâm cười mỉa mai:

– Cô không nói rằng anh ta muốn cưới cô làm vợ đó chứ?

Nhận thần thờ đáp:

– Nếu tui đòi tới thì có lẽ anh...

– Sao cô không đeo riết?

Nhận thở dài mỗi mệ:

– Tui đã nói, tui không muốn làm cho cuộc đời của anh dở dang. Giặc giã này rồi cũng phải hết và

190 | Kinh Cầu Muống - tập 1

một ngày nào đó ảnh cũng phải trở về thành... Ảnh
búng gốc tui đem dìu trên sao được.

– Cô nghĩ xa quá há!

Nhạ cười gượng thú nhận:

– Mình quý ai thì mình phải nghĩ xa giùm cho họ,
nhứt là họ lại là một người tốt và... hông biết gì hết
tron.

– Nghe cô nói tôi có cảm tưởng anh Thế là một...
đứa con nít!

– Ừ...ảnh thiệt thà như đứa con nít. Tui quý ảnh
cũng vì chỗ đó.

– Còn tôi đây?

Nhạ cười như để giữ phép lịch sự hơn là để
lấy lòng Tâm.

– Anh thì lo gì...

Tâm có vẻ khó chịu:

– Không lo gì rồi cô... không ngó ngang gì đến
tôi hết sao?

Nhạ nói lảng ra:

– Lại nói theo điệu con nít.

– Con nít? Sao cô cho anh Thế là con nít mà cô ư còn tôi...

– Anh là con nít... dịch thì kể số gì!

Tâm cười lớn, đẩy mạnh mái dầm:

– Dịch quỷ gì cũng được, miễn là cô ngó ngang đến tôi một chút là được. Thôi tôi chịu thua anh Thế đôi ba nước thì cũng chẳng sao!

Nhạ gượng gạo hỏi theo:

– Tui đây thì có ra gì mà mấy anh phải sẵn đón quá đổi như vậy...

... Tâm rà dầm lại ngược nhìn bầy đom đóm lập loè trên đám bần rậm rịt ở ven sông.

Nhạ đang nằm cong queo trước mũi xuống thấy vậy ngoái cổ lại hỏi:

– Bộ có gì trặc trở hả?

Tâm cười nhẹ:

– Hồng... tôi tính xáp vô đây nghỉ một lát.

Nhận ngồi dậy ngó quanh:

– Cũng gần tới Cái Vừng rồi mà! Anh rán bơi chút đỉnh nữa để cho tui xuống không được sao?

Tâm bực mình:

– Cô sao hay quen hạ lệnh quá! Tôi đây đâu phải như anh Thế!

Nhận xằng giọng:

– Coi anh nói gì kỳ vậy? Bộ không phải là anh cho tui quá giang để dìu Cái Vừng hay sao?

Tâm có vẻ ngượng:

– Thì thế nào tôi cũng đưa cô về đó chớ chờ cô đi luôn sao được, nhưng tui tưởng cô cũng nên công bằng một chút...

Nhận ngắt lời anh ta:

– Tui ức hiếp gì mà anh nói vậy chứ?

Tâm cười lạt:

– Trời ơi cô này sao hay quên chuyện cũ quá! Bộ cô nói bây giờ cô xởn xơ rồi cô chẳng cần biết gì đến ai nữa sao? Cô quên rằng tôi đã quen cô trước, tôi đã qua bên đất Miên để cứu cô và cũng vì vậy suýt bỏ mạng ở bên... Nay cô chẳng có lấy được một lời ngon tiếng ngọt đối với tôi mà còn lên giọng này nọ!

– Coi, ơn anh tui vẫn nhớ...

– Nhớ, nhớ rồi để trong bụng hén? Tôi hỏi cô, anh Thế ảnh có cực khổ gian lao gì với cô, và có quen biết gì với cô. Cha nội đó chỉ cặp tàu vô vụ này để... ừ ơ ví dầu vậy thôi... Thế mà cô đã... không điều gì với chả... Còn tôi... ít ra cô cũng nghĩ đến chỗ quen biết cũ với tôi để phải quấy sao chứ!

Nhận cười lạnh lạnh:

– Chắc anh muốn đòi công đòi lao gì phải không?

Câu hỏi sống sượng ấy làm cho Tâm chùn lại nhưng vẫn còn tiếc rẻ cơ hội hiếm có này:

– Không phải tôi muốn đòi công. Ai làm kỳ vậy

nhưng tôi từng quý cô, mến cô... Tôi muốn sẵn dịp này mình nên tấp vào đây để... nói chuyện chơi trong giây lát... Tôi chắc cô cũng chẳng tiếc làm gì một chút đó.

Nhận ung dung đến lạnh lòng:

– Anh muốn nói rằng tui đã hư thân năm lần bảy lượt thì còn giữ cái gì nữa phải hông? Ừa, anh tính như vậy giản dị quá mà!

Tâm gằn giọng:

– Cô có ung hay không thì nói đại. Lúc này còn ai vô đây nữa mà mình giữ phép lịch sự! Nói thiệt, tôi không ưa cái lối nói đánh đầu của cô đó.

Nhận cũng chẳng vừa:

– Được rồi nếu anh đòi công thì tui trả liền, như vậy cho nhẹ mình nhẹ mẩy. Cái gì theo lối... trả tiền mặt cũng khoẻ hết. Đây nè, tôi sẵn sàng, anh tấp vô đâu thì tấp.

Anh ta không dè Nhận lại trôn tráo đến mức ghét bỏ ấy.

Anh ta quát lên:

– Thôi cô làm như tôi đang vô nhà điểm vậy!

Nhạ cười khẩy ra điều ngạc nhiên:

– Ngộ không! Anh muốn sao được vậy mà còn lộn xộn gì nữa!

Tâm quăng dầm lên khoang xuống, bò vội lại phía mũi, nắm chặt lấy tay Nhạ bóp mạnh, rít lên:

– Cô khinh khi tôi vừa vừa chớ! Cô ngủ với cả chục thằng thì thầy kệ cô, cô đừng giở cái thói đó ra với tôi.

Nhạ rán chịu đau, ung dung lên tiếng:

– Vậy anh đòi sao nữa đây?

Giọng nói bình tĩnh ấy làm cho Tâm ngượng mặt. Anh ta nói tay ra đòi chút:

– Cô Nhạ, tôi không hiểu tại sao cô... muốn làm khó dễ với tôi như vậy. Việc rất dễ. Mình không thể có những lời tử tế được với nhau sao?

– A... à, anh muốn tui cùng chặt lưỡi hít hà, cũng ỉ ôi ỉn ỉn, cũng hun hít nựng nịu với anh...

Tâm giờ giọng ghen tương:

- Tôi muốn ít ra cô đối xử với tôi cũng như với...
- Nói vậy anh đi rình tui với anh à?

Tâm biết rằng không thể hơn tiếng một, tiếng hai với cô gái này được nên xoay qua mặt « tình cảm »:

- Cô Nhận, tôi không hiểu tại sao đến giờ phút này mà cô nở nết nhĩ với tôi đến mức đó. Tôi có làm gì cho cô phải buồn phiền đâu? Trái lại, tôi chạy thực mạng lo cho cô nếu không hơn ai thì cũng chẳng thua ai.

Nhận mặt mũi thở dài:

- Tui có nói gì khác đâu. Tui vẫn đội ơn anh hoài mà!

Tâm chua chát:

- Cô đội cái điệu đó có ngày tôi té lòi bản họ: Tại sao cô không coi tôi như anh Thế? Hay là xê xích ảnh chút đỉnh cũng được.

Nhạn cười khế:

– Còn anh, tại sao anh phân bì hoài vậy?

Tâm gượng gạo chống chế:

– Đâu phải phân bì... Tôi tưởng đối với cô là một việc dễ...

Giọng Nhạn trở nên mệt mỏi:

– Ừ, dễ mà khó, không nói giấu đi anh, tui sẵn lòng nghe theo lời anh hết và tui không tiếc cái gì với anh...

– Ừ, tiếc khỉ gì nữa!

Tâm vẫn còn bứt rứt:

– Cô nói cái điệu xuôi xị đó nghe là hết ham! Đã đành rằng tôi muốn cô thiệt nhưng cô làm theo cái điệu trả nợ quỷ thần thì tôi hết ham! Như vậy tôi có khác gì mấy tên Thổ kia?

Nhạn phì cười:

– Thằng cha này so đo từng chút một! Tại sao anh cứ đòi giống như anh Thế? Anh khác... vì đối

với ảnh... tui đâu có kể cái chuyện gần gũi ăn nằm trong giây lát. Anh là người hiểu biết nhiều thì cũng chẳng nên câu mâu chút đỉnh đó!

Tâm rên rỉ:

– Chút đỉnh? Như vậy là thằng cha Thế bảnh quá ông cố nội người ta rồi!

Nhạ ung dung nói:

– Việc này chưa xong thì anh đã nhảy sang việc khác. Tui không hiểu tại sao mấy anh lại còn... còn nít như vậy! Anh có ăn đời ở kiếp với tui hay là mèo chuột nhờn tình nhờn ngãi gì đâu mà anh đòi lung tung chuyện hết trơn vậy? Té ra anh Thế còn biết phận hơn anh.

Tâm vắn lại:

– Biết phận là sao?

– Là anh không kiểm chuyện nú kéo tui ở lại...

Tâm cười lạt:

– Thằng chả tưởng đâu tôi đưa cô về thẳng bên Cải Vùng và biết rằng không thể nê cô theo được...

Nhận ngắt lời anh ta:

– Biết rằng không thể nê tui theo được thì còn có lý chớ tuởng anh đưa tui về bên Cái Vừng một cách êm ru thì... xin lỗi, ảnh đâu có dốt quá như vậy! Với cái bộ điệu gây gổ của anh ai mà chẳng biết. Nhưng ảnh biết mà rán chịu ép bụng ra đi một bề là ảnh hay.

Tâm cố đưa ra một nhận xét:

– Theo tôi thì thằng chả cũng chẳng có hay ho gì, có điều là thằng chả được vững lòng ra đi và có đôi chút an ủi là thằng chả biết rằng cô... có nhiều cảm tình với thằng chả.

Nhận thần thờ đáp:

– Anh nói như vậy tui chịu là có phần đúng.

Rồi như muốn đánh trống lảng, Nhận đổi giọng tự nhiên:

– Sao, bây giờ hai đứa mình... phải tính sao cho xong chớ lảng nhăng hoài như vậy hay sao? Kìa kìa, anh để cho chiếc xuồng trôi tuốt luốt... Nếu có tính gì khác thì rán bơi lên cho nó tấp vô hàng bần như anh nhắc tui hồi nãy đó!

Tâm nhắc dầm lên, giọng trách móc:

– Dầu sao tôi vẫn không ưa cái lối trả nợ quý thần đó...

Nhạ cười ngất:

– Nhưng gặp lúc kẹt quá nên phải rán gỡ gạc phải hông?

Tâm móc mạnh mái dầm xuống mặt nước:

– Được rồi cô muốn tôi làm mấy tên Thổ thì tôi đành chịu vậy.

Tiếng cười của Nhạ lại vang lên trên sông vắng:

– Làm phách hoài! Anh được bao hơi mà tính làm tới... hai ba tên Thổ.

Tâm hơi khựng dầm lại:

– Cô này nói nghe ớn quá! Muốn cách nào với cô thì cũng bị cô... chê hết. Cái điệu này tôi dám tấp vô đây đôi ba bữa lắm!

Nhạ nghiêm nghị giao hẹn:

– Ê, chưa chi đã tính ăn gian rồi. Đây nè, thà mích lòng trước được lòng sau, tui chỉ ở đây với anh trong đêm nay thôi để từ rày về sau anh gặp mặt tui hoặc gặp mặt anh Thế anh khỏi tránh tròn này kia nữa. Anh có muốn tui mình còn ngó mặt nhau được thì anh phải... đành hoàng cuộc này với tui mới được.

Tâm hứng chỉ kêu lên:

– Trời ơi việc mùi mẫn với nhau mà cô đặt điều kiện đủ thứ hết thì còn ngon lành gì nữa! Giả tỷ như tôi không nghe thì sao?

Nhạ cười giòn:

– Thì bất quá anh làm như mấy tên Thổ là cùng. Nhưng xin nói trước để anh đừng buồn anh chỉ có một mình và không phải lúc nào anh cũng lấn lướt tui được! Nếu anh làm quá, tui chờ lúc anh sẩy tay, tui đập đầu anh liệng xác xuống sông. Thời buổi giã này, thêm một thằng « chồng » trôi sông cũng không phải là một điều lạ!

– Bộ tôi không biết làm vậy sao?

Nhạ ung dung nói:

202 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Nhưng cái mạng của anh quý hay là mạng của tui quý? Và chẳng lẽ anh đập đầu tui trước... xé khô sao? Nội bấy nhiêu đó cũng đủ thấy là anh thua...

Tâm nói chữa thẹn:

– Cô thì... ai cũng giơ tay quy hàng hết! Từ hồi gặp cô tới bây giờ, vui sướng đâu chẳng thấy mà toàn gặp chuyện rắc rối quá tổ mẹ. Bắt đầu từ mấy thằng Thổ kia tui nó táng mạng cũng vì cô!

Nhạ cười khẩy:

– Đã biết vậy sao còn muốn nhào vô hoài?

Tâm cười đáp:

– Cũng phải gỡ gạc chút đỉnh chứ hông thôi lỗ vốn nhiều quá rồi mà cô?

Nhạ nói một cách rất tự nhiên:

– Thì xáp đại vô cho nó xong chứ còn bày đặt tránh tròn với người nọ người kia làm chi cho mệt vậy?

– Ừ, nghe theo cô vậy mà khoẻ!

... Và anh ta rà xuống lại để tấp đầu dưới một tàn bàn rậm rạp...

Anh ta dềnh dằng trong việc buộc xuống vào một nhánh bàn gie xuống mặt nước như muốn kéo dài thì giờ ra thêm. Trước đây, anh ta tưởng đâu mình sẽ hùng hổ vồ lấy cô gái một khi đến khúc sông vắng, nhưng nay, anh ta đâm ra ngượng ngịu một cách khó chịu...

Nhận cười lên tiếng:

– Bộ anh tính tấp vô đây thiệt sao?

Giọng hỏi ráo hoảnh của cô gái làm cho Tâm mất hứng thú thêm một phần.

Tuy vậy anh ta cũng rán tạo một không khí vui vẻ để mong khóa lấp những giây phút lục đục mới rồi:

– Chứ cô tính đi đâu nữa bây giờ? Lên trên bờ thì cũng là đồng trống...

Nhận đáp buông thõng:

– Thôi cũng được. Mình chỉ nán lại đây giây lát

chứ có ở lâu đâu! Tui chỉ sợ sương gió... nhiễm bắt tử không tốt...

Toàn là những câu làm cho Tâm... nguội lạnh thêm nhưng anh ta vẫn hy vọng rằng mình sẽ quên hết một khi ôm được tấm thân kia vào lòng.

Nhận co ro nằm xuống, ngược mắt nhìn lên ngọn bần và nói băng quơ:

– Cha, ở đây bông giấy nhiều quá há!

Tâm cũng làm bộ nhìn lên ừ một tiếng đẩy đưa đoạn lờm cồm bò lại mũi xuống.

Nhận chột rút chân lên và xuýt xoa kêu:

– Đạp chân người ta đau thấy mồ à! Thủng thỉnh hổng được sao? Tui có nuốt lời đâu mà anh lật đặt như vậy!

Tâm xằng giọng:

– Sao cô làm khó dễ tôi hoài vậy hả?

– Chớ đạp vô chân người ta mà hổng cho kêu hay sao! Thằng cha này khó quá tổ mẹ! Thôi mau đi! Bắt tui phơi sương phơi gió...

Tâm thận trọng lần lại và cố làm lành:

– Cô thiệt kỳ, mới trách tôi là lật đật, bây giờ lại biểu mau đi...

Nhận chắt lưỡi, trôn tráo đáp:

– Mau chuyện khác mà cha nội!

Tâm khựng lại, càu nhàu:

– Cô sao... không biết điều gì hết. Với mấy người kia, sao tôi không thấy cô hồi thúc gì hết.

Nhận to tiếng gạt ngang:

– Tính phân bì cho tới sáng hay sao đây? Đàn ông mấy anh kỳ thấy bà!

– Hừ, coi bộ cô mau rành về đàn ông quá há!

Nhận trả đũa lại liền:

– Anh tính tấp xuồng vô đây để xài xể tui cho đã phải không? Nếu phải như vậy thì anh... Đòi cái gì người ta cũng chịu hết mà còn làm khó làm dễ hoài! (cô ta chột thở dài và dịu hẳn giọng lại). Thôi lại đây tía non!

Tâm rón rén ngồi xuống cạnh chân cô ta và phải lúng túng vì chiếc xuống quá chật hẹp.

Nhạn lại lên tiếng, nửa như khuyến khích nửa như thúc hối:

– Khuya lắm rồi anh!

Tâm ừ một tiếng nhỏ, muốn tìm chỗ nằm xuống. Anh ta mò mẫm lấy bàn tay của cô gái...

Bàn tay của Nhạn lạnh giá và « ngoan ngoãn » một cách đáng... bực.

Tâm buông bàn tay... vô tri vô giác đó để siết lấy vai Nhạn và kéo nhẹ để cô ta nằm ngay ngắn lại...

Không một mảy may gượng lại, Nhạn còn nhích người sát vào be xuống khiến cho Tâm ngồi thừ ra đó.

Nhạn lại đứng đĩnh đạc dò:

– Anh coi chừng lật úp xuống thì nguy lắm nghen! Giác này mà anh bắt tui trằm mình dưới nước thì tui dám chết cóng lắm!

Tâm chắt lưỡi:

– Cô sao... Nói hoài!

Nhận cười khẽ:

– Ai biểu anh lụng bụng hoài chi! Vậy mà hồi nãy nói nghe ghê lắm!

Tâm cúi xuống hôn nhẹ lên một bên má... lạnh tanh của cô gái, Nhận hơi né qua một chút như một người muốn... giữ đúng phép « lịch sự » hơn là vì e thẹn hoặc muốn né tránh thật sự.

Đó là điều làm cho Tâm không ưng ý chút nào nhứt là khi anh ta nhớ trực đến cảnh tượng mà mình đã bắt gặp được trên nhà sàn giữa lúc Nhận và Thế hết còn biết đất trời gì nữa.

Mấy lần anh ta muốn hất cô gái ra cho bỏ ghét nhưng nghĩ lại vẫn còn tiếc rẻ và tự nhủ rằng: trong lúc xa nhà cửa này thì tội gì mà « chê » một đứa... con gái như vậy. Và đương lúc giặc giã kéo dài, đâu phải ngày nào anh ta cũng gặp được một cô gái.

Ừ, đâu phải mèo chuột hay nhờn tình nhờn nghĩa gì mà mình khó khăn cho mất vui thêm ra...

... Thật tình thì Tâm cũng muốn « công việc » này xong phứt cho rồi. Anh ta tiếc công đã theo đuổi Nhạn từ lâu, đã mạo hiểm qua biên giới và đã lặn lội trở qua kiểm cô gái...

Trước khi nôn nã qua đây, Tâm không ngờ được rằng giữa Nhạn và Thế sẽ không có gì hết. Không, anh ta vẫn biết rằng thế nào cũng sẽ có sự lẹo tẹo giữa cặp gái trai ấy, nhưng anh ta rất đổi ngạc nhiên, rất đổi bức mình vì không sao... nuốt trôi được sự kiện Nhạn và Thế đã đi hơn nhiều việc « ăn nằm »... thông thường.

... Nhạn chột kêu lên:

– Ủa, bộ anh ngủ gục rồi sao anh Tâm! Lạnh đánh « bò cạp » đây nè.

Toàn là những câu nói trái tai! Tâm phải nhăn mặt khi nghe Nhạn than lạnh: Cô ta than lạnh thiệt tình chớ không phải than lạnh như một tình nhân xuýt xoa đòi ấm áp.

Tâm miễn cưỡng lên tiếng:

– Thì chịu khó một chút...

Và như một « thói quen » một « thông lệ » hơn là do một sự thèm khát, anh ta quờ quạng nắm lấy vai cô gái.

Lòng anh ta bắt đầu xúc động đôi chút và sự trầm tĩnh của anh ta cũng bắt đầu bị khuấy động...

Khuôn ngực no vùng mà anh ta mơ ước từ ngày còn ở bên Cầu Muống quả vượt xa những điều mà anh ta hằng sôi nổi trông tượng trong những đêm trần trọc.

Tuy nhiên anh ta cũng làm ra... ngỡ ngàng đôi chút một khi thấy sự háo hức của mình không gặp một sự cản trở nào hết.

Nhạn ngoan ngoãn đến mức độ chịu đựng và không có lấy một cử chỉ e thẹn chiếu lệ.

Rồi anh ta làm ra ghen tức ngang khi nhớ trực lại những gì mà Nhận đã dành cho Thế. Tuy biết rằng mình vô lý nhưng Tâm không thể tự chủ nổi.

Anh ta dư biết rằng dưới lòng bàn tay mình cũng làn da ấy, cũng những đường nét ấy chừ có khác, có xê xích chút nào đâu?

Nhưng anh ta làm sao quên được tất cả thứ đó là quá sôi nổi, quá « sống » và lồng lộn lên như một chiếc điều lộng gió nhưng bị ghim dây thả, trong vòng tay vụng dại của Thế trên căn nhà sàn nọ...

Tâm dồn tất cả sự tức tối của mình trong những cử chỉ thô bạo khiến Nhạn phải chắt lưỡi kêu khê:

– Anh làm gì dữ thần vậy? Thủng thẳng hổng được sao?

Tâm như được hả dạ đôi chút trước những lời cự nự ấy. Ít ra cũng có vậy? Anh ta thấy nóng mặt và muốn có những cử chỉ cuồng dại đến tột độ như để trả thù một cái gì...

Tự nhiên anh ta nghiêng rặng, cười rít lên khi tự nhủ rằng: trong đêm nay, nếu không làm được một tên Thế si tình thì làm một tên Thổ man dại vậy!

Anh ta không nương tay khi nắm lấy hai vạt áo túi giật mạnh.

Nhạn hốt hoảng kêu to lên:

– Gì kỳ vậy? Người ta nói lạnh thấy mồ đây nè! (cô ta cắn nhằn luôn)... Bộ để yên không được sao mà phải rắc rối như vậy!

Tâm ngồi thẳng người lại thở mau, đoạn gắt lại:

– Sao cô kiểm chuyện làm khó dễ hoài vậy! Cô làm như...

Nhận cắt ngang một cách tàn nhẫn:

– Làm như còn nguyên lành lặn gì phải hông? Anh thì giỏi cái nước đó! Mà sao anh phải đồ đi vẽ lại chuyện đó hoài vậy? Xí, bày đặt chê lên chê xuống rậm rề mà.

Tâm không để Nhận nói hết:

– Ai biểu cô... sanh chứng hoài?

Giọng Nhận mệt mỏi:

– Hông phải anh cho xuống vô đám bần này để bắt tui nằm phơi sương, phơi gió ra đây để cái lầy với anh đó chứ? Tui lạnh... thì nói lạnh thiệt tình chứ mắc mớ gì mà sanh chứng cho nó... mất thời giờ thêm. Tui đang mệt mệ, buồn ngủ và nóng lòng kiếm chỗ ở đâu thì còn hơi sức đâu để bắt bẻ anh này nọ mà anh cứ đồ riết cho tui hoài vậy!

Tâm bực bội xoay mạnh người khiến cho chiếc xuống lắc mạnh và Nhận lại kêu lên:

– Coi chừng lật úp đa cha nội!

Tâm quát lại:

– Kêu rêu hoài hà! Ai thềm làm gì đâu mà chặn trước chặn sau.

Nhận ngồi lên, co ro khoanh tay lại, giọng dịu dàng của một người cố giữ sự kiên nhẫn:

– Chuyện có chút xiu mà mình cứ loay hoay mãi tới sáng bết cho coi! Xuồng bọng chật hẹp... hay là anh cho lủi tuốt vô bờ để mình xách đệm lên chỗ nào đó.

Giọng nói « mở đường » quá rành rẽ ấy nếu không làm cho Tâm bực tức thêm thì lại khiến cho anh ta chán ngấy.

Một sự chán ngấy mà hồi ở thành anh ta đã có dịp trải qua khi chui đầu vô một xóm chơi bời để nghe một ả son phấn hỏi một cách... lịch sự.

Anh ta buông thõng một câu:

– Thôi được rồi...

Giọng lạnh nhạt của anh ta làm cho Nhận thấy thương hại. Cô ta ân cần hỏi lại anh ta:

– Được rồi là sao?

Tâm nhồm người lên để bò trở lại lái xuồng:

– Thôi tôi thấy mất công quá!

Nhận chưng hửng:

– Bộ...thôi à?

Tâm cười lạt:

– Ừ. Chớ cô làm cho tôi... óc trâu hoài thì chẳng thà dẹp mẹ nó đi còn hơn!

Nhận hối hận đôi chút:

– Giận lấy à?

Tâm quơ dầm lên:

– Giận cô để...mang bệnh tức thêm à? Nói thiệt với cô: thằng này đói khát thì đói khát thiệt nhưng không để cho ai chơi cái mừng đó! Tội mình quen biết nhau nhiều quá mà cô!

214 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Mấy anh rắc rối quá tổ mẹ!

– Mấy anh là ai!...

– Anh với anh Thế chứ ai?

Tâm thêm ghen tức:

– Sao lại có anh Thế ở trông nữa?

Nhận cười khan:

– Thì cha nội nào cũng khó khăn hết. Tội mình gặp gỡ nhau qua đường mà lại đòi ăn ở với nhau như... trai mới cưới vợ, gái mới lấy chồng, hoặc như một cặp vợ chồng trong giây lát thì sao được? Mình phải...châm chế tùy theo hoàn cảnh chứ.

Tâm ngượng nghịu chống chế:

– Tôi đâu có đòi hỏi như vậy. Tôi chỉ cần cô biết điều một chút... cô công bằng một chút... cũng thời hai đứa mà cô để bên trọng bên khinh thì hẹp bụng tôi chứ! Mà anh Thế... ảnh được như vậy là quá mức rồi chứ còn đòi hỏi gì nữa!

Nhận như cao hứng trước một kỷ niệm thăm thiết:

– Đâu có! Mới đây ảnh mới... kha khá đôi chút chớ ban đầu ảnh cũng làm khó dễ hoài. Cha nào cũng nói khoác thấy mờ mà lại hay tránh tròn từng chút.

Tâm tò mò:

– Cha nội đó khoẻ ru mà còn so đo gì nữa?

– Xí, thằng cha đó khó lắm. Ảnh nhớ tới chuyện... đã xảy ra ở bên kia biên giới...

Giọng trù mẫn gói ghém trong câu trách móc ấy làm cho Tâm khó chịu ngang. Anh ta lên giọng bênh vực Nhạn để gián tiếp bài bác Thế:

– Coi, cô ở trong một hoàn cảnh không thể làm gì khác hơn được mà.

Nhạn cười hồn nhiên:

– Vậy mà ảnh muốn... ghen với mấy tên Thổ mắc dịch đó!

Tâm càu nhàu:

– Thằng cha bậy hết sức.

216 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Nhận chọt ghim sang Tâm:

– Thì anh cũng như vậy. Anh...

Tâm vội nói chặn:

– Ê, tôi không có vậy đâu...

– Vậy chớ sao anh hờn lầy lên xuống như một đĩa con nít so đo từng chút bánh?

– Cô tưởng vậy chứ thiệt ra... tôi không ưa cái lối làm bộ làm tịch của cô... Chẳng thà tôi không biết thì thôi...

Nhận đỡ lời anh ta:

– À, anh muốn phân bì với anh Thế lúc... anh mới tới chớ gì?

Tâm ấp úng chữa thẹn:

– Không phải vậy... tôi lấy làm lạ vậy thôi...

Nhận thở dài:

– Anh không biết... tui tui ở chung nhau nên sau đó mới có dịp hiểu biết nhau hơn. Anh Thế ảnh quý

tui thiệt tình chớ không phải chỉ ham muốn trong chốc lát. Đó anh coi hai đứa ăn ngủ gần gũi như vậy mà đến ngày anh qua tới, ảnh mới... gần thiệt với tui...

– Tôi cùng quen biết với cô lâu chớ bộ khi không nhảy a vô sao?

Nhận trả lời không nghĩ ngợi:

– Tụi mình quen nhau là « ù ơ ví dầu » cho vui vậy thôi. Đó là một thứ chuyện trai gái chọc ghẹo cho qua thì...

Tâm nhúu mày:

– Cô càng nói tới tôi càng không hiểu nổi. Cô cũng sắp lấy anh hai Mến chớ bộ không hay sao mà còn ham chuyện đá bóng đá gió khơi khơi.

Nhận không e ngại để thú nhận:

– Hồi còn sống tía má tui ưng ý ảnh vì ảnh có gốc mần ăn chớ tui... tui hồng chê gì ảnh nhưng tui hồng... xằng xái cho lắm.

Tâm bật cười:

218 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Thì cô nói đại là chê cho gọn.

Nhận vui vẻ lên tiếng hỏi Tâm:

– Coi bộ bây giờ anh thấy... dễ chịu hơn chút đỉnh phải không?

Tâm chối quanh:

– Có gì đâu mà khó hoặc dễ chịu? Có điều là bây giờ tôi... không cần gì hết.

– Nghĩa là không cần đến con này nữa chứ gì?

Tâm chua chát đáp:

– Cô nói nhiều quá nên... lòng tôi đâm ra lạnh tanh. Phải tôi biết như vậy tôi chẳng qua kiếm anh Thế làm gì và để cho hai ông bà... sống muôn năm bên Thường Phước.

Nhận cười phá lên:

– Cha nội này ghen hoài! Vậy anh cứ coi tui là... mèu của anh Thế không được sao?

Tâm quạt gió:

– Mèo khỉ gì ai rớ vô cũng được? Giả tử như hồi nầy tôi nhắm mắt mũi như mấy tên Thổ kia thì cũng xong.

Nhận thở dài mệt mỏi:

– Loanh quanh lần quần thì cũng chỉ có bấy nhiêu hoài... Thôi anh coi chỗ nào đó cho tui xuống để lộ bộ về Cái Vừng...

Tâm cười lạt:

– Chắc cô đã coi như rảnh nợ nần hết trơn chớ gì?

– Tui không coi cái gì hết. Tại anh rắc rối chớ tui thì... không có gì thay đổi hết, Anh dư biết rằng tui cũng chẳng còn quý giá chi...

– Thì cô cứ nói đại là nếu tôi muốn ăn cơm thừa cá cặn thì cứ việc nhào vô chớ làm khó dễ gì nữa! Có đúng vậy không?

Nhận lạnh lùng vắn lại:

– Anh không còn cách gì khác để bắt bẻ tui sao?

Tâm không trả lời câu ấy mà xằng giọng hỏi lại:

– Bây giờ cô muốn xuống chỗ nào đây?

– Chỗ nào cũng được.

Tâm toan dừng xuống cho ghim mũi vô bờ nhưng khi chợt nhận ra trời hãy còn khuya anh ta đâm ra ngượng mặt. Anh ta thở dài, nói buông tbồng:

– Thôi để tôi đưa cô thêm một quãng nữa, chớ bỏ cô xuống dọc đường dọc sá trong lúc khuya lơ khuya lắt như vậy... anh Thế hay được ảnh phiền chết.

Nhận đáp gọn:

– Cũng được.

... Tâm cho xuống lủi mũi vô bờ cỏ, gác dầm lên, ngập ngừng lên tiếng hỏi Nhận:

– Trời sắp sáng tỏ rồi và từ đây về tới Cái Vùng cũng gần xịch... cô cảm phiền lợi bộ một chút chớ tôi chẳng dám lộ mặt lên đó vì sợ tui nó nhận ra...

Nhận ưỡ oải đứng lên. Dầu bực bội về những chuyện bất ngờ vừa qua, với Tâm trong giờ phút này cô cũng cảm thấy bịn rịn khi phải lên bờ, có lẽ phần lớn vì cô chợt cảm thấy bơ vơ hơn bao giờ hết...

Tâm cũng thờ người ra đó. Anh ta có cảm tưởng vừa bực vừa tiếc như mới để vượt khỏi tay một miếng mồi ngon lành và dễ dàng.

Nhận tưởng đâu anh ta còn quyến luyến mình nên cũng đâm ra cảm động. Cô ta gượng cười nhỏ nhẹ lên tiếng:

– Thôi anh đi cho kịp con nước. Khi nào rảnh ghé lại đây thăm tui nghen?

Tâm như người vừa sực tỉnh:

– Ờ... chắc ít có dịp. Với lại có gặp cô thì cũng vậy thôi.

Nhận nói đùa:

– Tại anh hết trơn chớ từ đầu mùa chí cuối, tui có làm khó dễ gì đâu!

Tâm cau có ngang:

– Thôi cô đừng đả động tới chuyện cũ nữa. Cô liệu tìm ra nhà quen được không?

– Được, gần đây mà. Khi nào anh đi ngang qua xóm này anh nhớ ghé lại.

Thấy Nhạn cố ý làm lạnh, Tâm cũng phải tỏ ra « độ lượng » đôi chút:

– À, cô có nhắn gì với anh Thế không? Tôi sẽ quay về trông và thế nào cũng đi chung với anh.

Nhạn ngập ngừng:

– Thôi khỏi... Ờ hay là anh làm ơn nói lại với anh rằng tui đã có chỗ ở yên...

– Có nhắn anh qua thăm không?

Nhạn cười gượng:

– Thôi mất công lắm anh à... Với lại biết đâu tui sẽ còn kiếm đường đi xa nữa...

– Ủa, cô đi đâu nữa?

Nhận phì cười trước vẻ quỳnh của Tâm:

– Nói vậy thôi chứ chưa tính gì hần hơi hết... Thôi anh đi cho được mạnh giỏi. Bạn dìu ghé lại đây nhen!

Tâm bắt buộc phải cầm dầm lên:

– Ừ... thôi cô ở lại mạnh giỏi... Nếu không có chuyện gì gấp tôi sẽ ghé thăm cô...

Anh ta chống xuống ra, nhìn lại Nhận lần cuối, đoạn bơi đi thẳng.

Gió sông Cái lồng lộng thổi làm cho Tâm ớn lạnh. Lòng anh ta trở nên bình tĩnh đôi chút. Anh ta thở hắt ra một hơi dài và thầm trách mình đã tự dìm đầu vào những chuyện không đâu.

o O o

Sau khi xẹt qua Hồng Ngự cho có lệ vì thật ra Tâm đã mượn có đó để ghé qua Thường Phước kiểm Nhận. Tâm quày quả bơi xuống về.

Lúc đi ngang vùng Cái Vừng, sau một hồi dẫn

đo, anh ta cho xuống tấp vào để hỏi tìm nơi Nhận trú ngụ.

Nhận mừng rỡ thật sự khi gặp lại Tâm. Cô ta đơn đả cười nói:

– Tui biết thế nào anh cũng ghé lại đây mà!

Tâm vội tìm cách « thanh minh »:

– Công việc xong xuôi sớm nên tôi có dư chút đỉnh thì giờ và tiện đường ghé kiểm cô để coi cô đã yên nhà yên cửa chưa.

– Chẳng lẽ tui ngủ bờ ngủ bụi được sao mà anh sợ?

Tâm lắc đầu, nghiêm trang nói:

– Không... tôi muốn biết nơi ăn chốn ở của cô để về trông cho Thế biết rõ để ảnh yên lòng. Thế nào ảnh cũng thắc mắc dữ về vấn đề này...

Nhận chột thờ dài:

– Anh đó hay lo bá vợ lắm... Nhiều lúc ảnh tưởng tui như một đứa con nít ăn chưa no lo chưa

tới trong lúc ảnh còn... khờ câm mà ảnh lại không biết (như nhớ trực mình đã kể lể về Thế quá nhiều, Nhận đổi giọng vui vẻ hỏi lảng ra), Anh ở đây chơi hay là đi liền?

Tâm lúng túng ngó quanh rồi hỏi lại để khỏi phải trả lời câu ấy:

– Sao nhà này vắng tanh vậy cô?

Nhận ân cần đáp:

– À, hai vợ chồng ông bác của tui đi ra đồng hết, còn mấy đứa nhỏ thì chạy lên đầu trên xóm dưới gì đó...

Tâm nói đẩy đưa theo:

– Cô mới về ở đây mà ai cũng biết hết. Hồi nãy tôi hỏi thăm có hai ba nhà là họ chỉ thẳng lại đây.

– Sao anh kiếm ra mau này?

Giọng Tâm trở nên khoe khoang:

– Tôi ở vùng này mấy tháng trường và cùng anh em thả rều khắp vùng. Có thể nói được là... tôi ăn cơm chục gần hết mọi nhà tại đây.

– Hèn chi, tui coi bộ anh rành quá. Sao, tính ở đây chơi hay đi liền? Mà đi hay ở thì cũng phải nán lại đây ăn cơm trưa chờ giấc này cũng lỡ cỡ hết trơn rồi.

Tâm làm ra vẻ miễn cưỡng:

– Thì tôi cũng định nếu tìm không ra chỗ cô ở, tôi sẽ tấp vô đâu đó để kiếm ba bột dẫn bụng...

Nhạ hí hửng:

– Nếu vậy thì còn đi đâu nữa. Để tui chạy đi làm gà nhen!

Tâm thấy khoan khoái trong người:

– Thôi... cá mắm gì qua loa cũng được...

Nhạ gạt ngang:

– Anh dư biết là ở đây gà quế thiếu gì! Cha, phải có anh Thế đi theo luôn thì vui lắm hén! Anh vô nhà nằm nghỉ để tui lo bắc nước lên trước...

Dứt lời cô tắt tả chạy đi ra sau bếp. Tâm xụ mặt khi chợt nghe Nhạ nhắc đến Thế. Anh ta đâm chán

ngán ngang. Anh ta mới biết rằng sở dĩ Nhận vui vẻ tiếp đón mình là vì trong lúc này, cô chỉ coi mình là một người bạn của Thế, không hơn không kém. Và cô ta sẵn sàng quên hết mọi chuyện « ạch ị » đã xảy ra giữa đêm khuya trên chiếc giường đậu khuất dưới hàng bàn.

Rồi anh ta đâm ra bực bội khi nghĩ đến chỗ kẹt của mình: chẳng lẽ anh ta lại lên tiếng hoặc có những cử chỉ... khó coi để « đính chính » rằng mình ghé lại đây không phải với « tư cách » là một người bạn thân của Thế sao?

Đến lúc này, Tâm tự trách rằng chẳng biết mình còn ghé lại đây tìm Nhận làm gì? Nhưng chẳng lẽ lại giận lấy bỏ đi? Tâm thở dài, lùi thui bước lại vòng năm.

Tiếng của Nhận ở phía sau bếp lạnh lạnh vọng lên:

– Bộ anh Tâm ngủ rồi hả?

Tâm như chợt tỉnh:

– Không. Nằm chơi đây.

– Sao êm ru vậy? Mọi khi nằm một mình anh hay ca hát om sòm mà!

Tâm sung sướng:

– Cô nhớ dai quá (rồi giọng anh ta trở nên thoáng buồn)... Phải có tội này còn đóng trên Cầu Muống tôi hay ca hát lằng nhằng lắm...

Nhận từ dưới bếp đi lên, rút khăn lau mồ hôi trán, hồn nhiên hỏi lại:

– Còn bây giờ?

Tâm khẽ nhún vai:

– Bây giờ thì ca hết nổi.

Nhận vẫn hồn nhiên và làm như quên hết chuyện cũ:

– Sao vậy? Thất tình hả?

Tâm phải phì cười:

– Ừ... Bị mèo cho leo cây! (Anh ta chột thở dài, làm ra vẻ ngán ngẩm). Rớ vô đàn bà thiệt là rắc rối. Từ nay sắp lên, tôi cạch tới già...

Nhạn bấu môi:

– Thôi đi cha nội! Bộ vó của anh mà chê chuyện mèo chuột thì chắc... Tây sắp xuống tàu về nước hết ráo!

Sự vô tâm vô tình ấy của Nhạn làm cho Tâm khuây khỏa lây. Anh ta bỗng đùa:

– Mèo chuột thì vẫn còn ham nhưng ngán đàn bà thấy mô!

– Thằng cha này khôn! Chỉ mèo với mấy cô mười bảy mười tám chưa ai rớ hết hén?

Tâm cười to:

– Đúng đả! Chứ còn mấy bà nội thì chạy trời cũng không khỏi có chuyện!

... Vừa lúc đó có tiếng lao xao ở phía trước ngõ, Tâm và Nhạn cùng quay ra. Hai ba đứa trẻ đang dẫn một cô gái ăn mặc theo lối nửa chợ nửa quê đến đứng lóng ngóng trước cửa rào. Một đứa nhỏ lớn nhất trong bọn chỉ chỏ vào trong nhà và nói với cô gái:

230 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Xuồng của ảnh còn ở dưới bến thì chắc mẽm là ảnh còn ở đây. Hồi sáng tui dẫn anh lại đây để kiểm cái cô mới tới hôm trước.

Tâm đứng rột dậy, lủi vào trong nhà và thấp giọng bảo Nhạn với vẻ lúng ta lúng túng:

– Người... quen của tôi qua thăm.

Nhạn liếc xéo anh ta, cười hóm hỉnh:

– Quen gặt củ kiệu phải hông?

Tâm chắt lưỡi, phát một cử chỉ băng quơ:

– Thì... ở bên nhà mà. Cô làm ơn... để tôi ngoài này...

Nhạn cười khế:

– Coi bộ hồng hiền đa! Anh mới nói đây mà « linh quá ». Có đàn bà là có chuyện!

Tâm lừ mắt:

– Cô sao kỳ quá! Người ta đang...

Nhạn đỡ lời:

– Đang lo quỳnh dít phải hông?

– Cái gì mà lo? Mà cô đừng nói chuyện om sòm đề...

Nhạ tinh ý:

– Để nghe ở ngoài cô đó tra hỏi thằng nhỏ cái gì phải không? Thôi rán... niệm thần chú hoặc gồng mình gồng mẩy để chịu đựng. Tôi rút đi đây! Coi bộ cô đó hồng vừa đa!

Dứt lời Nhạ cười ngất chạy tuột vô bếp.

Tâm đứng thấp thò sau ngạch cửa nghe ngóng « tình hình ».

Cô gái mới đến vẫn chưa chịu bước vào sân mà còn lằng nhằng « lục vấn » đứa nhỏ đưa đường:

– Em có biết cái con nhỏ mới lại đây ở là cái gì của ảnh không?

Đứa nhỏ dẫn đường làm mặt rành:

– Biết sơ sơ vậy... Nghe nói cổ ở bên kinh Cầu Muống tản cư qua đây.

232 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Đàn bà con gái mà đi khơi khơi một mình vậy à.

– Nghe nói cổ hổng có mẹ cha gì hết...

– Chắc anh Tâm ảnh quen với cổ lâu rồi phải hông?

Đứa nhỏ như bị cụt hứng:

– Ở cái này tui không rành lắm vì cổ đâu có ở bên này mà tui biết. Chắc ảnh qua bên Cầu Muống rồi gặp cổ.

– Anh em của ảnh dờ qua bên Cầu Muống lâu mau rồi hả em?

– Trót tháng nay...

Cô gái cười gằn:

– Hèn chi họ lộng quá ha!

Đứa nhỏ ngơ ngác:

– Lộng chi đó cô?

Cô gái gượng cười:

– Em hông biết đâu. Thôi mấy em cầm đờ năm đồng chia nhau...

Đưa bé ra điều ân cả:

– Sao lâu quá không thấy cô qua đây thăm ảnh?

– Ờ, ...qua mắc công việc. Thôi mấy em đi về đi.

Mấy đứa nhỏ được tiền kéo nhau đông mất.

Dung, tên cô gái mới đến và là vợ chưa cưới của Tâm, vẫn chưa chịu đi vào nhà. Cô ta còn cau có đứng nguyên một chỗ như để sắp đặt trước những việc mình phải làm. Cô thấy trong nhà im lìm nên càng ứa gan và quyết bắt tại trận cặp « trai gái » đó...

Dung hằm hằm bước lại rút một nhánh củi to đoạn xồng xộc đi xào.

Trong tình thế này, Tâm chỉ có nước ló mặt ra để làm ra vẻ chưng hửng:

– Ủa em qua hồi nào vậy?

Dung đâm ra ngượng với khúc củi to tướng

trên tay. Cô ta liệng mạnh vô xó sân và đâm ra bực bội vì « dự định » bất thành:

– Còn anh, sướng há! Tại sao cả tháng nay anh không nhắn tin nhắn tức gì về nhà hết trơn vậy!

Tâm thở dài:

– Em nghĩ coi... anh em đi lung tung nay chỗ này, mai chỗ nọ thì còn thì giờ đâu mà nhắn tin? Với lại nghịch đường nghịch xá hết trơn.

– Còn ở bên Cầu Muống thì thuận ghê lắm hả?

Tâm bắt buộc phải « đi thẳng »:

– Anh không hiểu em muốn nói cái gì!

Dung cười khẩy:

– Xí, anh đừng giả mù sa mưa vô ích! Em... được tin không còn sót một cái gì hết nên em mới tức tởm qua đây...

Tâm phì cười:

– Thôi đi. Em hờ cơ qua đây chứ được tin khỉ gì! Hay là được tin ở mấy thằng nhỏ hồi nãy...

Dung đỏ mặt, nổi cáu:

– Ừ, nội mấy thằng nhỏ đó cũng đủ xài rồi (cô ta, làm bộ ngó quanh ngó quẩn, rồi lấy giọng thản nhiên)...! Đâu, cổ đâu? Mời cổ ra đây để nói chuyện một chút coi.

Tâm lo lắng liếc chừng vào trong bếp, đoạn chắt lưỡi hỏi lại:

– Em định làm cái gì đó? Em không nên nóng nảy bậy bạ làm rách lòng người ta...

Dung ngắt ngang:

– Bình hả?

Tâm nhăn mặt:

– Em sao kỳ quá... Có gì đâu mà bình... Em nên hỏi lại cho kỹ, kéo... làm lung tung không nên... nhứt là trong lúc này mình đang ở nhà người lạ và... nhứt là trong lúc này anh phải cố che giấu mọi sự đi lại... Vùng này không được yên như trước đâu!

Dung giễu cợt:

– Anh đã biết đủ thứ « nhứt là » hết thì tại sao còn chui vô... tại sao còn bày đặt mèo chuột lẳng nhăng? Cái miệng anh nói leo lẻo như vậy chớ anh có nghĩ đến em ở nhà đâu! Hèn chi từ trước đến nay, em hỏi thúc anh lo làm đám cưới, anh cứ đổ thừa đủ thứ chuyện để bác ra hoài! Bây giờ thì rõ chình ình ra đó! Cũng may là trời xui đất khiến cho em nóng ruột nóng gan nên em vọt qua đây.

– Thôi mà em! Không có cái gì hết trơn mà cứ làm như là anh.... bỏ bê em và theo vợ bé vợ mọn gì vậy! Một lần chót anh nói với em: em nên giữ danh giá một chút và cùng nên... giữ thể diện cho anh một chút. Tình thế đã khó khăn mà em còn qua... quậy thêm.

– Nói nghe sượng quá há! Anh mèo chuột đã đòi thì được mà hể em nói động tới là anh biểu ngậm câm cái miệng lại vì tình thế khó khăn. Khó khăn mà còn chèm nhèm như vậy?

Tâm quát lại:

– Bây giờ em tính làm tới phải không? Ở đây Tây đóng lền, em làm om sòm có thằng nó đi mách ngoài đồn một cái là chết cả đám!

Dung nói liều:

– Chẳng thà Tây nó bắt anh mà em còn mát ruột hơn!

Tâm trố mắt:

– Bộ em vái như vậy hả?

Và Dung nói trớ đi:

– Hồng vái van gì hết. Anh lân la ở đây để mèo chuột thì sớm muộn gì đây nó cũng bắt anh. Như vậy rạng mặt rạng mày lắm hén! Té ra anh đi kháng chiến này nọ để theo mấy con đứng đường.

– Em đừng nói vậy mịch lòng...

Dung lại ngó quanh:

– Cô đó chui lỗ nào mà tự nảy giờ không ló ra? Chắc động ổ đông rồi hả?

Tâm hoảng sợ:

– Ý trời ơi em đừng ăn nói liều mạng như vậy. Cô đó hồng hiền đâu em ơi. Em nói chuyện không lại cổ đâu...

Dung hất mặt lên:

– Có em đây mà anh còn dám khen con ngựa bà hồng đó nữa hả?

Tâm tuyệt vọng như một kẻ biết mình quá bất lực trước một « thảm họa » sắp sửa giáng xuống:

– Trời đất quỷ thần ơi, anh nói là không có mà em cứ làm tới hoài. Anh thề có sủng đạ làm chứng....

Dung gạt ngang:

– Đừng thề ầu rồi chết oan mạng. Anh kêu con nhỏ đó ra đây để em coi nó là tiên sa phụng lộn gì mà anh mê dữ vậy!

Tâm khỗ sở lên tiếng:

– Em nên nghĩ lại... cô này không vừa...

– Chẳng tính gấu ngựa hay quỷ vương, hay đệ tử ông Năm Chèo (cá sấu thần nổi danh ở miệt Châu Đốc) và có đến năm chân gì mà em ngại.

– Em đừng ăn nói ầu tả như vậy, không nên.

Anh muốn giữ thể diện cho em nên anh mới ngăn cản như vậy... Cô này miệng lưỡi ghê gớm mà em đâm đầu vô như vậy... Nhứt là người ta không dính líu gì đến anh hết...

Dung quắc mắt:

– Anh vô kêu cổ ra đây không? Vô biểu cô đừng sợ gì hết.

– Khổ quá. Cổ mà sợ ai. Nhưng em đừng kiếm chuyện gây gổ ghen?

– Ủ. Hồng đụng tới sợi lông cục cưng của anh đâu mà anh sợ.

Tâm đứng lên, than thở:

– Thiệt mấy ngày nay toàn chuyện xui xẻo gì đâu! Hèn chi hồi mới ra đi, thấy có con kỳ đà lội bang qua xẻo là đúng điều lắm!

Vừa lúc ấy, Nhạn từ trong buồng lướt ra. Tâm mướt mồ hôi ngó sững lại cô ta như đứng trước một... thiên tai tối trời tối đất. Anh ta lại rất ngạc nhiên khi thấy Nhạn ăn mặc sạch sẽ (chắc với quần áo mới mượn được) và tóc tai chải gỡ vén khéo và kiểu cách theo lối « tân thời ».

Dung cũng lặng im ngắm nghía cô ta, nửa vì ngạc nhiên trước vẻ đẹp vừa sắc sảo vừa khỏe mạnh của Nhạn, nửa để « ước lượng » bộ vó mọi mặt của « đối thủ ».

Đến lúc này Tâm mới thấy khó xử thêm một bậc nữa. Trước đây, anh ta đã lỡ khai với Nhạn là mình chưa vợ con gì hết, nay Dung tuy chưa cưới chính thức nhưng mình kể như là vợ tương lai rồi – lại lù lù « xuất hiện » khiến cho anh ta thêm bối rối trong việc giới thiệu giữa hai người.

Trong lúc Dung đang ghìm đối thủ, cũng may Nhạn lên tiếng:

– Chắc... « chỉ » đây phải không anh?

Tâm sượng sùng đáp:

– Ờ... đây là cô Dung mà tôi có... nói với cô đó...

Dung quay phắt lại, ngắt ngang lời anh ta:

– Anh nói gì tôi với người ta đó?

Tâm lỡ trớn rồi nên đâm liều:

– Thì anh cứ nói là em... Là anh có một người quen là em...

Dung xí xọn vặn lại:

– Em là người quen hả?

Tâm liếc nhanh về phía Nhạn với một cặp mắt đầy vẻ cầu khẩn đoạn chặt lưỡi đáp lời Dung:

– Thì... cách người ta nói vậy! Cô Nhạn đây cũng thừa hiểu em là gì rồi...

Dung cau có:

– Thì anh cứ nói đại em là vợ sắp cưới của anh, coi có ai giết anh được hông? Câu trả lời dễ ợt vậy mà cũng lập cà lập cập cả tiếng đồng hồ!

Chưa yên lòng, Tâm quay qua nói nhóng với Nhạn cốt để cho cô ta đừng « phản phé » bất tử:

– Hôm nay tình cờ cô Dung đây qua thăm tôi. Đó, cô thường ước biết mặt cổ thì đây là một dịp may...

Nhạn liếc nhìn Dung, cười tươi:

– Chị đẹp hơn anh tả nhiều... Anh thiệt là một

người có phước lớn. Vậy mà đang tâm bỏ đi lang bang trong này...

Tâm thở ra, kín đáo đưa mắt tỏ lòng biết ơn với Nhận, trong lúc Dung như bị hụt chân. Cô ta định ninh rằng thế nào Nhận cũng chanh chua này nọ hoặc tỏ vẻ hoảng sợ thì cô sẽ « xé phai » cô ta liền, nhưng không dè Nhận lại lịch thiệp một cách quá trơn tru ấy.

Rồi Dung đâm ra hoài nghi. Cô nghĩ nhanh: nếu Tâm đã cho con nhỏ kia biết rõ về mình như vậy thì càng nguy nữa, cái điệu này chắc ảnh định cưới con nhỏ làm bé và con nhỏ cũng chịu vậy.

... Tính tấn công ào ạt trước mà nay ngậm cầm như vậy, Dung rất bức bối. Cô tìm cách hỏi dò Nhận:

– Nói vậy cô đã biết tôi nhiều vậy cô tính sao đây?

Trong lúc Tâm lo quẩn vì chẳng biết Dung định giở trò gì đây thì chỉ Nhận thoáng nhú mày đoạn làm ra vẻ ngây ngô hỏi nhóng lại:

– Tui qua đây ở đậu với vợ chồng người bác, có cái khỉ gì mà tính?

Dung quá nóng nên mất hết sự khôn khéo...

– Vậy mà anh Tâm làm gì có cớ ở đây?

Nhận khẽ nhún vai:

– Sao cô không hỏi anh.

– Mà tôi muốn hỏi cô đó.

Nhận liếc xéo Tâm, làm như nhin cười hết nể!

– Tui có lãnh giữ ảnh đâu mà cô hỏi!

Dung uất người và đành quay lại trả đũa Tâm:

– Sao anh không ừ hử gì hết vậy? Chắc anh nghe nó nói vậy anh khoái chí tử hén.

Tâm nghe Dung kêu Nhận bằng nó thì cuống lên. Sợ Nhận không nhin, anh ta vội nói đỡ trước:

– Coi, em ăn nói sao không ý tứ gì hết. Mình đến đây bề gì cũng là khách...

Dung vắn lại liền:

– Chắc anh với nó là chủ?

Tâm cau mặt:

– Em nên lịch sự một chút. Anh đây cũng là khách và cô Nhạn đây đã ăn nói... nhỏ nhẹ như vậy mà em muốn kiếm chuyện tới hoài thì coi kỳ quá!

Dung quát lên:

– Tính bình nó hả?

Tâm giận run:

– Em mà còn nói cái giọng đó nữa, anh đi liền đả!

Nhạn mỉm cười nhìn hai người đối đáp và canh đúng lúc để tỏ ra mình đứng trên hết mọi sự đụng chạm lật vật đó. Cô dịu dàng lên tiếng bảo Tâm:

– Thôi anh Tâm à. Tui không chấp nhứt mấy thứ không đâu đó... Vậy anh chị có tình ở đây chơi không để tui lo liệu chuyện cơm nước?

Tâm quá xấu hổ vì thấy Dung bỉ mặt mình trước mặt Nhạn, người mà có lúc anh ta coi không ra gì hết. Anh ta chỉ còn nước cười gượng:

– Thôi cảm ơn cô... Bây giờ cô bảo tôi ăn vàng tôi nuốt cũng chẳng vô.

Nhận vẫn niềm nở:

– Vậy anh chị tính đi đâu đây?...

Dung xía miệng vô:

– Đi đâu kệ mồ tụi tôi, cô hỏi dò chi vậy? Để rượt theo hả?

Tâm chắt lưỡi, kêu lên:

– Em sao ăn nói hồ đồ quá. Chẳng lẽ người ta nhịn em được hoài sao!

Dung « nghinh » lại Nhận:

– Giả tử như không nhịn thì làm cái gì hả?

Nhận ngó sang Tâm, giọng độ lượng:

– Không hề gì mà anh. Có lẽ chỉ đang bức bối cái gì sẵn nên gặp anh chỉ... mừng quá nên mới vậy.

Dung rít lên:

– Hồng ai nói tới bản mặt cô đó ghen! Đàn bà con gái gì mà chứa trai trong nhà...

Nhận cười lạt:

– Ê, tui nhịn nhiều quá rồi ghen! Cô làm như anh Tâm hạng nhút bên Tàu bên Tây gì vậy? Nếu cô cho là quý giá như vậy thì sao không giữ bo bo ở nhà mà lại thả ảnh đi lang bang như vậy?

Dung cong cớn:

– Nói vậy hể ai xềnh chồng con là cô vót hết sao?

Nhận khẽ nhún vai:

– Chim trời cá nước ai bắt được nấy ăn chứ sao?

Dung quay qua hặc Tâm:

– Nói vậy anh đã ăn ở với cô này rồi hả?

Tâm không trả lời Dung mà quay qua trách Nhận:

– Khổ quá! Cô dư biết là tôi với cô không có gì hết trơn mà! Cô thiệt ác quá! Cô làm cái điệu này, tôi hết làm ăn gì được!

Nhận bật cười:

– Ai biểu chị đề án tử là tui này nợ chi? Giả tử như tui chối bai bãi là không có, cũng chẳng thêm tin. Chị đã muốn vậy thì tôi cũng cho vậy....

Dung vẫn chưa chịu thua:

– Cô nói nghe tỉnh khô hén? Cái điệu này chắc cô đeo riết ảnh mà ảnh hông chịu chớ gì?

Nhận cười ngất:

– Chèn đét ời, cô làm như ở dưới này hiểm đàn ông con trai lắm vậy! Anh em của anh Tâm cả đồng cả làng và thiếu gì người chưa vợ! Tui đây cũng chẳng đui què mẽ sứt gì...

Đuối lý, Dung chỉ còn cách mĩa mai:

– Tôi biết cô giỏi cô đẹp!

Nhận rất lễ phép:

– Dạ, đủ xài thôi! Bây giờ chị đến đây và đã bắt được ảnh vậy chị tính dẫn ảnh đi đâu thì dẫn chớ chẳng lẽ chị cứ ở đó để nói hoài sao? Hay là chị còn hồ nghi là ảnh bị hao mòn hay mất máu gì nữa!

Dung uất người, quát lại:

– Tôi không thèm nói tới bản mặt cô nữa! Anh Tâm bây giờ anh có chịu đi hông hay là ở đây luôn với người ta!

Tâm quắc mắt:

– Em nói cái điệu đó thì mạnh ai nấy đi đa! Tại sao em lại kiếm chuyện hoài vậy?

Nhạ lên giọng kẻ cả nói xen vào:

– Thôi anh Tâm, hơi sức đâu lời qua tiếng lại cho mất thì giờ và hao hơi tổn tiếng! Hai người lâu lâu mới gặp nhau thì nên tiện tặn thì giờ... Anh đưa chỉ đi về trông đi, hai ông bà mà gây gổ như vậy, lát nữa hai vợ chồng bác chủ nhà dìa tới, tui khó ăn khó nói quá... à!

Tâm thở dài:

– Cô nói phải... (anh ta bước lại phía Dung, nhẹ nhàng giọng lại) thôi mình cũng nên vô trông chớ ở đây không được mấy yên.

Dung vùng vằng chiếu lệ:

– Đi thì đi, nhưng em giao hẹn với anh lần chót, nếu anh còn lảng nhãng như vậy ra thì em khỏi vô đây thăm anh nữa đạ!

Tâm gắt gỏng:

– Ừ, mà!

Anh ta nín tay Dung lôi đi... Nhận lẻo đẻo theo sau và lên giọng tiếc rẻ:

– Vậy mà bắt người ta làm gà mất công!

Sợ Dung kiểm chuyện lôi thôi nữa Tâm vội to tiếng hỏi lại:

– Tôi về trông cô có nhắn gì anh Thế không?

Nhận băng khuâng đáp:

– Không... hay là anh nói với ảnh... nếu ảnh có rảnh qua thăm tui... Hay là nếu ảnh chịu, tui qua thăm ảnh cũng được.

Tâm lắc đầu lia:

– Cái đó không được đâu!

Nhận nhíu mày:

– Sao vậy?

Tâm ngập ngừng:

– Vì... ảnh đi lung tung thì cô biết đâu mà kiếm!
Vớ lại tôi chỉ chỗ ở của anh em là không nên.

– Anh biết rằng tui đi hỏi thăm lần lần thì cũng ra. Bộ tui là Việt gian theo Tây hay sao mà anh giấu quá vậy?

Tâm chưa biết nói sao thì Dung đã vọt miệng thúc bách anh ta:

– Thì anh chỉ đại chỗ anh Thế đi! Làm gì mà giấu riết vậy! Bộ anh tính queo gì nữa đó sao!

Tâm lừ mắt:

– Em hông biết gì hết mà cũng đòi xía vô!

– Sao lại không biết! Chắc cô này là... người quen của anh Thế chứ gì!

Tâm trở nên quạu quọ:

– Sao em biết vậy mà hồi này em rầm rầm như con mẹ điên?

Dung then thùa liếc chừng Nhạn, giọng hể hả:

– Thì ai biết đâu... Ai biểu anh không nói liền!

– Nói khỉ gì được! Xáp lại, em ào ào làm tới và có cho ai mở miệng kịp đâu!

Nhạn mỉm cười, giảng hòa:

– Thôi, như vậy cũng quý rồi... Anh chị đi cho được mạnh giỏi... À anh Tâm, anh nhớ nói giùm với anh Thế mấy lời tui nhắn hồi nãy đó nghen!

Tâm miễn cưỡng gật đầu:

– Ừ, để tui nói...

... Dung hớn hở ngồi trước mũi xuồng quay mặt lại nhìn Tâm bơi.

Tâm chăm vào mặt xuống và chỉ ừ hử cầm chừng mỗi lần Dung tìm cách gợi chuyện.

Thái độ ấy thét rồi cũng làm cho Dung bực tức, nhưng vẫn cố lấy giọng thản nhiên để hỏi móc anh ta:

– Chắc anh xấu mình xấu mấy vì bị em tới phá đám phải không?

Tâm cười lạt:

– Anh làm gì mà em phá đám? Em đã rõ cô Nhạn là mèo của anh Thế mà!

Dung có vẻ nghĩ ngợi:

– Cũng lạ! Anh Thế thì em có biết. Em qua thăm anh mấy lần bên Cái Vừng, em có dịp nói chuyện với anh. Anh với anh như cặp bài trùng mà tại sao anh lại, lệ tay lệ chơn hơn anh vậy cà?

Như bị chạm tự ái, Tâm bèn kể sơ lại tai nạn mà Nhạn đã trải qua để kết luận:

– Tại tội này chạy lạc nhau ra và anh Thế được cái may là có cô Nhạn tấp vô...

Dung có vẻ « mãn nguyện »:

– May khỉ gì vậy mà may! Anh Thế ảnh khờ quá nên mới bị con đó xỏ mũi.

Tâm thấy khó chịu ngang:

– Có cái gì đâu mà em nói quá lố như vậy! Chẳng qua là hai người ở chung với nhau...

Dung cười khẩy:

– Ôi cái thứ ngủ với cả trăm thằng đó thì quý giá gì mà anh còn nói, giả tử như nó lảng nhăng với anh Thế thì cũng là chuyện thường...

– Em đã biết như vậy mà lúc này còn la lối om sòm, mất lịch sự quá!

Dung vẫn cho mình là phải:

– Coi, hồng dẫn mặt nó sao được! Cái thứ đó mình đối xử với nó tử tế như người khác sao được! Với lại, anh quên rằng anh cũng như là người có vợ có con đàn hoàng rồi sao? Anh biết nó vậy nên anh ham lắm há!

– Em sao ăn nói hồ đồ quá... Tiện đường anh ghé lại thăm cổ để về cho anh Thế hay...

Dung có vẻ hân hoan:

– Em nói trước như vậy là vừa. Đàn ông mấy anh hay ham ba thứ đàn bà lảng loạn đó lắm. Anh

mà bày đặt lộn xộn với nó, em sẽ đeo riết anh trong này cho anh coi. Anh Thế ảnh chưa có vợ con gì thì ảnh chàng ràng còn coi được, chớ anh thì đầu đó đã xong xuôi hết trơn rồi. Mà anh Thế, ảnh khù khờ quá không khéo ảnh lậm con kia luôn! Để khi về tới trông em sẽ khuyên bảo ảnh nếu ảnh muốn tính tới chuyện vợ con thì để em làm mai làm mối cho...

Tâm hết nhịn nổi:

– Em sao hay làm tài khôn tài khéo quá! Chuyện của người ta thì thầy kệ người ta. Nói trước cho em hay nếu vô trông em lộn xộn với người này người nọ, anh cho em về gấp đạ!

– Đuối hả? Đâu có dễ vậy anh?

Tâm thở dài muốn cho êm:

– Anh dặn chừng em vậy thôi. Em mà bêu xấu anh với anh em ở trông thì anh hết ở đây được.

– Thì về. Em nóng ruột và hết chịu đựng lâu nữa được rồi ghen. Chẳng lẽ anh bắt em phải đợi cho hết giấc sao? Nhất là một khi em đã... gần gũi với anh chớ không còn tiếc gì nữa.

– Em làm như anh trốn tránh trách nhiệm đối với em! Nhưng chẳng lẽ anh bỏ anh em ngay, xuống đó cưới vợ hay sao?

– Vậy hồi đó anh thương em làm gì?

Tâm chắt lưỡi:

– Thương em thì thương, còn giặc giã nữa chi?

Dung xụ mặt:

– Anh làm như không có anh thì người ta không đánh giặc được vậy!

Tâm thần thờ đáp:

– Không phải vậy... nhưng nếu anh không có ở trong này với anh em, anh có cảm tưởng mình như cái cây bị bứng gốc và sẽ không biết làm gì...

– Nói vậy thiên hạ ở ngoài thành chết khô hết à?

Tâm gượng cười:

– Có lẽ... ai ở đâu quen đó... (anh ta chợt ngưng dầm, ngẩng cổ lên và nói tiếp). Ủa ai bơi xuống tới giống anh Thế quá!... Phải rồi đúng là cha nội đó chứ ai!

Dung mừng rỡ ngó về hướng ấy:

– Anh Thế chớ ai! Hồng biết anh đi đâu đó! Hay là anh đi đón mình?

Tâm cười lạt:

– Đón mình tể mồ tể tổ gì! Mới đây mà cha nội đó quay ra kiếm cô Nhạn liền! Mọi khi chả có siêng năng đi chỗ này chỗ nọ như vậy đâu!

... Ở xuống bên kia, Thế cũng trông thấy Tâm và bắt buộc phải nhìn lại.

Đến nơi, anh ta gượng cười chào hỏi Dung:

– Chị qua thăm anh hả!

Dung niềm nở:

– Còn anh? Anh đi thăm cô Nhạn chớ gì!

Thế ngượng nghịu liếc chừng Tâm:

– Ủa, bộ chị đã gặp...

Dung đon đả nói:

– Gặp rồi và mới cho anh Tâm một trận bái xái bài xai... Tôi tưởng ảnh lộn xộn gì với cô đó nhưng té ra anh! Sao khi không anh...đốc chứng như vậy chứ?

Tâm chắt lưỡi, nói vô:

– Em sao kỳ quá! Bộ hết chuyện giỡn chơi rồi hả? Việc riêng của người ta mà em cứ cố tình chen vô hoài!

Thế vẫn không hết ngượng nghịu vội hỏi lảng ra:

– Vậy anh chị đi đâu đây?

Tâm đáp thế để giải thích những sự việc đã xảy ra:

– Về trông. Dung nó tưởng tụi mình còn ở Cái Vùng nên đến thăm. Vừa may là tôi từ Hồng Ngự ghé tại đó để coi cô Nhạn đã có chỗ ở yên chưa nên... gặp luôn.

Thế nói đẩy đưa theo:

– Cũng may quá há! Thôi... anh chị về trông

258 | Kinh Cầu Muống - tập 1

trước đi. À, tôi quên chưa cho anh Tâm hay nữa, anh em ở trống phân tán ra hết và tốp của tụi mình lại về Thường Phước ở lại.

Tôi thấy... tiện đường nên vọt ra đây coi... cô Nhận ra sao...

Dung nỉm cười:

– Thì nói là tức tốc đi thăm bồ phút cho rồi! Để người ta chỉ chỗ cho!

Tâm không muốn Dung lằng nhằng thêm nữa về vấn đề này nên vội lên tiếng:

– Cô Nhận ở xóm nhà gần mút đuôi cù lao. Anh cứ đi thẳng lại đó thì ai cũng biết hết.

Thế gượng gạo gật đầu đoạn quay qua hỏi Dung:

– Chị tính vô trống ở chơi lâu mau.

Dung liếc chừng Tâm cười tủm tỉm:

– Có lẽ đôi ba tuần.

Thế ngập ngừng nhìn lại Tâm:

– Ở Thường Phước không được như bên Cái Vừng... Nhà cửa lèo tèo vài cái và toàn là thứ nửa nhà sàn nửa nhà chòi... Mấy anh em mình mới qua tới cũng phải vất vả lắm trong việc chia nhau sống chui rúc với cô bác ở đó...

Tâm chụp lấy câu nói ấy để bảo Dung:

– Ừ quên nữa, ở Thường Phước thì làm sao có nhà ở? Vậy em liệu...

Dung cau có:

– Liệu cái gì?

– Thì... sẵn có anh Thế trở ra Cái Vừng, em quá giang ảnh trở về ngoài... chớ tới Thường Phước khó khăn lắm, không thuận đường dò máy để em về nhà... Anh đây cũng không rảnh rồi gì để đưa em đi đi lại lại...

Dung vùng vằng đáp:

– Thây kệ em. Em không nhờ anh đưa ra Cái Vừng trở lại đâu! Khi nào em muốn về em kiếm cách quá giang người ta.

Tâm vặn lại:

– Nhưng còn vấn đề chỗ ăn chỗ ở thì sao?

Dung thông dong đáp:

– Chỗ ở thì có bao nhiêu. Em chui vô đâu cũng được hết á! Thêm một mình em thì nuốt bao nhiêu chỗ mà anh lo vậy!

Tâm nhăn mặt:

– Thêm năm người đàn ông nữa thì chẳng sao chứ thêm một người đàn bà vô... phiền phức lắm.

Dung vẫn cứng đầu:

– Bộ ở bên không có đàn bà à?

– Có, nhưng người ta ở nhà của người ta chứ mình đây ở đậu ở nhờ, lại có thêm nhiều anh em khác nữa.

Dung nói càn:

– Thây kệ em, miễn em ở được thì thôi.

Tâm mất bình tĩnh:

– Em làm như mình đây đi chơi vậy! Bộ có một mình anh và có một mình em hay sao?

Dung hất hàm chỉ về phía Thế:

– Sao anh với cô gì đó ở được?

Tâm muốn quát lên:

– Hồi đó họ có hai người nên họ tấp vô một căn nhà bỏ trống được chứ bây giờ anh em qua ở cả đồng ở bên...

Thế rụt rè nói chen vô:

– Anh Tâm nghĩ như vậy cũng phải đó chị à! Sẵn đây tôi đưa chị đi cho tiện.

Dung cười ngắt ngang:

– Cha, mấy người a ý với nhau để tổng khứ tôi đi, để ở trong này mấy người rảnh tay đi cặp với con này con nọ hả? Thấy kệ tôi, dầu cho tôi phải ăn bờ ở bụi tui cũng đeo riết.

Tâm quát lại:

– Em sao càng ngày càng quá lố! May mà em chưa... may mà mình chưa cưới hỏi nhau.

Dung quắc mắt:

– Tính hắt cẳng con này đó hả? Đâu có dễ vậy! Đáng lẽ em cũng về phứt cho rồi chứ ham cái khi gì ở đây mà ở, nhưng bị anh nói vậy nên em quyết định hồng đi đâu hết (cô càng rướn giọng lên)... Chắc anh muốn nói là mình chưa là vợ chồng chính thức có cưới hỏi, có hôn thê hôn thú nên anh muốn hắt em đi lúc nào cũng được chứ gì? Bây giờ anh đã ăn nằm với em đã đời rồi anh phải dít hén?

Tâm ngưng mặt với Thế:

– Em sao ăn nói ẩu tả quá hồng biết? Có anh Thế đây.

– Có ảnh hay có đông đủ anh em hết em cũng nói.

Thế cầm dầm lên:

– Thôi tôi đi đây.

Tâm quay qua Dung, gằn giọng:

– Bây giờ em nhứt định vô trổng hén?

Dung đáp gọn:

– Ừ.

– Nữa có gì đừng kêu ghen?

Dung cười lạt:

– Chết chịu chớ hổng thèm hé môi nửa tiếng cho nhẹ thể?

Tâm quay qua Thế:

– Thôi anh đi đi. Bà nội này bả muốn vậy thì để tôi cho bả biết đá biết vàng một phen.

Dứt lời anh ta vùng vằng quơ dầm lên bơi mạnh trong lúc Dung chỉ ngồi tùm tùm như lấy làm đặc ý.

Thế ngán ngẩm nhìn lại hai người. Anh ta toan quay trở lại nhưng khi nhận ra mình đã đi qua hai phần ba đường, anh ta đâm ra tiếc công. Và đó cũng là một cái có để anh ta nhứt định đi thăm Nhạn...

Nhận nhìn sững Thế không thốt nên lời. Mãi một lúc sau, cô mới chớp mắt như để cố kèm cho khỏi khóc và lấy giọng tự nhiên hỏi Thế:

– Sao anh qua được vậy?

Thế cười và như khó khăn lắm mới tìm được lời nói:

– Ờ... qua coi em... sao...

Nhận bước lại:

– Ừ, sao anh lại biết em ở đây?

Thế vui vẻ đáp:

– Gặp xuống của anh Tâm...

Nhận phá lên cười:

– Chắc bà vợ của anh nói nghe điếc con ráy phải không?

Thế cười theo:

– Ừ, chỉ dữ quá! Chỉ nộ tới làm anh cũng câm miệng luôn. Sao, có... chạm trán với em à?

Nhận cười thích thú:

– Ừ.

Thế lo lắng:

– Rồi em... có sao hông?

Nhận như không hiểu câu hỏi ấy:

– Ý trời, bộ anh nói em đây dễ bị ăn hiếp lắm sao? Người ta có mòng có mỏ thì em đây cũng có nanh có vuốt.

– Nói vậy hai đảng đã gây lộn dữ lắm phải không?

Nhận cười tự cao tự đại:

– Làm gì mà phải gây cho hao hơi tốn tiếng? Em có đoạt chồng cướp mè của ai đâu mà em sợ? Em chêm vài câu móc họng thì chị kia cũng đã lỏng giò lỏng cẳng rồi. Chỉ tội nghiệp cho anh Tâm. Ảnh bị kẹt vào cái thế chết đứng.

Thế gật gù:

– Coi bộ khổ há! Mà cha nội đó ghé vô đây làm chi để cho chị kia bắt gặp quả tang.

Nhận to tiếng:

– Ê, nói gì đó? Cái gì mà quả tang?

Thế chống chế:

– Anh muốn nói là nhè gặp lúc có em ở đây?

– Thì có em ở đây ảnh mới ghé!

Thế gượng cười:

– Thì... ảnh lâm vào tình trạng rất... khả nghi, mà đàn bà thì hay ghen ầu...

Nhận chột xụ mặt:

– Vậy mà lúc trước, anh cùng hùa với anh Tâm để cho rằng ảnh chưa có vợ con gì hết. Phải em nhẹ dạ tin lời anh thì chết em một cửa tứ không?

Thế cười trù:

– Chẳng lẽ ảnh nói vậy rồi anh lại kẻ vạch thì coi sao được!

Nhận phụng phịu:

– Vậy anh muốn hại em sao? Muốn cho vợ lớn người ta xé manh xe mún em ra sao?

Thế thật thà tự bào chữa:

– Tại hồi đó anh chưa để ý đến em nên...

Nhận phì cười, ngắt lời anh ta:

– Nên để em chết luôn phải không? (Đoạn cô nghiêm mặt lại, gằn giọng hỏi luôn). Bây giờ tới phiên anh. Anh có trữ sẵn cô nào ở nhà hông thì khai thiệt cho em được biết?

Thế lắc đầu lia:

– Không, không thiệt mà!

Nhận liếc xéo anh ta:

– Không phải em bắt buộc anh phải « không ». Có cũng chẳng sao vì em có ở đời với anh được đâu. Có điều nếu em biết trước được chỉ qua đây bắt tử em biết đường mà chống đỡ.

Thế nhăn mặt:

– Không có mà! Chẳng lẽ anh phải thề sao? Nếu có thì anh đã không dám rờ tới em.

Nhạ nhú mầy:

– Sao vậy? À hay là vì anh đã... đủ xài hay là em dỏ tẻ?

Thế thông cong đáp:

– Vấn đề đàn bà thì biết sao đủ sao thiếu, sao hay sao dở... có điều là em... dữ thấy mờ nên anh đâu dám chàng ràng nếu một khi anh đã có sẵn vợ con ở nhà.

Nhạ cười giòn, mắt long lanh ra chiều ưng ý những lại nói đảி bôi:

– Em có tranh ngôi đoạt vị ai đâu mà anh nói vậy? Em gặp anh đây chẳng qua được lúc nào hay lúc nấy.

Như nhớ ra điều gì. Thế rụt rè nhìn lại Nhạ đoạn ngập ngừng hỏi:

– Từ hồi anh Tâm cho em quá giang về đây... em vẫn bình yên chớ?

– Ừ.

– Anh, không có muốn gì hết chứ?

Nhạn bật cười:

– Thì hỏi đại là anh có động phạm gì tới chưa phút cho rồi! Nóng ruột thấy mồ mà làm bộ lục vắn người ta vòng vo tam quốc!

Thế sượng trân:

– Em nói nghe kỳ quá... Anh hỏi cho biết vì sợ anh em... xích mích nhau vì chuyện không ra gì...

Mắt Nhạn long lanh:

– Bộ anh coi em đây là thứ đồ bỏ nên ai ai cũng có thể sang tay này chuyển tay kia được hết hả?

Thế đậm cuống:

– Không phải ý anh muốn nói vậy. Thật ra anh ngại anh Tâm hiểu lầm rằng anh muốn tranh đoạt gì của anh... và anh cũng lo anh đối xử với em một cách rẻ rúng. Anh... nóng ruột vì em.

– Thôi đi...

– Thiệt mà em! Nếu không, anh đã không tức

tốc qua đây! Anh làm cái điều này, anh em ở trông biết được họ cười ghê lắm. Tánh anh hồi nào tới giờ... có như vậy đâu!

Nhạn vừa cảm động vừa thương hại anh ta và cô cũng lấy làm xấu hổ khi nghĩ đến việc mình đã sẵn lòng để « trả nợ » cho Tâm trong lúc anh này cho xuống tấp vào đám bần.

Bằng một giọng tha thiết, Nhạn lên tiếng để vừa làm cho Thế yên lòng mà cũng vừa muốn biện bạch luôn cho thái độ trên của mình, mặc dầu Thế không hay biết gì về việc ấy:

– Dầu em đây chỉ là một thứ... cặp bồ cặp bạn qua đường của anh, em cũng phải có lòng có dạ một chút chứ! Tấm thân của em không ra gì thiệt, nhưng lòng em... bộ bị mấy thằng Thổ dẫn qua biên giới rồi nó lăm lem hết trơn sao? Cố nhiên là anh Tâm cũng tức... trong bụng nhưng anh nên yên lòng, anh không thềm rớt tới em đâu!

Thế nhăn nhó:

– Hồng phải anh ghen tuông gì nhưng cha nội đó cứ kiếm chuyện cà rà bên em.

– Thì tại ảnh còn ức trong bụng. Công trình của ảnh đeo đuổi em trước hơn ai hết mà rốt cuộc rồi để cha căng chú kiết ở đâu hưởng rồi tới anh.

Khi không anh xót vô rồi « ăn tiền » luôn... Coi bộ anh... ít tốn hao sở phí quá mà! Phải ai khác vô đây chắc ảnh cũng bỏ qua rồi.

– Chả tức thì chả phải gỡ chớ?

– Đúng. Nhưng anh lại quay xà quần hoài. Bỏ đi thì tiếc mà xấp lại thì...chê.

– Chê gì?

Nhận cười tủm tỉm:

– Thì chê là vì mình... bị lỗ vốn, bị thua thiệt, chê vì em bèo nhèo hết trơn.

Thế hể hả:

– Cha nội đó coi vậy mà khó tánh quá há!

Nhận cười mở hơn:

– Chẳng qua là ảnh muốn bì với người khác chớ việc « lấy » sông một người đàn bà dễ quá. Ngay

như anh đây, việc mấy tên Thổ làm ầu, hay là sau này em có « đụng » ai khác đi nữa thì cũng là việc thường. Nó không khác nhau là bao nhiêu, nhưng việc em ăn ở với anh, dầu là một lần, một chút đi nữa thì cũng khác nhiều.

Mắt Thế chớp nhanh:

– Khác sao đó em?

Nhạ không khỏi e thẹn:

– Khác ở chỗ... là em cũng chịu như vậy. Nghĩa là lúc đó, em thương anh thiệt tình chứ không phải do sự xúc nổi trong chốc lát đâu?

Thế hỏi đùa:

– Còn bây giờ thì hết rồi hén?

Nhạ cúi mặt, ngập ngừng:

– Bây giờ thì... thôi, mạnh ai nấy đi.

– Chớ không phải em sợ anh cũng có sẵn một bà nhà như anh Tâm vậy sao?

Nhạ vênh mặt lên:

– Nói thiệt với anh, nếu em đã nhứt quyết thì dầu cho có mười bà như vậy em coi cũng như không!

Thế gặt gù:

– Em nói như vậy là anh tin rồi. Nội cái việc anh Tâm phải đi xếp ve và chị Dung phải rút vô có trật tự anh cũng đủ hiểu là em không vừa.

Lúc ấy, bà chủ nhà từ phía sau hè đi vô nhà, Nhạn lật đật giới thiệu Thế:

– Dạ thưa bác đây là anh Thế, chồng của cháu đó bác à! Ảnh theo anh em và lúc trước có ở Cái Vừng.

Bà chủ nhà niềm nở lên tiếng:

– Vậy hả? Nói vậy cậu có ở vùng này, lúc trước mấy cậu đóng ở đây dễ thương lắm... Thôi cậu ngồi chơi với « cón », qua còn chạy lo cho heo cúi ăn...

Thế ấp úng dạ dạ và đợi cho bà ta đi khuất, mới lên tiếng hỏi Nhạn:

– Sao em giới thiệu ẩu tả quá vậy? Rủi ai biết thì có phải kỳ lắm không?

Nhận cười đáp:

– Cái gì mà phải sợ quính như vậy? Khi không được làm chồng người ta mà không tốn một xu nhỏ thì còn muốn gì nữa! Em giới thiệu đại như vậy để mình dễ chuyện trò với nhau hơn, chớ chẳng lẽ chỉ quen biết nhau mà dắt vô nhà người ta mèo chuột để họ lấy chối chà họ xua đi hả? Em nhận anh là chồng để phòng hờ anh có... ở lại đây chơi đến sáng mai thì mình cũng chẳng sợ bác chủ nhà dị nghị... Như vậy, anh khoẻ ru rồi chớ còn hạch hỏi gì nữa?

Thế lắc đầu:

– Em thiệt hết chỗ nói.

Nhận, má thoáng ửng hồng, liếc xéo anh ta:

– Bộ anh chê sao?

Thế hỏi lại:

– Hai vợ chồng bác chủ nhà này không ai biết gì hết trơn sao? Và hồi nãy, anh Tâm và chị Dung cùng trán ở đây.

Nhận vui vẻ đáp:

– Anh nên yên lòng. Em chỉ cho hai bác của em là tía má em bị nạn vậy thôi chứ mọi việc kia em đều giấu hết. Mình khai thiệt có ích lợi gì! Cũng may là hồi anh Tâm và cô gì đó ở lại đây, không có ai ở nhà hết nên cũng đỡ rắc rối.

Thế vẫn không yên tâm:

– Em nói vậy thì... dễ cho anh rồi nhưng sau này thì kẹt cho em. Mình ăn xối ở thì chẳng nói làm gì chứ em... em còn phải lo cho tương lai của em, em còn phải lấy chồng chứ chẳng lẽ sống lêu bêu như vậy đến suốt đời sao?

Nhạ thông thả đáp:

– Thời buổi sống này chết mai mà anh cứ tính chuyện đường dài hoài. Anh ở đây chơi với em là đủ rồi còn sau đó... thầy kệ nó!

Thế nhắc lại:

– Nhưng em còn phải lấy chồng?

Nhạ nhìn lại Thế, bật cười:

– Thì sau đó em nói là mình... góa chồng, là anh

chết vì trúng gió trúng thực, hay anh tử trận hồng được sao?

Thế nhãn mặt:

– Đừng nói xui xẻo vậy chứ em...

Anh ta chột thở dài:

– Thôi bây giờ anh về.

Nhận chưng hửng:

– Dì? Sao kỳ vậy?

– Anh ra thăm em một chút vậy thôi chứ ở luôn ngoài này sao được. Anh em ở trông họ mong chết!

– Thì có anh Tâm dì trông rồi... Với lại dẫu anh muốn trở dì thì cũng chiều mai mới tới. Anh ở kinh Ông Cỏ kia mà!

Thế lắc đầu, vô tình khai thiệt:

– Không, cũng gần đây. Chỗ cũ của mình lúc trước đó mà!

Nhận reo lên:

– Nếu vậy thì dễ! Em có thể vô ra thăm anh được!

Thế nhãn mặt:

– Khoan đã em, ở trông... còn có anh em khác nữa chớ đâu như lần trước...

– Vậy chớ sao vợ của anh Tâm vô với ảnh được?

– Người ta là... vợ sắp cưới nên từ trước tới giờ vẫn vô ra thăm ảnh.

– Nhưng cũng ở lại đôi ba ngày chớ gì?

– Ừ...

– Vậy thì có khác gì em đâu? Bà nội đó vô thì cũng ngủ tưới với thằng cha kia.

– Người ta là vợ sắp cưới chứ bộ...

Nhận trề môi xua tay:

– Ý thôi, anh nói sao nghe hông vô! Lâu lâu xè vô thăm chồng sắp cưới mà không có gì hết trơn thì hoặc chị kia là... « lại cái » hoặc anh kia... cúp bình thiếc!

Thế khẽ nhún vai:

– À, cái đó thì anh chịu thua. Việc của người ta mình không nên xía vô.

Nhạ chống nạnh lên:

– Bây giờ không nói đông tà gì nữa hết. Anh có cho em vô thăm anh không?

Thế ngập ngừng:

– Đâu phải anh muốn cấm cản gì nhưng... anh Tâm mới dẫn chị Dung vô đó rồi bây giờ anh lại để em vào nữa... Anh em họ thấy vậy rồi mạnh ai nấy dẫn mèo, dẫn vợ vô đồn đóng ở trống thì kháng chiến khỉ gì nữa được? Như vậy chẳng khác nào đi tản cư...

Nhạ mỉm cười, buông thông tay xuống:

– Nếu anh không cho em vô thì anh ra đây với em đôi ba bữa.

Thế cười theo:

– Cứ lai rai đôi ba bữa hoài thì còn gân cốt đâu

mà theo anh em? Đừng nói gì đến khi đụng độ, nội cái việc chạy Tây bố không thôi cũng đủ ngất ngư rồi. Chẳng lẽ anh xuống đây để cho anh em họ khiêng đi như khiêng một người bệnh « trầm kha »?

Nhạ cau có:

– Nói vậy không có lúc nào tụi mình gặp nhau hết à? Hay là anh chờ bữa nào Tây bố, anh làm bộ chạy lạc ở đâu đó rồi quành dĩa đây hú hí một thời gian, đôi ba bữa gì đó rồi lại bò về với anh em? Giặc giã còn dài, anh vắng mặt đôi ba bữa thì ăn nhằm gì? Bộ không có anh thì... hổng ai thềm đánh giặc hay sao? Mà anh làm như là ham chuyện giặc giã lắm vậy!

Thế ngơ ngẩn trong một giây vì Nhạ, bằng những lời mộc mạc, đã nói đúng phần nào tâm trạng của mình (và của cả lớp thanh niên vào thời đó). Quả thật anh ta đã ham cái không khí giặc giã, tuy vẫn biết rằng sự đóng góp của mình cũng chẳng có bao nhiêu; nhưng anh ta cũng như bao thanh niên khác nhất định không muốn tiếp tục một cuộc sống bình thường cũ, nhứt định phải lăn xả vào những biến đổi của thời cuộc dầu trong đầu óc chỉ có một vài quan niệm... mù mờ.

Thật ra, đó chỉ là một hình thức « lãng mạn »

280 | Kinh Cầu Muống - tập 1

tiềm ẩn trong không khí máu lửa mà chỉ có lớp tuổi trẻ, chỉ có số người thật tình hăng say cho một lý tưởng mới biết đam mê...

Thế mỉm cười vợ vẫn khiến cho Nhạn gắt lên:

– Người ta hỏi hổng thềm trả lời mà còn ngồi cười ruồi nữa chứ!

Thế vui vẻ đáp:

– Anh biết trả lời sao cho em hiểu.

Nhạn cười lạt:

– Thì nói đại là em dốt đi!

Thế thấy cần phải vỗ về cô ta đôi chút:

– Em để thùng thặng rồi anh sẽ liệu. Phải chi không có chị Dung qua đây thì mình còn dễ tính.

Nhạn chua chát:

– Em thì không hề gì hết còn anh, anh lại sợ tai tiếng! Thiệt trái cẳng ngỗng quá!

Thế tìm được một câu trả lời rất suông sẻ:

– Dễ hiểu quá mà! Em chỉ có anh, còn anh, anh cần có các anh em kia nữa.

Nhận hài lòng đôi chút nhưng vẫn thở dài:

– Cái điều này em cũng nên lo... khai tử anh lần để kiếm chồng thì vừa!

Thế gặt đầu một cách thành thật:

– Em nghĩ đúng đó. Anh không thể nói cho sượng miệng là anh sẽ cưới em, sẽ chung thủy với em... đến trọn đời. Rất có thể mai chiều gì đây vì tình thế bắt buộc anh phải theo anh em rút đi nơi khác, một nơi thật xa hơn. Và trong thời buổi giặc giã này, không phải là kiếm chuyện biến đổi để mình có thể ngồi bó gối mà « tơ tưởng » đến nhau hoài...

Thế nói lảng ra:

– Thôi anh quay vô trồng chó ở đây lâu không tiện. Rủi có Tây vô bắt tử thì nguy. Chẳng thà chết trong một trường hợp nào khác.

Nhận phì cười:

– Anh này ích kỷ thấy bà nội! Chẳng lẽ anh cất

công xuống đây để chết vì đi... thăm mèò thì cũng kỳ. Người ta chết ở trậ này, trậ nọ... (cô ta xua tay):

– Chỉ có em là thiệt thòi thôi. Vì sau này dầu cho em có chồng con đàng hoàng, anh cũng không thể quên lúc này được.

Thế cười gượng:

– Rồi cũng quên lần chớ em!

Nhận uể oải lắc đầu:

– Đúng như anh nói vừa rồi, anh thì còn có chuyện nọ chuyện kia chớ em lúc thúc ở nhà hoài thì... có dư thì giờ để nhớ tới chuyện cũ... có đi thì đi cho mau chớ lẩn quẩn ở đây hoài, có lúc em ngứa mắt thì trời xuống đây cấn em cũng rị anh lại chứ đừng nói gì Tây hay Ma-rốc.

Thế nhìn lại cô ta chép miệng:

– Lóng rày coi bộ em có da có thịt lại và... ưà nhìn hơn trước nhiều...

Nhận khẽ thở dài:

– Thì ở đây khoẻ khoắn, ngày tới tối lúc thúc trong nhà nên đỡ u xù hơn trước nhưng... khổ hơn trước nhiều.

– Cái điệu này có lẽ em kiếm một cảnh chùa nào đó xuống tóc đi tu phút cho rồi và may ra còn nhẹ trong mình hơn!

Thế cười rộ, giọng chế diễu:

– Chẳng thà em nói em đi lấy chồng, Tây đen gạch mặt anh con đường tin em hơn! Em đi tu thì ai mà dám chứng giám cho!

Nhận cau có hỏi lại:

– Bộ anh nói em tội lỗi cùng mình hay sao? Đâu anh thử kể giùm một tội của em coi ra sao?

Thế hết cười, bộ mặt trở nên trầm tư:

– Ừ... em nói vậy mà đúng. Nhưng ai không biết nhìn vào thì dám cho rằng bao nhiêu tội lỗi trên thế gian này đều rót về em hết!

Nhận cười khẩy:

– Ôi, mấy người đó thi biết đánh gì!

Thế không dám đá động thêm vấn đề này nữa vì lần lúc anh ta có cảm tưởng rằng cô gái quê mùa kia, hiểu nhiều, biết rộng và nhạy cảm hơn mình nhiều tuy dưới những hình thức thô sơ hoặc sống sượng ấy nhứt.

Anh ta lăm lét nhìn lại Nhạn, rụt rè lên tiếng:

– Bây giờ...anh về trông ghen em?

Nhạn mỉm cười, nửa độ lượng nửa thương hại:

– Anh làm như phải... đợi phép em vậy! (cô chột thờ dài). Ừ, anh muốn đùa thì em đâu dám giữ. Cái gì em cũng chịu anh hết nhưng nhiều lúc phát ghét cái điệu bộ yếu xịu của anh. Đàn ông con trai gì mà hổng bảnh tởn, anh muốn để cho người ta ăn hiếp sao? Nữa anh có vợ anh cũng để cho vợ anh nó xỏ mũi à!

Thế chân thành đáp:

– Vì nhiều lúc em nói đúng quá nên anh phải... ngán, trước đây anh coi đàn bà con gái, ngay đến các bà các cô ở thành cũng không ra gì hết.

Nhận mỉm cười:

– Bởi vậy bây giờ ông trời trả quả cho anh đó. Thôi về trông đi cưng. Hôm nào em sẽ thả vô trông thăm anh.

Thế thần thờ gật đầu:

– Ừ... vài hôm nữa chắc chị Dung về...

o O o

Thế vừa cất xuống leo lên bờ thì đã thấy Tâm đứng đợi mình.

Tâm gượng cười hỏi anh ta:

– Sao trở vô mau vậy?

Thế thật thà đáp:

– Gặp con nước xuôi nên đi mấy hồi.

Tâm liếc xéo anh ta:

– Con nhỏ kia nó không giữ lại à! Và anh cũng không nán ở lại để gỡ gạc cháo trưa à?

Thế bực mình ra mặt:

– Anh sao nói bậy hoài.

Tâm đâm ra sống sượng:

– Cái gì mà bậy? Chẳng lẽ anh nôn nả bơi xuống
mấy cây số ra ngoài để ngó nhau một cái rồi về?

– Đúng như vậy đó.

Tâm muốn làm lành, cời cời gượng:

– Khi không tôi với anh đều mắc cạn vì vấn đề
đàn bà hết!

Thế toan cãi lại nhưng không muốn nhắc đến
chuyện của Nhạn trước mặt Tâm và anh ta chỉ thân
mật hỏi bạn:

– Chỉ đâu rồi? Có yên sóng gió không?

Tâm có vẻ xěn lén:

– Tạm yên. Thiệt bả vô « phá hoại » tôi quá, may
mà có anh đỡ đạn. Tôi để in tu ở nhà sau cho gọn.
Chiếm chỗ của anh trước đó ghen!

Thế mỉm cười lắc đầu:

– Tôi biết là... rớ tới đàn bà rắc rối quá tổ mẹ. Nếu mấy anh em khác không thông cảm cho mình thì cũng phiền chó bộ chơi sao!

Tâm như nhớ trực ra điều gì, reo lên:

– Chưa hết rắc rối đâu cha! Tôi sẽ cho anh biết một tin giựt gân. Anh có biết cô Huỳnh Mai không?

Thế cười đáp:

– Phải con nhỏ vừa cứu thương vừa văn nghệ, vừa hay làm tàng đi theo mấy anh lớn đó không?

– Cổ đó! Chắc lúc trước anh gặp ghé cô ta dữ lắm sao?

Thế trề môi:

– Thứ đó khó tiêu hóa lắm! Không biết sao cổ không ở trên thành mà bày đặt chui xuống dưới này chi cho xốn con mắt người ta quá vậy!

Tâm cười tủm tỉm:

– Anh sắp được... xốn con mắt dầu lên đây nè!

Thế nhúu mày:

– Ủa, bộ mấy anh lớn kêu tôi về trên hả?

– Không, Huỳnh Mai hiện ở đây!

Thế lỗ mắt:

– Ở đây, bộ hết chuyện chơi rồi sao chứ? Mà ai cho cổ ở đây? Cổ ở đây tể mồ tể tổ gì chứ!

Tâm thông dong đáp:

– Mấy ảnh cho cô ta xuống ở với bọn mình vì nói ở đây yên hơn các nơi khác.

Thế rên rĩ:

– Mấy ảnh làm như là chỗ tụi mình ở là trại nghỉ hè hoặc nơi dưỡng lão vậy!

Tâm làm bộ chắt lưỡi:

– Sao kêu trời quá vậy? Bộ chịu... mùi cây trái vườn rồi chê bom, xá lị sao?

– Sao mấy ảnh không tống cô ta về Sài Gòn cho rồi đi!

– Cô ta không chịu về và mấy ảnh thấy đường sá khó khăn, nhất là lúc này có vài tên điếm chỉ nguyên là dân ở trong này ra hay canh chừng ở các ngã có xe cộ qua lại và hể tụi nó nhìn mặt ra là kêu Tây giữ lại liền. Huỳnh Mai đi theo mấy anh lớn nên nhiều người biết cô ta lắm.

Thế ấm ức:

– Nói vậy mấy ảnh « chở » không nổi rồi tổng cổ xuống dưới này cho anh em mình lãnh đủ hay sao? Ở đây yên thì yên tạm vậy thôi chứ bộ Tây nó không có tới hay sao?

Tâm tìm cười:

– Dầu sao cổ cũng xuống đây rồi và dầu hèn cũng thế, cổ cũng biết chút đỉnh về cứu thương lại ca hát nghe cũng điệu.

Thế cười... méo mặt:

– Tây vô đây bố, nội việc anh em mình lo cứu cô cùng đủ mệt rồi chứ có thi giờ đâu mà cổ... cứu thương ai! Còn nói về chuyện ca hát thì càng tới kỳ nữa. Muốn yên thân ở vùng này thì im lờ lặng tiếng càng kỹ càng tốt. Thiệt tổng cổ xuống đây thì chẳng

khác nào đem mỗi nhử Việt gian bu đến... Để rồi anh coi!

Tâm nhún vai:

– Tôi cũng biết vậy nhưng biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ mình lại đuổi cổ đi? Mà anh dư biết, cổ cũng đâu phải... nhu mì gì mà mình nói cho cổ nghe được.

Thế nhăn mặt:

– Anh mà cũng ngán cổ nữa sao?

Tâm cười đáp:

– Không phải ngán mà thật ra mình không đủ kiên nhẫn và không đủ thì giờ để đương đầu với cổ. Còn nếu mình cứ mưa xửa, xìu xìu ỉn ỉn với cổ, cổ làm trợn làm thượng lại mình càng mệt thêm, bực thêm thì đúng hơn! Bởi vậy, nhin cổ trước, coi bộ khoẻ hơn!

Thế thở dài:

– Nói vậy thì khổ đến nơi rồi.

Tâm vỗ vai bạn:

– Hiền như anh và ít giao thiệp với thứ... « ngựa bà hồng » tân thời đó thì nên an phận thủ thường trước là hơn. Đàn bà thứ thường thường thôi cũng đủ rắc rối huống chi gặp thứ vừa đẹp, vừa khôn lại vừa làm tàng... Mình gặp sơ sơ thử chịu đời không thấu...

Thế cười hỏi:

– À, còn cái chị Dung? Gia đạo « êm ấm » rồi chứ?

Tâm nhún vai:

– Tạm vậy thôi, cũng may là cô Huỳnh Mai qua đây nên tôi ghép hai bà cô... một tổ ở trên nhà sàn cho xong chuyện, chớ nếu không, bà đã riết tôi, tôi hết làm ăn gì được!

Thế nhìn bạn nói đùa:

– Tại anh về nhà gặp vào... giờ linh nên chỉ mới qua bất tử như vậy!

Tâm hỏi lảng ra:

– Còn cô Nhận? Tôi tưởng ít ra cổ chèo kéo anh chút đỉnh chớ đâu lẹ... phóng sanh anh về đây mau quá vậy?

Thế làm bộ thở dài:

– Ủ, đàn bà rắc rối quá... May mà mình đã... mình định lập trường là chỉ... thương giai đoạn thôi. Vậy mà cổ cũng đòi qua đây nèo nèo.

Tâm có vẻ băng khuâng:

– Có lẽ cô ta chưa chịu thua đâu. Thế nào cổ cũng mò mẫm qua đây.

Nghĩ đến Dung và Huỳnh Mai, Thế không khỏi lo ngại:

– Ý cha, mấy cổ cứ... dồn đống về đây thêm hoài thì mệt quá.

Tâm gượng cười:

– Nhưng tôi coi bộ mấy anh em khác không than phiền gì hết mà còn có vẻ khoái nữa! Miệt này khan hiếm chất đó mà!

Thế cúi mặt:

– Mấy chả ở ngoài chồn vờn thế khoẻ ru chớ tôi với anh, tụi mình đều có... dính dấp vô nên mới biết... méo mặt! (và như đâm ra cao hứng ngang anh ta bỏ nhỏ luôn với Tâm). Riêng vấn đề cô Nhận thì... kể như là chim trời cá nước... tôi nói rõ như vậy để anh cũng như anh em khác đừng hiểu lầm là tôi muốn giữ độc quyền... Ai muốn « mại vô » thì cứ việc...

Tâm liếc chừng bạn:

– Sao coi bộ hai người mê gắt lắm mà!

Thế phát một cử chỉ băng quơ:

– Thì chắc... mềm mà cho qua vậy thôi. Chính cổ cũng nhìn nhận rằng tôi không thể ăn đời ở kiếp với cổ được. Coi lắm rắm vậy mà cổ... sáng suốt ghê?

Như bỏ qua hết mọi chuyện ganh ghét cũ, Tâm xô nhẹ vai Thế:

– Đời tụi mình như vậy thì phải tập... đụng đâu xâu đó nhưng cấm không được lằng nhằng... « tiểu tư sản » và có đầu óc « thực dân » muốn chiếm đoạt... chủ quyền dân tộc!

294 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Tôi bị kẹt giò vì con mẹ Dung kia cũng đủ là một tấm gương « anh dũng » cho mấy anh soi chung rồi!

Thế cười nhẹ nhõm:

– Tôi sẽ dốc tâm... học tập kinh nghiệm máu xương ấy! Thôi anh dẫn tôi đi thăm qua mấy anh em coi họ ăn ở ra sao.

Tâm do dự:

– Hay là anh đến gặp Huỳnh Mai trước?

Thế lắc đầu lia lịa:

– Ý thôi, bả đâu có là « chị lớn » của mình? Với lại mình không nên nịnh đầm như vậy rồi bả lại lùnh!

Tâm mỉm cười hoài nghi:

– Anh nói nghe xôm tụ như vậy chớ tôi coi bộ anh hổng đủ sức để đương đầu với cổ đầu! Tôi là dân bạt mạng cô hồn mà còn phải bị cổ cho ê càng mấy lần.

Thế chắt lưỡi giọng buông xuôi:

– Chẳng lẽ cô ta dám mở miệng bắt bẻ mình chuyện đó. Mình... rán giữ « thể thống » được lúc nào hay lúc nấy... Sau đó có « phoặc phe » cũng... cam tâm!

Tâm ranh mãnh nhìn lại bạn:

– Như vậy kể như anh thua trước rồi còn gì?

Thế cười nói:

– Để anh coi, bây giờ tôi biết cách trị đàn bà lắm.

Tâm nhìn xéo anh ta:

– Mới có một cô Nhạn mà lên chun lên cẳng dữ quá há! Anh nên nhớ rằng Huỳnh Mai không là Nhạn, một cô Nhạn xấc bấc xang bang...

Thế thoáng cau mày định cãi lại nhưng rồi anh ta chỉ mỉm cười như tự bằng lòng một điều gì...

Thế vừa đặt chân lên nấc thang của gian nhà sàn thì cả Dung lẫn Huỳnh Mai khom đầu lộ ra, dòm xuống.

Anh ta khựng lại quay hỏi nhỏ Tâm:

– Chắc mình khỏi lên trên làm gì.

Tâm không trả lời mà chỉ xô nhẹ anh ta lên. Chưa chi Huỳnh Mai đã kiếm cách lên tiếng hỏi Tâm:

– Chắc anh Thế đây phải không anh?

Tâm gật đầu và tìm cách « giải thích » gián tiếp với Thế về câu chào hỏi hơi coi rẻ rúng ấy của Huỳnh Mai:

– Anh Thế mới xuống sau và được mấy anh lớn đưa thẳng qua miệt này nên chị ít có dịp gặp mặt. Đôi khi anh cũng về bến nhưng rồi vệt lại đi...

Thế cũng ấp úng đẩy đưa theo:

– Tôi cũng có gặp chị mấy lần nhưng lần nào lần này cũng... thấp thoáng vậy thôi...

Dung cười nói chen vô:

– Thôi mời khách lên nhà chớ đứng đó hoài sao?

Tâm lại « đẩy » Thế lên.

Huỳnh Mai không tránh lối mà lại đứng yên nơi khung cửa và hỏi Thế ngang:

– Nghe nói anh mới đi... công tác đặc biệt phải không? Sướng quá há!

Thế bị cô ta « chêm » liền mấy câu phủ đầu nên đâm ra quạu. Anh ta trả lời càn:

– Tôi có việc riêng và việc này không ăn thua gì đến ai hết. Ý cha, chị mới xuống đây mà đã có... tình báo đầy đủ hết há!

Huỳnh Mai cười nhẹ, nép người sang một bên, lên giọng châm biếm:

– Vậy mà họ nói tính anh ít nói! (Cô ta tay qua bảo Dung). Ảnh muốn chửi khéo là mình xía về việc riêng của ảnh đó chị à!

Thế cảm thấy vững tâm và khoan thai bước lên nhà.

Dung cười bảo anh ta:

– Hồi nãy chị Mai hỏi anh đi đâu, tôi... vô tình nói thiệt nên...

Thế cười một cách kẻ cả:

– Ồi ăn thua gì. Thêm một người nữa biết thì cũng chẳng chết chóc gì.

Tâm cau mày cự vợ, không vì bệnh Thế mà chính do sự bực tức cũ thúc đẩy:

– Em sao hay bép xép chuyện gì đâu không à!

Thế vẫn giữ giọng « độ lượng »:

– Ồi ăn thua gì anh.

Tâm liền nói:

– Thôi anh ở trên này nói chuyện với chị Huỳnh Mai để tôi chạy đi coi anh em tổ chức việc cơm nước ra sao... Ở đây mọi thứ đều eo hẹp...

Dung xông ra:

– Cho em đi theo với anh!

Tâm quất mắt:

– Em sao kỳ quá! Em làm như mình đi chơi vậy!
Bây giờ nhích một bước rồi cũng phải dắt em theo tò
tò để anh em họ chửi cho hả?

Huỳnh Mai vội can thiệp:

– Sao anh gắt quá vậy! Lâu lâu chỉ qua thăm một
lần mà, anh chiều chỉ một chút không được sao?

Thế ung dung đáp thế cho Tâm, không phải để
bênh anh ta mà để trả đũa Huỳnh Mai:

– Chiều thì dễ lắm nhưng lỡ cái tội tôi ở đây còn
sống chung với nhiều anh em khác (liếc thấy Dung
lườm lườm nhìn mình, Thế đành « hồi lộ » cho cô
ta một câu thông)... Nói vậy chứ... lâu lâu một lần thì
cũng chẳng sao. Anh em họ cũng phải «thông cảm»
cho mình chứ!

Nét mặt Dung tươi lại:

– Anh Thế nói phải!

Huỳnh Mai cười nụ:

– Ba phải thì đúng hơn.

Tâm cũng bắt buồn cười trước sự « so càng » gắt sần sặt giữa Thế và Huỳnh Mai. Như được họ hỏi về một điều thầm kín gì anh ta đâu ra « độ lượng » với Dung.

– Em có đi thì đi nhưng không được nhóng nha nhóng nhảnh như trong bầu trời này chỉ có hai người thôi đó nghen!

Dung liếc xéo người yêu:

– Ừ mà. Anh sao... lúc này hay giữ kỷ quá!

Thế, Huỳnh Mai mỉm cười nhìn cặp trai gái ấy dẫn nhau đi.

Huỳnh Mai lên tiếng trước:

– Nếu không có giặc giã chắc họ đã có con rồi!

Thế định nói gì nhưng lại thôi và chỉ mỉm cười vợ vẫn.

Tình mắt, Huỳnh Mai nhận thấy ngay cử chỉ ấy của Thế. Cô ta hỏi liền:

– Hình như anh muốn cãi lại cái gì phải không?

Thế nhún vai:

– Không. Chắc chị còn có tài làm thầy bói!

Huỳnh Mai phản ứng rất nhạy:

– Còn anh, anh lại không có tài nói dối, tôi vừa nói câu: Nếu không có giặc giã thì cặp Dung Tâm kia đã có con rồi, anh muốn cãi lại nhưng rốt cuộc chỉ cười băng quơ. Như vậy cũng đủ biết là vấn đề giặc giã không ảnh hưởng gì đến... Ý nghĩa của câu tôi vừa nói đó. Đúng vậy không nè?

Thế cười trừ nhưng rán nói vớt:

– Chuyện riêng của người ta nên tôi không mấy để ý.

Huỳnh Mai cười lạt:

– Các anh cho tôi đây là đàn bà nên hay bơi móc chuyện tư của thiên hạ chứ gì?

302 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Thế nhìn sững Huỳnh Mai vì không dè cô ta kiếm cách bắt bẻ mình như vậy.

Huỳnh Mai cười tươi như không có việc gì xảy ra hết:

– Tôi nói chơi có không bắt lỗi bắt phải gì anh đâu mà anh thắc mắc:

Thế cười theo:

– Chị thông minh quá nên có lúc đi trước sự thật.

Huỳnh Mai làm bộ nhăn mặt:

– Thì nói đại là tôi bị trật đường rầy, là tôi đi quá lố cho rồi! Anh này coi vậy mà độc ngầm!

Thế hỏi lảng ra:

– Không biết chị tính ở đây lâu mau?

Huỳnh Mai lừ mắt:

– Chưa chi tính đuổi người ta rồi à?

Thế ngó lơ sang chỗ khác:

– Tôi đâu có quyền đó nhưng ở dưới này mọi việc ăn ở đều khó khăn, chắc chị đã thấy sơ qua rồi... anh ta nhìn lại hàm răng trắng bóng của cô gái, nói tiếp) Nội việc chị súc miệng và tắm rửa bằng thứ nước cỏ và phèn ở trong đồng này cũng đủ... hư da, hại răng...

Huỳnh Mai cười dòn:

– Anh làm như tôi xuống đây để dự thi... sắc đẹp vậy!

Thế nhìn lại cô ta, vẻ mặt khổ sở:

– Nhưng... phí quá! Quả thật tôi không hiểu sao chị lại ham xuống dưới này!

– Lạc hậu nữa đa! Anh làm như công việc dưới này là riêng dành cho bọn đàn ông con trai! Tôi đã nghe cả trăm lần câu này rồi! Hay là anh sợ tôi làm vướng chân vướng cẳng mấy anh?

Thế kiểm cách nói đỡ:

– Nhưng chị... xinh đẹp, thông minh như vậy mà xuống những nơi khi họ cò gáy này ở thì nó không nhằm chỗ.

Huỳnh Mai cười rộ:

– Bộ đất này dành cho những người xấu xa, ngu đần hay sao?

Thế chắt lưỡi:

– Tôi tiếc rẻ và sợ phí phạm vậy chớ chị muốn sống đời dưới này, đó là quyền riêng của chị. Có điều...

– Có điều sao? Nói đại đi chợ mắc cỡ gì!

– Có điều là còn nhiều anh em khác nữa và mình xuống đây không phải là để đi nghỉ mát, hoặc đi cắm trại năm mười bữa rồi về... ở dưới này nhứt là ở đây, không có gì vui hết...

– Rồi sao nữa?

Thế hơi lúng túng:

– Tôi khỏi nói dài dòng chắc chị cũng đã rõ rồi. Chị là một người thông minh...

Huỳnh Mai cười ngắt ngang:

– Miệng nói leo lẻo là tôi thông minh mà trong bụng thì lại nghĩ là ngu si, nông nổi, hời hợt đủ thứ

chớ gì? Năm nay tôi cũng đã khá lớn rồi chớ còn nhỏ nhít gì sao mà anh nói vòng vo tam quốc để tôi hiểu? Tôi biết chịu trách nhiệm vì những hành động của mình.

Thế làm như nói đùa:

– Cố nhiên. Chị... có sao thì chị lãnh đủ, có điều như tôi đã nói hồi nãy, ở đây còn có nhiều anh em khác nữa.

– Nói vậy lúc tôi ở bên, tôi ở một mình và không có mấy anh kia à?

– Ở bên khác, bên này khác. Và lúc trước khác, lúc này khác. Ở bên thuộc vùng gạo trắng, nước trong và lúc trước là lúc Tây chưa càn quét mạnh.

– Anh làm như có tôi xuống đây rồi... nước sẽ đục hơn, gạo sẽ đỏ hơn và Tây sẽ bố mạnh hơn nữa.

– Chị nói giỡn hoài! Dầu sao, tụi tôi cũng phải thêm một... mối bận tâm.

Huỳnh Mai cười dòn:

– Đọ, nói quanh nói quẩn thì rồi cũng có đuôi đó. Mấy anh cứ coi tôi như không có.

– Coi... gì nổi... Chị ngò ngò đây!

– Thì coi tôi như mọi người khác hổng được sao!

Thế e dè nhìn lại cô ta:

– Chị... như vậy mà coi như... mấy anh em khác sao được. Chẳng lẽ Tây vô bố rồi tụi này cũng tưởng chị băng đồng lội ruộng theo kịp tụi này sao? Tôi sợ chị thấy con đĩa lội dưới ruộng chị cũng đủ hết hồn hết vía.

Huỳnh Mai mím môi nín thinh.

Được trớn, Thế... làm tới. Anh ta sẫm soi ngắm Huỳnh Mai từ đầu đến chân như một viên chỉ huy đang tìm cách hạch sách cho kỳ được về một sự bê bối nào đó trong quân phục của một chú lính.

Trước bộ điệu ấy của Thế, Huỳnh Mai phải bật cười:

– Anh kiểm gì đó?

Thế lờm lờm nhìn bộ quần áo của cô ta:

– Xuống dưới này mà chị ăn mặc như vậy thì chết rồi!

Huỳnh Mai cũng ngó xuống thân mình:

– Có gì lạ đâu mà anh kêu rầm lên như vậy? Tôi cũng bận đồ đen như các anh!

Bàn tay của Thế đưa ra như muốn chỉ về những nét đặc biệt:

– Thì đồ đen... nhưng chị lại cắt theo điệu... tối tân quá... quần hẹp te, áo chật ních...

Huỳnh Mai phản đối:

– Coi, như vậy cho nó gọn mà! Chớ anh biểu tôi ăn mặc rộng thùng thình để vướng gai, vướng cỏ khi đi đứng hoặc khi có việc gấp hả?

Thế chắt lưỡi:

– Đã đành rằng vậy nhưng chị làm như vậy thiên hạ dễ chú ý. Ở đây lại thuộc mỗi đường mà các tay tứ chiến lui tới nhứt là mùa nước tới... Chị phải biết rằng khắp vùng này nhà cửa ít oi, nước cỏ, ruộng hoang, các cô đen đúa, nay lọt chị vô là thiên hạ chú ý liền.

... Ở đây yên thì yên thiệt vì là một vùng khó ở ít huê lợi, tụi đực rửa như tôi có ăn dầm nằm dề thì cũng chẳng ai buồn ngó ngang tới, chớ có chị là họ đồn tùm lum lên. Tôi dám chắc chỉ trong vòng một tuần lễ là tụi Tây ở Hồng Ngự, tụi Thổ ở bên kia biên giới cũng như các nhóm « anh hùng lục thảo » khác đều biết là có chị ở trong này. Như vậy yên hóa ra không yên!

Huỳnh Mai cười xòa:

– Anh làm như các thứ đó sẽ huy động thiên binh vạn mã để vô đây vì có tôi ở chỗ này vậy!

Thế khẽ nhún vai:

– Rất có thể là tụi Thổ sẽ thừa cơ xẹt qua để bắt các chị, rất có thể các nhóm lục thảo kiếm cách mời chị về là... áp trại phu nhân.

Huỳnh Mai bụm miệng cười:

– Anh nói sao nghe như trong chuyện Tàu. Anh cũng mới xuống dưới này mà!

Thế nghiêm trang gật đầu:

– Chị nói đúng, tôi mới xuống nhưng tôi được đưa thẳng qua vùng này và được nghe nhiều anh em kể chuyện lại. Hơn nữa, lúc ở bên Cầu Muống tôi cũng đã có nhiều dịp tiếp xúc với các tay anh chị nửa kháng chiến, nửa lục lâm... Phải nhìn nhận rằng các tay này có tác phong «hào hoa phong nhã» theo lối riêng của họ và ông nào ông nấy cũng chịu khó kiếm... vợ bé lắm, nhứt là mấy ông sống theo cái lối lưu động.

Huỳnh Mai có vẻ thích thú:

– Cũng ngộ há! Như vậy ở đây chắc vui lắm! Tôi vái cho mau tới mùa nước nổi...

– Để mau chết hả?

– Chẳng lẽ mấy anh ngán thứ lạm xạ ấy sao?

Thế thú nhận:

– Tụi này ngán thiệt vì đối với mấy tay tổ này mình không biết đâu là thù đâu là bạn, họ lại gan dạ ầu, họ rành đường đất. Làm mịch lòng họ cũng mệt lắm. Bất kỳ ngày đêm gì họ cũng có thể « chơi » mình được như thường nếu họ muốn.

Huỳnh Mai hỏi lảng ra:

– Còn mặt Tây?

Thế thở dài:

– Chị vô đây ở thì chẳng khác gì đem mồi nhử cho tụi nó vào!

Huỳnh Mai nheo mắt:

– Bộ tụi nó cũng chịu khó đi bắt con gái nhìn vậy sao?

Thế cười méo mặt:

– Dầu sao tụi nó đâu đến nỗi túng ngặt đến phải mở cuộc ruồng bỏ để bắt một cô gái, dầu là một cô gái đẹp... ừ... (anh ta ngấm lại Huỳnh Mai)... ừ đẹp đúng theo « gu » (gout) của Tây phương...

Huỳnh Mai tò mò hỏi tới:

– Vậy chớ sao?

– Nguy nhất là ở chỗ tụi nó suy luận rằng hễ có chị đây tức là có thứ hạng bự ở đây. Từ trước tới nay chị vẫn đi theo mấy « anh lớn » chớ có xáp vô mấy cái đám cắc kè như vậy đâu!

Huỳnh Mai cười nghiêng ngửa:

– Nghĩa là tôi trong trường hợp nào tôi cũng hại mấy anh hết? Tôi chẳng khác nào hung thần ác quỷ, một thứ bịnh dịch, nói tóm lại một thứ làm nguy hại đến sự an toàn của mấy anh?

Thế vội chống chế:

– Tôi nói phòng xa vậy thôi... Và cũng vì thế, tôi mới lưu ý chị và một vài điểm vật cảnh có lợi cho mọi người hết. Dầu sao chị cũng qua đây và anh em tui có bốn phận phải bảo đảm mọi mặt cho chị.

Huỳnh Mai sa sầm nét mặt:

– Anh làm như mấy ảnh gởi qua đây một món đồ gì để nhờ mấy anh cất giữ và bảo vệ vậy? Bộ tôi không giúp ích gì được cho mấy anh hay sao?

Thế liếc chùng bộ dạng người con gái ấy, cười tủm tỉm nhưng lại nói cho xuôi êm:

– Cố nhiên là có chị tui tôi cũng... có phần lợi.

Huỳnh Mai đã không hài lòng về câu nói « khách sáo » ấy mà còn bực mình thêm:

– Lợi ở chỗ nào đâu anh thử kể hết coi?

Thế đâm ra lúng túng. Anh ta phác một cử chỉ bằng quơ:

– Thì... được thêm chị... không lợi cái này thì cũng lợi cái kia.

– Cái nào?

– Thì... chị lo về vấn đề cứu thương...

– Trước ở đây vẫn có người kia mà?

– Đành vậy nhưng có chị thì bề gì cũng... khéo léo hơn và anh em cũng được... vui vẻ hơn.

Huỳnh Mai cười và trở lại hóm hỉnh như trước:

– Anh nịnh đầm dở ẹt.

Thế vụng về chống chế:

– Thiệt mà chị!

Huỳnh Mai đổi giọng:

– Thôi mời anh vào xem chỗ tôi với chị Dung ở. Đó là tôi mới sửa soạn sơ qua.

Thế bước hẳn vào nhà, Huỳnh Mai chờ đợi câu khen tặng ít ra cũng chiếu lệ của Thế. Cô theo dõi nét mặt của anh ta....

Huỳnh Mai định ninh rằng ít ra Thế cũng khen mình một câu chiếu lệ, nhưng anh ta hết nhúu mày đến nhăn mặt khi nhìn những món bày biện trong gian nhà.

Cô ta bực tức hỏi liêu:

– Bộ anh không ưa sao?

Thế lúng búng đáp:

– Chị bày đặt chi cho rắc rối như vậy! Chị làm như đây là chỗ nội trú của nữ sinh vậy.

Huỳnh Mai phản đối:

– Lạ hông, tôi tưởng mọi thứ có ngăn nắp thì càng tốt chứ?

Thế làm như phải cố gắng lắm mới giữ được sự kiên nhẫn đối với cô ta:

– Đây đâu phải như ở trong một cái trại riêng.

314 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Mình phải giữ mọi thứ thật gọn, để nếu động thì đỡ mất thì giờ và thật kín đáo để người ngoài không chú ý. Chị bày đặt bày biện chỗ nằm chỗ ngủ như thế kia được... Lại còn chung bông chung hoa!

Huỳnh Mai cau có:

– Anh không có đầu óc mỹ thuật gì hết. Nhánh bông điên điên vàng tươi đẹp gần chết thì anh coi như đồ bỏ.

Thế đấu dụ:

– Thì cũng nhận là đẹp nhưng ở đây thiên hạ họ ngó vào, họ thấy nhức con mắt lắm. Tôi cam đoan với chị là cô bác dưới này họ không... nuốt nổi việc đem chung bông điên điên.

Huỳnh Mai đáp bướng:

– Bất quả họ cho tôi điên khùng là cùng chứ gì!

Thế thở dài nín thinh.

Huỳnh Mai xằng giọng hỏi luôn:

– Mà bây giờ anh muốn tôi phải dẹp hết phải không?

Thế lúng túng ngay:

– Thôi... chị để như vậy cũng được... Thôi tôi chạy lại đằng này một chút... À, không biết có ai lo vấn đề cơm nước cho chị chưa?

Huỳnh Mai cự nự lại liền:

– Coi, sao lại lo cho? Bộ anh nói tôi không biết nấu cơm nấu nước và từ hồi nào tới giờ tôi chưa biết mặt mũi cà ràng, ông táo ra sao hết chắc? Tôi với chị Dung sẽ lo luôn vấn đề cơm nước cho anh và anh Tâm.

Thế nhìn vô bếp, bật cười khan.

Huỳnh Mai nhúu đôi mày nhỏ tía sắc sảo:

– Bộ anh không tin hay sao?

Thế cười đáp:

– Tin chứ, nhưng đến giờ này mà bếp núc lạnh tanh thì tới giờ nào mới có cơm ăn?

Huỳnh Mai cười theo:

– Tại anh mới về và chị Dung mắc đi với anh Tâm nên có... hơi trễ...

– Thi tại và bị...

Huỳnh Mai lườm anh ta:

– Anh này khi dễ người ta quá! Nấu cơm thì có mấy hồi. Độ một giờ đồng hồ nữa, mời anh trở lại đây ăn cơm.

Thế khế lắc đầu:

– Thôi để tôi ăn chung với mấy anh em khác cho tiện...

– Chê tôi hén?

– Đâu dám... thiếu gì dịp khác để tôi qua đây thưởng thức tài đầu bếp của chị. Tôi đi ngen chị!

Huỳnh Mai hí hửng hỏi:

– Đi đâu đó hả?

– Thì tôi đi loanh quanh trong vùng để thăm một vài nhà đồng bào ở đây cho phải lễ mà.

– Cho tôi đi với.

Thế đã nghĩ ngay cách từ chối khéo:

– Rồi ai ở nhà nấu cơm đây?

Huỳnh Mai cười xòa:

– Ừ há! Thôi để khi khác vậy. Á, chị Dung đi đâu mất tiêu há!

– Đi với anh Tâm, bộ chị quên rồi sao?

Huỳnh Mai trề môi:

– Đi gì lâu dữ thần vậy!

Thế nhún vai, cười đáp:

– Thì người ta còn mới, còn đang bắt bén với nhau nên vậy là thường.

Đôi môi Huỳnh Mai cong lên, đôi môi hồng hồng, hơi mỏng một chút nhưng cũng làm tăng thêm vẻ đẹp sắc sảo của cô gái.

– Chi cho mất thì giờ vậy hổng biết!

Thế liếc chừng cô ta, mỉm cười:

– Chị là người ngoại cuộc nên tưởng vậy thôi...

318 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Huỳnh Mai cùng liếc lại anh ta, hóm hỉnh hỏi lại:

– Còn anh, chắc anh cũng đeo dính cứng cái cô gì trước ở đây với anh đó phải không?

– Trường hợp của tôi khác. Tôi với cô Nhận bị kẹt lại đây có một mình.

Huỳnh Mai sửa lại:

– Có hai mình chứ!

Thế đỏ mặt:

– Thì đại khái như vậy. Thôi tôi đi ghen chị!

Huỳnh Mai chụp lấy vai áo anh ta:

– Khoan đã. Bộ tính chạy trốn sao? Để tôi hỏi cái này đã.

Thế e ngại nhìn lại cô ta:

– Chị phá tôi hoài!

Huỳnh Mai rướn giọng lên:

– Anh biết tôi hỏi anh cái gì mà anh nói là tôi phá?

– Thì chị... dư biết.

Huỳnh Mai cười xòa, buông tay ra:

– Đúng. Tôi biết hết trơn. Nghe nói ông bà ở đây mùi ghê mùi gớm không cần biết có ngày tháng, giờ giấc gì hết trơn, hết trội có phải không? Sướng quá há!

Thế nhăn nhó:

– Hoàn cảnh... bắt buộc mà chị!

– Ý cha, có thứ hoàn cảnh ngon lành đó nữa hả! Mà nè, chắc cô Nhận gì đó có đủ thứ... ưu điểm lắm mới khiến nơi anh quên đời mình như vậy?

– Coi, tôi bị kẹt, bị mất liên lạc thì ở đây chớ đi đâu bây giờ?

Huỳnh Mai gật gù:

– Ừ, cái gì cũng có lý do hết hén!

Thế nghiêm nghị:

– Chuyện riêng của tôi, chị không nên tìm hiểu làm gì cho mệt.

Huỳnh Mai ồm ờ:

– Nhưng tôi lỡ tìm nhiều rồi thì sao?

Thế cười lạt:

– Chẳng sao hết, nhưng tôi tin rằng chị là người lịch sự, ừ ít ra ở chỗ hoang dã này chị cũng được cái điểm đó!

Huỳnh Mai nhăn mặt xua tay:

– Thôi anh đi. Chửi người ta vừa vừa nó chớ!

Thế tướng dàu cô ta giận, nhưng không, sau câu đó Huỳnh Mai lại cười xòa và nói đùa thêm:

– Thằng cha coi vậy mà khó chịu thiệt!

o O o

Tâm cười hỏi Thế:

– Sao mặt mày cú xụ vậy? Gặp người đẹp không có gì vui sao?

Thế thờ dài:

– Rầu thúì ruột đây. Thứ đàn bà đẹp đã khó chịu rồi huống hồ gì thứ vừa đẹp vừa khôn. Muốn tỏ ra mình là khôn, là hơn thiên hạ hết là đúng hơn.

Tâm cười hỏi thêm:

– Chắc đã chạm trán lai rai rồi chứ gì?

– Ừ.

– Thắng hay bại? Tôi coi bộ anh thắng không nổi đâu!

Thế phì cười:

– Bất phân thắng bại! (anh ta nhún vai) Mà đối với họ, dầu cho mình có thắng mình càng mất công thêm chứ ăn thua gì?

– Sao vậy?

– Vì... sau đó lại phải nói vớt lại để cho họ khỏi giận khỏi hờn...

– Hạ luôn không được sao?

– Ý thôi, cỡ như bà Huỳnh Mai hay cứng đầu cứng cổ lắm. Mình háo thắng quá không nên. Thứ đó, họ kiếm cách làm khó làm dễ, làm eo làm sách mình dai nhách như đĩa trâu thì mình chịu sao nổi. Bộ hết có công việc gì khác sao?

Tâm ngạc nhiên nhìn lại Thế:

– Coi bộ anh kinh nghiệm cùng mình đa: Mới có quen lai rai với cô Nhận mà anh đã... tiến bộ ghê quá!

Thế cười gượng:

– Tại tôi... gặp thứ đàn bà... khó quá nên... khôn mau vậy thôi!

Tâm cười theo, thú nhận:

– Tôi cũng vậy. Bây giờ tôi bị kẹt với con mẹ Dung và nếu mình không nhịn không xong. Khổ quá, nó nhút định ở đây chơi đôi ba bữa nữa...

– Đôi ba bữa của đàn bà dăm lâu là cả tháng lắm!

– Thì tôi ngủ trấn ở chỗ đó. Anh em khác họ ngó vô kỳ quá! May mà có chị Huỳnh Mai xuống đây nên

tôi cũng đỡ bị đeo riết. Khổ nỗi là nếu bây giờ tôi biểu nó về, nó lại la ầm lên là muốn đuổi nó để được rảnh tay...

Thế cười thông cảm:

– Thôi để chỉ ở đây ít lâu nữa cũng được, cho có người gánh bớt con mẹ Huỳnh Mai kia cho nó đỡ... hành tội anh em mình.

Tâm chợt thở dài:

– Nếu ngay lúc này mà cô Nhận bò qua nữa thì rắc rối dữ đạ!

Thế có vẻ khó chịu:

– Chắc cổ không qua đâu.

– Sao tôi nghi quá anh à! Ở đây gần xích.

Thế nhìn lại bạn, ngập ngừng:

– Tiện đây tôi cùng bàn với anh trước... tôi tin rằng anh em mình cũng chẳng đến đối thù ghét nhau vì một người đàn bà.

Tâm có vẻ ngượng:

– Thì cố nhiên rồi.

– Bởi vậy nếu... rủi cô Nhận qua đây... tội mình cũng đừng... chộn rộn gì quá... Tôi nói thẳng ra đây anh đừng phiền nghe!

– Anh em mình mà!

Thế tha thiết giải bày:

– Tôi biết rằng anh... cũng khoái cô Nhận chút đỉnh... cố nhiên, đàn ông con trai gặp một con như vậy thì cũng muốn chàng ràng đôi chút.

Tâm cười trừ:

– Cố nhiên.

– Bởi vậy anh cũng nên... làm ngơ chuyện này cho... mọi việc được êm thắm kéo chị Dung chỉ làm rùm beng lên thì mặt mũi tội mình... rồi hết và nhứt là con mẹ Huỳnh Mai kia sẽ coi tội mình không có cà ram nào hết.

– Thì... phải vậy chớ sao.

Thế thấp giọng xuống:

– Hồng nói giấu gì anh, tôi cùng khoái cô Nhạn chớ chẳng không nhưng chắc anh cũng hiểu là thời buổi giặc giã, anh em mình lại nổi trôi, gặp đâu vơ đó cho đỡ khổ vậy thôi chớ đâu phải ăn đời ở kiếp gì... Hơn nữa, tánh tình của cô Nhạn cũng... rộng rãi và sau cái vụ cổ bị nạn ở bên kia biên giới, chắc cổ cũng... không hẹp hòi gì với những người mà cổ có cảm tình...

Tôi muốn nói là với cô ta, anh em mình đừng ai nghĩ đến chuyện... độc quyền nếu có cái may được gần gũi thân mật với cổ.

Tâm cười nói:

– Chỉ anh có cái « may » đó thôi chứ ai nữa mà anh dặn!

Thế ngượng nghịu đáp:

– Đúng là tôi có cái may đó thôi chớ thật ra chẳng... tài cán gì. Hoàn cảnh quá dễ dãi. Tôi chắc cổ cũng chẳng... thờ ơ gì với anh nếu sau này có dịp.

Mắt Tâm sáng lên, giọng anh ta trở nên khoe khoang:

– Anh nói mà đúng. Đáng lẽ tôi cũng đã gỡ gạc chút đỉnh sở phí rồi, nhưng...

Thấy anh ta đâm ra khựng ngang, Thế hấp tấp hỏi:

– Nhưng sao đó anh?

Tâm nhìn lại Thế, cố cười tự nhiên:

– Thì sao nữa! Coi bộ anh cũng nặng... lòng với cổ và cổ cũng... đặc biệt với anh nên tôi phải... biết điều một chút chứ!

Thế làm như không mấy quan tâm:

– Ăn thua gì anh. Rảnh rồi thì... bày đặt ra vậy thôi. Được cái là cô Nhạn cũng bạt mạng cô hồn lắm nên mình cũng đỡ rắc rối.

Tâm ranh mãnh:

– Giả tử như cô ta lại bò lên đây thì sao? Anh có lo không?

Thế nhún vai:

– Chắc cô ta thấy mình lu bu như vậy cô ta cũng rút lui sớm.

Tâm cười nói:

– Chưa chắc. Đối với đàn bà mình nên phòng xa những cái « chứng » của họ.

– Anh nên lo phần anh thì hơn. Tôi thì có gì mà ngán. Tôi coi bộ chị Dung cũng ghê lắm. Anh để chỉ nổi ghen lên thì mệt cả lũ đa, nhứt là có bà Huỳnh Mai ở đây.

Tâm điềm mặt bạn:

– Thôi đó, tôi sợ tôi chẳng sao mà đến lượt anh mệt.

Thế nhú mày:

– Bất quá tôi bị cô Nhạn lằng xằng đôi chút và thế nào tôi cũng tổng khứ cổ về gấp.

– Nếu thế đỡ cho anh. Tôi sợ bà Huỳnh Mai kia lại lộn xộn vô. Coi bộ bà để ý đến anh dẫu rồi đó đa!

Thế cười rộ:

– Anh nói cái đó mới trật lất đa! Mới gặp sơ sơ là đã... chạm trán bôm bốp và tôi sợ có lúc còn lớn

chuyện hơn nữa! Hồng biết sao, hể tôi thấy bả, tôi ngựa con mắt quá! Bả cũng vậy, tôi coi mòi bả cũng « mặn » việc bài bác tôi lắm.

– Thì đó! Đúng là bả chú ý đến anh. Tôi đã từng ở chung với bả một thời gian nên tôi biết. Mặc dù rất làm tàng, bả ít chịu, hay nói cho đúng hơn là bả không thềm đả động đến một ai hết. Bả coi thiên hạ như ngu ngốc hay thuộc một thứ hạng người gì khác hẳn bả vậy. Không nói giầu anh, trước kia tôi cũng như nhiều tay đực rựa có vó khác, thấy bả kha khá nên cũng ham.

Thế mỉm cười đỡ lời bạn:

– Nhưng rốt cuộc rồi đành rút lui có trật tự hết phải không?

Tâm cười theo:

– Thật ra rốt cuộc rồi thằng nào thằng nấy phát ghét bản mặt của bả.

– Và hết mê luôn?

Thế cười hể hả:

– Tôi không ham bả chút nào hết và cũng đã hết mê rồi!

– Biết đâu chuyện này trời trả quả khiến bả lại đeo anh, đeo một thằng không ham bả? Ừ, đàn bà con gái nó hay có cái lối... trặc trẹo đó! Anh không thấy cô Nhạn kỳ rồi sao?

Thế cười gượng:

– Cô Nhạn thì kể số gì... Hai người đó khác nhau xa...

– Nhưng họ đều là đàn bà, thứ đàn bà bạt mạng cô hồn như anh nói đó!

Thế nhăn mặt, than thở:

– Không biết sao họ lại đổ dồn cục về đây quá vậy! Cái điệu này mình phải tìm cách đẩy mấy bả đi cho sớm.

Tâm thở dài:

– Tôi cũng đang xấu mình về con Dung đây.

Thế vội nói:

330 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Tôi chỉ đề cập mấy người kia thôi chứ chị Dung khác. Anh đừng thắc mắc gì hết. Lâu lâu chỉ qua thăm anh một lần.

Tâm cười méo mặt:

– Nhưng lần này bị làm quá. Bả làm như tôi muốn bỏ bả vậy!

Thế vỗ vai bạn:

– Rán chịu đựng cho qua đi bồ! Bề gì cũng có tôi đây đề...

Tâm nhăn nhó:

– Để quơ hết mọi thứ... độc đắc kia?

Thế phì cười, nói đùa:

– Nếu có thì đó cũng là một thứ... khổ nhục kế để cứu gỡ cho anh.

– Khổ nhục kế theo kiểu đó thì sướng thấy mờ ròi! Thật là... tổ đái mấy cha mới học chuyện... mèo.

Thế nghiêm mặt:

– Nói chơi vậy thôi chứ anh lạ gì tánh nết tôi. Tôi rất ngán mấy thứ chuyện rắc rối đó. Thật tình tôi không muốn có mặt một người đàn bà nào ở đây hết.

– Nhưng đã có hai rồi, và mai chiều gì đây còn có thêm một thứ dữ nữa: cô Nhận.

Thế nói cứng:

– Lần này tôi sẽ không cho cô ta lộn xộn nữa. Mình bê bối riết rồi mấy con mề lòn mặt, nhứt là có bà nội Huỳnh Mai ở đây. Anh đã thấy chưa, kỳ rồi có cô Nhận xen vô chút xíu mà anh đã « trị » hết nổi bà Dung của anh.

Tâm chữa thẹn:

– Tại bà thấy tôi muốn cho êm thắm nên bà mới làm tởi. Tôi cũng phải kiếm cách tổng bà về. Coi bộ bà cũng nguôi ngoai lần lần rồi.

Thế liếc xéo bạn:

– Coi bộ anh vất vả đa! Đợi bà nguôi ngoai và chịu rút êm thì anh cũng... lỏng gân lỏng cốt... (anh ta chột đỏ mặt thú nhận ngay)... mấy bà coi vậy mà

dữ hơn mình nhiều... Ban đầu tôi tưởng mình sẽ làm hùng hổ lắm té ra mình thua xa, thua « rót » mấy bả có cả chục cây số!

Tâm cười phá lên:

– Bây giờ anh mới biết... công việc khổ sai đó hả?

o O o

... Thế vừa ngồi lên xuống thì nghe tiếng Huỳnh Mai réo gọi:

– Khoan đã! Đi đâu đó?

Thế nhìn mái tóc xõa của cô ta bay theo gió lộng và thầm nhận rằng đôi lúc vẻ đẹp dữ dội của Huỳnh Mai rất « ăn nhịp » với phong cảnh hoang dã ở đây.

Huỳnh Mai đã đứng chực trên bờ, nheo mắt hỏi băng quơ:

– Chắc định bắt bẻ tôi cái gì nữa đây?

Thế phải mỉm cười:

- Không. Chị ăn mặc như vậy cũng gọn.
- Vậy mà hôm trước lại chê?
- Có lẽ tại tôi chưa quen mắt.

Huỳnh Mai ngó xuống xuống:

- Mà anh đi đâu đó?
- Đi thăm mấy chú câu cắm trong đồng.

Huỳnh Mai reo lên:

- Cho tôi đi với ghen?

Thế lắc đầu:

- Vô trổng nắng nôi chớ có gì vui đâu.

Huỳnh Mai xụ mặt:

- Nhưng tôi ở đây buồn thấy mồ nè!

Thế cười thành tiếng:

- Coi, dưới này thì... đều đều như vậy. Chị ở yên thì phải buồn vì vắng vẻ, ít người...

Huỳnh Mai cau có:

– Ai không biết như vậy. Nhưng buồn đây là buồn khác kia!

Thế hỏi chiều lệ:

– Buồn khác sao đó chị?

Mặt Huỳnh Mai chằm vằm xuống thêm:

– Thiệt ra không phải buồn nhưng tôi ở trong cái thế... cô độc vì thừa quá!

– Có cô Dung bè bạn như vậy chị còn muốn gì nữa!

Huỳnh Mai gắt lên:

– Thì đó! Có chỉ nhưng chỉ cứ kêu anh Tâm lên hoài và hai anh chị nói chuyện trên trời dưới đất gì ngán thấy mồ. Mỗi lần như vậy tôi phải kiếm cách lánh mặt đi cho họ được tự do... mà anh nghĩ coi, ở đây lánh mặt đi đâu bây giờ? Mười lần như một tôi phải ra ngồi cú xụ ngoài bờ chuối... Lắm lúc muốn chạy qua bên anh để nói chuyện chơi thì lại ngán cái bộ mặt nhăn nhăn của anh!

Thế cười trừ:

– Chị nên thông cảm giùm. Ở đây còn có mấy anh em khác nữa. Chẳng thà đi loanh quanh thăm chơi cùng anh em khác thì chẳng nói làm gì.

Huỳnh Mai bửu môi:

– Không phải tôi chê chớ mấy tay đó ăn nói nghe hổng vô. Họ toàn giở giọng chọc ghẹo theo điệu «tiểu lâm».

– Rồi chị mắc cỡ chớ gì?

– Nghe phát ghét chớ nên mắc cỡ được thì cũng còn lạy! Nhứt là mấy ông nội đó hể hờ một chút là họ nhìn mình thiếu điều muốn... mòn vãi, sút khuy!

Thế cười mỉa:

– Đàn ông con trai như vậy là thường. Tôi tưởng chị xem thường mấy thứ đó chớ!

Huỳnh Mai thở dài:

– Nhưng nhàm lắm chịu hổng nổi. Bởi vậy tôi ra gốc chuối ngồi một mình còn đỡ khổ hơn. Ngặt

336 | Kinh Cầu Muống - tập 1

nhút là lúc ban đêm. Mình mới nói chuyện tầm khào với chỉ đó... chị Dung đó, thì ngó qua chỉ đã rút đi mất hồi nào rồi!

Thế ngơ ngác:

– Đi đâu hả chị?

Huỳnh Mai giậm chân, chắt lưỡi:

– Đi à! Anh không biết sao? Đi lại kiếm anh Tâm chóe còn đi đâu nữa! Mình tưởng chỉ đi nói chuyện một chút rồi về nhưng đêm nào đêm nấy đến đầu sáng mới thấy chỉ nằm ngủ trong mùng!

Thế cười gượng:

– Thì người ta quen biết nhau và lâu lâu mới gặp nhau thì mình cũng không nên trách.

Huỳnh Mai thấp giọng hỏi Thế:

– Nói vậy họ đã... ăn ở với nhau rồi à?

Thế khác một cử chỉ băng quơ:

– Thì... đại khái như vậy.

Huỳnh Mai trề môi:

– Đại khái cái khỉ mốc họ! Như vậy còn quá mẹ là vợ! Chỉ làm riết rồi tôi ở đó thấy mình lỏng chỏng chơ vơ quá.

Thế cười tùm tùm nhìn lại cố nói câu gì nhưng lại thôi, lạnh mắt, Huỳnh Mai nhú mày, hất hàm vặn hỏi anh ta liền:

– Anh tính nói cái gì đó?

Thế lắc đầu lia:

– Không.

– Không mà cười cái điệu đó! Chắc định nói... (cô ta chột đỏ mặt vùng vằng ngang). Thôi có cho tôi đi theo không thì nói? Anh cũng làm bộ làm tịch ghê lắm!

Thế ngượng nghịu gật đầu:

– Tôi sợ chị phải chịu nắng, với lại cũng chẳng có gì vui hết.

Huỳnh Mai bước xuống xuống:

338 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Nhưng còn hơn là ngồi dưới gốc chuối để chờ cho cặp đó vãn hát. Mà tôi không hiểu sao họ không thấy chướng? Họ làm như tôi không có ở đó vậy.

Thế quơ dầm lên:

– Có lẽ họ cho là anh em quen hết nên mới... thiệt tình như vậy...

Huỳnh Mai cười khan:

– Rồi có lúc họ... mèø chuột luôn trước mắt mình cho thiệt tình thêm à?

Thế tò mò hỏi:

– Bộ anh Tâm cùng... tự nhiên như vậy à? Tôi tưởng anh đang xấu mình xấu mảy vì chị Dung qua bắt tử chó?

Huỳnh Mai quay lại, hí hửng như được hỏi đến về một vấn đề thuộc « thẩm quyền » của mình:

– Ừ, anh thì đỡ một chút.

Thế tò mò hỏi:

– Đỡ sao?

Huỳnh Mai giơ tay:

– Thì đại khái ảnh con ngó trước ngó sau và nói nào ngay, lắm lúc ảnh cũng tỏ vẻ khó chịu hoặc ngượng ngập nhưng tôi coi bộ chị Dung cũng dữ quá... (rồi làm như mình không muốn cố chấp, cô ta cười nói luôn)...Thật ra thì mình cũng không nên trách họ... lâu lâu lọ mới gặp một lần nên họ phải trừ hao cho những khi xa vắng!

Thế cười theo:

– Chị thông cảm cho họ như vậy thì còn... chịu khó bực mình làm chi nữa!

Anh ta tiếp tục bơi tới và chiếc xuồng cặp theo bóng mát của hàng điên điển mọc dọc theo đồng. Thế có cảm giác rất dễ chịu và quên bẵng đi mọi vấn đề phiền phức hằng ngày.

Huỳnh Mai cũng thế. Cô ta chống hai tay ra phía sau lưng, hơi ngửa mặt lên trời, mắt lim dim, đôi chân duỗi thẳng ra trên sạp xuồng trong một dáng điệu rất thoải mái.

Thế liếc chừng cô ta, lẩn thẩn nghĩ rằng đôi lúc cô ta cũng có vẻ dễ chịu...

Thế lặng lẽ bơi xuống tới và không muốn lên tiếng, chuyện trò gì nữa. Có lẽ cả hai người đều không muốn khuấy động cái không khí yên tĩnh và cả hai đều cùng thấy thích thú.

Một lát sau, như bị mồi, Huỳnh Mai nhóm người lên, nghiêng đầu nhìn xuống mặt nước trong vắt. Một bầy cá rờn rờn quính quít kéo nhau lội tránh ra xa, Huỳnh Mai tinh nghịch vén ống quần lên, thò chân ra khỏi be xuống để hất nước xua theo bầy cá.

Cử chỉ ấy của Huỳnh Mai làm cho chiếc xuồng triền qua một bên nhưng Thế không tỏ vẻ gì khó chịu. Anh ta nhích người ngồi sát qua be bên kia để cân phân lại thế quân bình. Mọi khi có lẽ anh ta là gắt um lên, nhưng hôm nay, tự nhiên anh ta muốn tỏ ra độ lượng. Hay nói cho đúng ra qua cử chỉ tinh nghịch của Huỳnh Mai, anh ta không còn thấy ở cô ta một thái độ kiêu kỳ nào nữa. Và đó là điều làm cho anh ta hài lòng... và rộng lượng ngang.

Huỳnh Mai buông thõng luôn chân xuống nước. Trón nước lướt tới làm nước chảy vệt qua hai bên bắp chuối chân trắng nõn của cô gái.

Thế thích thú chịu đựng trò tinh nghịch ấy của cô ta. Anh ta quên phứt chuyện đi thăm mấy căn

câu cảm và tưởng đâu mình đang... nghỉ hè với một cô bạn gái rất hồn nhiên.

Nhưng rồi anh ta cũng phải kêu lên sau khi ngẩng sau khi ngẩng nhìn khá lâu đôi bắp chuối chân thon trắng của cô gái:

– Chị coi chừng đĩa!

Huỳnh Mai giật chân rột lên khiến chiếc xuống lại chòng chành. Cô ta cự nự liền:

– Sao anh để tới bây giờ mới nói!

Thế sửa lại bộ ngồi, cười trừ:

– Tôi quên...

Huỳnh Mai háy dài:

– Chắc mắc lo ngó trời ngó đất?

Thế liếc nhanh về phía chân Huỳnh Mai, đoạn chân trắng thon hầy còn ướt mướt nước và mỉm cười băng quơ:

– Ừ... nhưng đĩa chưa đeo mà!

Huỳnh Mai lừ mắt nhưng rồi lại cười lớn:

– Nói chơi vậy thôi chứ đĩa tôi cũng chẳng sợ!

Thế nhìn lại cô ta, bực mình vì cô ta lại muốn giở chứng làm tàng như cũ. Thật ra, Thế không hẳn bực mình vì tánh quen tặc cũ ấy của Huỳnh Mai mà chính vì cô ta đột nhiên làm hỏng cái không khí dễ chịu hiếm có mà anh ta đang rất thích.

Như thấu hiểu tâm trạng của chàng trai qua cái nhìn gay gắt đó. Huỳnh Mai không « nghinh » lại anh nữa mà quay mặt đi. Cử chỉ ấy làm cho Thế kịp «tốt» lại một câu nói khích mà anh ta đã có sẵn trên đầu lưỡi.

Và tự nhiên anh ta thấy mình cần phải độ lượng hơn. Lần này anh ta nhìn thẳng vào chân Huỳnh Mai và ân cần lên tiếng:

– Thật ra, tôi cũng không muốn.

(Anh ta cười và nói sửa lại)...

– Thật ra, chị cũng không nên ngâm chân lâu dưới nước.

Huỳnh Mai ranh mãnh hỏi lại:

– Anh sợ tôi bị trúng nước rồi cảm hay sao?
Thế lắc đầu:

– Không. Khi tôi đã nói với chị, nước ở đây thuộc loại nước cỏ và phèn nên hại da lắm. Chị mà ngâm chân dưới nước lâu rồi lên phơi nắng nữa thì da dẻ của chị sẽ mốc thít mốc còi...

Huỳnh Mai phì cười:

– Anh làm như tôi xuống dưới này để đi thi sắc đẹp vậy!

Thế chắt lưỡi:

– Đành rằng vậy nhưng... để như vậy nó... uống đi!

– Nói vậy tôi phải ở trên cạn và rồi có Tây vô rượt thì tôi cũng phải tránh những nơi có nước à? (Cô ta nhìn quanh). Ý trời, ở vùng này mà anh cấm ngặt như vậy thì tôi chạy trốn vô đâu đây?

Thế cười đáp:

– Trường hợp bắt buộc thì kể số gì!

Huỳnh Mai làm mặt nghiêm:

– Tôi muốn anh coi tôi cũng như mọi người khác, hay ít ra cũng như mấy cô ở dưới này. À, như cô Nhạn gì đó của anh, anh có lo cho cổ như vậy không?

Thế có vẻ khó chịu:

– Cô Nhạn gì của tôi? Cổ khác, chị khác. Cổ là dân miệt này...

Huỳnh Mai làm như muốn ganh tị:

– Nói vậy chỉ có các cô ở dưới này mới có quyền để chân đóng phên hay sao?

Thế cười giòn:

– Nếu chị muốn phân bì thì dễ quá. Tôi sợ rồi đây dù chị muốn giữ cho « trắng da dài tóc » cũng chẳng được vì một lẽ giản dị là Tây nó sẽ rượt bọn mình chạy có cò!

Huỳnh Mai nói liền:

– Tôi cũng ham như vậy lắm! Để mấy anh hết

khinh khi tôi thuộc hạng chân yếu tay mềm. Ừ, để rồi mấy anh sẽ coi tôi trở tài! Mấy anh sẽ lé con mắt hết!

Thế so vai rút cổ:

– Thôi cho tôi can! Chì mà càng trở tài thì tụi này càng mệt ừ hơi thêm!

Huỳnh Mai lại nhún vai:

– Thì để nữa rồi coi!

Thế nạy mạnh dầm cho chiếc xuống rướn nhanh tới và nghiêm giọng lại:

– Bây giờ đi thăm câu đây!

Huỳnh Mai lừ mắt:

– Bộ anh nói tự nãy giờ tôi bắt anh đưa tôi đi dạo mát chắc? Anh muốn làm gì thì cứ làm theo ý anh và coi tôi như không có trên xuống này vậy.

Thế mỉm cười nín thinh và cho mũi xuống lúi vào ven đìa gần đấy.

Đến nơi, anh ta rà xuống lại chỉ về phía một

346 | Kinh Cầu Muống - tập 1

chiếc cần câu cắm đang bị lay động mạnh và vui vẻ nói:

– Dám được một con bự lắm nghen!

Huỳnh Mai rướn người ra trước mũi xuống và hí hửng reo lên:

– Để tôi gỡ cho nghen!

Thế kêu lên:

– Để tôi I Chị làm lụp chụp cá vượt mất bây giờ!

Và như biết mình khó cản nói cô ta, anh lật đặt gác dầm lên, chạy luôn ra trước mũi xuống và khi đến nơi, Huỳnh Mai cũng vừa kéo sợi nhợ câu lên, một con cá rô mè to tướng đang giãy mạnh ở phía đầu giây khiến cho nước văng tung toé.

Huỳnh Mai vội nhổ cần câu để xách con cá đặt xuống khoang xuống. Xong cô thò tay định gỡ con cá ra nhưng Thế đã chụp nhanh lấy cườm tay cô ta giữ lại.

Huỳnh Mai sùng sộ:

– Anh làm gì kỳ vậy? Đau tay người ta thấy mờ.

Mấy ngón tay của Thế hơi nói ra một chút nhưng anh ta không chịu buông ra. Anh ta nhìn xuống cổ tay no tròn cùng mấy ngón tay sưng dài như... viết Parker của cô gái rồi đứng đĩnh nói:

– Chị đừng tưởng dễ gỡ nó ra khỏi lưỡi câu như gỡ một con cá lòng tong. Thứ cá rô này « net » dăm rách tay lắm.

– Rồi anh gỡ thì không sao à?

– Tôi biết cách, vớ lại... tay tôi có trầy hay sướt da đổ máu gì thì cũng chẳng sao chớ tay chị...

Anh ta lại nhìn xuống bàn tay của Huỳnh Mai đang nằm yên trong tay mình rồi buông giọng tiếc rẻ:

– Tay chị thì... uống lắm!

Huỳnh Mai có vẻ là lạ trước cái lối ngăn cấm vừa có ý sẵn sốc vừa có phần nhìn nhận sắc đẹp của mình nữa. Tuy vậy, cô ta cũng nhỏng nhảnh nói:

– Bộ anh cho rằng da tôi bằng giấy! Ừ, thì anh

gỡ nó ra đi, ai thềm giành... Bây giờ có chịu buông tay tôi ra không nè?

Thế bỏ nhanh bàn tay cô ta ra như chột nhận ra mình cần lắm vậy! Để cho khỏi ngượng, anh ta vội cúi xuống gỡ con cá rô ra bỏ ngay vào giỏ.

Huỳnh Mai reo lên:

– Sao anh giỏi vậy! Lần sau làm chậm chậm để tôi coi theo bắt chước ghen!

Thế vừa bỏ ra phía sau lại vừa đáp:

– Ừ. Để gặp thứ nhỏ nhỏ.

Và anh ta tiếp tục bơi xuống đi thăm cần câu khác... Đến nơi có một cần câu lay động nhẹ, Huỳnh Mai lên tiếng trước:

– Chuyến này cấm anh mó tới. Để phần tôi.

Thế mỉm cười:

– Ừ, nếu gặp thứ cá không có gai có ngạnh!

– Không lo tôi làm sảy cá à?

Thế lắc đầu không do dự:

– Sầy con này thì có con khác mà.

Huỳnh Mai cười tủm tỉm và tự nhiên nghiêng đầu ra để ngắm sơ bóng mình in lung linh trên mặt nước trong.

Thế rà xuống lại và nói:

– Đó, xin nhường cho chị!

Huỳnh Mai hăng hái xắn tay áo lên, lấy bộ cần thận khiến cho Thế phải phì cười:

– Chị làm như sắp kéo một con sấu vậy!

Huỳnh Mai chẳng nói chẳng rằng, nắm lấy cần câu nhổ lên. Một tiếng quẩy mạnh gầm dưới nước. Huỳnh Mai ré lên:

– À, chắc con bự!

Nhưng rồi cô ta chợt liệng nhanh cần câu xuống nước đứng rột dậy và tái mặt kêu lên:

– Ý trời ơi, con rần!

Thế cười ngất, chậm rãi gác dầm lên. Cử chỉ ấy làm cho Huỳnh Mai nổi dóa:

– Vậy mà anh cười được hả? Còn chút xiu nữa nó cắn tôi!

Thế thông dong bước tới mũi xường:

– Nó mắc câu rồi cắn khi gì được.

Dứt lời anh ta vớ tay để vớt cần câu lên. Thấy thế, Huỳnh Mai lại kêu thét lên:

– Coi chừng nó cắn anh! Mà anh lấy chi vậy? Bỏ phút đi mà!

Thế lẳng lẳng kéo cần câu lên. Huỳnh Mai lại kêu lên:

– Anh này lạ lùng quá. Tôi nói anh không nghe hả?

Cô vừa nói vừa lách người qua để bỏ nhanh ra phía sau lái vì biết rằng không cản ngăn được Thế, Thế kéo nhẹ con rần lên rồi lừa cách đập mạnh đầu rần vào be xường mấy cái liền. Thấy con rần đã ngất ngư anh ta nhanh tay chụp lấy cổ nó lôi lên khoang xường, gỡ lưới câu ra đoạn cho luôn vào giỏ.

Huỳnh Mai lại hét lên:

– Sao không vứt nó đi cho rồi chứ còn bỏ vô giỏ làm gì hả?

Thế thản nhiên đáp:

– Liệng đầu uống vậy! Thứ rắn ri cá này nấu cháo ăn ngon lắm.

Huỳnh Mai nhìn xuống giỏ: bộ da xám ngời và có vẻ lạnh tanh của con rắn làm cho cô ta rùng mình. Rồi cô ta cắn nhả:

– Bộ hết thứ ăn rồi sao?

Thế cười đáp:

– Chị xuống dưới này mà không biết thưởng thức mấy món chuột, rắn thì kể như... chết ngất một phần ba cuộc đời!

Như bị chạm tự ái, mắt Huỳnh Mai vênh lên:

– Bộ anh tưởng tôi sợ sao? Tôi không... ư ăn thôi.

Thế gạt đầu để « lấy lòng » cô ta đôi chút, đoạn nói lảng ra:

– Ở dưới này còn nhiều thứ đặc biệt lắm.

Hể có dịp nào thuận tiện tôi sẽ mời chị thưởng thức cho biết mùi vị địa phương. Ừ, để có cô bác nào ở đây tổ chức uống trà tôi sẽ mời chị đến uống một chuyến cho biết...

Huỳnh Mai làm mặt rảnh:

– Anh làm như cả đời tôi không biết tiếng uống trà vậy! Ông ngoại tôi là tay tổ nghiền trà, thứ hạng uống trong chén lút chút bằng đầu ngón chân cái đó!

Thế cười nhẹ:

– Chén hột mít đó chị! Nhưng việc uống trà mà tôi nói đây khác hơn nhiều. Uống cả tô lận. Và đặc biệt ở chỗ uống trà nhâm nhi với... khô cá « lò tho » và đường thẻ.

Huỳnh Mai trợn mắt:

– Uống trà cái điệu gì kỳ đời vậy?

Thế cười đáp:

– Thì bởi vậy tôi mới nói là... đặc biệt.

– Và anh có uống vô không?

Thế gật đầu:

– Ban đầu... hơi ngại nhưng mỗi lần thử đôi chút, tôi thấy thấm giọng và bắt bén uống tới... (anh ta ngừng lại để nuốt nước miếng)... Đặc biệt một chỗ nữa là thứ cá khô « lò tho » chỉ được phơi sương sương một hai nắng nên thịt khô hơi... bung bung. Khoái là ở chỗ đó!

Huỳnh Mai bực mình khi thấy anh ta lại nuốt nước miếng như là thèm nhớ ghê lắm vậy. Cô ta gất lên:

– Anh làm như ngon lắm vậy! Nói nghe ghê thấy mồ!

Thế cười lớn:

– Chị chưa thử lần nào nên chị nói vậy...

– Nghỉ đi. Uống trà theo điệu đó tôi chịu thua.

Thế nghiêm giọng:

– Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy nhưng nhiều lúc mình phải... ngoại giao nên đành nhắm mắt mũi và rồi cũng... quen... và vẫn thấy ngon như họ.

Huỳnh Mai cười « mím chi »:

– Hèn chi anh... dễ quen nhiều thứ quá.

Thế thoáng cau mày nhưng rồi lại nói lảng ra:

– Thôi chị ra trước để tôi còn đi thăm cho hết mấy cần câu.

Huỳnh Mai len lét ngó con rắn trong giỏ cá nhưng rồi cũng bỏ ra trước mũi xuống để đổi chỗ cho Thế.

Trên đường về, Huỳnh Mai chợt để ý đến mấy bông lục bình xanh lơ bên cạnh đường nước. Cô ta quay qua bảo Thế:

– Anh ghé lại cho tôi hái một vài bông đem về chưng chơi.

Thế ngần ngừ:

– Thôi bông đó chị ngắt đi thì héo mấy hồi.

- Thay kệ nó. Chưng chơi một chút cũng được.
- Nhưng phải lội xuống thì mới hái được...
- Tôi lội cho!

Thế cười mỉm:

- Rồi ai sợ... đũa cho?

Xương cầm của Huỳnh Mai hơi bạnh ra, rồi cô cười lại:

- Dọa hoài! Bộ tôi sợ sao! Gác lại đi!

Thế cười, rà xuống lại, định bước xuống nước để hái bông cho rồi nhưng Huỳnh Mai quát lên:

- Ngồi yên.

Thế định nói đùa lại nhưng khi bất chợt ánh mắt dữ dội của Huỳnh Mai, anh ta biết rằng mình nên nghe theo lời cô ta là hơn, nhưng Thế không khỏi vái thầm... có đôi ba con đũa trâu đeo chân cô ta thì hay lắm.

Huỳnh Mai hơi lo. Cô dềnh dằng trong việc vo hai ống quần lên. Thế cười thầm, định bụng nhượng

bộ phứt cô ta cho rồi vì lúc đó, anh ta cũng đâm ra thương hại cho con người nhiều tự ái nhưng lại... sợ đĩa ấy.

Thế chưa phải « mở đường » ra sao thì Huỳnh Mai đã « hùng dũng » đặt chân xuống nước, rồi cô vừa tiến tới đám lục bình vừa khua mạnh chân như có ý xua đuổi... đĩa trước vậy.

Thế nhăn mặt, toan nói: « Chị làm ầm ầm như vậy thì chẳng khác nào rủ đĩa bu lại! » nhưng rồi lại không dám lên tiếng.

Huỳnh Mai ngắt nhanh một bông lục bình như cho lấy có rồi lật đặt quay trở lại xuống, leo lên liền. Thế vội bò ra trước mũi để phụ kéo cô ta lên và nhứt là để đề phòng trường hợp cô ta bị đĩa đeo.

Huỳnh Mai ngồi yên trên sạp xuống, đặt nhẹ mấy bông lục bình xuống bên cạnh, tươi cười đập chân dưới nước để rửa bùn.

– Đó anh coi, tôi đâu có ngán!

Thế chưa kịp nói gì thì Huỳnh Mai chột hét lên và giơ đôi chân thẳng băng lên khỏi mặt nước:

– Trời ơi, một con đĩa!

Thế ngồi thụp xuống.

Huỳnh Mai vội níu thật chặt lấy vai anh ta cho khỏi ngã vì cô phải đưa cao đôi chân lên khỏi mặt nước như sợ... bị nhiều con đĩa khác « sững » lên để đeo theo vậy.

Thế hốt hải hoi:

– Đâu? Con đĩa đâu?

Huỳnh Mai gắt lên:

– Dưới bắp chuối chân mặt đó! Mau đi! Ở đó hỏi nữa! Đó nó hút hết máu người ta bây giờ.

Thế lật đật vói tay bứt một nắm cỏ tre, chụp lấy bắp chân của Huỳnh Mai giơ lên cao, và khiến cô ta phải bám chặt thêm vào vai anh ta để cho khỏi té lật ngửa. Thế dùng nắm cỏ « tuốt » con đĩa cho rớt xuống nhưng vì quá lập cập anh ta phải « ba trật bốn vuột » mới hất được con đĩa văng xuống nước.

Anh ta thở ra, quăng nắm cỏ đi:

– Xong rồi đó chị!

Huỳnh Mai lại hỏi:

– Thiệt chơi đó? Sao tôi còn thấy nhột nhột?

– Thiệt mà. Ai xí gạt chị làm gì.

Huỳnh Mai lật chân mình nghiêng qua một bên và lại kêu lên:

– Trời ơi, nó cắn tôi chảy máu ròng ròng kia kìa!

Thế nâng nhẹ bấp chân lên, khoác nước rửa vết máu:

– Chút xiu là hết chớ không sao đâu.

Vẫn bám chặt lấy vai Thế, Huỳnh Mai gất gỏng hỏi thêm:

– Anh coi nó cắn tôi có sao không?

Thế phì cười:

– Cạn xều mà! Đũa cắn thì cũng như muỗi cắn, ăn thua gì chị.

Tuy vậy, Thế cũng nâng chân Huỳnh Mai lên để xem lại: một vết máu nhỏ rỉ ra càng làm nổi bật nước da trắng hồng của cô gái mà nước ruộng làm lớp lông măng mịn dán sát vào.

Thế sửng sờ trong một giây và tự nhiên nói mấy ngón tay của mình ra và chỉ còn nâng hờ bấp chân suông thon ấy để tìm cách đặt nó xuống trong lúc Huỳnh Mai vẫn còn đuổi nó ra thẳng băng và bám chặt lấy bả vai mình để cho khỏi ngã.

Huỳnh Mai chột hỏi:

– Bộ có gì khác sao nhà anh nín thinh vậy?

Thế nhìn lại cô ta, khuôn mặt hai người gần nhau quá và Thế đâm ra lúng túng:

– Đâu có gì... xong hết rồi chị.

Huỳnh Mai cúi đầu để xem « vết thương » của mình rồi cười nói:

– Ờ, coi vậy mà không sao há! Thiệt tôi hết hồn...

Cô chột im ngang. Hiểu ý cô ta, Thế vội nói đỡ vớt cho cô ta khỏi ngượng:

– Ừ, hồi tôi mới xuống đây cũng vậy. Tôi còn... quỳnh quít hơn chị nhưng đến con đĩa thứ hai thì mình cũng bắt đầu quen rồi.

Huỳnh Mai « biết ơn » câu nói đó bằng cách không nói năng gì nhưng cô ta vẫn quên phứt là mình còn bám chặt lấy Thế.

Thế khổ sở trong việc tìm cách nhấn khéo cô ta về tình trạng này. Cuối cùng anh ta nhìn xéo xuống bả vai mình và làm bộ nói băng quơ.

– Bữa nay trúng mỗi câu này thì đủ thứ món ăn đa!

Huỳnh Mai vui vẻ quay lại nhìn anh ta và đến lúc này, cô chưa nhận ra mình gần như tựa người lên một bên vai Thế. Cô nghiêm mặt lại, liếc chừng Thế để dò xét coi anh ta có hay biết gì không, đoạn làm ra vẻ thản nhiên rút tay xuống, và ngồi nhích ra một chút.

Thế thở ra và tỏ vẻ khoan khoái một cách không giấu giếm. Cử chỉ ấy làm cho Huỳnh Mai vừa ngượng mà cũng vừa bực, nhưng không nói năng gì được.

Thế lật đật bò trở lại sau lái, cầm dầm lên, trong lúc Huỳnh Mai cúi xuống săn sóc vết đĩa cắn.

Thấy vậy Thế vừa bơi và nhắc cô ta:

– Lát nữa chị nhớ lấy thuốc để bôi lên cho chắc ăn.

Huỳnh Mai nói cứng như thường lệ:

– Ôi, chút xíu mà ăn thua gì!

Thế ngập ngừng, cố lấy giọng tự nhiên vì sợ cô ta lại cho rằng mình tìm cách nói cạnh nói khoé thì thật là rầy rà lắm:

– Mình không nên ỷ y, rủi nó thành ghẻ thì phiền.

– Thuốc xúc ghẻ thiếu gì!

Thế vẫn ôn tồn:

– Chị hồng biết chớ đĩa cắn mà thành ghẻ thì cũng khó trị lắm. Thường thường mấy thuốc trị ghẻ đều không ăn thua gì hết và ở dưới này người ta có một món thuốc gia truyền rất có công hiệu. Đó là cách bắt một con đĩa đốt thành than tán ra với dầu dừa để xúc...

Huỳnh Mai nhả mặt:

– Ghê thấy mồ! Chết chết, chớ tôi không xài thứ đó đâu!

Thế nhìn bắp chân trắng nõn của cô gái:

– Thì cũng phải rán chớ hồng thôi nó lở ra tầy quầy rồi có thẹo thâm đen thì... uống quá. Chân chị như vậy...

Huỳnh Mai xỏ ngay ống quần xuống:

– Thây kệ chân tôi ai biểu anh lo mà anh cứ nói vậy hoài hà! Anh làm như tôi bằng giấy và mỗi chút phải nung như nâng trứng húng như húng hoa! Tôi nói lần này là lần chót, anh mà còn vậy nữa, mịch lòng đa.

Thế đâm bực, quơ mạnh dầm:

– Coi...tôi...Mà thôi chị muốn vậy cũng dễ! Tôi cũng giao hẹn trước lần sau: ai có bị cái gì thì rán chịu!

Huỳnh Mai cự mạnh người:

– Khởi phải dặn

Cô chột để ý đến mấy bông lục bình nhàu nát vì bị mình ngồi đè lên. Cô ta vùng vằng nhồm lên, lấy chum bông ra, đoạn thẳng tay liệng luôn xuống nước.

Thế buột miệng kêu lên:

– Coi! Sao chị liệng đi!

– Nát bấy hết thì vứt đi chớ để làm gì nữa!

Thế nhỏ nhẹ đề nghị:

– Để tôi ngắt bông khác cho nhen? Chị thích bông ấy và cũng... đã mất công khá nhiều..., cái bông tầm thường ấy vậy mà cũng đẹp lắm.

Không đợi cho Huỳnh Mai trả lời, anh ta cho xuống tấp vô một đám lục bình và lội ngay xuống để ngắt luôn một hơi năm sáu bông mang lại.

Nét mặt của Huỳnh Mai thoáng dịu lại nhưng rồi cau có liền theo đó:

– Hái chi dữ vậy!

Thế ngượng nghịu chia bó bông lục bình ra:

– Thì để chị mang về chung chơi...

Rồi sợ Huỳnh Mai từ chối khiến cho mình thêm lỡ bộ, Thế lật đặt đặt mớ bông lên mũi xuống và nín be lần xuống tới để leo lên lái.

Huỳnh Mai mỉm cười, nhắc chừng:

– Anh không coi chừng... đĩa sao?

Thế vội nhìn xuống chân mình:

– Không có con nào hết.

Huỳnh Mai thắc mắc:

– Sao anh không bị con nào hết trơn vậy cà?

Thế nhìn xuống đôi bàn chân trắng hồng của cô gái cười tủm tỉm:

– Có lẽ đĩa... chề da thịt dày mo của tôi.

Huỳnh Mai phì cười và vui vẻ trở lại:

– Anh thì... cứ vậy hoài...

Xuồng Thế vừa tới nơi thì đã thấy Tâm, Dung và... Nhận đứng đón trên bờ.

Tự nhiên Thế rà dầm lại, mặt nhăn nhó. Huỳnh Mai điềm nhiên hỏi anh ta:

– Người trong mộng đó phải hông?

Thế cự nự:

– Chị nói chơi hoài! Cô Nhận đó!

– Thì cô Nhận. Tôi như cổ mà thấy cái bộ mặt... niềm nở của anh như vậy, tôi không ở đây một phút nào hết! Thôi, bơi rút lại để tay bắt mặt mừng đi chứ!

Thế vùng vằng bơi xuồng tới và lừ lừ nhìn lại Huỳnh Mai:

– Tôi đang rầu thúì ruột mà chị phá tôi hoài.

Huỳnh Mai trề môi:

– Đừng giả ngộ! Ai nói gì đâu mà nhăn như khỉ vậy (rồi cô ta làm bộ thở dài)... Chuyến này, tôi phải ra gốc chuối ngồi ngó trời ngó đất đã đời nữa!

Thế to tiếng:

– Tôi không có vậy đâu!

Huỳnh Mai chắt lưỡi, lên giọng rầy rà:

– Thôi mà! Tới nơi rồi! Sửa bộ mặt cho tươi đi chứ!

... Huỳnh Mai và Nhận « nghinh » nhau trong một giây rồi cả hai của đơn đả chào hỏi nhau:

– Chào chị!

– Chắc chị Nhận đây chứ gì! Anh Thế nhắc đến chị quá trời quá đất đó chị!

Thế lườm cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Thấy vậy, Huỳnh Mai cười ngất, cúi xuống nhặt bó bông lục bình, nhảy lên bờ, rảo bước đi ngay sau khi quay qua niềm nở với Nhận:

– Tôi trả ảnh lại cho chị đó. Tụi mình sẽ nói chuyện sau.

Tâm và Dung cười tủm tỉm theo dõi mọi biến chuyển » và khi thấy Huỳnh Mai đã đi lên nhà rồi, Tâm mới kêu Dung:

– Thôi mình cũng rút đi chớ!

Thế vội cản lại:

– Anh thiệt kỳ. Tụi mình với nhau mà anh cũng bày đặt như vậy nữa sao?

Đoạn quay qua Nhận, Thế cố giữ giọng tự nhiên:

– Em qua hồi nào vậy?

Nhận nhìn tận mắt anh ta:

– Chắc em phá đám lắm hén?

Thế làm bộ chưng hửng:

– Phá đám cái gì?

– Thì em qua bắt tử như vậy.

Trước mặt Tâm và Dung, Thế không muốn « nổi nóng » và còn nói đùa:

– Em làm như em đi... bắt ghen.

Nhận sững sờ trước câu nói bất ngờ ấy, tuy vậy cô cũng làm tỉnh:

– Bậy không! Em phải lượng sức mình chứ.

Tâm tưởng cần phải có một vài lời « giải thích tình hình »:

– Cô Nhạn, cô khỏi lo thứ chuyện đó. Chị Huỳnh Mai đây... chỉ tự nhiên lắm. Chỉ còn hơn là con trai nữa. Bởi vậy tui tui ở đây ngán trần.

Dung âu yếm nhìn lại người yêu, rồi trề môi:

– Mấy chả rớ vô không nổi nên mới giở giọng chê bai đó cô Nhạn à?

Nhạn mỉm cười quay qua hỏi Thế:

– Còn anh? Có... cơm cháo gì chưa?

Thế nhăn mặt:

– Anh đang bực mình với bà nội đó suốt buổi sáng nay đây nè!

Nhạn làm như muốn cãi lại:

– Coi bộ chỉ cũng dễ chịu.

Thế hất hàm chỉ Tâm để tìm... đồng minh:

– Anh với anh Tâm phải chịu đựng cô ta ở đây thiệt xấu mình, và mong có cách để tống cô ta đi cho rảnh.

Nhận lên giọng đe dọa:

– Để lát nữa em nói với chỉ như vậy nhen.

Tâm cười xua tay:

– Thôi cô ơi, bộ cô không muốn cho tụi tôi yên thân hay sao?

Nhận nhìn lại cặp Dung, Tâm:

– Chắc hai ông bà tính đóng đô ở đây luôn?

Dung chợt ngó nhanh về phía Nhận rồi nhìn lên nhà sàn đoạn nửa đùa nửa thật đáp:

– Đáng lẽ tôi về rồi nhưng nay có cô và chị Huỳnh Mai thì tôi... muốn ở lại chơi cho vui.

Tâm có vẻ bứt rứt một điều gì nhưng rồi lại lờ Dung đi.

– Thôi mình để cho anh Thế với cô Nhận nói chuyện.

Lần này cả Thế lẫn Nhận đều không giữ cặp ấy ở lại nữa và khi còn lại hai người, Nhận thản nhiên hỏi Thế:

– Em qua như vậy, anh bực mình lắm chắc?

Thế định tâm sẽ cự nự nhưng lỡ kẹt có Huỳnh Mai ở đây nên anh ta phải nhịn vì sợ Nhận sẽ hiểu lầm làm tới.

...Đáng lý ra Thế phải hặc Nhận rằng « Tại sao lại qua bên này vậy ? » nhưng sau một hồi do dự anh ta chỉ « ân cần » hỏi:

– Em tính qua bên này ở lâu mau đây?

Nhận nhoẻn miệng cười:

– Chưa chi định tổng khứ người ta cho rảnh mắt phải không?

Thế lấy giọng niềm nở:

– Không phải vậy. Em không nghe chị Dung hăm he hồi nãy sao. Chỉ thấy có em qua nên đòi ở lại riết... Phần anh, có em qua anh cũng mừng lắm nhưng có nhiều điều bất tiện... Anh ở chung với anh

em mà khi không hết bà này tới bà nọ dồn đống về đây để... bắt cặp thì coi sao được! Nhứt là mấy bà ghen tương nhau nữa thì tội này chỉ có nước độn thổ.

Nhạ hất mặt lên:

– Ai ghen đâu?

– Thì nội chị Dung với em cũng đủ mệt ói hò hen rồi.

– Còn bà kia thì hổng sao hết?

– À chị Huỳnh Mai đó hả?

Nhạ cười nửa miệng:

– Người đẹp mà tên cũng tốt quá hả?

Thế chắt lưỡi:

– Em sao kỳ quá. Thầy kệ người ta mà! Người họ đẹp, tên họ tốt thì mắc mớ gì đến mình.

Nhạ còng vênh mặt lên:

– Mắc mớ chứ sao không!

Thế nghiêm nghị nhìn lại Nhận:

– Chưa chị em đã kiếm chuyện rồi. Em không thấy chị Huỳnh Mai thấy em qua là đơn đả chào hỏi rồi rút đi êm đó sao? Người ta biết phép lịch sự như vậy...

Nhận cười mũi:

– Ờ dễ quá mà! Con mẹ đó làm bộ như vậy. Bất quá em qua đây ở lại đôi ba bữa là cùng, còn con mẹ, con mẹ ở liền bên anh cả tháng sau này. Con mẹ nắm phần chắc và làm bộ « thí » cho em đôi ba ngày vậy chớ lịch sự lịch sang cái khỉ khô gì!

Thế trở mắt nhìn Nhận:

– Ý trời ơi, việc không có gì hết nhà em tính toán chẻ năm chẻ bảy ra như vậy thì đổ khỏi có chuyện rắc rối! Chị Huỳnh Mai chỉ coi tội đàn ông con trai ở đây có ra gì đâu mà em so-đo từng chút như vậy! Đến anh Tâm là người hay chịu khó chọc mèo dẹo đeo mà còn phải chạy tết chị ta!

Nhận bĩu môi:

– Thứ con gái kiểu cọ như vậy thì mười mạng

như thằng cha Tâm cũng chẳng ăn nhằm gì. Em cứ suy em đây cũng đủ biết.

– Biết sao?

Nhận làm mặt rảnh:

– Thứ của cô Huỳnh Mai, Huỳnh Xuống gì đó hồng đời nào cổ để ý đến mấy thứ theo ton hót cổ đâu!

Thế phì cười:

– Chớ cổ để ý đến thứ nào? Đàn bà con gái mà ai chẳng ưa nịnh?

Nhận trề môi:

– Em đây không xinh đẹp kiêu kỳ gì mà ai xáp vô bọ em quá, em cũng muốn đập cho mấy cái... Thứ của cô Huỳnh Mai đó lại hay để ý đến cái hạng... lơ khờ như anh vậy.

Thế lở mắt:

– Em nói giỡn hoài! Anh với chỉ mới quen biết nhau đây mà đã đụng độ hết mấy lần rồi! Và lần nào... hai người cũng muốn... đập vào mặt nhau hết!

Nhận gật gù ra điều sành sỏi:

– Ấy, mắc câu và lậm nhau hồi nào hồng hay là chỗ đó. Ngay đến em đây, mới đầu thấy cái bản mặt của anh, em cũng phát ghét...

Thế không khỏi cảm thấy thích thú băng quơ nhưng rồi lại gạt ngang:

– Em cứ suy bụng ta ra bụng người. Chị Huỳnh Mai là một thứ... không giống ai hết. Nói thiệt với em, anh phải ngán trên và thường cần nhẫn với anh Tâm hoài... Nhưng việc gì mà mình phải bận rộn vì chị ta? Em qua đây để gặp anh hay là để sẫm soi bươi móc những chuyện trên trời dưới đất?

Nhận cúi đầu thở dài:

– Không biết sao em lẩn thẩn như vậy! Em có quyền gì mà hạch hỏi anh như vậy...

Thế vội nắm lấy tay cô ta:

– Tội mình đã hiểu nhau quá nhiều rồi mà em! Giả tử như anh biết em đi lấy chồng anh càng mừng.

Nhận bật cười:

– Thằng cha này khôn! Anh nói điệu đánh đầu đó thì chẳng khác nào anh biểu em hể thấy anh... đeo cô Huỳnh Mai thì em cũng phải mừng chớ gì?

Thế đỏ mặt:

– Em sao nghĩ tầm bậy tầm bạ hoài.

Nhận khẽ nói:

– Tầm... phải thì có. Nhưng em sợ anh không kham nổi cô ta! Với em đây còn dễ chớ với bà nội đó, em sợ anh chịu đời không thấu quá! Bả xỏ mũi anh cái sột!

Thế không dám nói gì khác vì sợ « mang tiếng là binh Huỳnh Mai. Anh ta chỉ còn cách bom ngọt Nhận:

– Anh cũng dư biết như vậy nên anh sợ thấy mờ. Có điều em đã qua đây thì phải... sáng suốt một chút chớ đừng bộp chộp hoặc xốc nổi như chị Dung. Con mẹ Huỳnh Mai khó chịu lắm, con mẹ không dễ nóng dễ nguội như chị Dung đâu.

Nhận nhìn lên nhà sàn:

376 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Em thấy cái điệu bộ của con mẹ, em cũng đủ đã biết rồi. Mười mạng như chị Dung em hạ một cái một chớ còn con mẹ Huỳnh Mai... Bởi vậy em mới lo cho anh!

Thế làm như không mấy quan tâm đến sự lo xa của Nhận:

– Em sao nghĩ bá vợ hoài. Em tính bữa nào về đây?

Nhận nhổng nhánh hỏi lại:

– Sao anh nhắc chừng chuyện đó hoài vậy?

Thế xuống nước nhỏ:

– Em nghĩ coi...lúc trước có hai đứa mình ở đây lại không sao hết, bây giờ có người này người nọ.

– Chớ chị Dung đó thì sao?

– Thì một người không sao...

– Con mẹ Huỳnh Mai nữa chi?

– À, chị Huỳnh Mai thì khác. Chỉ thuộc vào bọn này.

– Thì mấy anh cứ cho em thuộc bọn đi!

Thế chặt lưỡi:

– Đâu được. Chỉ có trường hợp nào đặc biệt lắm và nếu anh không quen biết với em thì được, đằng này ai cũng rõ là mình thân thiết với nhau. Nay nếu anh để em nhập bọn thì đổ khỏi bị mang tai mang tiếng.

– Tai tiếng gì?

– Thì họ nói là mình kiếm chuyện để dễ... mèo chuột, dễ gần gũi nhau.

Nhận cãi lại:

– Thì mấy anh cứ giao cho em việc lo cơm nước hoặc sai liên lạc chỗ này chỗ nọ bộ hổng được sao? Chớ con mẹ Huỳnh Mai ở đây cà nhổng chơi chớ được tích sự gì?

– Chỉ lo về cứu thương...

– Thương đâu mà cứu? Coi bộ vó của bà thì em dám cá ăn chắc là nếu có lộn xộn, mấy anh lo nai lưng ra công bà cũng đủ mệt rồi chớ bà còn làm gì khác được!

– Em sao nói nghe tẻ quá! Nhưng dầu sao đối với chỉ cũng không ai xiên xỏ gì vô được vì ở đây không ai dám chàng ràng với chỉ hết. Còn tụi mình đây thì... quen biết nhau quá...

Nhận vẫn cứng đầu:

– Bộ quen biết với nhau là bấy hay sao? Giả tỷ như em nhập vô bọn mấy anh rồi ngoài lúc em làm xong hết bốn phận, em mèo chuột, em thương yêu ai cũng không được hết sao? Đó là việc riêng tư của người ta mà!

Thế uể oải cãi lại:

– Đành rằng đó là việc riêng nhưng lại thuộc về tác phong mà mình phải giữ. Nay nếu anh để em ở đây thì tránh sao được việc hai đứa mình quẩn quít nhau? Anh em khác họ ngó vô rồi mai chiều gì họ cũng bắt bẻ làm như vậy nữa, nghĩa là mỗi cha thỉnh về một cô, thì đâm ra xô bồ xô bọn hết. Kẹt là ở chỗ đó.

Nhận không chịu thua:

– Thôi em ở đây như chị Dung vậy. Chỉ được thì em cũng phải được.

Thế rướn giọng lên:

– Coi, người ta đã quen biết nhau lâu, chị Dung đã có nhiều dịp ra vô thăm anh Tâm nên không ai nói gì được.

Nhận bật cười:

– Anh mới lằng xẹt! Có trước thì mới có sau. Lúc ban đầu chị Dung cũng như em đây chớ hơn gì? Thét rồi mấy anh em đây cũng quen em như quen chị Dung vậy.

Thế nhăn mặt:

– Nhưng người ta là vợ chồng sắp cưới nhau em ơi!

Nhận mỉm cười:

– Sắp cưới nghĩa là chưa cưới... Chưa cưới mà ăn ở tràn đìa với nhau như vậy thì có khác gì hai đứa mình? Thôi anh khỏi nói thêm gì nữa hết, chừng nào chị Dung đi em đi.

Đáng lẽ em qua đây thăm anh vài ngày nhưng nay có chị Dung và cô Huỳnh Mai đó nên em muốn ở lại cho có bạn!

Thế gãi mạnh đầu rên rĩ:

– Riết rồi các bà muốn biến chỗ này thành một nơi hò hẹn trai gái chắc? Tôi vái cho Tây vô bố một mách đê cho mấy bà chạy xịt ra khỏi coi cho sướng!

Nhận phì cười, điểm mặt anh ta:

– Đừng vái bậy như vậy. Em sợ tới chừng đó Tây nó lượm được chị Huỳnh Mai của anh thì mới nguy chớ!

Thế thở dài ảo não:

– Cái điệu này em với chị Dung và bà nội Huỳnh Mai kèm nhau ở đây hoài thì chết cha tụi này hết.

Nhận cười dòn, nắm lấy tay Thế:

– Rán chịu cho quen đi cưng. Em không muốn có chị Huỳnh Mai ở đây cũng như chị Dung cũng không muốn có em ở đây... Đó là chưa kể chị Huỳnh Mai vì em không biết chỉ đã « chiếp » trong bụng ai chưa? Chắc anh chớ còn ai vô đây nữa! Em nói thiệt, em không tranh giành đâu nhưng em muốn giữ anh, giữ nguyên con được thêm lúc nào hay lúc nấy.

Thế cau có:

– Em khỏi lo chuyện đó mà! Ngay lúc này anh không muốn thấy mặt một người đàn bà nào ở đây hết.

Nhạ vẫn giữ vẻ hớn hỏ:

– Giận lẫy xẩy cùi đa cung! Anh nên nhớ rằng anh không thể ăn đời ở kiếp với em được. Điều này thì rõ bong rồi! Em biết phận em lắm bởi vậy em mới rán... vét mót được anh thêm chút nào hay chút nấy rồi sau đó « phóng sanh » cho anh theo ai thì theo.

Chắc chuyến này chị Huỳnh Mai kia không qua lọt tay anh. (cô ta gật gù, giọng chậm và nhỏ lại). Ừ, chỉ ở đây thì coi bộ không hợp, chớ mai một hết giấc hai người dẫn nhau trở về thành thì tốt đôi lắm. Phần em, bất quá em chỉ... gỡ gạc đôi chút trong lúc anh còn ở dưới này.

Thế thương cảm nhìn lại người con gái tuy ăn nói sống sượng nhưng rất mực chân thành ấy, và anh ta không khỏi cảm phục:

– Em hơn nhiều người lắm, nhưng khổ nỗi tự

ái cao. Khi không em muốn hơn thua với chị Huỳnh Mai. Em làm gì cho rắc rối thêm vậy?

Nhận khẽ nhún vai đáp gọn:

– Đất này của em mà!

Thế lắc đầu, nói đùa:

– Nếu mấy bà cứ...tranh bá đồ vương ở đây thì tụi này dám... không có đất để mà chôn!

Nhận nhún vai:

– Bởi vậy anh có thân thì phải rán giữ. Nếu anh muốn em dìu sớm thì anh phải làm cho em được yên bụng...

Thế to tiếng:

– Mấy bà nghi ầu nghi tả thì ai làm sao được. Nay chỉ có cách là tổng mấy bà đi hết...

Nhận gật đầu:

– Đúng vậy đa. Nhưng trước hết anh làm ơn tổng chị Dung, rồi chị Huỳnh Mai cái đã. Cái gì cũng phải cho công bình, em mới đến sau chót... Tuy vậy

nếu hai chị kia xách gói đi thì em cũng rời khỏi chỗ này tức khắc chớ phải « On đơ » gì nữa.

Thế trừng mắt:

– Thôi đi bà nội! Bà sai tôi vô chuyện khó không hà!

Nhận cười tình:

– Vậy thì rán chịu cho quen đi cưng! Với lại cưng có thua lỗ gì mà còn làm bộ! Thôi nói gần nói xa chẳng qua... hỏi thiệt, tối nay anh nằm ngủ ở đâu nè?

Thế phải bật cười:

– Thiệt nói vòng vo tam quốc rồi em cũng không quên chuyện đó!

Nhận bĩu môi, và hất mặt lên:

– Chớ anh biểu em xách xuồng không qua đây rồi xách xuồng không đi dìa sao? Tối ngủ đâu để người ta khỏi mất công đi loanh quanh hỏi thăm?

Thế mỉm cười:

– Cho em biết thì cũng vô ích vì anh ngủ chung với một anh em khác!

Nhận không có vẻ gì nao núng:

– Anh tưởng vậy là vững lắm chắc? Ngủ với một chục người em cũng mò tới và tới chừng đó em sợ anh thêm rối mắt với anh em... Ờ hay là mấy anh quen thói ăn ngủ lẫn lộn đàn ông đàn bà nên gặp trường hợp đó mạnh ai nấy bắt cặp?

Thế chặt lưỡi:

– Em ăn nói bậy bạ quá.

Nhận cự nự:

– Ai biểu hổng chịu... Ai biểu làm bộ làm lịch, làm cao làm kì chi?

Thế thở dài, cam phận:

– Anh ngủ dưới gốc cây xoài kia kia.

Nhận nhú mày:

– Bộ anh ngủ ngoài trời vậy à?

Thế lờm cô ta:

– Hứ, còn hỏi! Có em qua đây thì anh dám ngủ trong nhà của cô bác ở đây để họ lấy chổi chà họ xua ra giữa đêm à? Nhà của cô bác chứ bộ là căn nhà sàn bỏ hoang mà mình ở lúc trước đâu mà mình muốn... la làng nửa đêm cũng được! Em thì ... có vừa gì đâu!

Nhận đỏ mặt, véo mạnh vào vai anh ta, đồng đánh hỏi vặn lại:

– Trời ơi, bộ mình em không? Anh cũng quá tố mẹ người ta chứ bộ hiền lắm chắc?

Thế chắt lưỡi nói cho khỏá lấp:

– Thôi được rồi! Anh cũng dặn em luôn: chị Huỳnh Mai chỉ hay chê bai về chuyện hai ông bà Tâm – Dung xà nẹo nhau suốt ngày đó. Vậy em liệu.

Nhận rướn giọng:

– Coi, chuyện riêng của người ta thì động phạm gì đến ai?

– Ấy, nhưng mình phải biết điều một chút chứ cứ bẹo qua bẹo lại trước mặt người ta hoài thì người ta phải nói chứ!

Nhận ra vẻ khinh miệt:

– Ối thứ trâu cột ghét trâu ăn. Bả thấy vậy cũng ham thấy mỡ nhưng bị trơ mỗ nên làm bộ chê bai đầu này đầu nọ! Cái thứ của bả nếu thả buông cương ra, em sợ mụ nội ai theo cũng không kịp!

– Thôi mà em. Em nên liệu cách ăn nói kéo bà nội đó khó chịu lắm.

– Bả làm bộ là người có ăn học chứ gì? Thứ đó bề ngoài coi bộ như vậy chứ trong bụng cũng thúì rùm. Dám chắc bả cũng ham đàn ông thấy ông bà ông vải, nhưng lỡ làm cao rồi nên không có ma nào dám rớ. Thời buổi đổi thay nhấp nháy này mà bả phách lối như vậy có ngày bả gặp cảnh còn tệ hơn em lúc trước. Còn nếu không thì cũng ế chồng!

– Thôi em ơi, em nói quá!

Nhận cười lạt:

– Nói cho anh hiểu chứ trước mặt bả em cũng đang hoảng lắm. Để hông thôi bả chê em là con nhà quê mùa dốt nát.

Thế gật gù:

– Em nói phải. Thật tình thì anh đâu muốn em phải chịu lép vế trước mặt bà nội đó...

Nhận bĩu môi:

– Thôi đi cha nội! Anh cũng sợ cái cảnh bị xấu mặt chớ lo lắng gì cho em!

– Không lo! Em đâu có để con mẹ làm trời!

Thế chỉ xuống xuống:

– Ở dưới có giỏ cá và có một con rắn « ri cốc » bị lằm. Đâu em trở tài nấu nướng để cho hai bà kia « lé mắt » một phen coi! Mấy hôm nay hai bà tranh nhau khoe khéo khiến cho anh với anh Tâm... kêu trời không thấu.

Nhận cười dòn:

– Tưởng cái gì chớ nấu cơm làm đồ ăn, em dám chấp luôn hai bà kia.

Thế nhìn lại nét mặt hồng hào của cô ta, cười theo:

– Ta còn chấp họ luôn nhiều thứ nữa?

Nhận trả lời không chớp mắt:

– Nhứt là chuyện đàn ông thì bà Huỳnh Mai có biết khỉ khô gì! Anh biết nói vậy là anh khôn đa!

o O o

Thế cầm chiếc giá đảo mạnh nôi cháo rần, cánh mũi phập phồng rồi gật gù day qua bảo Tâm:

– Nôi cháo này ngon can không nổi đó anh!

Tâm nhìn qua Nhận:

– Gặp mấy thứ rần, rùa, chuột thì cô Nhận... nhứt hạng ở bên Tàu rồi.

Dung cau có:

– Mấy anh bày đặt ăn mấy thứ độc hại đó có ngày trúng thực chết không kịp ngáp.

Thế chợt hiểu là nếu mình và Tâm cứ hùa nhau khen thịt rùa thịt rắn thì thế nào Dung và Huỳnh Mai cùng nhảy xổ vào « vòng chiến », không phải hai cô này thù ghét gì mấy thứ nhưng vì Nhận rành

cách nấu nướng mấy món đó nên hai cô kia bị... gián tiếp ảnh hưởng đến!

Nghĩ vậy, Thế e dè liếc chừng Huỳnh Mai để xem cô ta « phản ứng » bằng cách nào.

Kín đáo hơn Dung một bậc, Huỳnh Mai chỉ biểu lộ thái độ « không ưa » của mình bằng cách ngó lơ lên nóc nhà.

Trước tình thế « khẩn trương » này, Thế muốn tìm cách báo động cho Tâm biết nhưng chưa kịp làm gì hết thì Tâm, như một bọm nhậu điệu, thò ngay đũa vô nồi cháo để gắp ra nguyên một khúc rắn dài và đặt gọn lên một cái đĩa to. Xong anh khoan khoái chụp lấy xì rượu để rót ra một chén và hể hả đưa tay cười bảo Thế:

– Tụi mình uống chung một chén cho gọn.

Thế ừ ào cầm chừng đoạn cười gượng và nói trống không:

– Thôi mình... ăn cơm đi chứ.

Vô tình Tâm cãi lại:

– Để mấy bà ăn cơm trước, tụi mình còn lai rai chớ.

Dung kéo mạnh nồi cơm về phía mình, gay gắt với Tâm:

– Anh sao... lóng này đâm ra đồ đốn! Bày đặt nhậu nhẹt nữa!

Tâm cười trừ:

– Lâu lâu mới gặp món rắn này mà em!

– Hứ, thứ đồ mắc dịch đó mà cứ khen hoài! Anh làm như là nem công chả phụng gì vậy!

Tự nãy giờ Nhận vẫn ngồi yên và chỉ cười tủm tỉm. Tinh ý cô nhận ra ngay « tình thế » và không phải là không nóng mũi khi nghe Dung cứ chê bai món cháo rắn hoài và làm như cô ta có... thù xưa oán cũ gì với món ăn ấy vậy.

Nhận liếc chùng sang Huỳnh Mai và càng uất người thêm vì nếu Dung chỉ thù ghét món ăn ấy thì Huỳnh Mai lại tỏ vẻ khinh miệt bằng thái độ im lặng một cách rất trịch thượng của cô ta.

Nhận lại bức thêm khi nhận ra điệu bộ lúng túng của Thế. Giá anh ta cũng vô tình như Tâm thì cô ta con đỡ nổi nóng hơn. Nhận nổi nóng thêm vì một lẽ giản dị là Thế có thể biết rõ hết mọi sự gay cấn đang tiếp diễn.

Tuy vậy, Nhận vẫn cười tươi và với một giọng nói rất hồn nhiên, cô quyết tìm cách để đổ dầu tiên vào lửa cho...bỏ ghét.

– Thôi anh Tâm ơi, mình không nên nài ép mấy chỉ. Mấy chỉ chưa có quen mấy thứ này, hồi mấy anh mới xuống đây cũng vậy, mấy anh cũng chê lên chê xuống nhưng rồi ăn được một lần mấy anh bắt bén ăn tới... Em còn nhớ hồi ở bên Kinh Cầu Muống, hễ mỗi lần được con rùa con rắn gì, mấy anh cũng xách lại nhờ tía em làm đồ nhậu.

Dung cười lạt:

– Một ngàn năm nữa, tôi cũng không quen được mấy thứ đó!

Nhận niềm nở nói:

– Để tui múc thử một chút để chị nếm... Ngọt nước lắm.

Nhận vừa với tay ra thì Dung đã chụp giữ chén của mình lại:

– Thôi, tôi chịu thua!

Bị lỡ bộ, Nhận cắn gan nhưng làm tỉnh như không và liền quay qua phía Huỳnh Mai. Biết rằng thế nào cô này cũng từ chối, và từ chối theo kiểu cách khinh miệt nhưng rất lịch sự của cô ta. Nhận bèn... ra tay trước:

– Riêng chị Huỳnh Mai thì chắc không đời nào chị rờ thứ này. Chị Dung ở trên tỉnh mà còn vậy huống chi chị Huỳnh Mai ở tuốt tới trên Sài Gòn, và chắc lần đầu tiên chị mới biết con rắn là con gì?

Tâm cười ngất vì chợt hiểu ra mọi việc nhưng anh ta lại có sự khoái chí nhìn xem các bà cau có nhau. Trái lại Thế lo lắng ra mặt. Anh ta vội đỡ lời Nhận:

– Em nói như vậy là lầm. Vườn thú trên Sài Gòn có đủ thứ rắn hết... (anh ta cười, nói đùa thêm). Ngoài ra, thế nào chị Huỳnh Mai cũng có học qua loại bò sát ở trường (sợ Nhận hỏi « trâu bò » gì vô đó nữa Thế vội giải thích). Loại bò sát tức là loại rắn lằn, rắn đó!

Nhận cười im:

– Nhưng chỉ vẫn không quen với rắn như thường! Bởi vậy em có dám mời chỉ đâu!

Thế lấm lét liếc chừng Huỳnh Mai vì đoán rằng thế nào cô ta cũng « nổ » lại và hễ cô ta nổ thì ác hơn Dung nhiều. Thế vội làm « rào » cản trước:

– Thì cũng như anh đây, hồi anh mới xuống anh không dám nhìn lại tới con rắn nhưng dần dà mới quen. Thôi để chị Dung và chị Huỳnh Mai ăn cơm trước.

Nhận gật đầu và nói to:

– Anh nói phải, mình không nên bắt ép ai hết.

Trái với mọi dự đoán, Huỳnh Mai cười khẽ đem chén chìa ra cho Nhận và ngọt ngào lên tiếng:

– Chị múc cho tôi chén cháo rắn coi!

Tâm phát cười lớn:

– Chị Huỳnh Mai mà hay đa!

Trong lúc ấy, Thế ngo ngác nhìn lại cô la, còn Nhận thì hỏi khích lại:

– Ủa, chị dám ăn cháo rắn sao?

Huỳnh Mai đưa thẳng tay cầm bát ra, cười đáp:

– Ăn cháo rắn thì có cái gì kinh thiên động địa đâu mà dám hay không?

Mãi đến lúc này, Thế mới lắp bắp lên tiếng:

– Coi, chị Huỳnh Mai!... Chị không quen thì ăn làm chi... Tụi này nói giỡn chơi chớ ai khích bác gì đâu.

Huỳnh Mai nhìn lại Thế, ánh mắt dịu xuống như muốn ngăm bảo anh ta nên yên tâm, đoạn quay qua nhắc Nhạn:

– Chị cho tôi một chén đi!

Nhạn chần chừ vì sợ bị thua.

Trong lúc này, cô lại muốn Huỳnh Mai bỏ ý định đòi ăn cháo rắn để mình khỏi bị bẽ mặt. Cô bèn nghĩ ra cách tạo mở lối cho Huỳnh Mai rút lui trong « vinh dự ». Cô ra vẻ ân cần:

– Thôi chị à, thứ rắn này cũng... hơi độc. Để dịp

khác tui sẽ nấu thứ khác cho chị nếm thử... Để tui bới cơm cho chị... Chị và chị Dung ăn món canh chua này trước đi kéo nguội hết. Mấy ảnh còn nhậu lai rai cả tiếng đồng hồ nữa mà!

Thế cũng nói hòa theo:

– Chị với chị Dung ăn cơm trước đi và để thầy kệ tui này...

Huỳnh Mai thoáng cau mày nhưng rồi lại tươi cười lên tiếng:

– Tôi muốn nhân dịp này nếm thử món cháo rắn « ri cóc » cho biết mùi đời với người ta. Có ăn một lần thì mới quen được chứ!

Biết cô la muốn ăn cho « lợi gan » nên Nhận bực tức cầm ngay lấy chén của cô ta, múc cháo đổ đầy gần sát miệng chén...

Tâm lại cười ngất trong lúc Dung trố mắt hỏi Huỳnh Mai:

– Chèn ơi, bộ chị tính ăn hết nổi chén cháo đó sao?

Huỳnh Mai khẽ gật đầu, diềm nhiên bụng chén cháo lên. Thấy vậy, Thế vội lấy bát của mình mục ngay một ít cháo như để cho có lệ đoạn lật đặt đưa cho Huỳnh Mai:

– Chì ăn thử một chút trước đã! Nếu được sẽ mục thêm sau.

Huỳnh Mai ung dung bụng chén của mình lên, đảo mắt nhìn mọi người, đoạn đơn dả mời:

– Cầm đũa lên đi chứ! Bộ mình tính ngó nhau rồi... đủ no hay sao?

Thế hồi hộp nhìn cô ta và lo lắng không biết cô ta sẽ làm cách nào để nuốt cho trôi bát cháo đầy ắp ấy.

Huỳnh Mai đưa bát cháo lên. Nét mặt xinh xắn của cô chợt căng thẳng khi cô sắp sửa đặt môi húp thử một chút cháo.

Trong lúc ấy, Thế thấy thương hại cô ta vô cùng, nhưng dư biết rằng mình không còn cách nào để ngăn cản được.

Huỳnh Mai húp nhẹ một ít nước cháo rồi ngậm

y nguyên trong miệng, mắt chớp liên mấy cái. Thế khổ sở thật sự khi nhìn kỹ chiếc cổ dài của cô gái, anh ta biết rằng Huỳnh Mai đang khựng lại... nhưng rồi cuống cổ động mạnh. Thế thở ra, anh ta biết rằng Huỳnh Mai đã « nhắm mắt nhắm mũi » nuốt xong ngụm cháo đầu tiên.

Rồi Thế lại ái ngại nhìn trân bát cháo, một ngụm nhỏ mới rồi dường như không làm suy suyễn chút nào bát cháo đầy ắp...

Huỳnh Mai liếm môi, cười tươi đoạn khẽ gật đầu một cách rất « kiểu cọ »:

– Coi vậy mà ngon quá chớ! Nước cháo ngọt lắm!

Thế nhăn mặt và tự nhiên anh ta đâm ra ngán món cháo rắn ngay...

Huỳnh Mai ăn một hơi liền hai chén cháo và còn hăng hái đưa bát ra mỗi lần Nhận các có tiếp cho cô ta những miếng thịt rắn « dễ sợ » nhứt.

Thế lắc đầu ngồi uống rượu khan trong lúc Tâm thích chỉ nói oang oang:

– Tôi phục chị Huỳnh Mai sát đất. Không phải bây giờ tôi mới nói vuốt đuôi, chớ hồi nãy tui biết chắc rằng chị sẽ ăn món cháo này một cách ngon lành.

Huỳnh Mai làm như không có gì quan trọng:

– Thứ ăn cháo này mà anh làm như... đi vào thành ám sát ai vậy!

Dung có vẻ khó chịu như nghe Tâm « ca tụng » Huỳnh Mai. Cô ta cười nhạt:

– Thứ ăn cháo rắn mà anh cũng làm lớn chuyện. Ai ưa thì ăn, ai không thì thôi chứ có gì đâu mà nói tới hoài hồng biết!

... Bây giờ tới lượt Thế lo ngại canh chừng Nhạn. Hiểu rõ tánh tình ngang ngược của hai người đàn bà ấy, Thế biết rằng giữa hai người đã có cuộc « tử chiến ». Thế càng thêm lo ngại khi thấy Nhạn vẫn vui vẻ như thường.

Nhìn Huỳnh Mai và Nhạn mồi mọc, thù tiếp nhau, Thế không khỏi rùng mình. Thế có cảm tưởng đó là hai... con cọp cái đang... « thân mật » mài vuốt sẵn để chờ lúc cẩu xé nhau một cách ác liệt hơn.

Và trong bữa cơm hôm ấy, Thế là người buông đũa xuống trước lớn ai hết...

... Thế đang ngồi dựa lưng vào gốc « ô-môi » vừa xỉa răng vừa hút thuốc thì Huỳnh Mai lững thững đi lại.

Gió động thổi lật phất mái tóc buông xõa của cô gái và làm dán chặt bộ bà ba bằng hàng đen.

Thế vội ngồi ngay ngắn lại.

Huỳnh Mai vừa đi vừa ăn « tráng miệng » bằng một miếng đường thẻ.

Đến trước mặt Thế, cô ta bẻ miếng đường còn lại làm đôi và đưa một nửa cho anh ta:

– Ăn « đét-xe » đi. Tôi mới chạy ra quán mua đó. Tệ quá, ở đây họ không có gì hết!

Thế cầm lấy miếng đường:

– Chắc chị muốn ăn ngọt để cho đỡ tanh miệng chứ gì?

Huỳnh Mai bật cười:

– Đến bây giờ mà anh vẫn còn thắc mắc!

Thế là như muốn trách móc:

– Tôi không hiểu tại sao chị lại hay ... hơn thua chi mấy chuyện như vậy? Chị nhìn cho tôi hổng được sao!

Huỳnh Mai tinh nghịch hỏi lại:

– Coi, tôi học... ăn cháo rắn cũng cấm nữa à? Hay là anh sợ tôi... thắng bồ của anh?

Thế cười đáp:

– Thì chị đã thắng rồi nhưng ... rắc rối thêm. Vì tôi biết tính ý của cô Nhạn. Cô ta cũng như... chị vậy!

Huỳnh Mai nhú mày:

– Như tôi rồi làm sao? Bộ tới tranh giành gì sao?

Thế cự mạnh người:

– Chị phải biết rằng đàn bà... kỳ lắm. Nhiều khi họ muốn làm cho lợi gan nhau vậy thôi...

Huỳnh Mai phì cười:

– Anh làm như tôi không phải là đàn bà vậy! Bây giờ anh theo tôi phải nhịn chịu chị Nhận cho... êm cửa êm nhà chứ gì?

Thế thành thật thú nhận:

– Đối với chị, tôi coi chị cũng như mọi anh em khác...

– Lạ hông! Chẳng lẽ anh coi tôi như là dân bên phe địch!

– Khổ quá, chị bắt bẻ hoài! Tôi muốn nói rằng không kể cái phần... đàn bà của chị.

Huỳnh Mai cười ngất:

– Chết cha! Nói vậy anh coi tôi như một ... « bà bóng » hay sao?

Thế nhăn mặt:

– Tôi đang nói chuyện đảng hoàng mà chị giỡn hoài. Chị phải biết rằng tôi đang khổ tâm về vấn đề mấy bà ở đây, cố nhiên là họ đến thăm, mình cũng không thể đuổi họ về ngay được nhưng chị Dung cũng như cô Nhận lại bày đặt người này chống

người nọ... Nay chị nhảy vào... vòng chiến nữa thì họ nắm lấy cơ hội đó để ở lì bên này. Chị nghĩ coi, tôi với anh Tâm bị mấy bà đó lôi kéo, cản nhằn rồi gây gổ nữa thì còn làm ăn gì khác được?

– Bởi vậy anh mới kêu tôi nhịn?

Thế ngượng nghịu gật đầu.

Huỳnh Mai trề môi:

– Khó đa! Anh phải biết rằng tôi lạc lỏng dưới này thì họ xúm nhau chê bai tôi là một thứ ... “ nhà quê đối với họ! Và cũng vì vậy mà hồi nãy tôi ... nhắm mắt nhắm mũi ăn liều mấy chén cháo rắn... (cô ta hơi cúi mặt, cười bẽn lễn)... Thú thiệt với anh, mới húp một hớp đầu, tôi bọn dạ muốn mửa liền...

Thế ân cần đỡ lời cô ta:

– Ừ đúng. Tôi thấy cô khựng lại, tôi lo quá... tôi biết mình không làm sao cản ngăn được ai hết. . .

– Anh lo cho tôi thua, tôi bỏ cuộc chứ gì?

Thế ấp úng đáp thờ ơ:

– Tôi không muốn có... kẻ thắng... người bại.

Huỳnh Mai nhún vai:

– Súng đã bóp cò thì phải có người ngã. Vậy anh có lo cho chị Nhạn bị thua không?

Thế ngượng nghịu ngay:

– Thú thật... lúc đó, tôi lo cho chị nhiều hơn vì chị có nhiều ... hy vọng thua hơn.

– Nhưng sau đó?

– Sau đó... Thì tôi lo cho những cuộc phục thù rửa hận sau này, và bởi vậy tôi mới xin chị chịu khó nhịn một chút. Chuyện đâu có đáng gì mà ganh đua từng ly, từng tấc!

Huỳnh Mai nghiêng nghiêng đầu:

– Đàn bà thì phải vậy chứ sao anh!

Thế nhìn thẳng vào mặt cô ta, giọng thành khẩn:

– Nhưng tôi tin rằng chị thuộc loại khác thường.

Huỳnh Mai cười phá lên:

– Thôi đi! Đừng bày đặt cho người ta ... uống nước đường!

– Thật mà chị! Chị ganh đua với mấy cô đó thì được lợi ích gì? Bất quá chỉ được thỏa mãn tự ái...

– Giả tử như tôi chỉ ganh đua với cô Nhạn không thôi?

Thế cười như mếu:

– Đó là chị muốn hại tôi. Chi vậy chị? Phải chị có ý gì khác chị làm thế thì cũng ... tạm cho là có lý.

Huỳnh Mai ngó xéo anh ta:

– Giả tử như tôi có ý khác đó thì sao?

Thế đỏ mặt, lúng túng nói:

– Chị phá tôi hoài! Cái thứ của tôi thì... ăn nhằm gì. Tôi với chị rán... sống được hòa thuận đề ở đây trong một thời gian cũng là quá... may rồi!

Huỳnh Mai nghiêm mặt lại:

– Anh đừng có thành kiến với tôi như vậy. Tôi cũng như mọi người khác, mọi anh em khác thì đúng hơn. Tôi bực mình nhất là anh coi tôi như một thứ... quái vật.

Cả hai con mẹ kia cũng vậy! Nhưng thôi, để anh thấy rõ là tôi không phải tầm thường như mọi cô gái khác, tôi sẽ xin « phọc-phe » hết. Như vậy, anh đã hài lòng chưa?

Thế rụt rè lên tiếng:

– Tôi không dám ép buộc chị gì hết, tôi chỉ xin chị... giúp đỡ cho nó... êm vậy thôi.

Huỳnh Mai đứng thẳng người lên:

– Anh yên tâm đi! Tôi sẽ nhịn hết, nhưng tôi cũng xin nói trước nếu họ không cho tôi nhịn thì tôi không biết đâu nhen?

Thế ấp úng:

– Thì ... tới đâu hay tới đó...

Chiếc đèn dầu cá lù mù soi căn nhà hẹp. Đáo qua một vài câu chuyện đẩy đưa Huỳnh Mai kêu là buồn ngủ rồi chui vô mừng mình.

Dung và Nhạn đâm ra xén lén vì tự nãy giờ cả hai cô đều nhấp nồm muốn rút đi xuống nhà để tìm người yêu.

Cố nhiên là Dung bình tĩnh trở lại mau chóng hơn vì dẫu sao cô mình quen thuộc với tình trạng này vì hằng đêm, hể Huỳnh Mai chui vô mừng một chút là cô em len lén xuống thang nhà sàn.

Thấy Dung đã kiếm chuyện rút đi xuống nhà dưới, Nhạn thở ra một hơi dài. Như vậy cô chỉ việc đợi thêm một chút nữa rồi cũng len xuống tìm Thế.

Nhưng rồi cô nhớ trực đến Huỳnh Mai và thầm nghĩ: « Con mẹ này dám còn thức lắm và biết đâu con mẹ đang canh chừng mình để đợi khi mình dợm bỏ đi là con mẹ lên tiếng nói chễm nói chích? »

Nhạn đâm ra e dè ngang. Cô ngồi xuống đứng lên một hồi và cuối cùng nhận thấy mình thận trọng một cách quá vô lý, cô mạnh dạn tiến thẳng lại cầu

thang. Dầu sao đi nữa, cô vẫn quen biết Thế từ trước và cũng không tranh đoạt anh ta của ai hết.

Đặt chân lên mặt đất, Nhạn vẫn không thấy Huỳnh Mai « phản ứng » ra sao cả. Cô mỉm cười nhìn lên nhà sàn, đoạn thoăn thoắt bước lại phía đám cây ô môi để tìm Thế.

Nghe có tiếng chân, Thế nhòm đầu lên hỏi nhỏ:

– Nhạn đó hả?

Nhạn cúi đầu vô mừng ôm chầm lấy anh ta, hỏi đùa:

– Thì em đây chứ ai nữa? Bộ mọi khi con mẹ Huỳnh Mai cũng chun vô đây nữa hả?

Thế nhẹ gỡ tay cô ta ra:

– Em sao hay nói càn hoài! Bị vậy mà sinh ra mịch lòng hoài!

Nhạn ngồi thẳng lại:

– Nói chơi với anh một chút cũng không đọc sao? Cái gì anh cũng sợ động tới bà cố hỉ đó hết à!

Thế bực mình vì thầm nghĩ rằng Nhạn quá « tầm thường »... nhưng cũng phải rán kiếm cách nói cho khỏa lấp:

– Không phải anh sợ ai nhưng anh muốn cho thời gian em qua đây được... vui vẻ. Em không ưa vậy sao?

Giọng Nhạn dịu lại:

– Vậy chớ ai muốn có chuyện rắc rối.

Được thể, Thế nói nhóng tới:

– Bởi vậy, em cũng chẳng nên hơn thua với cô Huỳnh Mai làm gì cho thêm mệt...

Nhạn cười mũi:

– Chắc anh lo cho con mẹ chớ gì?

Thế thành thật đáp:

– Và lo cho em nữa.

– Việc gì mà lo cho em? Con mẹ có mồng có mả thì em đây cũng có nanh có vuốt... Anh sợ em « xò » trước con mẹ à?

– Đúng. Anh sợ em thua.

– Xí, tưởng anh mừng điều đó mới phải chứ?

Thế ôm nhẹ ngang hông Nhạn nói nịnh:

– Em thua thì anh cũng rỗi mặt. Tội mình... ở một phe với nhau mà!

Nhạn ngoe nguẩy trong vòng tay của Thế:

– Thôi đừng « bợ »! Anh cũng sợ con mẹ thua thấy mồ!

Thế cười nhẹ:

– Chớ sao! Cô ta mà thua thì anh cũng chẳng ở yên được.

Nhạn véo má anh ta:

– Anh làm như anh có giá lắm vậy? Hai ba con gà mái đá nhau vì anh hén?

Thế đâm ra ngượng:

– Em đừng nói điều đó, Cô Huỳnh Mai cổ nghe được thì nhứt định cổ làm cho anh ê mặt liền. Em

410 | Kinh Cầu Muống - tập 1

mới biết cổ, nhưng chắc em còn lạ gì tánh nết kiêu kỳ của cổ. Sở dĩ từ trước đến nay, không ai dám rờ tới cổ là cũng vì vậy.

Nhạ có vẻ hể hả và cười khẩy:

– Ôi cái thứ đó thì chạy trời cũng không khỏi làm gái già! Con mẹ làm bộ phách chó như vậy thì có ngày ông ửng bà hành khiến cho con mẹ gặp một thằng kỳ cục nó « trả quả » cho con mẹ. Để rồi anh coi em có nói sai chạy chút xíu nào không?

Thế nói vuốt đuôi theo:

– Thì bởi vậy mình nên dang cổ ra chó so kè từng chút làm gì.

Nhạ còn rán nói thêm:

– Em cũng nghĩ vậy nhưng em thấy bản mặt của con mẹ « phát ghét ». Con mẹ Dung của thằng cha Tâm hay ghen... nhưng mà còn đỡ hơn!

Thế ừ hử cầm chừng:

– Thì vậy rồi...

Nhận chọt xô nhẹ anh ta:

– Thôi xích vô để em nằm với chớ.

Thế hỏi hoảng lại:

– Ủ, mà em ra đây rồi chị Dung và chị Huỳnh Mai có... để ý không.

Nhận có vẻ bức:

– Để ý cái gì? Bộ hai đứa mình ngủ với nhau là ... việť gian à?

Thế gượng cười:

– Đành rằng không ăn thua gì tới cổ hết nhưng mình cũng ... phải giữ phép lịch sự một chút...

Nhận xí xỏn hỏi lại:

– Nghĩa là trước khi xuống đây với anh, em phải khoanh tay xin phép hai con mễ rằng: thưa hai chị, cho em đi ngủ với trai một chút hả?

Thế chấť lưỡĩ:

– Em sao lạ quá! Anh sợ họ nói móc, nói cạnh mình vậy mà!

Nhạ̣n phì cười ôm lấy cổ anh ta:

– Nói vậy chơi chớ anh đừng lo. Con mẹ Dung đã ở bên này đã đời mà còn ba chân bốn cẳng đi tìm thằng đực trước hơn em nữa! Em mới xoay qua xoay lại thì đã thấy con mẹ biến mất tiêu rồi! Và trong lúc tụi mình còn nói qua nói lại đây, em chắc con mẹ đã... báỉ xái bài xai rồi.

– Còn chị Huỳnh Mai?

Nhạ̣n cười, giọng khinh bạc:

– Ôi con mẹ đó thì biết phận nên chui vô mừng sớm lằm.

– Rồi em đi chỉ có hay biết gì không?

– Chắc biết chứ, sao không? Nhưng biết để làm gì chớ? Chẳng lẽ con mẹ có cái mình trơn rồi cấm cản người khác đi? Chắc giờ này con mẹ ức lằm! Dờ lơ như em với chị Dung mà còn có bồ để đỡ khổ... trong lúc túng ngặt...

Tự nhiên Thế thấy Nhạ̣n quá tầm thường và anh ta không khỏi nói xa gần:

– Em làm như xài đồ một cái gì vậy. Chuyện đó đâu phải giống như một chuyện ăn uống... hay là một chuyện... muốn tấp vô đâu cũng được.

Nhạ đáp liền:

– Em thì vậy đó! Có lẽ vì em là thứ đồ bỏ... Mà em tưởng bà hoàng bà chúa gì thì cũng đi tới «chuyện» chứ bộ làm gì khác sao?

– Em cứ nói phang ngang như vậy hoài!

Nhạ đồng đánh:

– Bộ anh cho rằng em xuống đây là để nghe anh xài xể hay để cãi lộn với anh sao? Tự nãy giờ mất cả chục phút lằng nhách. Thiệt con mẹ Huỳnh Mai hết sức! Lâu lâu mình mới chui vô mừng cục cưng một lần mà con mẹ cũng theo phá!

Câu nói ấy làm cho Thế đâm ra hối hận vì đã cư xử một cách khá thờ ơ với người tình. Anh ta muốn có một cử chỉ săn sóc để thăm tạ lỗi với Nhạ. Anh ta nhích người sang một bên và nhẹ kéo Nhạ nằm xuống.

Nhạ làm bộ thở hắt ra:

414 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Dữ hông! Em tưởng anh để em ngồi trơ cho tới sáng.

Thế cười trừ:

– Thì mình mắc nói chuyện...

– Chuyện mắc dịch gì đâu không? Hồi em qua đây, em chớ nghe anh hỏi thăm hỏi non em một câu nào hết.

Thế chắt lưỡi:

– Thì tại... chưa chi mấy bà đã lộn xộn thì còn thì giờ đâu nhà nói chuyện riêng, bởi vậy anh mới biểu em nên chịu khó... bỏ qua hết mấy chuyện đó đi. No béo gì mà ăn thua nhau từng chút!

Nhận trả lời một cách rất tự nhiên:

– Giang sơn nào anh hùng nấy, anh không nghe trong đĩa hát vọng cổ họ nói vậy sao? Tại con mề xuống đây mà làm trời nên em mới ghét mặt vậy thôi chớ hơi sức đâu em hơn thua với con mề.

Thế hỏi đùa:

– Nhận, một mai đây em lên thành rồi cũng gặp một trường hợp tương tự như vậy em tính sao?

Nhận đáp không suy nghĩ:

– Dễ mà. Nếu em lên thành mà gặp chị Huỳnh Mai và có anh ở đó nữa, thì em rút lui liền chớ có nói on đơ gì hết.

Thế tưởng cần nên nhắc chừng cô ta:

– Em nên nhớ rằng cô Huỳnh Mai xuống đây là vì công việc chung chứ không phải chỉ để... theo anh đâu mà em tính ăn thua đủ.

Nhận cười xòa:

– Em biết như vậy nên em mới nhịn chớ không thôi...

Thế chỉ để Nhận nói tới bấy nhiêu đó, nhưng rồi Nhận cũng phải lên tiếng:

– Coi, làm gì lụp chụp vậy? Bộ con mẹ Huỳnh Mai sắp xuống đây bắt ghen hay sao cà!

Thế bật cười:

– Em sao... Đến lúc này mà em cũng nhớ bà đó!

... Và tuy đây là lần thứ hai được gần gũi với người con gái ấy, Thế không còn giữ một chút xiu gì e dè hay ngượng ngịu hết. Anh ta rất... đàn hoàng và chừng chạc như một người chồng cũ, tuy đôi lúc có phần hấp tấp. Một sự hấp tấp rất là dễ hiểu của một anh chồng lâu ngày gặp mặt lại vợ.

Trong lúc ấy, Nhạn phải nén bớt sự sôi nổi của riêng mình để có thể trở thành « chăm chỉ » hơn trong việc đón chiều người tình. Như phải hơn thua với Huỳnh Mai trong một trường hợp tương tự (mà Nhạn tưởng tượng là nó có thể xảy ra sau này). Nhạn muốn là người thắng cuộc trước. Thắng cuộc bằng cách ghi khắc « để dành » trước trong tâm não Thế những cảm giác tuyệt vời nhứt và lạ lùng nhứt. Nhạn muốn rằng: mai kia mốt nọ, gần đây, dầu dòi đi nơi nào khác, hay dầu cho trở về thành, nếu có lúc Huỳnh Mai phải ngã vào đôi cánh tay của Thế thì... khi cánh tay ấy mệt mỏi buông thõng xuống, Thế sẽ phải nẩy thềm một sự so sánh và chắc chắn anh ta sẽ tự nhủ coi vậy mà con Nhạn... điệu hơn nhiều!

Nhạn tin tưởng ở sự thắng cuộc phòng xa ấy. Và cô càng thêm nức lòng.

Trái với sự dự định của mình, Thế không nhắc nhở Nhạn phải trở lên nhà sàn sau đó và ở lại cho tới gần sáng...

o O o

Thế mở choàng mắt ra ngồi rột dậy hốt hoảng lay gọi Nhạn:

– Ý trời ơi, sáng bết rồi em à.

Nhạn uể oải cựa người rồi nhoai người lên để gối đầu lên đùi Thế:

– Gì vậy anh?

Thế chắt lưỡi, xốc cô ta ngồi dậy:

– Trời ơi, sáng rồi bà nội.

Nhạn mở mắt ra, quát lên:

– Sáng thì sáng chớ bộ trời sập hay Tây vô gì vậy?

Thế vừa xô đỡ cho Nhạn ngồi thẳng lên vừa gắt lại:

– Em làm như ở đây không có ai biết vậy. Cái điệu này lát nữa trở lên nhà sàn, chị Dung chỉ đã về dưới rồi rủ vì cô Huỳnh Mai cổ đã thức dậy.

– Rồi chết à? Anh này sao hay lo chuyện bao đồng quá hà!

Thế vừa hồi hả cuốn mừng vừa càu nhàu:

– Nhưng họ biết em xuống đây thì kỳ quá. Anh sợ em mắc cở với họ.

Nhận gài lại áo:

– Coi mình có ăn cắp ăn trộm gì ai đâu mà mắc cở? Giả tử như họ có hỏi em hồi tối này ngủ ở đâu thì em cũng sẽ trả lời là ngủ với anh.

– Đành rằng vậy nhưng chị Dung chỉ vẫn trở lên trên sớm... Đến sáng là chỉ nằm tỉnh khô trong mừng rồi!

Nhận cười ngất:

– Vậy thì có gì là hay ho lắm đâu mà anh... khen nức khen nở! Con mẹ đó nó sợ bóng sợ gió như vậy... hay là tại con mẹ dở ẹt nên mới vậy, chớ còn em đây,

em không chạy lên chạy xuống được. (Rồi cô ta làm bộ ngạc nhiên). Coi, suốt đêm qua anh cũng... biết như vậy mà!

Thế cau có ngó xuống chiếc đệm như có ý muốn xua Nhạn đi để cuốn đẹp, rồi cắn nhả một mình:

– Cái điệu này họ dám cho mình ê mặt lắm.

Nhạn chùng mình đứng lên, vươn vai ngáp dài, đứng đỉnh bước lại dựa lưng vào gốc cây ô môi, co ro. khoanh tay lại như bị thấm lạnh.

Thế lật đặt cúi xuống chụp lấy mép đệm nhưng rồi anh ta nhả mặt vòng tay ra sau dấm mạnh vào chỗ thắt lưng mấy cái liền trước khi tiếp tục cuốn cho xong chiếc đệm.

Cử chỉ ấy làm cho Nhạn cười ngất:

– Thằng cha gì yếu ớt. Ý là từ hôm nay nằm trơ bên này đó!

Thế càng nhả nhó thêm:

– Ủ thì lâu lâu mà còn vậy! Dầu cho người bằng xi măng cốt sắt mà gặp em thì cũng rã « bành tô »!

Nhận không mắc cỡ mà còn cười khúc khích như lấy làm khoái chí...

Thế lại giục:

– Thôi em liệu rửa mặt rửa mũi để lên nhà chớ cà rịch cà tang ở dưới này hoài sao?

Nhận chậm rãi bới đầu:

– Ôi, trễ cho nó trễ luôn. Vội lại em lên sớm lên muộn gì thì ăn nhập đến ai mà anh cứ lo hoài hổng biết!

Thế lắc đầu ôm mở mừng đệm lên để đem cất.

... Mãi một lúc sau, Nhận mới lộ mặt lên nhà sàn, mặt mày tươi tỉnh như không và sẵn sàng để trả lời bất cứ lời nói châm chích nào, nhứt là của Huỳnh Mai.

Nhận ngạc nhiên rồi đâm ra khó chịu trước vẻ « thờ ơ » của Huỳnh Mai. Cô ta đang chăm chú bôi thuốc đỏ lên bắp chuối chân như không còn biết gì đến mọi việc khác vậy. Nhận còn khó chịu thêm khi thấy bắp chân của Huỳnh Mai quá trắng.

Cô ta quay qua phía Dung, cô ta hỏi rằng đôi chút vì Dung nhìn lại cô ta, cười tủm tỉm:

– Nhận, phải cô nói đùa với cô ta để phá cái bầu không khí im lặng dễ bức ấy?

– Làm gì nhìn tui rồi cười miểng chi cộp đó hả chị Dung?

Dung đáp trây:

– Bộ tui cười chơi không được sao!

Nhận trề môi:

– Thôi đi, tụi mình cùng đi một xuồng với nhau chớ có khác gì đâu mà trề nhúng.

Dung cười gượng:

– Tôi có nói gì đâu mà chị khai ra hồng biết!

– Vậy sao cười?

Dung chỉ cười lớn thêm chớ không nói năng gì hết...

Nhận bước lại gần Huỳnh Mai, nói đùa:

– Chị Huỳnh Mai đây có cười tôi đâu!

Huỳnh Mai xố ống quần xuống, cất chai thuốc đổ ôn tồn đáp:

– Tôi không biết gì hết thì cười sao được.

Nhạ vắn lại:

– Không biết nên không cười... như vậy chị cũng biết là chị Dung cười cái gì rồi?

Huỳnh Mai đáp:

– Tôi nghĩ rằng mọi người đều có quyền tự do riêng của mình.

Nhạ hể hả nhìn qua Dung:

– Đó chị nghe không?

Dung gượng cười:

– Nghe rồi. Thì từ hồi đầu mùa chí cuối tôi có nói gì đâu!

Huỳnh Mai tò mò nhìn lại hai người đàn bà ấy. Có nhiên là trong đêm rồi cô ta chỉ rõ hai người ấy

lần lượt nối gót nhau xuống nhà sàn. Cô đã thao thức lâu cũng vì thế, nhưng cô không dè. Nhận lại ở dưới suốt đêm và đường hoàng đi lên trể như vậy.

Huỳnh Mai kín đáo ngó kỹ gương mặt của hai người ấy. Đây là lần đầu tiên cô ta đâm ra tò mò một cách « lén lút » như vậy. Có lẽ vì có thêm Nhận. Trước đây, đêm đêm Dung cũng mò xuống nhà sàn nhưng cô ta cũng chỉ bức mình và khinh mình là cùng chớ đâu có muốn « quan sát » kỹ Dung làm gì?

Và Huỳnh Mai đối thắc mắc về sự khác biệt giữa Dung và Nhận. Cô ta không hiểu tại sao Dung quay lên nhà sàn sớm mà cô ta có vẻ khật khừ như còn chưa tỉnh ngủ, trái lại Nhận mới vừa trở lên đây mà lại tươi tỉnh khác thường. Cô ta có vẻ hể hả là đằng khác.

Nét mặt tươi rói và no đủ của Nhận như ám ảnh mãi Huỳnh Mai và tự nhiên cô ta có cảm tưởng là vụt già xẹp và khô khốc hẳn đi.

Chẳng nói chẳng rằng Huỳnh Mai thẩn thờ bước xuống cầu thang. Cô uể oải, hất nhẹ mái tóc ra sau lưng và cúi xuống nhìn lại thân thể mình.

Vì thang gác dốc ngược lên Huỳnh Mai hơi

khom người tới để đi xuống và do đó cô rầu rĩ ngỡ rằng khuôn ngực của mình đã mất hết nét kiêu hãnh.

Đặt chân xuống mặt đất, Huỳnh Mai thấy hơi choáng váng. Cô đưa tay bóp má và cô có cảm tưởng kỳ dị rằng má của mình hóp hẳn đi. Cô nhờ sự đến đôi má, nhìn qua làn da rám nắng của Nhạn và lần lần nghĩ rằng... chắc mạch máu của Nhạn tràn ứ một thứ nhựa sống. Và Huỳnh Mai đâm ra ghen tức vu vơ...

... Thế ngơ ngác nhìn Huỳnh Mai đang lủi thủi bước về phía bờ ruộng và như không trông thấy gì khác. Anh ta gọi khẽ:

– Chị Huỳnh Mai đi đâu đó!

Huỳnh Mai giật mình quay lại, gượng cười khi nhìn thấy Thế:

– Anh hả? Gì đó?

Thế không biết chừng hững hờ trước cử chỉ bơ phờ ấy của Huỳnh Mai. Anh ta định ninh rằng thế nào cô ta cũng nói cạnh nói khéo mình về vụ « hồi tối ». Anh ta liền hỏi lại:

– Chị đi đâu đó?

Huỳnh Mai hất hàm chỉ ra phía ruộng:

– Ra đó thở vài hơi cho khoẻ.

Thế chớp mắt:

– Bộ chị khó chịu trong mình?

Huỳnh Mai ngó lơ ra đồng:

– Ừ.

Thế không hiểu vì sao cô ta lại đâm ra ủ ê ngang như vậy. Anh ta tưởng đâu khi gặp mặt mình, thế nào Huỳnh Mai cũng nói cạnh nói khoé hay ít ra cũng có vài lời đùa nghịch.

Thế lặng lẽ bước theo cô ta, Huỳnh Mai chợt quay lại hỏi:

– Anh đi như vậy không sợ hay sao?

Thế ngơ ngác:

– Sợ gì chị?

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Sợ chị Nhạn ghen!

Thế như người sực tỉnh, ngờ nghếch cười theo, đoạn nghiêm mặt lại:

– Cô Nhạn đối với tôi không giống như chị Dung với anh Tâm.

Huỳnh Mai « à » một tiếng rất tự nhiên:

– Phải rồi. Chắc vì chị Nhạn bị nạn ở bên kia biên giới chớ gì!

Thế có vẻ « phẫn nộ »:

– Chị nói như vậy là sai ghê lắm. Đối với tôi, việc đó không đáng kể, hay có đáng kể thì đáng kể ở chỗ mình phải thương hại cô ta hơn.

Huỳnh Mai có vẻ tươi tỉnh như trước:

– Cui lơ mơ vậy mà anh là một người có đầu óc tiến bộ dẫu!

Thế lắc đầu:

– Không. Có lẽ tôi muốn có sự công bình đối với mọi người. Mình nên biết rằng có ai muốn bị như vậy đâu? Riêng tôi đây nếu tôi như cô Nhạn thì... chắc tôi cũng như vậy thôi.

Huỳnh Mai cười nói:

– Hèn chi anh sáp với cổ liền.

Thế nhún vai:

– Đúng ra là tại... hoàn cảnh đưa đẩy. Chị không thấy là tôi với cổ khác nhau như mặt trời mặt trăng hay sao?

Huỳnh Mai đùa bảo:

– Thì cũng như với tôi đây vậy!

Thế tránh câu ấy và nói tiếp:

– Có điều là cô ta rất tốt, rất... chí tình lại dễ chịu nữa, chứ không eo xèo như chị Dung.

– Anh so bì với chị Dung sao được? Một đằng là vợ sắp cưới, một đằng chỉ là... cặp bè cặp bạn... À, sao nghe nói trước đây anh Tâm cũng theo đuổi cô Nhạn gắt lắm.

Thế cười đáp:

– Thì bởi vậy nên tôi mới... khổ lây! Và chị Dung mới chưa chịu đi về.

– Và bây giờ thì đến lượt chị Nhạn sẽ không chịu về!

– Không có chuyện đó đâu.

Huỳnh Mai trề môi:

– Chưa chi hết mà chị ta đã muốn hơn thua với tôi rồi!

Thế cười gượng:

– Đàn bà thì vậy là thường. Bản tính của họ như vậy. Nhiều khi họ ghen cho có... nhưn có nhị, có hoa, có màu vậy thôi chứ không có chủ đích rõ rệt gì hết.

Huỳnh Mai liếc nhìn xéo anh ta:

– Nói vậy anh không sợ chỉ ghen với tôi!

Thế nhìn kỹ lại cô ta, hững hờ đáp:

– Tôi với chị thì ghen cái gì? Hơn nữa cô ta dư

biết là mình còn ở đây, mình còn sống gần gũi nhau như vậy. Cô ta phải biết ở chỗ đó chứ! Trường hợp của mọi người con gái thông thường khác?

Huỳnh Mai nửa đùa cợt, nửa chua chát:

– Nói vậy tôi cũng như đàn ông con trai à!

Thế lúng túng tìm câu trả lời cho xuôi:

– Thì... tại tui tui đã có chuyện... rắc rối chứ chị thì khoẻ ru...

Suýt chút nữa Huỳnh Mai đã buột miệng kêu lên là « tôi cũng muốn như mọi người con gái khác! » Cô ta chỉ thoáng cau mày rồi làm bộ ồm ờ:

– Hoàn cảnh của mỗi người thì biết đâu được.

Như nhớ trực điều gì. Thế ấp úng lên tiếng:

– Dầu sao tôi cũng rất... cảm ơn chị...

Huỳnh Mai nhú mày:

– Cảm ơn cái gì?

– Thì... chị đã dẹp qua một bên mọi tự ái...

Huỳnh Mai cười khan:

– Đùa giỡn chơi chớ tôi hơi sức đâu đi hơn thua với những người khác về những chuyện... vụn vặt đó.

Thế vẫn giữ nét mặt nghiêm trang:

– Dù sao nó cũng giúp cho... phe đàn bà kia... yên đi! Bây giờ chỉ còn có chị Dung. Vái trời cho lần này anh Tâm ảnh không chồn vờn với cô Nhạn nữa để cho chị... yên tâm đi về phút cho rồi.

Huỳnh Mai hóm hỉnh hỏi lại:

– Còn anh, anh không nghe mấy chuyện đó sao?

Thế trầm ngâm trong một giây, đoạn đứng đỉnh đáp:

– Tụi tôi đã có giao hẹn rồi. Giữa tôi với cô Nhạn chỉ là... giai đoạn và do đó, đâu có ai được quyền ràng buộc ai.

Huỳnh Mai gật gù:

– Ủ như vậy cũng... khoẻ.

Nhưng rồi cô ta lại hỏi ngang:

– Nhưng anh đã có « thí nghiệm » lần nào chưa?

– Thí nghiệm gì?

– Thì... thí nghiệm để cho chị Nhận ở trong tay người khác?

Thế có vẻ khó chịu:

– Chưa... Nhưng tôi chắc không có gì khó. Tôi đã biết, đã tưởng chừng kiến tận mắt cảnh cô Nhận trải qua cả chục tay của bọn Thổ...

Huỳnh Mai chận lời anh ta:

– A cái đó lại khác! Ở trong tay của một người kia.

Thế cười giả lả:

– Cái đó thì chưa... Nhưng nếu cô ta đã muốn như vậy thì... tùy ý cô ta, kể như việc riêng của cô mà!

Huỳnh Mai mỉm cười lắc đầu:

– Tôi không tin là nó sẽ giản dị như vậy. Đâu bữa nào anh thử một chuyến coi!

Thế thú thật:

– Nếu có thì rán chịu cho quen chó thử khỉ gì chuyện đó...

o O o

Thế hấp tấp hỏi Tâm:

– Anh đã cho mấy người đàn bà đi trước chưa?

Tâm gật đầu:

– Rồi, họ tấp theo đám dân chúng tản cư. Coi bộ phen này Tây vô bố lớn lắm. Liên lạc về cho biết tụi nó đã dàn tàu tuần ở hai mặt sông để không cho mình vọt đi được. Nhưng cũng hông sao...

Thế gật đầu:

– Ừ, nội mấy đám đế, sậy ngàn trùng kia cũng đủ cho anh em mình núp đỡ rồi, và xe lội nước cũng chịu phép trước những cánh đồng lục bình, rau muống mút mắt kia... À, anh em đã xuống xuống hết chưa?

– Rồi, thôi mình cũng đi lần... Có tiếng súng nổ lai rai rồi đó anh, thế nào nó cũng cày cà nông vô đây, cái giồng...

Thế ngó quanh chỗ ở một lần chót rồi... cùng với Tâm xuống mé nước.

Chợt có tiếng Huỳnh Mai réo gọi ở phía sau:

– Ê, đợi tôi với!

Cả Thế lẫn Tâm đều quay lại. Tâm chưng hửng hỏi liền:

– Ủa, sao chị không đi theo mấy người đàn bà kia?

Huỳnh Mai sửng sốt:

– Bộ anh nói tôi thuộc hạng thường dân đi tản cư hay sao? Tôi cũng như mấy anh mà!

Tâm nhìn qua Thế, nhún vai như tỏ ý bất lực. Thế nhăn nhăn nhíu nhíu ngắm bộ điệu của Huỳnh Mai và anh ta có vẻ « thâm thù » với chiếc khăn rằn ri mà Huỳnh Mai buộc trên đầu để giữ tóc gọn lại.

Huỳnh Mai nhìn sang Thế, xằng giọng hỏi:

– Bây giờ tính hổng cho tôi đi thì nói?

Thế không trả lời mà lại cần nhần:

– Lát nữa đây chạy vắt giò lên cổ sợ còn không kịp, vậy mà chị có vẻ thong dong quá! Tôi thấy cái bộ điệu của chị, tôi có cảm tưởng là chị đi cắm trại như hồi còn « Thanh Niên Tiền Phong » trên Sài Gòn chứ hổng phải đi chạy giặc? Chị làm cái điệu đó...

Mấy tiếng moọc chề nổ ình ình ở miệt ở sông cái làm cắt đứt ngang câu nói của Thế.

Tâm vội bảo Thế:

– Thôi đằng nào cũng lỡ rồi, anh chở chỉ trên xuồng của anh đi. Tôi chạy cho anh em rút mau. Mình hẹn nhau ở cánh đồng sậy đó nghe!

Không đợi cho Thế trả lời, Tâm lật đật chạy đi.

Thấy Thế cứ xụ mặt đứng đó, trong lúc tiếng súng lớn nổ nổi lúc mỗi gần, Huỳnh Mai vội bước lại níu tay anh ta lôi đi:

– Bây giờ tính ở đây giường... mặt mày chừ bự với nhau để Tây vô hót hết phải không?

Thế hơi gì tay cô ta lại:

– Chuyện chết mà chị tưởng chơi không? Chị sợ địa, sợ rắn, không quen lội ruộng mà không chịu theo mấy bà kia đi trước để bây giờ hành tội người ta!

Huỳnh Mai lôi mạnh anh ta đi như... một người mẹ đang lôi một đứa con nhỏ định khóc nhè và nằm vạ:

– Có chửi mắng gì người ta thì để lát nữa, chớ bây giờ lo đi trước đã.

Thế gỡ tay cô ta ra, cười lạt:

– Nói nghe sướng quá há! Tôi thì dễ, vì quen lủi trốn trong những trường hợp như vậy chỉ còn chị... Tôi sợ chị lọt vào tay tụi nó rồi chị kêu trời không thấu chớ!

Huỳnh Mai quát lên:

– Bộ anh muốn như vậy lắm chắc. Để anh ra tay nghĩa hiệp cứu như cứu cô Nhận vậy hả?

Thế phải bật cười:

– Với tội này mà « nghĩa hiệp » thì chắc mẽm là... lòi phèo đổ ruột. (Anh ta nghiêm giọng... giao hẹn trước) rủi có bề gì, tôi không biết đâu ghen?

Huỳnh Mai nguýt dài:

– Ừ, Không ai nhờ anh... bày đặt cứu đâu!

...Nhưng rồi Thế cũng phải thở dài, lo ngại khi bắt đầu bơi xuống đi. Anh ta không dám nói cho Huỳnh Mai biết trước là nếu cánh đồng sậy, đê kia là chỗ an toàn thì cũng là nơi các loài đĩa, rắn cũng ẩn náu nhiều.

Thấy trên xuống còn thừa một chiếc dầm, Huỳnh Mai cầm lên và rụt rè hỏi Thế:

– Tôi bơi phụ anh một tay ghen?

Thế nhìn lại đôi bàn tay vẫn còn trắng mịn của người con gái và phải dịu hẳn giọng xuống:

– Mình tôi cũng đủ rồi. Chị móc dầm xiên xẹo, tôi càng mất công giữ lại và như vậy mất thì giờ thêm và mất trón xuống nữa. Với lại... chị bơi... chai tay hết...

Huỳnh Hai không còn cự nự lại khi Thế tỏ ý lo cho... chân tay của mình như lúc trước nữa. Cô chớp mắt, ngoan ngoãn đặt trả cây dầm vào chỗ cũ và chỉ mỉm cười trách nhẹ:

– Anh sao cứ lo mấy chuyện không ăn thua đó hoài!

Thế không dám nói gì thêm, đều tay bơi xuống đi tới và lúc đó, anh ta quên hẳn trong giây lát tiếng súng nổ ì ầm đang mở màn cho cuộc ruồng bố. Anh ta thầm biết ơn Huỳnh Mai đã ngồi quay mặt ra phía trước mũi xuống để mình có thể... khỏi phải né tránh khi phải nhìn thẳng tới tấm lưng thon của cô ta. Chiếc áo bà ba đen cắt bỏ eo của Huỳnh Mai từng làm cho Thế « cắn nắn » lúc cô ta mới xuống đây, nay đã quen mắt đối với Thế.

Và ngay trong lúc này Thế không muốn tự thú nhận là chiếc áo ấy... coi vậy mà cũng có chỗ hay!

Huỳnh Mai chợt quay lại khiến Thế vội làm ra vẻ... cau có như đang phải vật lộn với chiếc xuống.

Như biết là mình một gánh nặng cho anh ta, Huỳnh Mai có vẻ « kẻ né » hơn và rụt rè hỏi:

– Sao... đó anh?

Thế phải đáp trở đi:

– Đáng lẽ chị nên đi theo chị Dung và cô Nhạn thì hơn.

Giọng nói của Thế tuy có vẻ trách móc nhưng rất êm dịu khiến Huỳnh Mai cũng không nổi giận như mọi khi. Cô ta chỉ nhoẻn miệng cười:

– Anh cũng phải cho tôi « nể » mùi đời một chút chứ! Nếu tôi muốn được yên thân thì tôi đã không xuống đây.

Thế gật đầu như bắt buộc phải chấp nhận một sự thật không thể chối cãi được:

– Ừ... nhưng hơi mệt cho tôi.

Huỳnh Mai làm ra bộ nói lẫy:

– Lần sau tôi đi với người khác vậy!

Thế vội nói:

– Ý không nên.

– Sao vậy?

Thế đáp không do dự:

– Tôi còn biết tình ý của chị nên dầu sao cũng dễ...

Huỳnh Mai nín thinh. Cô có một sự thích thú mơ hồ của một kẻ hay hạch sách và luôn được nuông chiều.

... Tiếng súng bắt đầu nổ dồn ở phía xóm nhà mà mọi người vừa lìa bỏ.

Lúc ấy xuồng của Thế cũng vừa lủi vô một trong những đường nước ăn ruộng chi chít trong đồng sậy bao la.

Bắt đầu từ đấy, cảnh vật yên lặng một cách lạ thường, ngoại trừ một vài tiếng cò, tiếng quốc đập cánh, kêu ré để bay vụt lên mỗi khi xuồng của Thế bơi trờ tới.

Huỳnh Mai có cảm tưởng là mình đi trốn chơi chứ không phải chạy giặc thật sự.

Như muốn chia xẻ cảm tưởng ấy với Thế, cô ta quay qua hỏi anh ta:

– Bộ Tây nó không vô tới đây nổi sao hả anh?

Thế đều giọng đáp:

– Tụi nó làm biếng nên không ruộng vô sâu được nhưng thế nào tụi nó cũng mon men ở ven bờ để bắn tưới vào và nhiều khi tụi nó cũng thập thò lội vô. Thường thường là tụi nó... xấn đại một khoảnh nào đó để giậm cù, chớ bao vây cả cánh đồng sậy thì không đủ người. Bởi vậy mình đã vào đây thì phải rán tìm thế núp luôn chớ sợ hoảng chạy tung trở ra thì thế nào cũng dính.

Huỳnh Mai thắc mắc:

– Rủi tụi nó rượt xấn phóng hỏa thì sao?

Thế cười đáp:

– Tôi nghe anh em ở dưới này lâu, cho biết là mình chỉ có thể ở miệt này trong mùa nước. Chị coi cây sậy ở đây xanh tốt thì đốt sao xuể? Nhưng... chắc qua mùa khô không ai dám chui vô đây vì tới chừng đó nước rút hết, mấy ảnh nói tới chừng đó sậy khô ngã rạp hết chui vô đó, tụi nó phóng một mồi lửa là bà hú!

Huỳnh Mai cười ngất như quên bằng chuyện Tây đến ngoài xóm.

Thế làm mặt nghiêm trở lại nhưng không nở rầy rà cô ta.

Huỳnh Mai chợt hỏi:

– Còn mấy anh em khác đâu?

Thế hất hàm chỉ về phía trước:

– Mấy ảnh đi trước nên chắc giờ này mấy ảnh đã sâu trong trồng rồi.

Huỳnh Mai chưa kịp hỏi thêm gì nữa thì mấy loạt súng nổ xé không khí, đạn vãi ào ào trên ngọn sậy, cò quốc, trích kêu ré và bay vụt lên.

Huỳnh Mai mọp người xuống sạp xuống, ngoái đầu lại hỏi nhỏ Thế:

– Bộ tụi nó tới đây rồi sao?

Thế gật đầu:

– Ừ. Thôi chị nằm sát xuống đi.

Dứt lời Thế cho xuống tách khỏi đường nước để lủi càn vào đám sậy rậm và tìm một chỗ thật kín để ẩn nấp, đồng thời để nghe ngóng động tĩnh.

– Vậy sao không rán chạy tới.

– Ở yên thì hơn. Mình chưa biết rõ tụi nó ở mấy mặt. Rủi tụi nó lợi trò tới, thấy bất tử thì... khổ lắm. Nếu có một mình tôi thì dễ...

Tiếng súng nổ mỗi lúc mỗi dữ dội thêm. Huỳnh Mai nghe rõ cả tiếng thân sậy bị đứt gãy trong làn đạn. Cô ta lại hỏi Thế:

– Coi bộ gần quá anh?

Thế đi nhanh:

– Chắc mình lọt vô các khoảng tụi nó định xấn ra để bao vây rồi...

Huỳnh Mai nín thinh. Cô càng mọp sát người xuống thành khi có mấy loạt đạn rẹt qua và làm gãy gập mấy đọt sậy ở trên đầu.

Vài chiếc lá sậy rơi lả tả trên người Huỳnh Mai khiến cô ta co rúm thêm.

Thế nhăn mặt với tay lôi cây « các bin » bá xếp dưới sạp lên, lắp gấp đạn vào.

Tiếng « rắc » của gấp đạn mắc vào khớp làm cho Huỳnh Mai giật mình quay đầu lại. Nét mặt của cô căng thẳng, nửa như sợ sệt, nửa như bị kích thích bởi cử chỉ của Thế.

Như một đứa trẻ được người lớn cho tham dự một trò chơi nguy hiểm lần đầu tiên, Huỳnh Mai hơi nhóm người lên, hỏi nhỏ Thế bằng một giọng gần như là hí hửng:

– Bộ anh tính nổ với tụi nó hả?

Thế chắt lưỡi:

– Chị nằm xuống đi! Phòng trường hợp đối để quá chớ nổ khơi khơi để như tụi nó vô lượm. (anh ta nhìn lại Huỳnh Mai và như mới nhớ ra cô ta là... gái). Tụi nó thấy có chị ở đây thì trời cản tại nó cũng nhào vô.

Và Thế đâm ra bực mình ngang với bộ bà ba chật bó của Huỳnh Mai.

Dáng điệu nằm co của Huỳnh Mai như càng làm nhô lên thêm một nửa thân dưới.

Thế cầu nhàu:

– Chị nằm lêu nghêu ở trước mũi như vậy, tụi nói dám thấy hết tron!

Huỳnh Mai quay mặt lại:

– Vậy còn anh? Anh ngồi xổng lưng mà tụi nó không thấy anh à?

Thế đáp càn:

– Tụi nó thấy tôi thì bắt quá rìa cho vài tràng chó còn chị thì khác đa!

Huỳnh Mai miễn cưỡng bò sụt xuống để nằm hằn giữa sạp xuống.

Đúng vào lúc ấy, có tiếng bọn Tây nói chuyện xì xồ ở ven đồng sậy. Sau một hồi bàn tán, chúng kéo nhau lên một cái gò để có thể quan sát dễ dàng hơn.

Thế vạch sậy ngó ra và thấy rõ mấy tên lính gạch mặt đang cười nói, chỉ chỗ với nhau như thích chí điều gì. Thế ngóc đầu lên và hoảng kinh khi thấy có một người đàn bà ngồi ủ rũ sau lái một chiếc xuống chở đầy ống trúm. Thế hiểu ngay vì sao bọn này có vẻ hể hả như thế.

Anh vội thụp xuống và khẽ gọi Huỳnh Mai:

– Ý trời ơi, tụi nó bắt được một người đàn bà!

Huỳnh Mai ngóc lên ngó quanh:

– Đâu? đâu?

Thế quát khẽ:

– Nằm xuống đi bà? Tụi nó thấy, lại vô lượm chị luôn thì sướng lắm!

Huỳnh Mai lại phải nằm xuống nhưng còn rón rần nhằn:

– Người ta coi một chút không được sao!

Thế cười mũi:

– Ngộ lắm chắc!

... Rồi anh ta ngẩng lên để nhìn ra phía gò. Anh ta thấy có tất cả bốn tên gạch mặt và người đàn bà bị bắt vẫn ngồi yên dưới xuống.

Chợt hai tên xách súng lội xuống nước để leo lên xuống ngồi và một trong hai tên này ra lệnh, vừa

bằng một thứ tiếng Việt lập bập vừa bằng cách chỉ chỗ ra dấu, cho người đàn bà bơi đi. Hai tên còn lại ở trên gò đứng nhìn theo một hồi rồi kéo nhau đi về hướng khác.

Ban đầu Thế tưởng đâu lại tên trên xuồng bắt người đàn bà đưa chúng vào trong xóm nhưng không chiếc xuồng lại nhắm vào đường nước và thông vào đồng sậy mà tiến tới.

Thế vội hụp xuống và hót hải bảo Huỳnh Mai:

– Có hai thằng đang bắt người đàn bà bơi xuồng vô phía tụi mình đó.

Huỳnh Mai không dám nhồm lên nữa và chỉ hỏi:

– Rồi mình tính sao đây?

Thế nắm chặt lấy khẩu súng:

– Chắc tụi nó ở vòng ngoài đồng lằm và phải chi có hai thằng đó thì chẳng sao, tôi chờ cho hai đứa nó vô sâu trong này quất cho mấy phát là xong. Nhưng để coi, nếu đối diện quá thì đành là phải liều mạng.

Huỳnh Mai lo lắng hỏi:

– Nhưng sao tụi nó dám vô đây?

Thế ngập ngừng:

– Chắc hai đứa nó... đem người đàn bà vô trong đám sậy cho khuất một chút.

Huỳnh Mai không khỏi tò mò nhòm lên vạch sậy ngó ra:

– Ủa người đàn bà cũng trọng tuổi mà!

Thế chắt lưỡi:

– Chị làm ơn nằm xuống đi! Nhiều khi bà già móm khú đế, tụi nó cũng chẳng tha nữa là người đàn bà này!

Huỳnh Mai lại hỏi:

– Nhưng tụi nó sợ gì mà phải lủi vô trong này?

– Coi, tụi nó cũng phải sợ mấy xếp của tụi nó chứ! Chắc hai thằng kia bỏ đi vì không tán thành vụ này...

Mấy loạt súng nổ tưới vào đám sậy khiến Thế phải mọp xuống.

Huỳnh Mai vội hỏi:

– Sao coi bộ gần quá vậy anh?

Thế phải rời lái xuống để núp xuống khoang, ngay dưới chân của Huỳnh Mai:

– Hai thằng đó bắn hoảng để dọn đường đó mà!

– Anh nhắm mình ở đây được hông? Sao tôi nghe tiếng dầm bơi lạo xạo tới hoài vậy?

Thế nắm lấy chân cô lắc mạnh để bảo im.

Chiếc xuống của hai tên kia như đậu lại vì không nghe có tiếng khua động nữa.

Thế khẽ nhóm đầu lên quan sát: đúng như anh ta dự đoán, hai tên gạch mặt bắt người đàn bà đậu xuống lại và chúng đang ngó quanh như để xem lại một lần chót có gì khả nghi không.

Thế ngồi hẩn dậy cất mũi súng lên định nhắm bắn nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh ta lại nhìn lại Huỳnh Mai, thở dài, đoạn hạ súng xuống.

Huỳnh Mai, như bị cụt hứng, ngồi hẩn dậy, hỏi nhỏ Thế:

– Sao vậy hả? Có tiếng súng nổ vang rền, bây giờ anh có bắn vài phát ở tuốt trong này thì ai phân biệt đâu là đâu được?

Thế rầu rĩ ngó xuống khẩu súng, khẽ lắc đầu, Huỳnh Mai nóng nảy hỏi thêm:

– Vậy anh để hai thằng cột nhà cháy đó hãm hại người đàn bà đó sao?

Thế nhìn lại cô ta, ánh mắt dịu hẩn xuống:

– Tôi có nổ thì chắc là chỉ kịp hạ một thằng còn thằng kia sẽ nhảy trốn liền. Với rừng sậy dày bịt này bắn đuổi theo nó là một điều vô ích. Mà nó đông đi là nó sẽ báo động tùm lum và tới chừng đó tụi nó sẽ xúm lại đây để « dậm cù » cho ra bọn mình. Tôi thì chẳng sao chớ chị... chắc tụi nó không giết chị liền đâu! Còn người đàn bà kia chắc cũng không thoát chết.

Huỳnh Mai liếc chừng về chiếc xuống của người đàn ấy rồi cúi đầu thở dài.

Thế rầu rĩ nói thêm:

– Bây giờ tôi ở yên thì chi... không sao mà người đàn bà kia... bắt quá chỉ qua một cơn kinh hãi, chớ sau đó, tụi nó cũng chẳng giết chóc làm gì...

Huỳnh Mai đành than thở:

– Coi vậy mà kẹt quá há! Phải tôi có súng trong tay chắc tôi đã nóng mũi, nổ càn rồi!

Thế mỉm cười độ lượng:

– Đàn bà với nhau thì dễ xúc động lắm.

Sau đó, như được yên tâm, Thế và Huỳnh Mai sánh vai nhau để tò mò vạch sậy nhìn lên ra phía chiếc xuồng của người đàn bà.

Hai tên gạch mặt cởi phăng quần áo ra để gọn trước mũi xuồng cùng với súng ống, chúng chỉ còn mặc có chiếc xi-líp...

Huỳnh Mai thắc mắc ngang:

– Chiếc xuồng như vậy và tứ bề là nước nổi với sậy ken thì tụi nó... làm sao?

Thế thảo nhiên lắc đầu và như quên bẵng là mình đang nói chuyện với một cô gái?

– Ừ, tôi cũng đang lấy làm lạ. Chiếc xuống lại chở đầy ống trùn đặt lươn....

Hai tên trên xuống lú lo bàn tán một hồi đoạn như tìm ra một « giải pháp » hay, chúng hè nhau ôm mấy ống trùn liệng xuống đường nước.

Người đàn bà ngồi sau lái run lập cập khi chợt hiểu ra ý định « dọn dẹp » của hai tên kia và khi vài ba chiếc ống trùn cuối cùng còn sót, bà ta mọp người xuống vừa khóc lạy vừa van xin. Hai tên kia cười ngất cúi xuống liệng nhanh mấy ống còn sót lại đó, xong, một tên bập bẹ tiếng Việt nói với người đàn bà:

– Ông lớn thương... hổng sao mà!

Người đàn bà còn co rúm lại.

Tên vừa nói, bỗng nín mấy đợt sậy để đứng thẳng người lên, ngó quanh rồi đồng loạt lên tiếng ngang:

– Đứa nào núp đó... lại đây... Tao thấy... một đứa... hai đứa... ba đứa... Không lại bắn chết!

Thế và Huỳnh Mai vội thụp xuống nằm mọp xuống sạp xuống và vì quá hấp tấp lại cùng nằm một chiều nên Thế gần như là ôm ghì lấy Huỳnh Mai. Hai người cùng hoảng vía nên không ai chú ý đến gì khác. Huỳnh Mai thì thầm:

– Tụi nó thấy...

Thế bóp mạnh vào vai Huỳnh Mai để bảo cô ta im tiếng. Nhưng một lúc sau, không thấy gì lạ, Huỳnh Mai lại hỏi nhỏ:

– Nó kêu tụi mình ra mà anh?

Thế kể tại cô ta khẽ đáp:

– Tụi nó làm bộ kêu gọi lung tung như vậy để nếu mình yếu bóng vía lên tiếng là tụi nó lượm liền.

– Vậy hả, hèn chi mình không thấy gì lạ hết! Ờ mà sao... đằng kia cũng im rơ vậy? Hay là tụi nó đã chống xuống đi nơi khác? Đâu anh nhòm lên coi thử...

Vừa lúc ấy có tiếng của người đàn bà kêu la yếu ớt. Có lẽ bà này cũng chẳng dám chọc giận tụi kia... Rồi tiếng cười hềnh hệch của hai tên gạch mặt... Một lát

sau chỉ còn có tiếng rên rỉ nhỏ của người đàn bà, rồi tiếng thở hồng hộc của một trong hai tên ấy...

Thế lại nghe rõ tiếng sóng nước từng đập lùa ào vào chân sậy gần đây...

Huỳnh Mai chớp mắt nhìn trộm Thế. Và cô không dám ngó lâu nét mặt căng thẳng của anh ta. Cô thấy nóng một bên vai và mới biết Thế đang nằm sát bên ấy. Cô khẽ cựa mình và đến lúc ấy Thế mới ngượng ngịu nhích xuống.

Huỳnh Mai gượng cười, hỏi nhỏ:

– Sao đó anh?

Thế quay mặt đi:

– Còn sao nữa...

– Tụi nó còn ở đó không anh? Đâu anh nhìn thử coi.

Thế ngoe nguẩy ngang:

– Thôi, đợi chút nữa.

Huỳnh Mai buột miệng:

– Bộ tụi nó còn...

Và cô kịp bỏ lửng ở nửa câu.

Thế vẫn không ngóc đầu lên. Anh ta đâm ngượng và chỉ trả lời trớ đi:

– Dầu cho tụi nó còn... ở đó hay bỏ đi, mình cũng phải nằm chịu trận ở đây ít ra cũng đến trưa.

... Nắng càng lên cao, không khí trong rừng sậy càng oi bức thêm.

Huỳnh Mai bắt đầu cựa mình, rồi than thở:

– Cha, nằm như tôm kho theo điệu này lâu quá tê cứng hết mình mất.

Thế mỉm cười:

– Được khô ráo như vậy là may lắm đó chị!

Huỳnh Mai rụt rè:

– Để tôi... ngồi dậy một chút nghen?

Thế ngập ngừng:

– Coi chừng tụi nó còn... coi chừng tụi nó thấy...

Như được phép, Huỳnh Mai hí hửng ngồi ngay dậy nhưng không dám vạch sậy ngó về chiếc xuồng của người đàn bà lâm nạn. Có lẽ vì quá bứt rứt về việc này, Huỳnh Mai phải lên tiếng đốc xúi Thế:

– Đâu anh ngồi dậy coi nó... ra sao anh!

Thế miễn cưỡng ngồi lên:

– Hồng chừng tụi nó đi rồi cũng nên.

– Biết đâu được! Anh nên... quan sát thử là hơn.

Cực chẳng đã Thế phải nhón người lên vạch sậy ra ngoài...

Trên chiếc xuồng của người đàn bà hai tên gạch mặt, áo hầy còn để phanh, cùng ngồi dựa lưng nhau hút thuốc. Riêng người đàn bà, Thế sẵn còn ghi trong đầu ấn tượng kinh thảm lúc Nhận nằm sải tay sải chân như người sắp chết trên căn nhà sàn của bọn Thổ, nên Thế rất đổi ngạc nhiên khi thấy người đàn bà này đã ngồi vững vàng ở phía sau lái xuồng với quần áo đầy đủ. Bà ta đang bới lại tóc rối với tay bụm nước lên để súc miệng rất lâu, rồi rửa

mặt. Thế nhìn kỹ nét mặt của bà ta và anh ta đâm ra thấy khó chịu.

Anh ta như không bằng lòng một điều gì. Có lẽ nét mặt quá bình tĩnh của người đàn bà đã làm cho anh ta... không được như ý. Thế đành ninh rằng thế nào quần áo, tóc tai bà ta cũng tả tơi và bà ta hãy còn nằm... thoi thóp thở!

Thế chỉ thấy bà ta thỉnh thoảng liếc chứng về phía hai tên gạch mặt và bà ta có vẻ như yên tâm thêm. Bộ điệu tay chân của bà ta nhanh nhẹn chớ không run rẩy hoặc co rúm như lúc mới đưa xuống vào rừng sậy.

Thế có cảm tưởng là bà ta vừa mới... thoát nạn chớ không phải vừa mới bị nạn như anh ta đành ninh như vậy.

Thấy bộ điệu của họ, Huỳnh Mai đâm ra tò mò và hết « nhin » nổi. Cô ta hỏi khế Thế:

– Gì đó anh?

Thế quay lại, nét mặt có vẻ bức tức chớ không còn ngượng nghịu như khi phải « tường trình » với cô gái một vấn đề khá... khó nói.

– Lạ quá, con mẹ nó coi bộ... xớn xơ...

– Đâu để tôi coi...

Và cô lật đật vạch sậy ngó ra và quay qua thì thầm với Thế:

– Như vậy là xong rồi.

– Nhưng sao con mẹ đó... coi bộ không hề hấn gì hết vậy?

Huỳnh Mai thoáng đỏ mặt rồi cười nửa mồm:

– Bộ anh nói hể bị như vậy là... đem chôn đi sao?

Thế vọt miệng:

– Tôi đã thấy cô Nhận...

Anh ta sượng trân ngang. Huỳnh Mai làm như không mấy chú ý đến:

– Có lẽ cô gái khác còn... đàn bà khác. Và có lẽ bà này... bình tĩnh hơn nên nó... cũng đỡ.

Thế cau có ngang:

– Nhưng tôi thấy con mẹ ung dung như không. Hồi mới đầu mình còn nghe con mẹ kêu la chút đỉnh... (anh ta lại vạch sậy ngo ra). Ừ, bây giờ con mẹ còn ngồi ngắm vuốt lại tóc tai quần áo... ý trời, con mẹ còn cười nói với hai tên chúa ôn đó nữa!

Huỳnh Mai ngồi hẩn xuống sạp xuống và chỉ cười tủm tỉm.

Thế chụp cây súng lên khiến Huỳnh Mai giật mình và vội giữ tay anh ta lại:

– Anh nên cẩn thận. Bây giờ thấy yên yên rồi ghen.

Thế hất tay cô ta ra:

– Để tôi cho hai thằng kia lật gọng. Hai đứa nó đang ngồi đầu lưng khật khừ như thế kia thì không thoát được đâu. Lúc này tụi nó đang oải gân oải cốt nên dễ hạ lắm.

Huỳnh Mai lại giữ tay anh ta lại:

– Nhưng còn người đàn bà?

– Coi, bộ con mẹ không muốn cho tôi giết phút

hai thằng kia sao? Bất quá con mẽ chỉ mất công chạy trốn. Phen này, tụi nó không thoát nổi đâu vì từ đây đến đó gần xích, tôi nổ phát đầu là liếm một thằng và thằng thứ nhì chưa kịp nhồm dậy là tôi nổ phát thứ hai rồi. Chị nên yên tâm. Ban nãy, tụi nó đứng tách rời ra và còn lạnh chơn lẹ tay nên thế nào một thằng cũng phóng xuống đám sậy kịp chứ bây giờ hai đứa nó đang ngồi thẳng cẳng dựa ngửa dựa nghiêng với nhau như thế kia.

– Sao hồi nãy anh không canh cái lúc tụi kia đang... bức bách người đàn bà.

Thế đáp liền:

– Thì cũng còn một thằng ngồi bên ngoài và mình kẹt ở chỗ, người đàn bà cũng... xà nẹo ở trong đó nên dễ bị lạc đạn lắm.

Thế nâng khẩu súng lên vừa tầm nhắm, đoạn quay qua bảo Huỳnh Mai:

– Chị nằm mọp xuống đi...

Huỳnh Mai hồi hộp nhìn về phía hai tên gạch mặt:

– Nhắm kỹ nghen anh! Anh hựt phát đầu thì kể như đời mình tàn!

Thế khoát tay ra dấu bảo cô ta nằm xuống. Vừa lúc ấy Huỳnh Mai chợt thấy có hai tên gạch mặt đã bỏ đi ban nãy nay lại trở lên gò. Cô ta vội khều Thế để chỉ cho anh ta rõ.

Thế buông thông khẩu súng xuống, càu nhàu:

– Phải hông có chị đi theo thì tôi dám lượm ít lắm là ba tên trong bọn này. Năm thuở mười họa thì mới có một dịp may.

Huỳnh Mai nín thinh.

Hai tên mới đến hướng về rừng sậy hú gọi om sòm. Hai tên ở trên xuống liền đáp lời và hỏi người đàn bà bơi xuống ra.

Người đàn bà điềm nhiên chỉ về đám ống trúm đang nổi lều bều trên mặt nước và còn như muốn cự nự lại hai tên kia:

– Mấy ông cho tui vớt mấy ông trúm đã chó!

Một tên nhe răng cười:

– Thôi đi ra! Lát nữa về lấy!

Dứt lời hắt ta còn giơ súng lên làm ra vẻ hăm dọa.

Thế lại bực mình khi thấy người đàn bà đã không có gì sợ hãi mà còn háy xéo tên ấy rồi vùng vằng quơ dầm lên bờ mạnh khiến cho hai tên ngồi trên xuồng bị lắc mạnh. Có vẻ thích chí, hai tên này cười rộ.

Thế quay qua và bắt gặp Huỳnh Mai cũng đang nghển cổ ra hướng ấy. Huỳnh Mai vội xển lên ngồi thụp xuống và khi liếc thấy vẻ mặt cau có của Thế, Huỳnh Mai lầm tưởng rằng anh ta hãy còn cay cú về việc để hai tên ấy ra đi bình an vô sự.

Cô ta ấp úng lựa lời tạ lỗi:

– Tội nó đi rồi thì mình cũng yên chớ có sao đâu anh! Vẫn còn người đàn bà xấu xí kia nữa nếu mình để sơ hở điều gì thì có phải là nguy cho tánh mạng của người ta hông!

Thế chắt lưỡi, giọng cục cằn:

– Không phải vậy đâu. Tội nó đi thâm kệ mẹ tội nó nhưng còn con mẹ kia. Đúng là thứ dĩ nạ.

Huỳnh Mai ngơ ngác nhìn lại anh la, chột hiểu và suýt cười to lên:

– Anh sao hay để ý quá!

Thế hãy còn hậm hực:

– Chị coi hồi nãy con mẹ run như thăn lằn đứt cụt đuôi rồi bị như vậy mà con mẹ coi như không và còn nhỏng nhảnh với hai thằng thiên lôi đó nữa chớ. Thiệt tôi muốn « thả » cho con mẹ một phát quá! Mới đây tôi thấy con mẹ sấm soi ngắm vuốt tóc tại quần áo, tôi muốn lộn gan lên đầu.

Huỳnh Mai cười tủm tỉm:

– Chớ anh muốn cho bà ta nằm thở hơi hóp hay sao?

– Nhưng ít ra con mẹ cũng ử dột. Đằng này, tôi thấy cái bản mặt tươi rói của con mẹ tôi... không tưởng tượng nổi. Hồi nãy tôi không nhìn coi hai thằng kia làm ăn ra sao mà con mẹ... như vậy.

Huỳnh Mai tát nhẹ vào đùi anh ta:

– Anh này nói kỳ! Chắc bà ta có sức nên không hề hấn gì vậy thôi. Đó cũng là điều may.

– Hèn chi suốt buổi mình thấy êm rơ. Té ra con mẹ chỉ rên cho có lệ.

Huỳnh Mai đỏ mặt, ngắt lời anh ta:

– Thôi mà anh! Sao anh cần nhằn cữ nhử quá! Người ta được tại qua nạn khỏi như vậy cũng là quý rồi. Tôi dặn anh trước, sau này có gặp lại bà ta...

– Thế nào con mẹ cũng quay vô vớt mấy ống trúm. Để lát nữa tôi xài con mẹ một mách!

– Ý hòng nên. Anh làm như vậy tội nghiệp người ta... Mình cứ coi như không thấy gì hết để người ta khỏi xấu hổ và khi gặp mặt lại chồng con thì cũng... êm. Phá gia đạo người ta có ích gì? Bộ bà ta muốn như vậy sao!

Thế ngầu ngầu trong họng nhưng không thốt thêm một lời nào nữa...

... Đúng như sự dự đoán của Thế chỉ một lát sau người đàn bà bơi xuống trở vô để vớt mấy ống trúm trong lúc bốn tên gạch mặt hãy còn đứng cười giỡn trên giếng.

Chợt phía bên kia rừng sậy, có nhiều loạt súng

nổ vang. Bốn tên gạch mặt hốt hoảng ngó dáo dác và như để tự trấn tĩnh, chúng hè nhau nằm mọp xuống quay súng về phía rừng sậy và bắn tưới vô đó.

Huỳnh Mai hoảng kinh nằm mọp xuống và không quên lôi Thế nằm theo. Đạn bay rào rào tứ phía. Từng mớ đọt sậy, lá sậy bị đạn xốt đứt rơi lả tả lên mình Huỳnh Mai và Thế. Bỗng có một con trăn dài thượt chạy hoảng trong đám sậy và tiến về phía xuống của Thế.

Huỳnh Mai vừa nhồm đầu lên để ngó ra thì... « trợn mắt ó » lên một tiếng. Thế vội bụm miệng cô ta lại đúng vào lúc con trăn phóng ngang qua mũi xuống và lủi mất dạng.

Thế buông tay ra nhưng vẫn còn tì ngực lên một bên người Huỳnh Mai như để che chở.

Đạn vẫn thổi ào ào trên đọt sậy, rồi máy phát « trom lông » lác đác rơi xuống nổ ình ình cách chỗ hai người không mấy xa, khiến nước bắn tung toé và chiếc xuống phải chòng chành.

Vừa hoảng sợ vì con trăn nay lại bị máy phát lựu đạn bắn vô nữa, Huỳnh Mai kinh hãi quơ tay

ôm lấy Thế kéo ghệt xuống nửa như lo cho anh ta mà nửa như để « đỡ đạn » cho mình.

Trong lúc hấp tấp, Thế áp mặt lên cổ cô ta và tự nhiên là phải mọp sát người xuống. Anh ta chợt thấy nhột mũi và mới nhìn thấy mấy sợi tóc mai của Huỳnh Mai. Anh ta đứng nhồm dấy nhưng Huỳnh Mai như quỳnh, càng siết chặt lấy anh ta.

Thế nhắm mặt và bắt đầu... lơ là với tiếng súng bên ngoài. Anh ta để ý đến chiếc cổ trắng cao và có ngấn mồ hôi của cô gái. Cũng may là Huỳnh Mai nằm co rút qua một bên nhưng Thế cũng phải trăn mình cho cao lên được chút nào hay chút này.

Dầu cổ găng cách mấy đi nữa, anh ta cũng thấy nhột nhạt một bên ngực. Trong giờ phút này, thật tình anh ta sợ đạn rớt trúng trên lưng thì ít mà ngại lát nữa đây Huỳnh Mai sẽ hiểu lầm và cho rằng mình đã lợi dụng tình thế. Tuy nhiên, anh ta cũng hơi yên tâm đôi chút khi nhớ trực lại đôi cánh tay tròn lẳn của cô gái vẫn còn siết ngang lưng mình.

Một quả « trom lông » nổ inh rất gần khiến nước tại ào lên xuống, đôi miếng đạn bắn vào be xuống nghe lộp cộp. Chiếc xuống như bị xô lên rồi hụp xuống.

Thấy nước văng ướt quần áo, Thế kêu khẽ:

– Ý trời!

Huỳnh Mai vội ngoảnh mặt lên, run run hỏi:

– Bộ trúng anh hả?

Thế hơi nhồm người lên, gượng cười:

– Không, nước văng đó mà!

Huỳnh Mai thở ra, nhoẻn miệng cười. Gương mặt tái xanh của cô ửng hồng trở lại. Cô chột mím môi nhìn Thế đã đăm đăm...

Một quả « trom lông » nữa nổ vang.

Huỳnh Mai như sợ khiếp, ôm ghệt Thế xuống, mở to mắt nhìn sát vào mặt anh ta trong một giây, thở mạnh đoạn quơ tay giữ lấy eo Thế và thật nhanh, thật mạnh, hôn anh ta đến hụt hơi.

Thế như bị quật một đòn bất ngờ nhất, đâm ra chói với để buông tuột hết mọi phản ứng...

Đạn vẫn thổi đều đều trên ngọn sậy... Thế như người bị ngáy đi vì... say nắng, chỉ còn chờ Huỳnh

Mai đặt đầu nằm xuống như cũ nhưng cô ta chỉ lơ lửng ra một chút đủ để lấy hơi đoạn ngấu ngiến hôn tiếp.

Thế ngỡ ngác khi cô ta buông ra và cảm thấy đôi mắt mình « ê » hẫng đi. Anh ta nhìn lại người con gái.

Huỳnh Mai cũng đang... ngỡ ngác nhìn lại Thế như không hiểu vì sao đã làm như vậy, tuy mặt cô vẫn còn đỏ bừng và hăm hấp mồ hôi.

Mùi khói súng khét lẹt trong không khí và Huỳnh Mai hơi hé môi ra như để cho khỏi bị ngột thở.

Nhận thấy Thế dợm ngồi dậy, cô ta nhẹ giữ lấy lưng anh ta và lên tiếng một cách dịu dàng nhưng giản dị:

– Đợi cho thừa tiếng súng đã anh!

Thế ngoan ngoãn nghe theo, và hai người nín thinh không dám nhúc nhích sát bên cạnh nhau.

Qua phút ngạc nhiên. Thế bắt đầu liếc trộm Huỳnh Mai, nhưng cũng may là cô ta đã cúi gầm xuống như muốn cố giấu mặt đi...

Rồi Thế đâm ra lo lắng khi nghe tiếng súng dứt hẳn.

Anh ta vội ngồi lên ngó ra phía giếng, bọn gạch mặt đã đi hết. Anh ta lật đặt bò lại sau lái như sắp sửa cho xuống đi vậy.

Huỳnh Mai xén lên ngồi lên và cũng bắt chước Thế ngó ra ngoài. Cô ta quay lại tuy không dám nhìn thẳng vào mặt Thế:

– Tụi nó đi rồi hả anh?

– Ừ... giờ này cha con nó phải rút về chứ ít khi dám ở đây dựa trong này.

Huỳnh Mai chớp mắt, ấp úng:

– Tôi... xin lỗi anh ghen...

Thế làm bộ ngờ nghệch:

– Xin lỗi gì chị?

– Về chuyện ban nãy... Hồng biết sao... tôi vậy.

Thế làm ra vẻ thản nhiên để giải thích hộ cho cô ta:

– Ờ... ăn thua gì! Nhiều lúc mình bị mê ám như vậy... thì cũng như khi say ngủ mơ hoảng vậy mà! Ờ... cũng như có người ngủ mê rồi leo lên nóc nhà đi đó mà! Có lẽ vậy...

Huỳnh Mai thần thờ lập lại:

– Ừ, có lẽ vậy...

Nhìn nét mặt buồn xo và dáng điệu co ro của cô ta. Thế đâm ra thương hại. Thế dư biết rằng một khi Huỳnh Mai phải để lộ « chân tướng » yếu ớt của mình như vậy thì cô ta hẳn phải khổ tâm lắm.

Anh ta không muốn dả động đến chuyện này nữa, tuy trong lòng cũng thấy thích thú mới mẻ. Rồi không hẹn nhà hai người cũng ngồi thăm bàn tán về con trăn, về cuộc nổ súng mới rồi, như cùng quen bég... hai cái hôn ác liệt kia vậy!

Có tiếng lạch xạc gần đấy. Thế quay lại thì thấy người đàn bà chở ống trúm đang bơi xuồng tiến đến phía mình.

Thế cầu nhàu:

– Con mẹ đó tính lại đây làm gì nữa!

Huỳnh Mai ngó lại Thế với cặp mắt van vài:

– Chắc bà ta thấy mình ở đây nên bơi lại cho ... có bạn. Anh nhớ đừng hỏi gì bà ta lời thôi nhen!

– Hạch hỏi cái gì?

– Thì... chuyện mới rồi đó. Mình cứ làm như mất ngơ tại điếc cho bà ta yên tâm trở về sống như cũ với gia đình. Dầu sao mọi việc cũng đủ lờ rồi...

– Nhưng tôi ức cái nỗi con mẹ, con mẹ... chịu lắm vậy!

Huỳnh Mai mỉm cười diều cợt:

– Thì có thiệt hại gì đến ai đâu? Anh làm như anh là... thân hơn ở bên chồng của bà ta vậy! Thôi nhen, người ta tới kìa!

Người đàn bà cập xuống lại, lén ngó xuống mình, rồi làm tỉnh lên tiếng:

– Chèn đét ời, tui không dè có cô cậu ở đây chớ!

Liếc thấy mặt mày Thế vẫn còn có vẻ chằm vằm. Huỳnh Mai vội nói đỡ:

– Dạ tui này nghe dứt tiếng súng nên mới bò lần ra đây nghe ngóng. Chắc tui nó rút hết rồi phải hông bác?

Người đàn bà cúi mặt, lúng búng đáp:

– Dạ ... tui cũng hông rõ. Tại lo trốn chui trốn nhủi...

Thế vụt hỏi:

– Sao bác hông đi tản cư theo cô bác trong xóm mà lại lang thang đâu đây?

Người đàn bà liếc chừng Thế, rồi chậm rãi đáp:

– Dạ tui mắc lo đi lấy mấy cái ống trúm kể nghe có súng nổ quỳnh quít quá nên tui lủi vô rừng sậy.

Thế nhìn lại Huỳnh Mai như để phân chứng một điều gì. Huỳnh Mai thoáng nhú mào để ngăm cự nữ anh ta, đoạn niềm nở bảo người đàn bà:

–Thôi bây giờ mình liệu đi về chớ ở lâu trong đám sậy này hằm quá!

Người đàn bà chép miệng nói băng quơ:

– Hồng biết tội nó đã rút đi hết chưa? Thiệt tui ngán quá! Hồng biết tội nó bắn ông bà ông vải gì nó mà đạn tua vô đám sậy như vãi cát...

Rồi như chưa được yên tâm điều gì, bà ta ngập ngừng hỏi Huỳnh Mai thêm:

– Mà cô cậu mới ra đây, hay tự nãy giờ lẩn quần đây?

Huỳnh Mai phải nhanh miệng đáp:

– Mới ra đây. Hồi súng mới bắt đầu nổ tội này đã lủi và trong sâu và không dám nhúc nhích cục cựa gì hết.

Người đàn bà tươi tỉnh trở lại:

– Thiệt tui sợ quá... Thôi tui dìa trước ghen cô cậu. Ý cha, chắc tí con sắp nhỏ lo cho tui lắm. Nhà tui ở cuối xóm, hôm nào có rảnh, cô cậu thả rề xuống chơi!

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Dạ được. Thế nào tôi cũng có dịp đến nơi...

Người đàn bà lật đặt quơ dầm lên bơi xuống đi

ào ào... Thế như khó chịu trước bộ điệu nhanh nhẹn và khoẻ mạnh của bà ta, nhìn theo lăm lăm:

– Thiệt tôi sợ con mẹ này! Con mẹ còn rần hỏi nhóng mình cho được rồi mới chịu đi!

Huỳnh Mai ôn tồn bảo anh ta:

– Đó anh coi, có phải bây giờ bà ta yên tâm trở về sống với chồng con như thường không? Chỉ có một vài lời nói của mình mà mình tránh được cho một gia đình khỏi bị xáo xáo vì một chuyện... không thể tránh được.

Thế thở ra như cất một gánh nặng:

– Ừ, mình có khai ra thì hai thằng gạch mặt kia cũng không chết được... (anh ta cười nửa miệng) nhưng chị « rộng lượng » theo cái điệu này, con mẹ thấy yên một lần rồi sau này dám quen « mùi »... và hể nghe súng nổ, Tây vô, con mẹ dám bơi xuống xó rớ ở miệt này để... đặt ống trúm lăm!

Huỳnh Mai chắt lưỡi, ngoe nguẩy:

– Kỳ! Đó là việc vận bất đắc dĩ, một tai nạn...

Thế nói vuốt theo:

– ... Một tai nạn đáng... chặt lưỡi hít hà!

Huỳnh Mai háy xẻo anh ta:

– Lảng xẹt! Tôi tưởng anh hiền ai dè anh cũng hay nói bậy thấy mô!

Thế nhớ trực lại lúc lại người ôm chầm lấy nhau đề núp đạn và cử chỉ đột ngột của Huỳnh Mai. Mặt anh ta dờ ra và tự nhiên đưa lưỡi liếm môi. Đôi môi vẫn còn ê ẩm.

Không nghe Thế nói năng gì hết, Huỳnh Mai quay lại và cúi đầu, luống cuống kéo sửa vạt áo lại. Tự dưng cô có cảm tưởng là chiếc áo mình mặc bỗng trở nên chật bó.

Cô ngượng ngịu hỏi Thế:

– Thôi mình về đi anh!

Thế thần thờ qua tìm mái dầm. Anh ta chợt để ý đến khẩu súng nằm trơ vơ trên sạp xuống cạnh những đọt sậy tươi tắn. Anh ta nhăn mặt với tay lôi khẩu súng lại để cất ngay vào khoang sau lái, đoạn uể oải cầm dầm lên.

Huỳnh Mai không quay mặt lại, căn dặn Thế:

– Về gặp anh em, mình cũng đừng nói gì về chuyện của bà kia làm chi ghen!

Thế lấy làm lạ:

– Sao chị dặn kỹ vậy? Tôi tức vì đề cho hai thằng đó vượt đi một cách thông dong như vậy...

Huỳnh Mai to tiếng:

– Anh chỉ biết tức cho anh thôi chứ không kể gì đến người ta hết hả? Anh về nói tùm lum cho họ biết thì thế nào việc đó cũng đến tai chồng con người ta.

Thế cãi lại:

– Kệ họ! Tôi vẫn tức như thường. Tôi đánh giặc mà!

– Không phải viện cớ đó rồi giết lây đến những gia đình vô tội, như là trong trường hợp anh có thể tránh được một cách dễ dàng. Tây nó còn vô đây nữa chứ bộ rút hết về nước hay sao mà anh sợ bỏ lỡ dịp ngàn năm một thuở? Còn người đi bà kia, anh nói lên là hại luôn cả gia đình họ, hại một cách vô

phương cứu chữa. Gia đình người ta đang êm ấm, anh không biết vậy sao?

Thế cầu nhau:

– Nhưng tôi vẫn ghét người đàn bà ấy...

– Đúng là thứ đàn ông ích kỷ! Anh vái cho người ta... hấp hối anh mới thương hả? Anh bị cảnh cô Nhận trước đây án ảnh nên anh mới cay chua với người ta như vậy. Đàn bà khác, con gái khác mà anh!

– Những con mẹ hồng sớ chút nào hết ... Tôi còn liếc thấy bàn tay của con mẹ... đặt trên lưng cột nhà cháy...

Huỳnh Mai gạt ngang:

– Thôi mà! Anh cứ ở đó tả tình tả cảnh hoài! Tôi không nghe nữa đâu! Tôi nói thiệt nếu vô tới trông anh còn hậm hực về chuyện này, tôi không ngó mặt anh nữa!

Thế phì cười:

– Gắt gao vậy à? Thôi thì tôi nói với anh em... chuyện khác...

Huỳnh Mai quay phắt lại:

– Chuyện gì?

Thế cười tủm tỉm:

– Chuyện ... con trăn, chuyện... « trom lông »
nổ...

Huỳnh Mai ngoảnh mặt đi, gắt lên:

– Tôi biểu anh bỏ chuyện đó qua một bên... Tôi...
hoảng sợ nên mới vậy chứ bộ tôi... gì khác sao? Thôi
tùy anh. Anh muốn nói thì a lê... cứ nói. Lỡ cho nó
lỡ luôn và... (cô ta quay lại nhìn thẳng vào mặt Thế,
gần từng tiếng)... và tới chừng đó tôi đeo riết anh
cho chị Nhạn chỉ xé nát thây anh ra cho anh biết
thân!

Thế chớp mắt:

– Nói chơi vậy mà. Thôi cái gì cũng bỏ qua hết.

Huỳnh Mai lại cau mày nhưng không nói thêm
tiếng gì nữa.

Nhạ đang giặt quần áo ở mé nước chợt thấy
Thế lơn tơn đi tới. Cô ta gọi anh ta liền:

– Xuống đây em hỏi cái này coi!

Thế lật đật bước xuống:

– Anh đang kiếm em đây.

Nhạ soi mới nhìn anh ta, hỏi ngang:

– Sao bây giờ anh mới dìa tới?

– Kẹt trong rừng sậy... Và cũng phải lóng ngóng
chờ cho Tây về hết chớ!

– Xí, ai ai cũng chạy giặc thấy mờ, còn anh, anh
chở bả đi chơi hả?

– Em làm như Tây thấy anh nó không dám bắn
vậy! Còn phải mang bà Huỳnh Mai theo nữa nên
càng khổ... sợ Tây nó lượm bả bắt tử.

– Có bả lượm anh thì có?

– Em làm như anh giành chở chỉ vậy. Em hỏi thử

anh Tâm coi. Vội lại nếu có gì thì thiếu gì dịp khác chớ trong lúc súng nổ như bắp rang, chạy hồng kịp thở thì ai còn lòng dạ nào nghĩ cái gì khác.

– Sao quần áo của hai người khô rom vậy? Ai nấy đều núp dưới ruộng ướt loi ngoi...

Thế nhớ lại lúc mình ôm sát đeo Huỳnh Mai trên xuống và tự nhiên nhẹ mím lấy môi như muốn tìm lại chút dư vị còn sót lại. Anh ta thần thờ trả lời:

– Ờ... tụi này chui vô rừng sậy và nhắm chỗ tụi nó không để ý đến nên cũng... đỡ.

– Chắc chỗ kín lắm hén?

– Cố nhiên, đi trốn súng đạn mà lựa chỗ đưa lưng ra sao?

Nhạn cười lạt:

– Như vậy mới mùi mẫn!

Thế nghiêm giọng:

– Em đừng nói bậy. Người ta đang rầu thấy mồ đây mà còn kiếm chuyện bắt bẻ! Thôi từ rày sắp lên, anh khỏi có lãnh chở bà Huỳnh Mai theo đi!

– Cần gì. Bộ đợi Tây vô mới hẹn hò nhau được sao?

Thế đâm bọc:

– Bộ em tính qua đây để bắt ghen như chị Dung sao? Lúc trước em nói chuyện nghe được quá mà!

– Nói chuyện sao mà nghe được?

Thế ấp úng:

– Thì... tụi mình đã đồng ý gặp nhau được lúc nào hay lúc này.

– Mới chuộng cũ vong hén?

– Em thiệt kỳ. Giữa hai đứa mình có cái gì thay đổi đâu mà em kiểm chuyện như vậy? Rồi bây giờ em tính ở riết bên này sao?

– Ừ.

– Coi...

– Hồng phải ở để đeo anh đâu mà chưa chi anh thất thần như vậy! Em ở chơi với chị Dung thôi.

Thế nhăn mặt:

– Như vậy thì có... phân bình gì được mà em nói...

– Ê, từ nay khỏi có lộn xộn gì hết. Nói thiệt, anh đừng tới em không được đâu nghen!

Thế bỗng đứng chán nản hết mọi việc, anh ta đáp buông thõng:

– Được rồi em muốn làm gì đó thì làm! Mấy bà rắc rối quá tổ mẹ!

– Bà nào mà mấy bà lộn?

Thế quơ tay:

– Thì bà nào cũng vậy hết, không biết chỗ này có cái gì hấp dẫn mà mấy bà gom về đây hết để cho người ta xấu mình xấu mấy như vậy! Tôi vái bữa nào Tây vô lượm ráo ra ngoài.

Nhận rít lên:

– Anh vái như vậy đó hả?

Thế khựng lại, rồi ấp úng tạ lỗi:

– Anh nói chơi...

– Hứ, nói chơi! Em thì bất quá cũng vậy thôi, chứ em sợ cho bà Huỳnh Mai của anh...

Thế nhìn lại Nhạn và nhớ lại người đàn bà chở ống tràm trong rừng sậy. Anh ta đâm ra thù ghét đôi má đã hồng hào trở lại từ lâu của Nhạn.

Nét mặt lạnh lùng ngang của Thế càng làm cho Nhạn đâm tức. Cô tưởng đâu câu nói « động phạm » Huỳnh Mai của mình đã làm cho Thế làm lì ra như vậy.

Và Nhạn không còn nương lời gì nữa.

– Em dư biết anh đội con mẹ Huỳnh Mai đó ghê lắm mà! Hèn chi chị Dung chỉ nói cái gì anh cũng lo cho con mẹ! Lo chân của con mẹ bị nước cỏ ăn, lo tay của mẹ chai, lo cho mẹ ăn thịt rắn không được, lo cho con mẹ nuốt gạo đỏ không trôi, lo cho con mẹ sợ đũa... Rồi có Tây vô anh lo bụng con mẹ đem cất.

Ờ, tưởng bụng bọ như vậy mà con mẹ cho đựng tới lông chun! Em đây, bị em dễ dãi quá nên anh lờn mặt, chứ con mẹ kia, nó sai anh như sai đầy tớ... mà

rốt cuộc con mẹ coi anh ra cái khỉ mốc gì hết. Đâu, anh thử nói coi anh đã làm gì được con mẹ?

Thế ngán người ra để nghe và cuối cùng anh ta chỉ cười lạt:

– Nếu anh chưa rờ được cái lông chân của người ta thì tội gì em tức!

Nhạ cũng cười khẩy:

– Thấy anh... khôn quá nên tức nói chơi vậy, chớ với cái điệu bộ của anh, trừ em đây ra, thì đến một trăm năm nữa anh cũng chẳng đụng tới cô nào được.

Thế vắn lại:

– Nói vậy em là thứ... rẻ rẻ à?

Nhạ chớp mắt nhìn sững lại Thế trong một giây, đoạn nghẹn ngào nói:

– Em biết phận em mà... Thế nào cũng có lúc ai bươi móc chuyện cũ của em ra... (đến đây cô cười lạt)... Té ra đầu em có quý, có thương riêng anh thì cũng chẳng ăn nhằm gì. Vậy mà em vẫn rán giữ cho anh, vẫn đeo đuổi anh, như một thứ u mê ám chướng,

một thứ bị ăn bùa nuốt ngãi gì vậy!

Thế đâm hối:

– Em, em hiểu lắm rồi. Tội mình hơi nóng...

Nhạ vẫn giữ nét mặt chua chát, lên tiếng như để nói với chính mình:

– Ừ, kể ra em cùng khờ... Có ai bo bo giữ một cái rổ rách và lại dám cho rằng nó là quý vì mình... hổng chịu quăng càn nó đi không?

Thế chắt lưỡi:

– Em đừng nói vậy! Anh hiểu bụng em rồi mà!

Nhạ ôm mớ quần áo giặt lên, đứng đỉnh bước đi như không còn quan tâm đến câu chuyện vừa qua.

Thế vội bước theo, đứng chắn trước lối đi:

– Em đừng hiểu lầm như vậy...

Nhạ mim cười, nhưng rồi phải đưa tay quẹt nhanh khóe mắt, đoạn cô bước tránh qua một bên, đều giọng nói:

– Thôi anh để em đi phơi quần áo. Có lẽ mai đây em dìa Cái Vừng.

Rồi cô lật đật đi thẳng.

Thế ngẩn người nhìn theo đoạn quơ tay bút mạnh một cành cây quăng ra đường như đang bực một điều gì vậy...

o O o

Tâm tìm Thế để hỏi về quyết định bỏ về đột ngột của Nhạn, Thế chỉ nhún vai, trả lời bằng luận điệu « ruột » của mình:

– Tôi có biết đâu, mấy bà lộn xộn thấy tổ mẹ. Đi một người đỡ một người và có như vậy chị Dung mới chịu về...

Tâm nheo mắt:

– Chắc chỉ ghen tương gì đó phải không?

Thế cau mặt:

– Ghen cái gì? Ghen với ai?

Tâm nhìn lên căn nhà sàn:

– Thì với chị Huỳnh Mai...

Thế cười khan, hỏi Tâm:

– Bộ anh tưởng bà Huỳnh Mai dễ lắm sao? Tôi thì đâu được sắc lẹm như anh!

– Biết đâu anh có cái số... ngựa về ngược?

Thế đâm ngược và xằng giọng nói gạt phắt đi:

– Nếu được như vậy tôi cũng lạy!

Tâm gật gù:

– Ừ... chắc mấy bà hay ghen bóng ghen gió và nhứt là tôi coi bộ chị Nhạn... có mặc cảm là mình thua thiệt nhứt là đối với chị Huỳnh Mai. Ngay đến con mẹ Dung cũng vậy. Có lẽ với một cô gái vườn nào khác thì họ cũng làm ngơ cho được, đằng này tôi coi bộ hai bà lại... liên minh với nhau để chống chị Huỳnh Mai làm như chỉ có thể nhích tay một chút là « hô thâu » luôn bọn đàn ông vậy!

Thế nói đẩy đưa theo:

– Có lẽ anh nói đúng.

– Anh... không cần giữ chị Nhận lại sao? Chỉ mới qua đây... Coi vậy xứ này hiếm cái món đàn bà lắm anh? Với lại mình ở đâu, mình cũng phải giữ cảm tình với cô bác nên cũng chẳng mấy khi dám trở mò... dê ra.

Thế nhún vai:

– Thì rán nhịn vậy! Lúc trước tôi có biết đàn bà là gì mà tôi có chết đâu? Và còn khoẻ xác, khoẻ trí là khác nữa!

Tâm mỉm cười, vắn lại:

– À, cái này khác đa anh! Với đàn bà, mình không biết thì thôi chớ một khi chấm chút vô thì đâm ra quen « mùi », nhịn không thấu đâu anh ơi!

– Thì đành ép bụng rán chịu vậy! Anh cũng đã từng nhịn thềm rồi mà!

Tâm khẽ lắc đầu:

– Vì không có cách nào khác và bởi vậy lắm lúc nó làm cho mình như... khùng khí chuột, rồi đâm

ra... bắt kể anh em. Với anh đầu sao cũng còn đỡ vì anh còn có... dự phòng chị Huỳnh Mai ở đây.

Thế chặt lưỡi:

– Bậy nà!

Như cao hứng, Tâm hăng hái nói tiếp:

– Tôi coi mò chỉ chịu anh rồi đa, có lẽ tại vì anh càng hát chỉ ra thì chỉ càng xáp vào. Đàn bà lạ lòng như vậy.

Thế cười gượng:

– Nội một cô Nhạn không kiêu kỳ như vậy lắm lúc tôi còn bực mình bực mảy huống hồ chi bà Huỳnh Mai quá cỡ kia! Bây giờ cố đi về, kể ra tôi cũng hơi... lố sớ hụi nhưng nhẹ thở. Mấy bả ở đây riết rồi ai cũng đâm ra lòn mặt với mình hết.

– Vậy... « chết một con nhòn một mũi » phải không?

– Gần như thế.

– Vậy mà trước đây tôi cứ tưởng là anh si mê cô Nhạn dữ lắm chứ!

Thế thú nhận:

– Lúc đầu thì vậy thiệt, nhưng bây giờ hơi ngán... tuy rằng tôi vẫn quý trọng và tội nghiệp cho thân phận của cô ta. Cô ta luôn luôn muốn ngoi lên khỏi số phận hẩm hủ của mình nhưng đôi lúc lại nản chí muốn buông xuôi tất cả và bất cần tất cả. Phải chi không có chị Dung rồi Huỳnh Mai qua đây.

– Sao lại phải chi? Dung và Huỳnh Mai thì ăn nhậu gì vô đó?

Thế gặt gù:

– Ăn nhập ghê lắm. Ăn nhập ở chỗ có thêm một yếu tố... « nữ » để bắt buộc cô ta phải so bì và mặc cảm « bị hư hỏng cuộc đời con gái » lại được dịp sống lại... Tôi biết sở dĩ Nhận đâm ra xấc xược, bất cần đời trong mấy hôm nay là cũng vì vậy... Tôi biết rõ Nhận như thế nhưng không thể làm gì khác được.

– Coi, ai cấm anh?

– Thì... có mấy bà kia nên tôi cũng phải giữ ý giữ tứ, đôi khi tôi muốn có những cử chỉ chiêu đón Nhận thì Nhận lại cho rằng tôi làm màu làm mè để cho cô ta được yên tâm. Cô ta cho rằng mình không muốn... ăn xin ăn mày...

Tâm gật gù:

- Khổ quá há! Vậy anh đành để cô ta về êm...
- Ừ. Để sau này gặp lại rồi sẽ tính.
- Sau này là chừng nào?

Thế gượng cười:

– Thì anh dư biết là đối với anh em mình thì đó chỉ là một cách nói... mình có làm chủ được những ngày sắp tới đâu. Thời buổi này, và hoàn cảnh của mình lại có nhiều thay đổi, nhiều... tai nạn bất ngờ... Một viên đạn lạc, hay là một viên đạn trúng, một họng súng ở cuối đường... hay tệ hại hơn nữa, trong lúc lủi trốn vô bụi tràm bị một con rắn hổ mỗ trúng... Đó là tôi chưa nói đến chuyện mình dòi chỗ bất tử rồi công việc dồn dập hay đường sá cách trở.

Tâm mỉm cười:

– Anh nói tôi nghe cũng phát ớn luôn! Nhiều lúc tôi có cảm tưởng anh là một ông già non!...

Ánh trăng sáng tỏ và không khí tĩnh mịch bên ngoài càng làm cho Huỳnh Mai thêm thao thức. Cô tung mùng đứng lên, bước ra đứng trên giường của nhà sàn, thơ thẩn nhìn những đốm ánh sáng lọt qua kẽ lá in lên nền cỏ.

Như bị khô cổ, cô đưa lưỡi liếm môi, tự nhiên buồn ghê gớm. Cô quay lại nhìn về phía mùng Dung: Dung đi tìm Tâm từ lúc nào và trong mùng chỉ còn có Nhận nằm còng queo mặt hướng vô vách.

Huỳnh Mai thầm ái ngại cho người con gái ấy. Sáng mai này cô ta trở về Cái Vừng nhưng trong đêm nay cô ta lại nằm chèo queo một góc như... không có... Thế cách xa đó chỉ vài bước!

Huỳnh Mai hối hận khi chợt nhận thấy lòng mình như... phơ phớt khi nghĩ đến một ngày mai, một ngày mất... không có Nhận ở đây. Cô muốn chuộc lỗi với người con gái đáng thương ấy.

... Và như đã có tìm ra một cái cớ «thiên liêng», sau khi ngoái nhìn lại Nhận, cô ta rón rén bước xuống cầu thang nhà sàn. Huỳnh Mai hí hửng đi mau về phía Thế ngủ với tâm trạng của một người sắp sửa làm một việc... thiện.

... Thế nghe động, và qua lớp vải mừng đã ngả màu nâu, qua ánh trắng ít ỏi lọt qua vùng cành lá rậm rạp nơi anh ta giăng mừng ngủ, Thế tưởng đâu Nhận muốn đến làm lành với mình trước khi về. Anh ta vội hỏi:

– Em Nhận đó hả?

Nhưng rồi Thế giật mình khi nhận ra bóng dong đong của Huỳnh Mai...

Anh hốt hoảng vạch mừng, chui đầu ra và xằng giọng hỏi liền:

– Ủa, chị đi đâu đây?

Tuy xằng giọng nhưng anh ta không dám hỏi to, và cái giọng có vẻ « lén lút » đó làm cho Huỳnh Mai cũng bằng một giọng nho nhỏ:

– Bộ tôi không có quyền đi kiếm anh sao? Hay là anh tưởng tôi xuống đây cũng giống như chị Nhận. Anh sao chủ quan quá vậy!

Thế đành xuống nước:

– Vậy chị xuống để chi vậy? Chắc có ai... đau ốm gì phải không?

Đến lượt Huỳnh Mai dịu giọng lại:

– Thiệt ra tôi xuống đây vì... việc riêng của anh...

Thế ngồi yên trên mép đệm và dậm ra lúng túng khi nhận ra Huỳnh Mai vẫn còn đứng khựng ở đó. Cuối cùng anh ta đang ngồi nhích ra mặt cỏ để thường phần đệm lại cho Huỳnh Mai:

– Thôi chị ngồi xuống chớ đứng hoài sao!

Huỳnh Mai nghe theo liền, không phải vì mỗi chân mà muốn tỏ ra mình vẫn tự nhiên. Cô còn khẽ trách đùa:

– Dữ hôn! Để khách đứng muốn rụng đầu gối!

Thế hỏi lảng ra liền:

– Việc chi đó vậy!

– Việc riêng của anh. Tôi đã nói rồi mà!

– Ờ há... mà việc riêng của tôi... chị để sáng mai nói không được sao?

Huỳnh Mai cười khẽ:

– Chắc anh bực mình lắm phải không? Bực mình chỗ tôi đã làm cho anh lỡ bộ. Anh tưởng là chị Nhận xuống... giả từ chớ gì?

Thế cầu nhàu:

– Thôi chị nói việc gì đó đi. Đêm khuya mà mình... rủ rủ như vậy cũng... không nên.

– Giữ ý quá há? Vậy chớ mấy đêm trước anh với chị Nhận ở dưới này tới sáng bết thì ai hỏi?

Thế cười khẩy:

– Chị nhớ kỹ quá há! Bộ đêm nào chị cũng thức mất và để ý đến việc đó sao?

– Xì, hơi sức đâu mà để ý đến mấy thứ chuyện đó, có điều là tôi... tình cờ dòm qua mừng chị Nhận nên thấy vậy thôi.

Thế nghiệm giọng lại:

– Tôi với cô Nhận thì ai cũng biết nên chẳng ai nói tới làm gì...

Huỳnh Mai ngoe nguẩy ngang:

– Còn tôi với anh không có gì hết nên họ mới nói hén? Ở đời có nhiều chuyện treó ngoe như vậy đó!

Thế gần như là gắt lên:

– Thôi chị nói... việc riêng của tôi đi. Tôi rầu nhứt mấy bà là có chuyện gì thì không bao giờ mấy bà chịu đi thẳng vào đề mà lại cứ vòng vo tam quốc...

Huỳnh Mai cười lạt .

– Coi bộ anh lên chân quá! Đây tôi nói hết cho mau rồi tôi lên ngủ chớ bộ ham xuống ngồi dưới này để phôi sương hay sao?

– Thì nói đi...

Huỳnh Mai làm ra vẻ trịnh trọng:

– Tôi hỏi anh tại sao đến sáng mai này chị Nhạn chỉ về bến mà anh để chỉ nằm chèo queo ở trên?

Thế không nín được cười:

– Coi lạ hông! Tôi không hiểu sao nửa đêm, nửa hôm mà chị chịu khó bò xuống dưới này...

– Ê, tôi đi đằng hoàng chứ không có bò, có núp gì hết! Anh đừng tưởng vì... chút chuyện cũ trong rừng sậy mà anh có quyền ăn nói càn mạng đó ghen!

Thế thở dài, nhẩn nhẩn:

– Thôi được tôi nói lộn. Vậy sao nữa?

– Coi, chuyện của anh mà anh lại hỏi tôi sao nữa?

– Tôi không thấy có gì khác hết và vẫn không hiểu nổi lý do quan trọng nào đã thúc đẩy chị mà... không, chị đi xuống đây.

Huỳnh Mai đáp gọn:

– Tôi thấy tội nghiệp cho chị Nhạn vậy thôi.

– Ai làm gì tới cổ mà chị tội nghiệp? Tôi có xua đuổi ai đâu?

– Nhưng trong đêm chót, anh để chỉ nằm chèo queo như vậy sao phải!

– Rồi chị động lòng trắc ẩn?

– Ừ đó.

– Chị... chị muốn tôi phải lên trên công cô ta xuống dưới này sao?

Huỳnh Mai cúi mặt ấp úng:

– Tôi... thấy tội nghiệp cho chỉ nên tôi nói vậy thôi chứ ăn nhập gì đến tôi. Rồi đây tôi sợ chỉ... hiểu lầm chỉ oán tôi là... phá đám...

– Coi, chị còn có lòng lo cho cổ nữa và mấy hôm nay tôi còn biết chị cố tình nhịn nhục và lẩn tránh để cho cô ta khỏi phải kiếm chuyện hơn thua.

Huỳnh Mai khẽ thở dài:

– Cái đó có thiệt nhưng biết đâu chỉ không nghĩ rằng tại có tôi ở đây nên anh mới đâm ra lơ là với chỉ.

Thế nhìn sững lại Huỳnh Mai, nói mà không suy nghĩ:

– Chị làm như tôi buông người này để bắt người kia vậy.

Huỳnh Mai xấu hổ, dậm cẩu:

– Ờ, ăn nói lãng nhách! Anh nói buông ai và bắt ai? Anh làm như tôi cũng... mê anh vậy.

Thế phì cười:

– Tôi không làm khỉ gì hết. Khi không chị xuống đây để nói chuyện... bên Tàu bên Tây gì đâu... (đến đây, anh ta nghiêm giọng lại). Chị không mấy hiểu tâm trạng của cô Nhạn tuy rằng chị thương hại cổ là đúng.

Thật ra, nếu không có chị và chị Dung ở đây thì cô Nhạn sẽ không có dịp để tự so sánh...

Huỳnh Mai thừ người ra trong một hồi lâu, đoạn nửa đùa nửa thật lên tiếng:

– Dù sao, sáng mai đây chỉ cũng đi về bến, vậy theo ý tôi, anh nên... chịu khó an ủi vuốt ve chỉ chút đỉnh kéo tội nghiệp. Đàn bà con gái thường hay nông nổi chó đâu được như mấy anh! Vớ lại trong chốn khỉ ho có gáy này và trong lúc sống cuộc đời... chạy tịnh như vậy, công việc an ủi vỗ về ấy đâu phải là một công việc... khổ sai gì mà anh ngán! Mấy đêm trước đây, anh vẫn... đều đều mà!

Thế xằng giọng:

– Chị này kỳ thiệt, khi không chị xí xỏn vì việc riêng của người ta! Tôi không biết chị nghĩ sao mà nửa đêm nửa hôm như vậy chị không lo ngủ cho khoẻ để rồi lại chịu khó xuống đây đóng vai « trưởng thượng » như vậy! Việc này không có ăn nhập gì đến chị chút xíu nào hết nha!

Huỳnh Mai cự nự lại liền:

– Sao lại không? Tôi không muốn nói nhiều nhưng anh làm bộ không chịu hiểu thì tôi nói huých tẹt ra đây cho anh hiểu. Anh với chị Nhạn, mấy người giận lầy nhau cũng ăn thua đến tôi chớ bộ không sao? Và ăn thua nhiều nữa!

Thế trăn tráo hỏi lại:

– Chị « xen kẽ » vô hai đứa tôi như thế nào hả?

Huỳnh Mai hách dịch đưa tay ngoắc anh ta:

– Đâu anh ngồi gần lại đây để tôi nói cho mà nghe. Ai làm gì anh đâu mà anh phải xê xê nhích nhích thấy phát ghét như vậy?

Thế rút rè:

– Được mà... Chị để thầy kệ tôi.

– Nữa! Anh ngồi dang ra xa khiến tôi phải la phải hét và như vậy um sùm lên hết. Hiểu chưa?

Thế bẻ mặt, ngượng nghịu nhích lại gần. Huỳnh Mai lên tiếng liền:

– Sở dĩ tôi nói tôi có ăn thua và mấy người là như vậy nè: nếu anh để cho chị Nhận giận lây thì trời cản chỉ cũng hiểu lắm là đầu dây mối nhợ gì cũng tại tôi hết. Chỉ sẽ nói đâu là tôi hóp hồn, hóp xác gì anh vậy! Tôi không muốn mang tiếng oan một cách lằng nhách như vậy!

Thế chống tay ra sau lưng, cười khẽ:

– Tưởng gì khác... Có vậy mà chị cũng... nực giá thân chinh xuống đây. Tôi tưởng người như chị thì sợ tai tiếng gì, nhất là thứ tai tiếng... bông lông, bơ lơ đó!

Nhưng rồi anh ta chợt ngồi thẳng người lại, đắm đắm nhìn Huỳnh Mai, ngập ngừng nói tiếp:

– Hay là chị tưởng... chị bị ám ảnh vì việc xảy ra trong rừng sậy.

Huỳnh Mai chồm lên giơ tay định tát vào mặt Thế. Thế chụp được tay cô ta một cách dễ dàng. Huỳnh Mai rít lên, vùng mạnh khiến cho Thế bắt buộc phải giữ riết cô ta lại và còn lừa cách nắm luôn lấy cổ tay còn lại.

Huỳnh Mai, vì phải ngồi xẹp xuống, chỉ còn cách ngửa cổ ra để lấy sức tông khỏi sự kèm giữ không nương tay của Thế. Mặt cô gái ngang với mặt Thế và tóc cô ta rũ xỏa xuống. Mỗi lúc cô phải rướn người lên và Thế phải nhọc mệт ghìм đầu tới để vừa giữ ghì lại vừa khỏi bị mất thăng bằng.

Cả hai bên như cũng muốn làm cho « lại gan » nên không một ai hé môi... Đôi ba ánh trắng lợt qua kẽ lá soi chảy lên mặt, lên tóc, lên ngực cô gái... Huỳnh Mai lúc thở dốc, lúc mím môi để lấy sức vùng ra.

Thế càng mệт, càng bực mình thêm. Trong lúc đó, anh ta chỉ muốn buông nhanh tay ra để tát mạnh mấy cái vào mặt Huỳnh Mai, tát cho nổ đom đóm mắt, hay chụp ghìт tóc cô ta xuống mặt cỏ, ấn mạnh xuống thì mới... đã nư giận.

Nhưng Thế lại sợ cô ta phát là chói lói lên thì phiền!

Thấm mệt, Thế vừa thở vừa lên tiếng nho nhỏ, tay vẫn ghì chặt lấy hai cánh tay của Huỳnh Mai:

– Chị làm gì kỳ vậy!

Huỳnh Mai cố vùng mạnh nhưng cũng đã đuối sức:

– Hồng biết! Anh có buông tay tôi ra không hả?

Thế giao hẹn:

– Thì chị ngồi yên... tôi mới dám buông...

Vừa nói, Thế vừa nói tay vừa ngồi xê ra dần. Như đợi từ lâu « sơ hở » ấy của Thế, Huỳnh Mai chưa chi đã giựt tay ra. Phản ứng thật nhạy, Thế siết mạnh tay cô ta lại và càng ghì chắc thêm...

Và anh ta không quên cười khẻ như lấy làm đắc chí. Tiếng cười ấy làm cho Huỳnh Mai điên thêm, và thay vì tông ra cô lại nhào xô tới.

Cố nhiên là Thế không phòng bị trường hợp ấy: Anh ta ngã ngựa ra sau, tuy vẫn cố giữ chặt lấy đôi cổ tay của Huỳnh Mai. Quá ức vì vẫn không thoát được, Huỳnh Mai sẵn trớn cắn nhanh vào vai Thế.

Thế kêu « ái » một tiếng khá to và tự nhiên phải buông tay Huỳnh Mai ra.

Huỳnh Mai vội đứng lên, bước lùi ra sau và cũng cười khẽ.

Thế vừa xoa vai, vừa gượng ngồi dậy.

Huỳnh Mai hất mạnh mái tóc ra sau lưng, cười bảo Thế:

– Đừng tưởng ăn hiếp được tôi. Nếu hồi nãy, tôi chụp được khẩu súng để gần đầu đó, tôi dám bắn anh lắm!

Thế đứng lên chẳng nói chẳng rằng, găm mặt bước thẳng lại phía Huỳnh Mai, Huỳnh Mai đâm hoảng vì biết rằng anh ta nổi giận. Cô vội lại thêm một bước và hót hải lên tiếng:

– Ê, thôi đa ngen I

Thế vẫn lùi từ bước. Huỳnh Mai hơi run:

– Tôi la đa nghen! Thằng cha này lạ, anh bẻ người ta thiếu điều muốn lợi tay thì được... Coi, tôi không giỡn nữa đâu nghen!

Thế vẫn hăm hăm bước tới.

Huỳnh Mai biết anh ta nổi cộc thật sự cũng muốn bỏ chạy lắm nhưng còn cố gắng giữ «thể diện».

Đến khi cô ta thấy nguy thật sự vừa dọm bỏ chạy thì Thế đã nhào tới...

Huỳnh Mai có cảm giác như bị tối tăm mặt mũi trong một thoáng, nhưng rồi cô đâm ra giận dữ khi đôi cánh tay mình đau buốt vì bị Thế vỗ chặt và siết mạnh.

Huỳnh Mai quen theo thói cũ định nhổm đầu tới để cản Thế, nhưng anh ta đã đề phòng trước và sẵn trớn xô mạnh cô ta lùi ra phía sau.

Huỳnh Mai suýt té ngựa nếu không bị Thế vẫn giữ chặt đôi cánh tay. Và như để « trừng trị », Thế tấn cô ta áp lưng vào gốc cây ô môi gần đấy.

Huỳnh Mai càng vùng vẫy, càng tông đập, Thế càng không nương tay siết lưng cô ta sát cứng vào gốc cây.

Ánh trăng mỗi lúc mỗi sáng tỏ thêm và vì cành lá cây ô môi quá thưa thớt nên tất cả ánh trăng nơi ấy như dồn chiếu xuống hai người.

Thế vừa thở dồn vừa nhìn Huỳnh Mai đang chống chọi một cách tuyệt vọng và anh ta có một sự vui thích man rợ của một giống đực đang tự hào về sức mạnh của mình.

Huỳnh Mai càng giận dữ càng lồng lên nhưng vẫn gan lì không kêu van hoặc la lối, và cũng không buồn chú ý đến chiếc áo cánh bị bật tung mấy nút đầu trong lúc xô đẩy.

Thế cười mũi và nói khích:

– Dữ quá há!

Huỳnh Mai xô mạnh người tới để rồi bị giữ ghệt vào gốc cây một cách tàn nhẫn.

Ánh trăng chan hòa trên khuôn ngực hé mở và Thế

phải mím môi khi biết rằng ban tối Huỳnh Mai chỉ mặc độc có chiếc áo cánh phong phanh....

Thế bỗng nhớ đến những tên Thổ cùng hai tên gạch mặt, và anh ta như bị ngậy ngất lây cái không khí tàn bạo chột lóe lên. Chết « men » tàn bạo ấy như được ủ từ lâu trong tận cùng tiềm thức, như bị bỏ quên từ lâu trong bản năng... nay gặp hoàn cảnh thuận tiện chột sôi bốc lên và làm nổ tung hết mọi ràng buộc, mọi dồn nén...

Thế càng siết mạnh tay Huỳnh Mai, càng nện mạnh lưng cô ta vào thân cây, càng nói khích thêm... Anh ta muốn buộc cho cô ta phải tức giận thêm, phải lồng lên thêm, phải chửi bới thành tiếng...

Nhưng Huỳnh Mai đã chờ người ra, vì thắm mệt, mà cũng vì chột khám phá ra một sự thích thú lâng lâng trước những cử chỉ chế ngự thô bạo của Thế. Trong giây phút đặc biệt này, cô mới nhớ trực ra mình là đàn bà, cũng như lúc ở trong rừng sậy bên cạnh tiếng súng nổ và trong cánh tay che chở của Thế...

Thái độ kỳ quặc của Huỳnh Mai làm cho Thế... mất ngon và bực mình đến tột độ. Như điên, anh ta

nhích một bên vai lên để kê vào miệng Huỳnh Mai và thiếu điều anh ta muốn quát to lên:

– Đây, giỏi cần đi!

Huỳnh Mai ngoan ngoãn gục hẳn mặt lên vai Thế và tựa hẳn mình lên người anh ta. Mắt mở to, cô khẽ nhe răng trù mếu cạp nhẹ lên bả vai của chàng trai.

Như bị thất vọng một cách tàn nhẫn, như bị hụt sức ngang, Thế buông lỏng tay mình xuống trước khi xô nhẹ Huỳnh Mai ra.

Huỳnh Mai như rớt từ cung trăng xuống. Cô ta không có đủ thì giờ để phân tách kịp thái độ kỳ quặc của Thế và có lẽ chưa bao giờ cô thù ghét Thế bằng lúc đó. Cô lặc giọng rít lên:

– Bộ anh khùng hả?

Thế lính quýnh lùi lại một bước, lắc mạnh đầu như quá chán chường cho chính mình:

– Xin lỗi chị... Chị không nên giận theo cái kiểu này...

Huỳnh Mai hất mặt lên:

– Xí, làm bộ chó hoài!

Thế sừng sốt ngấn người ra. Lần đầu tiên Huỳnh Mai ăn nói một cách hỗn xược trơ trẽn như thế! Chẳng khác gì lối ăn nói của Nhạn khi cô ta nổi cáu.

Dứt lời cô ta ngoe nguẩy bỏ đi một nước. Thế nhớ trực đến mấy chiếc nút áo túi chưa gài lại của Huỳnh Mai. Anh ta lấy làm khổ sở vô cùng nhưng không dám chạy theo gọi cô ta lại để nhắc chừng...

o O o

... Nhạn vẫn nằm thao thức đợi Huỳnh Mai trở lên. Sau khi giả đồ ngủ và biết rõ Huỳnh Mai xuống cầu thang rồi mất biệt luôn, mấy lần Nhạn muốn tức mừng ngồi dậy để xông theo.

Càng đợi Huỳnh Mai bỏ xuống với Thế. Nhạn vừa bực vừa tủi khi ngó quanh ngó quẩn căn nhà sàn và chỉ còn có mình trơ vơ ra đó. Dung vẫn chưa lên bờ... Ừ, tất cả như toa rập với nhau để bỏ rơi Nhạn lại đó!

Vừa lúc ấy có tiếng chân người chậm chạp bước lên cầu thang. Nhận vội nằm quay mặt hẳn ra để tiện nhìn cho rõ người sắp lên tới mà Nhận tin chắc đó là Huỳnh Mai. Chỉ có Huỳnh Mai mới « dám » ngang nhiên bước từng nấc thang một bằng cách nện mạnh chân như thế.

Huỳnh Mai bơ phờ bước vào và uể oải đi lại mừng mình như không buồn chú ý đến một ai hết. Nhận hơi ngẩng đầu lên để nhìn kỹ cô ta. Mái tóc rũ rượi, nét mặt ủ dột cùng mấy chiếc nút áo rời khuy kia làm cho Nhận giật nảy người.

Nhận tự hỏi chẳng lẽ đây là lần đầu tiên mà Huỳnh Mai gần đàn ông, gần Thế? Điều bộ bơ phờ ấy đúng là điều bộ của một người con gái vừa lỡ đánh mất hoặc bị cưỡng mất... một thứ mà trọn đời mình không làm sao tìm thấy lại được.

Nhận muốn cười khì một tiếng vì có lẽ Huỳnh Mai... đã đánh mất thì đúng hơn. Tự nảy giờ Nhận vẫn thức, vẫn luôn luôn nghe ngóng mà có tiếng kêu la nào vang lên đâu và Huỳnh Mai đâu phải hiền lành hay ngu dại gì?

Đợi cho Huỳnh Mai chui vào mừng nằm vật xuống

là Nhật tức mừng bỏ ra và thả nhiên đi xuống sàn như đang có việc cần thông thường vậy.

Nhận hơi ngạc nhiên vì không nghe Huỳnh Mai lên tiếng gì hết nhưng cô không thấy quan tâm đến điều đó và tất tả đi thẳng lại chỗ Thế ngủ.

Thấy Thế ngồi hút thuốc một cách tỉnh khô, Nhận càng lộn ruột thêm. Cô ta vẫn còn nhớ sau mỗi khi gần gũi, hể buông mình ra là Thế lục kiếm thuốc hút liền.

Làm như dự đoán được sự viếng thăm bất thường này. Thế chỉ hơi quay đầu lại và khẽ lên tiếng hỏi chặn trước:

– Chắc chị Huỳnh Mai biểu em xuống đây đó phải không?

Nhận không còn đủ sáng suốt để tìm hiểu câu hỏi kỳ quặc ấy và cô ta chỉ cười khẩy, hỏi móc lò lại:

– Xuống đây để dấm lưng cho anh đỡ mỏi gân cốt hả? Mà mặt nào sai biểu tui được chớ?

Thế vội dụi tắt tàn thuốc, lo lắng nhìn kỹ lại cô

ta. Dầu không thấy rõ được nét mặt của Nhận trong lúc ấy, Thế cũng dư biểu là cô ta đang giận dữ, và lần này, Thế có thể đoán được phần nào nguyên do của cơn « thịnh nộ » bất ngờ ấy.

Nhưng Thế lại đâm ra lười biếng, đâm ra chán chê trong việc phải tìm cách để phân trần cho Nhận hiểu sự thật. Như người cam tâm thua cuộc trước, Thế biết chắc rằng mình khó có cách nói sao cho Nhận chịu tin được.

Sự yên lặng của Thế làm cho Nhận được « mọi » làm tới. Cô ta bước lại gần sát chân Thế, chống nạnh để nhìn xuống chiếc mũng một cách khinh bỉ:

– Ngủ với nhau đã đời rồi muốn làm bà nội để sai biểu người ta nữa sao? Đâu có thứ chuyện chồng cãi lên trời đó với con này được!

Thế chắt lưỡi... gần như là chiếu lệ:

– Em đừng ăn nói hàm hồ.

Nhận ngon tron nói tới:

– Tưởng làm cao làm kỳ gì rồi cuộc rồi cùng chung vô mừng trai!

– Em đừng nói bậy.

– Ủ tụi bậy! Mấy người...

Nhận bỏ ngang giữa câu cúi đầu nhìn xuống một góc mí mùng: một cánh trắng nhỏ lọt qua kẽ lá chiếu xiên vào đấy để soi lên mặt vuông khăn tay bị vo cuộn lại.

Thế nhìn theo vô hướng ấy và càng « thối chí » khi nhận ra đó là một chiếc mùi xoa màu đỏ thẫm mà Huỳnh Mai thường cầm trên tay như là món « trang sức » phụ.

Có lẽ ban nãy cô ta ngồi nói chuyện vòng vo với Thế rồi buồn tay vịn vẹo chiếc mùi xoa chơi, kể phải chồm lên định tát Thế nên cô vút đại nó tại đó, rồi đôi bên giằng co và cuối cùng Huỳnh Mai quên bằng nó luôn.

Như sợ bị đoạt mất, Nhận liền chụp lấy chiếc khăn ấy lên, giữ mạnh để xổ thẳng vải khăn ra trước mặt Thế rồi gằn giọng hỏi:

– Còn cái này chắc cũng là « nói bậy » nữa hén?

Thế lắc đầu một cách... thê thảm:

– Khổ quá. Chiếc khăn của chị Huỳnh Mai thiệt nhưng chỉ bỏ quên.

Nhạ cười đắc thắng:

– Thì mê man tàng tịch rồi bỏ quên chớ tui có dám nói cái gì khác đâu! Chiếc khăn khô rom thì chẳng lẽ tui đặt điều là... ai xài nó trong công việc gì khác!

Thế chán ngán thở dài:

– Em muốn nói gì thì nói nhưng làm ơn đừng la lên dùm cái!

– Hứ, phải cãi được, anh cũng cãi rồi chớ để gì anh chịu ngồi xếp ve như vậy! (cô ta chột nghiêm giọng lại như tỏ vẻ ân cần hỏi han). Mà nè, bộ chỉ mới lạ tẹo với anh lần đầu hả?

– Chuyện đó không có mà lần đầu lần cuối gì!

Nhạ bèn trả lời luôn cho câu hỏi oái oăm của mình:

– Lần đầu nên bộ vó mới đã dượt như vậy. Chỉ mới ra lò chớ bộ đồ bỏ như tui hay sao mà anh không nương gượng chút nào hết vậy!

Thế thiếu điều muốn quát lên:

– Em sao kỳ quá, người ta nói không có mà!

Nhận ung dung vặn lại:

– Chớ cái khăn này của ai?

– Thì của chị Huỳnh Mai...

– Nó mọc cánh bay xuống dưới này phải không?

– Chỉ xuống đây chơi bỏ quên không được sao?

– Con gái mà nửa đêm nửa hôm xuống đây chơi?

– Coi, ở đây có phải như ở nhà sao?

– Cho được đi, nhưng làm gì con mề bỏ quên được cái khăn này? Tui thấy mọi khi con mề ít chịu rời cái khăn này lắm mà! Chắc tối nay tay chân của con mề quỳnh quít làm sao nên con mề mới để rớt nó lại đây được.

Thế cười lạt:

– Em muốn hỏi sao thì nói chứ sự thật không phải như vậy đâu.

– Hừ, hổng phải như vậy mà tóc tai con mẹ rũ rượi, áo sổng của con mẹ bung dênh? Hai người ngồi nói chuyện chơi mà con mẹ bèo nhèo như vậy đó hả?

Thế cố gắng lắm mới lên tiếng được:

– Thật ra anh với chỉ... cãi lộn rồi có xô đây chút đỉnh.

Nhận cười khan:

– Xô đẩy rồi dính chùm với nhau chứ gì? Ai không biết cái mừng đó! Chắc con mẹ... trong bụng khoái thấy mỡ, bề mặt còn làm bộ xô đẩy tới xô đẩy lui khiến cho anh đâm nực thêm mới bị.... bái xái bài xai như vậy chứ gì? Tui nói có trúng bệnh không?

Thế uể oải lắc đầu:

– Anh đã nói là xô đẩy thiệt, em không chịu tin thì thôi.

Nhạ xí xỏ hạch lại:

– Thì thôi chớ làm gì anh được hén?

– Em đừng nói cái giọng đó.

Thế chợt thấy ê ẩm bên vai và nhớ trực đến vết cắn của Huỳnh Mai. Tự nhiên anh la hét bực mình và quên lửng mối « đe dọa » của Nhạ. Anh đưa tay sờ lên bả vai cách trù mẩn và muốn nhớ kỹ lại coi trong lần sau khi Huỳnh Mai gục đầu lên vai mình, cô ta đã « gặm » nhẹ lên chỗ nào? Mấy ngón tay của Thế âu yếm ve vuốt lên làn vải áo trên bả vai như để dò tìm cho ra mấy dấu răng nho nhỏ của Huỳnh Mai còn in lên trên ấy vậy!

Sự im lặng của Thế khiến cho Nhạ càng tin thêm là anh ta đã đuối lý. Cô muốn tỏ ra bắt đầu đến việc Thế ăn nằm với một người khác và không « thường tình » như mọi người đàn bà khác:

– Thiệt ra tôi thấy vậy thì nói nghe chơi kéo anh cho là tôi không biết gì hết. Anh muốn ngủ với ai, với cô Huỳnh Mai hay với cả trăm cả ngàn cô nào khác thì đó là quyền của anh.

Thế bực mình trở lại. Bực mình không vì những lời xiên xỏ dai nhách và cũ rích của Nhận mà chính thật vì cô ta đã làm tan biến cơn mơ tưởng thú vị gần như là làm cho anh ta ngây ngất được ấy. Thế cười mũi:

– Em biết vậy thì tốt lắm!

Đến lượt Nhận lồng lên:

– Hết chối được thì nhận càn đi phải không?

Thế cười thành tiếng:

– Coi, chối cũng không được mà nhận cũng không được hay sao? Tuy nhiên, anh cũng xin nói lại anh không có làm gì hết! Ý trời, bộ em tưởng chị Huỳnh Mai dễ lắm sao? Phải được như em nói anh cũng lạy!

Nhận lặng người một giây, rồi cô cười lạt, run run lên tiếng:

– Phải rồi, chỉ có tui là thứ đồ bỏ nên ai muốn rớ vô cũng được. Chắc anh nói như vậy chớ gì? Vậy mà từ hồi nào tới bây giờ tui quên chuyện đó, tui tưởng

tui cũng tốt lành vì vậy và còn rán giữ mình để cho anh.

Thế giật mình và đâm hồi hận:

– Em hiểu lầm rồi. Anh muốn nói là anh không có... chuyện gì với chị Huỳnh Mai hết.

Nhận chua chát nói:

– Anh khỏi mất công kiếm cách an ủi... Tụi mình hiểu nhau nhiều quá mà! Thật ra tui xuống đây để căn nhắc với anh như vậy cũng là bậy lắm, tại tui hơi nóng và tui tưởng tui... thương anh thiệt ...

Thế khổ tâm và xót xa thật sự cho sự nghi lầm của Nhận. Anh ta không sợ chuyện mình bị « hàm oan », nhưng thương cảm vô hạn cho tình trạng của Nhận lúc ấy. Anh ta lúng túng tìm cách giải thích cho Nhận rõ nhưng cuối cùng anh ta chỉ rên rĩ:

– Em hiểu lầm ghê lắm đó Nhận! Anh nói không có là không có...

Giọng Nhận trở nên bùi ngùi:

– Anh khỏi chối quanh chối quẩn gì nữa mà! Tôi mà là đàn ông và gặp một cô như chị Huỳnh Mai bèo hình bèo dạng trước mặt hoài và còn đeo riết trong lúc đêm hôm tăm tối như vậy thì trời cản tui cũng phải ngã. Có điều tui hơi... buồn là mấy người nhè lựa cái đêm tui sắp địa bền đề... với nhau thì mấy người ... hồng lịch sự thiệt. Mấy người đều có ăn học hết...

Thế không ngờ Nhận oán trách mình như vậy. Anh ta càng xót thương Nhận vô cùng khi biết rằng mình không có cách nào minh oan hết. Và sự im lặng của anh ta lại càng làm cho Nhận tin chắc rằng anh ta chỉ có nước... lì ra đó để chịu trận chớ hết mong gì chối cãi?

Thấy Thế không ừ hừ gì hết Nhận đâm ra bực trở lại. Cô ta bèn lên tiếng bắt bẻ:

– Sao anh không nói năng gì hết vậy? Bây giờ anh không thềm trả lời tới mặt tui nữa phải không? Hay là anh chỉ còn nước trăn mình ra đó để chờ tui nói mỗi miện tui cam lại chớ gì?

Thế còn có sức để cười được:

– Cãi lại thì em cho rằng nói dóc, còn nín thính

thì em trách là khinh khi, chỉ có nước là là chịu đựng...
Đằng nào em nói cũng được hết thì anh biết nói làm
sao bây giờ?

Nhạ cười lại:

– Anh làm như tui muốn bắt ép anh nhận tội
gì vậy! Cái đó không ngờ. Anh ngủ với con nào thì
thây kệ anh. Có điều là tui thấy anh với chị Huỳnh
Mai không biết... điều chút nào hết. Chắc tự hôm nay
mấy người chỉ mới cọ quẹt sơ sơ vì còn có tui ở đây
nên mấy người cũng mắc cỡ. Nay thấy sáng mai tui
đià bến, mấy người xáp nhau lại... ăn mừng chớ gì?
Mà hồng ăn mừng sao được, một khi từ nay mấy
người được rộng chun rộng căng?... Hừ, mấy người
thấy đêm nay tui còn ở đây, mấy người rán ép bụng
nhịn cho đến tối mơi rồi hãy ăn mừng không được
sao? Nôn gì quá vậy?

Mặc dầu không có làm gì hết. Thế cũng phải
thăm nhận rằng những lời trách móc chanh chua
của Nhạ cũng có lấy phần chính đáng. Cô ta tức
như vậy là phải lắm.

Thế muốn nói cho cô ta biết là Huỳnh Mai xuống
đây để trách anh ta sao không an ủi vỗ về Nhạ trong

đêm cuối cùng này, nhưng không biết sao Thế cũng không mấy tin tưởng ở « sự thật » mà mình định giải bày cho Nhạn đó nữa!

Nghĩ vậy, Thế chỉ thở dài rồi nói một câu mà anh ta dư biết là không ăn nhằm gì hết:

– Em tin hay không tin thì tùy em chứ anh cũng như chị Huỳnh Mai cũng không đến nỗi tệ vậy đâu.

Nói xong câu « chiếu lệ » ấy Thế đâm ra sượng trợn ngang. Anh ta vừa nhớ đến vết cắn của Huỳnh Mai. Anh ta ngượng ngịu ngó xuống cánh tay mình, ngó xuống ngực mình và tưởng chừng hơi hướm của cô gái ấy hãy còn dính rớt khắp những nơi đó...

...Nhạn chợt thở dài, ném trả chiếc mùi xoa của Huỳnh Mai vào lòng Thế và nói:

– Tui bực mình thì nói cho hả vậy thôi chứ chết chóc gì ai... Thôi sẵn dịp, tui cho anh hay luôn là tui đi dìa bên Cái Vừng

Thế chắt lưỡi:

– Thì để sáng rồi hãy hay...

Nhận lắc đầu:

– Tui đi liền bây giờ cho... kịp con nước, trăng tỏ cũng tiện...

Thế muốn nắm lấy tay cô ta nhưng rồi lại không dám. Anh ta lúng túng đứng lên và nói một cách khó khăn:

– Thôi em về cho được mạnh giỏi. Để có dịp rảnh anh sẽ qua thăm em...

Nhận cười khô khan tuy muốn cố làm ra vẻ như thường:

– Ừ, nếu anh không bị kẹt cái gì hết, hay là nếu anh bị kẹt ở chỗ... không có chị Huỳnh Mai ở đây và không tìm đâu ra một chỗ đỡ đỡ.

Thế khó chịu:

– Em sao ăn nói...

Nhận chằm bằm cướp lời anh ta:

– Thiệt mà! Tui thì kể số gì và dầu sao, anh cũng

là chỗ ớn nghĩa cũ. Thôi tui lên lấy quần áo rồi đi luôn. Ờ, sáng mới anh nói dùm chị Huỳnh Mai và chị Dung là tui đi dìa rồi ghen, gấp quá nên không chào hỏi ai được.

Dứt lời Nhạn quay người đi thẳng.

Thế muốn chạy theo để giữ cô ta lại nhưng đôi chân anh ta như bị chôn chặt xuống mặt đất. Anh ta không còn tin tưởng ở một cử chỉ nào của mình ngay trong lúc này. Anh ta thần thờ nhìn xuống chiếc khăn tay của Huỳnh Mai đoạn cẩn thận gấp lại làm tư trước khi cất luôn vào túi...

Nhạn vừa cong lưng đẩy mũi chiếc xuống ra thì có tiếng chân người sột soạt ở phía sau lưng. Tự nhiên Nhạn thấy hồi hộp vì tưởng đâu Thế chạy theo ra. Cô ta bèn làm bộ không hay biết gì hết và tiếp tục đẩy xuống ra.

– Bộ về liền sao cô Nhạn?

Nhạn bực tức ghì xuống lại vì đó là giọng nói của... Tâm.

Cô ta cau có quát hỏi:

– Sao anh biết tôi dìa mà ra đây?

Tâm cười nhạt:

– Tôi thấy cô đi xuống đây và hỏi nầy có nghe hai ông bà cãi lầy. Về thiệt sao cô?

– Thiệt hay không thì ăn thua chi đến anh? Anh chọn rợn ở đây lỡ chị Dung đi xuống bắt tử thì uống công tôi nhịn nhục tự hôm nay.

Tâm cười nhạt:

– À, bà Dung bả ngủ như chết rồi. Tối nay hổng biết bả mắc cái gì mà lăn quay ra ngủ sẩy tay luôn ở dưới nầy.

Nhạ cười phụ họa theo:

– Cái đó tôi biết.

– Biết sao?

– Thì tui thấy khuya lơ khuya lắc mà chỉ không quay lên như mọi khi, như vậy tui đoán chừng là chỉ ngủ quên luôn ở dưới anh rồi. (chợt nhớ đến

chuyện Huỳnh Mai, Nhận đổi sang giọng bức tức)...
Té rất thấy tui dìa ai cũng ăn mừng đã đời hết há!

– Ăn mừng cái gì cô?

Nhận cười lạt:

– Thì có tui ở đây chẳng mấy người không ưa nên tui mới vừa dọn đi là cặp nào cặp nấy xà nẹo với nhau bất kể quân thần. Hết anh Thế bây giờ đến anh... Không để tui đi cho khuất con mắt rồi muốn làm đêm làm ngày gì cũng hồng được sao!

Tâm bật cười:

– Tội nghiệp quá cô! Tụi tôi thì ăn mừng nổi gì. Có cô ở đây thì cũng vậy, nhưng hồng biết sao tối đêm nay bà Dung bả... buông cương như vậy. Có lẽ tại mát trời. Còn anh Thế... bộ ảnh cũng ăn mừng... Mà coi, ảnh có ăn mừng thì... Còn ai vô đó nữa! Cô với ảnh...

Nhận cười khan:

... Tụi mà ăn thua gì! Anh không hay gì hết trơn sao? Với con mẹ Huỳnh Mai thì tui mới nói là ăn mừng chứ!

Tâm chung hửng:

– Vớì chị Huỳnh Mai? Đâu lẽ mau quá vậy? Mấy ngày gần đây tôi thấy hai người có vẻ lơ là vớì nhau lắm mà? Và chị Huỳnh Mai cũng không hay đi ra khỏi nhà và chỉ nói chuyện cầm chừng vớì ảnh chứ không vui vẻ như mọi khi...

– Ổi, họ làm bộ như vậy để mà con mắt người ta đó mà! Ý trời ơi con mẹ Huỳnh Mai nó xảo giằn trời chứ có phải hay bóp chát như bà Dung của anh đâu!

Tâm phì cười:

– À, té ra hồi nãy, tình cờ tôi mon men về phía chỗ anh Thế ngủ tôi nghe hai người... lờ mờ vớì nhau là cũng vì vậy. Chắc cô xuống đó như mọi khi nhưng đêm chót cô nghĩ tới đêm mai, đêm mốt rồi cô đâm ra ghen ngay khiến cha nội Thế bực mình luôn chứ gì. Rồi cô cho rằng họ muốn... ăn mừng chi đó.

– Hứ, tôi bắt quả tang nên mới nói chứ cái mặt của tui như vậy mà đi ghen bóng ghen gió hay sao? Vớì lại việc gì mà phải ghen? Tui vớì ảnh có vợ chồng gì đâu? Có điều là tui thấy ảnh hồng biết điều... ảnh nè ngay đêm nay mà mèø chuột vớì con Huỳnh Mai

và thiếu điều họ muốn kêu tui dậy để bẹo trước con mắt tui vậy!

Tâm lẩm bẩm:

– Cô nói sao chứ chẳng lẽ vậy ...

– Coi, còn chẳng lẽ gì nữa? Tui đã nói là tôi bắt quả tang.

– Quả tang.

– Quả tang? Ủa bộ thiệt như vậy sao? Bộ cô thấy tận mắt họ... vậy vậy?

Nhận hơi khựng lại nhưng rồi cũng nói sẵn tới:

– Tui xuống tới nơi cũng có hơi trễ nhưng tui bắt được bằng chứng. Anh có biết cái khăn mù xoa đã dị hợm của con mề không? Cái khăn như khăn gói mấy ông « tướng thầy ba » của thầy pháp đó!

Tâm gật đầu:

– Biết. Chỉ hay cầm trên tay đó mà!

– Thì đó! Hai ông bà xà quần nhau sao mà bị liệng càn cái khăn trên đệm và bỏ quên ở đó luôn. Tui xuống thấy... Ban đầu thằng cha Thế nó chối leo leo nhưng đến khi tui lượm chiếc khăn đó lên thì thằng chả cứng họng.

Tâm thở dài nhưng rồi lại hỏi:

– Biết đâu chị Huỳnh Mai có xuống đó thiệt, nhưng chỉ bỏ quên cái khăn đó thôi chứ... hông có gì khác hết.

Nhạ gắt lên:

– Anh ở dưới này mà cũng không biết gì hết trơn! Bị anh cũng mắc úp mặt lên cái... bị anh cũng mê mang tàng tịch thì biết trời đất gì nữa! Tui không xuống kịp vì tui mắc canh chừng trên nhà sàn. Tui thấy con mẹ Huỳnh Mai đi xuống... Tui tưởng con mẹ đi cầu gì đó nên tui hồng theo nhưng rồi coi mẹ biệt luôn...

Tui đang tính coi có nên xuống kiểm con mẹ không thì đúng lúc con mẹ trở lên. Đây nè, tui hỏi anh, có ai đi cầu hay đi hứng gió dĩa mà tóc tai bù xù, quần áo bèo nhèo... và còn hồng kịp gài nút áo nữa mà! Như vậy là cái gì hả?

Tâm phi cười:

– Theo như cô nói đó thì... chắc đã cụp lạp với nhau rồi... (anh ta chép miệng)... Anh Thế coi lơ mơ vậy mà ai lọt vô đày anh cũng gom một cái rụp hết, còn tôi cất công o bế cả mấy tháng mà rớt cuộc rồi... cũng như tôi đem dưng cho ảnh luôn.

Nhận hỏi đây đưa theo:

– Ai mà anh nói là anh ta gom hết?

– Thì cô là một. Tôi đeo đuổi có thiếu điều sói trán mà rớt cuộc ảnh cũng hốt được. Và bây giờ đến phiên chị Huỳnh Mai. Tôi nhớ trước đây, hồi bà nội này mới xuống, tôi cũng theo riết nhưng rồi phải bỏ cuộc luôn. Bây giờ bà mới lọt xuống đây, ngó qua ngó lại là ảnh cũng quơ con mẹ luôn. Tôi biết phục thằng cha này rồi đã!

Nhận xằng giọng:

– Ớ, anh đừng ăn nói xô bồ xô bộn như vậy. Tui vì cảm ơn nghĩa của ảnh nên tui mới... dễ dãi với ảnh, với lại cái thứ của tui thì không quý giá gì, chớ con mẹ Huỳnh Mai bề gì cũng còn con gái mà con mẹ

xách cho người ta ngủ như vậy thì phải có chỗ khác chứ!

Tâm cố lấy giọng thản nhiên:

– Tôi tưởng cô... cảm nghĩa một lần là đủ rồi chứ sao lại... siêng năng qua lại cảm nghĩa hà rầm vậy?

Nhạ không mất vẻ bình tĩnh:

– Thì tui rảnh rang tui đi chơi vậy thôi chứ bộ tui cần đến mặt ai sao!

Tâm thấp giọng:

– Nè cô, có cái này tôi còn hơi thắc mắc một chút. Kể ra tôi quen biết cô lâu và cũng khổ công đưa đón lúc còn ở kinh Cầu Muống, và cũng thiếu điều bỏ mạng bên kia biên giới để cứu cô mà từ hồi nào tới bây giờ tôi có nghe cô nói đến ơn nghĩa khi khô gì đâu?

Nhạ phản đối:

– Ê, đừng nói vậy. Tui đã năm lần bảy lượt cảm ơn anh.

Tâm cười ngất:

– Cô cảm ơn cả ngàn lần như vậy thì cũng chẳng ăn thua gì! Cô... cảm nghĩa theo điệu với anh Thế thì mới đỡ khổ chứ!

Nhận hùng hổ cãi lại:

– Ê đừng nói vậy chứ! Anh quên rằng tui đã... lo đủ hết, anh nhớ có lần mình đi xuống và đậu lại dưới hàng bần không? Coi, tui làm đủ bốn phận của tui mà tại anh xọc dựa ngang thì anh rán chịu.

Tâm phì cười:

– Tại cô làm bậm trợn quá nên tôi đâm ra... bất nhẫn.

Nhận cười theo:

– Lỗi ở anh thì anh còn tranh tròn gì nữa. Thôi, tui đi dìa...

– Khoan đã cô.

– Gì nữa?

Tâm ấp úng:

– Tôi đưa cô... đi một đôi được không?

Nhạ hóm hỉnh hỏi lại:

– Tui thì không cần ai đưa đón hết, còn anh, anh có thiệt cần như vậy không?

Tâm tha thiết nói:

– Không hiểu tại sao chớ nếu cả đời tui không được gần gũi với cô lần nào, làm như tôi còn bứt rứt điều gì...

Nhạ suy nghĩ một giây đoạn ồm ờ hỏi lại:

– Anh đã có chị Dung và tui biết là trong đêm nay chỉ đã không trở lên nhà sàn sớm vậy anh hỏi lại coi anh còn sức vóc gì để tiễn đưa tui đi một đôi không?

Tâm không trả lời câu ấy mà hấp tấp nói:

– Để tôi đi lấy xuống ghen! Cô tông xuống của cô đi trước đó tôi theo liền.

Nhận nhìn về phía nhà sàn, về chỗ Thế ngủ và tự nhiên đâm ra mệt mỏi lạ. Cô muốn kiếm cách từ chối khéo với Tâm, và cô tin chắc rằng Tâm sẽ phải nghe theo nhưng khi nhìn thấy điệu bộ hí hửng của Tâm, hí hửng một cách ngây ngô như một đứa trẻ yên chí rằng người lớn sẽ cho mình ăn bánh. Nhận đâm ra thương hại anh ta.

Cô khẽ lên tiếng:

– Nhưng anh nên lo phần anh. Liệu chị Dung chỉ có biết không? Tui thì chẳng ăn thua gì nhưng tui không muốn phá gia cang ai hết.

Tâm chắt lưỡi:

– Có một chút mà phá gia cang cái khỉ gì hổng biết!

– Chị Dung đâu có chịu hiểu như vậy?

– Đừng lo. Giờ phút này nó ngủ như chết. Thôi cô đi trước để tôi lấy xuống ghen?

Nhận xô xuống ra, nhảy gọn lên sạp, cầm dầm lên:

– Thôi được. Có gì anh rán chịu.

o O o

... Dung ngừng ngừng, uốn eo cong mình qua, quơ tay và dang chân định ôm quặp lấy Tâm vì cô chợt thức giấc và thấy thấm lạnh.

Nhưng rồi tay chân cô rơi bịch xuống mặt đệm. Cô mở choàng mắt ra, còn rán quơ tay qua lại như để cố tìm một vật gì nhỏ nhút lắm vậy.

Chỗ Tâm nằm trống trơn. Cô nghenh đầu lên, gọi khẽ:

– Anh Tâm, anh đi ra ngoài hả?

Không nghe ai ừ hử hết. Dung vội ngồi rột dậy, tốc mừng ra, đứng lên dáo dác nhìn quanh.

Cô vội gài áo lại đoạn tất tả tìm anh ta.

Một lát sau, vì không thấy Tâm và tưởng đâu anh ta bỏ đi qua chỗ mấy anh em khác ngủ để trông chừng việc canh gác, cô yên tâm trở lên nhà sàn...

Vừa co ro sẵn bước vì lạnh Dung vừa mỉm cười khi nghĩ rằng đêm nay mình trở lên quá muộn và thế nào đến sáng mai Nhạn cũng giờ giọng châm chọc về sự « trễ nải » ấy.

Nhưng lên đến nơi, Dung ngạc nhiên xiết bao khi nhận thấy có Huỳnh Mai nằm thu người bên mừng cô ta, còn chiếc mừng bên kia lại trống trong khi gói quần áo của Nhạn mà cô ta vẫn dùng làm gối đầu tạm cũng biến mất.

Dung vội bước lại, làm gan lay gọi Huỳnh Mai dậy:

– Chị Huỳnh Mai! Chị Huỳnh Mai!

Huỳnh Mai quay người ra, cự nự:

– Coi, ít ra mấy người cũng để yên cho tôi ngủ chớ!

Dung hỏi mau:

– Xin lỗi chị, chị biết chị Nhạn đi đâu không?

Huỳnh Mai gắt lên:

536 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Coi, tôi có giữ chỉ đâu mà chị hỏi!

Dung nói tiếp:

– Sao chỉ lấy quần áo đi hết trơn vậy?

Huỳnh Mai ngoảnh đầu lên để nhìn qua phía mừng bên kia, đoạn ung dung lên tiếng:

– À, như vậy là chỉ đi về rồi.

– Về gì giờ này?

Huỳnh Mai cười mũi:

– Sao chị không hỏi chị ấy!

Dung lại kêu lên:

– Rồi không biết anh Tâm cũng đi đâu mất tiêu nữa?

Huỳnh Mai nằm thẳng người lại:

– Khi không chị kéo giạt ngược tôi dậy để hỏi anh này chị nọ ở đâu thì tôi biết khỉ gì mà trả lời! Thôi tôi ngủ đây!

Do dự trong một giây, Dung lại hỏi:

– Chị nhắm chị Nhạn có xuống dưới anh Thế không? Hay là chỉ ở dưới để đợi... sáng về luôn?

Huỳnh Mai cự mạnh người:

– Sao chị không xuống dưới lật mình anh Thế lên coi thì có phải chắc hơn hông! Chuyển nãy tối ngủ thiệt đa! Chị đừng hỏi tôi cái gì nữa hết. Tôi không biết cái gì hết!

Dứt lời cô ta vùng vằng cong trở lại như để ngủ thiệt.

Dung lại bỏ đó rồi đi xuống chỗ Thế ngủ.

... Nghe có tiếng chân người bước lác xạc, Thế vẫn còn thao thức, vội quay đầu ra nhìn. Anh ta cau có ngồi rệt dậy khi thấy một bóng đàn bà lướt tới dưới ánh trăng.

Chưa chị Dung đã lên tiếng gọi Thế:

– Anh Thế, ngủ hay thức đó anh?

Giọng hốt hoảng của cô ta làm cho Thế giật mình. Anh ta vạch mùng ra hỏi lại liền:

– Bộ cô Nhận... làm sao hả?

Dung đáp mau:

– Chỉ cuốn gói đi đâu mất rồi. Tôi tưởng chỉ xuống dưới này chứ?

Thế thở ra:

– Đâu có. Chắc cổ về sớm rồi.

– Sao lạ vậy cà?

Thế cười đáp:

– Có gì đâu mà lạ. Tới chừng cổ đốc chứng thì những việc lạ đối với cổ là thường hết. Bộ chị sợ cổ đi mất tiêu hay bị... ma giấu gì hả? Sao bữa nay chị lo cho cổ quá vậy?

Dung ngó quanh, thú nhận:

– Anh Tâm cũng đi đâu mất tiêu nữa! Sao tôi lo quá!

– Lo cái gì? Chắc ảnh quanh quẩn đâu đó.

Dung rướn giọng lên như muốn cự nự luôn:

– Tôi kiếm muốn lòi con mắt mà không thấy ảnh đâu hết, cái điệu này sao tôi nghi quá!

Thế chớp mắt:

– Nghi gì?

– Còn nghi gì nữa! Anh sao tỉnh không hà!

– Coi, việc gì mà tôi phải chộn rộn? Mấy bà thiệt rắc rối... (Thế chợt nghĩ đến những cuộc viếng thăm liên tiếp của Huỳnh Mai, Nhận rồi Dung).

Lần này, Dung « xài xể » Thế thật sự chớ không cự nự sơ như ban nãy:

– Anh sao bơ bơ hà! Anh không sợ thằng cha Tâm nó rình chị Nhận sao?

Thế cau mày nhưng rồi ôn tồn hỏi lại:

– Chị sao hay ghen ầu, cái gì mà rình được?

Dung không nể nang gì nữa:

– Xí, anh không biết là dư rõ ông bà lục đục nhau và thằng chả không bỏ lỡ dịp này để xáp vô... an ủi chị kia.

Thế giật mình khi nghĩ rằng có lẽ Tâm còn chứng kiến cả lúc mình với Nhạn gây gỗ nhau nên anh ta mới dám « chấp liều » cái may hiểm có ấy.

Thấy Thế nín thinh, Dung tấn công tới tấp:

– Vậy mà anh điềm nhiên tọa thị thì cũng lạ thiệt! Chắc anh thuộc giống có máu lạnh mà.

Thế cười gượng:

– Chị không biết chớ giữa tôi và cô Nhạn chẳng có gì ràng buộc nhau hết. Cổ có đi đứng, ăn nằm với ai thì đó là quyền của cổ!

Dung quát lên:

– Thôi đi cha nội? Tức ghen đến cổ mà còn làm bộ bảnh! Bây giờ tôi với anh xuống lấy xuống đuôi theo họ cho mau...

– Có chắc là họ đi chung với nhau đâu mà rộn lên vậy?

– Sao không chắc. Tôi có chạy xuống bến rồi! Xuồng của con mẹ Nhạn mất tiêu mà xuồng của anh Tâm cùng mất tiêu luôn nữa!

Thế ngập ngừng:

– Biết đâu... họ không có đi chung?

– Ôi, chuyên gặp như lửa đốt mà anh ở đó biết đâu biết đâu? Nếu họ không có đi chung với nhau thì mình càng mừng chứ có sao! Như vậy mới yên bụng được!

Thế khẽ lắc đầu:

– Thôi để tôi ngủ cho sướng thân. Bây giờ có theo thì cũng trễ.

– Nhưng ít ra mình cũng biết chắc được một điều gì. Nếu là không gặp cả hai thì cũng gặp anh Tâm bơi xuồng về, như vậy ảnh cũng cứng họng hết chối được.

Thế nắm lấy mí mùng:

– Thôi chị có xót xa thì chị đi đi, tôi thì... chẳng ăn nhằm gì vô đó hết. Cô Nhạn cổ có quyền.

– Cái anh này dị hợm quá! Anh mà không đi với tôi, sáng mai tôi làm tùm lum anh coi! Tôi làm tan hoang chỗ này hết. Tôi còn dám ra ngoài đồn dất Tây vô cho mấy cha biết thân. Để mấy cha ở không mấy cha lẹo tẹo và bắt kể hết há!

Trước giọng hăm he của Dung. Thế phải miễn cưỡng đứng lên:

– Đi thi đi! Thiệt mấy bà chuyên môn làm rộn người ta không?

Dứt lời anh ta xăm xăm đi thẳng lại bên mở dây một chiếc xuồng gần nhất, Dung vội bảo anh ta:

– Lấy chiếc xuồng chèo kia kìa!

Thế đứng xổng lưng:

– Sao kén chọn quá vậy?

Dung cự nự lại:

– Xuồng chèo thì mới theo kịp đó cha nội!

Thế lại lần mở dây lòi tới buộc chiếc xuồng chèo và vừa thấy anh ta chuẩn bị xong, Dung lật đật nhảy xuống liền và cầm một chiếc dầm lên để bơi phụ.

Thế xẵng giọng hỏi:

– Đi đâu đây?

Dung to tiếng:

– Coi, còn đi đâu nữa? Chèo thẳng ra phía sông cái. Họ đi về phía đó chứ còn quẹo vào đâu được nữa?

Thế đẩy mạnh mái chèo:

– Ừ, chị chỉ đâu tôi chèo tới đó, chớ tôi không biết gì khác đó nhen.

Dung nổi quạu:

– Coi, bộ anh không đi bắt phần của anh hay sao?

– Phần gì của tôi?

– Phần... chị Nhận đó! Việc này cũng là việc của anh chứ bộ chỉ có mình tôi thôi sao? Nếu có một mình anh Tâm thì làm gì có lộn xộn!

Thế cười mũi:

– Nhưng tôi nhường cho chị bắt hết đó! Phần của tôi... tôi không cần.

– Xí, anh làm bộ nói bảnh như vậy chứ đồ khỏi anh cũng nóng ruột nóng gan. Tôi sợ anh còn hơn tôi nữa...

Thế điềm nhiên đáp:

– Chị muốn nói gì thì nói chứ lát nữa, nếu gặp họ tôi đứng dang ra xa đã!

– Lạ hông, như vậy làm sao tôi lao tới gần họ được!

Thế phì cười, lắc đầu:

– Thôi được được. Tôi sẽ đưa chị đến nơi đến

chốn, nhưng nữa rồi chị làm ơn nói rõ cho họ biết là trước sau gì tôi cũng vẫn không muốn can dự vào vụ này. Nhớ cho kỹ nghe không?

o O o

Nhận rà xuống lại chờ Tâm và hỏi:

– Bộ anh tính bắt tui đi suốt đêm cho tới sáng hay sao? Coi chỗ nào đó tấp vô hổng được sao?

Tâm nhìn quanh:

– Khổ nổi vùng này đồng trống và trời sáng trắng như vầy... có ai đi ngang qua dễ thấy lắm.

– Ai đi đâu giờ này?

Tâm ấp úng:

– Thì mình... phòng hờ. Rủi anh Thế...

Nhận cười lạt:

546 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Ồi ảnh không thèm đi bắt ghen đâu. Thằng chả mới vớ được con mẹ Huỳnh Mai còn đang mừng húm và còn vái cho ai nhảy vô rình tui đi nữa. Anh lo chị Dung thì đúng hơn!

Tâm gươngng đáp:

– Chắc nó còn ngủ mê.

Nhạ cần nhần:

– Phải hồi nãy, anh nghe tui tấp vô gốc mấy cái giòong đó thì còn khoẻ hơn. Ở đó còn có cây cối, lùm bụi.

Tâm chắt lưỡi:

– Ở đó gần quá mà!

Nhạ bực mình:

– Vậy bây giờ anh muốn tấp vô đâu đây? Chỗ rậm thì anh cho là gần, chỗ xa thì anh cho là trống... rồi anh bắt tui bơi xuồng đi xà quần suốt đêm vậy sao! Thôi tui... đi đây.

Tâm hốt hoảng:

– Coi, chưa gì hết mà về khỉ gì? Để thùng thảng.

Nhận ngắt ngang:

– Để lúc khác không được sao!

Tâm cầu nhàu:

– Lúc khác. Lúc này mà còn không xong thì lúc khác là lúc nào nữa? (Anh ta nhìn ra phía trước) Thôi mình ra phía sông cái đi! Đằng nào cô cũng đi về đó.

Nhận có vẻ khó chịu:

– Sông cái thì cũng vậy mà ở đây thì cũng vậy, anh sao rắc rối quá! Anh để đây đưa hoài, tui... dìa thiệt đa.

– Một chút nữa mà cô!

Nhận cự nự thật sự:

– Thằng cha này sao bây giờ dâm ra chậm lụt quá tổ mẹ! Tui buồn ngủ và muốn dìa nhà cho sớm đây! Nói thiệt với anh, bây giờ tui nguội tanh, nguội

ơ rồi đây nè! Tui hết ham muốn gì nữa. Anh quay dìa trông đi để khi khác mình sẽ gặp nhau.

Tâm biết rằng cô ta không làm màu mè mà... nguội tanh thật sự vì cơn thù hận Thế và Huỳnh Mai của cô ta đã nguội dần. Tâm quýnh quýu van nài:

– Còn một chút xíu nữa là ra tới bờ sông cái. Năm thuở mười thì mới có một lần mà cô! Mấy lần cô cho tôi leo cây rồi mà!

– Ê, đừng nói vậy. Anh quên lần cũng ở ngoài sông cái, dưới hàng bần, anh đã làm cao và chệ bai tui đó sao?

Thế với tay xô xuống cô ta đi tới:

– Chịu khó một chút mà cô.

Nhạ vùng vắng:

– Đã chịu khó thì còn hay ho gì nữa! Cái gì tui cũng nói trước hết và tôi cũng rần chịu anh là lần chót. Ra tới ngoài, anh không được hạch sách này nọ đó ghen!

– Ừ mà.

Nhạn ngoài nhìn về phía đồng trống nơi mình vừa rời khỏi, đoạn lui thủi bơi xuồng đi tới.

Tâm mất hết mọi sự nôn nao, mấy lần định bỏ về cho rồi nhưng nghĩ thì đâm ra tiếc một việc hiếm có.

Tâm cũng ngó ngoái lại nhìn về phía trong giồng cho xuồng tiến nổi theo lái xuồng của Nhạn.

... Gió sông cái lồng lộng thổi và trăng như sáng tỏ thêm.

Nhạn rùng mình nhìn về phía mặt nước mình mộng đoạn rà dầm lại đợi Tâm. Cô hất hàm chỉ về phía đám cây « tra » rậm rạp mọc dọc theo mé sông gần chỗ khúc quanh và hỏi gọn Tâm:

– Ở đó được hông?

Tâm đưa tay dụi mắt:

– Ở đó hả? Sao coi lụp xụp quá vậy?

– Chê hoài hà? Bộ anh tính kiếm mướn phòng, có giường có chõng có mùng và có trải chiếu bông nữa sao! Thằng cha này sao đâm kén chọn quá vậy? Ý là anh quen ăn lùm ở bụi mà còn rắc rối như vậy!

Tâm nhìn xuống sạp xuống mình rồi sạp xuống của Nhận. Cả hai chiếc sạp xuống đều có vẻ lỏng chỏng lại thắm ướt sương đêm. Tâm ngó kỹ vào hai khoan xuống đều không có mang theo đệm nóp gì hết.

Nhận lại giục:

– Tính toán gì mà lâu vậy cha nội? Nếu xọc đưa ngang thì để người ta dìu chớ bộ anh tính lẫn quẩn ở đây chờ anh cũng vái cho... nóng máy lại sao.

Lỗi nói năng trơ trẽn cũng không giấu vẻ hối thúc của Nhận làm cho Tâm chán ngán ngang. Vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ anh ta vừa nhớ lại Dung và thèm... cảnh ngủ sẩy tay của cô ta lúc mình rón rén vạch mùng chui ra; anh ta cũng vừa nhớ lúc mình còn ở trên thành theo anh em vào một đám chơi bởi « bình dân » và cũng từng bị bức mình và đâm ra chán chê ngang khi một cô gái điếm vừa lên tiếng giục hối vừa quơ tay đập muỗi một cách quá ... cẩn thận!

Thấy Tâm cứ ngồi ì ra trên xuồng, Nhận gắt om lên:

– Thôi tui dì! Vậy mà cũng bày đặt dắt dất tới dất lui cho thêm chộn rộn! Cái này là tại anh hết và lần sau đừng có động tới là mở miệng nhắc ơn nghĩa nợ kia nữa nghen! Lần thứ hai rồi chớ không ít ỏi gì đâu!

Tâm cười gượng, pha trò:

– Ít nữa cũng cho tôi đến lần thứ ba chớ cô! Nhứt quá tam...

Nhận đã nguội lạnh hẩn mọi chuyện thù oán với Thế, tìm được dịp để thối thác. Cô ta vùng vằng quơ dầm lên, bơi mạnh:

– Thôi nghỉ đi. Tui đã ăn ở hết cỡ với anh rồi.

Tâm vội bơi theo:

– Khoan đã cô! Lần nào cô cũng làm như trả nợ quỷ thần hết.

Nhận cự nự:

– Thì tui có tệ, có xấu nên mới nhắm mắt nhắm mũi cho mấy anh như vậy chớ phải như bà Huỳnh Mai đâu. Ai chẳng muốn có người thương yêu trọn đời nhưng... tui dầu có muốn như vậy cũng không ai cho muốn... nên tui mới dễ dãi cho mấy cha mà mấy cha còn làm cao nữa chớ. Thôi để bữa khác đi. Bữa nào kẹt, bữa nào túng gắt hãy tính (cô ta cười khẩy). Mà chắc đợi cho chị Dung dìu nhà thi anh mới hết khó tánh. TỰ hôm nay anh nó nê ứ lên tới cổ thì cần gì?

Tâm gác dầm lên, cười khan:

– Cô hết cơn chứng thì dịu đi, dìu phứt đi chớ đừng bày đặt lẻo lự xài xể người ta! Bị cô làm mặt bảnh nên chuyến này mới lỗ vốn to đó! Đến thằng cha Thế mà cũng phải buông cô ra...

Nhận quát lại:

– Vậy chớ anh bày đặt theo tôi làm chi tự nãy giờ? Thằng cha Thế nó tưởng đội được quần con Huỳnh Mai là hay lắm nên làm bộ như vậy. Tui sợ có ngày thằng chả phải theo lạy lục tui trở lại.

Tâm nói to:

– Còn tôi thì khỏi đâu ghen!

Nhận rà xuống lại:

– Anh tưởng nói như vậy bảnh lắm chắc. Còn gặp gỡ nhau nữa mà! Có lúc này lúc khác, mấy anh còn ở đây lâu chớ có địa thành liền được sao mà chưa chi đã lên giọng rẻ rúng? Sao anh không nhớ lúc anh nịnh hót và theo tui to nhỏ ở bên Cầu Muống? Và anh cũng quên luôn cái lúc thiếu điều anh với anh Thế... ăn thịt nhau vì cái con đồ bỏ này? Bây giờ anh và anh Thế có sẵn hai bà kia nên mới làm bộ chê khen này nọ...

Tâm đâm ngượng, ấp úng:

– Tụi tôi đâu có vậy, trước sau gì tôi cũng quý cô... nhưng đêm nay, tôi thấy mình làm như vậy thì cũng hơi kỳ. Tôi... mới nghĩ như vậy... Có mấy người đàn bà mà đâm ra lộn xà bần với nhau thì thiên hạ biết được họ cười chết.

Nhận cười lạt:

– Ai vô đây mà biết? Tại mấy anh ba hồi vầy ba hồi khác nó mới sanh ra tệ. (Cô ta chột thở dài, nhìn

xuống mặt nước sông, đoạn ngủ ngủ nói tiếp).
Thiệt ra, hồi nãy tui đang nổi dóa trong bụng nên có
ai rủ đến là tui ừ liền, huống chi là anh.

Tâm cảm động:

–Tôi cũng biết như vậy... nên tôi không đành
tâm...

Nhận cười rộ:

– Thôi đi tía! Liếc sơ điệu bộ của anh tui cũng
đủ biết là... trong bụng anh cũng phập phồng thấy
tổ mẹ nên anh mới do dự xịch tới xịch lui, rồi phần
con mẹ Dung nó mới nạo anh quá cỡ nên sau khi bơi
xuồng phoi gió phoi sương một chút tui nghe anh
nhảy mũi liền tù tì. Anh đâm ra ngán bờ ngán bụi,
ngán sương ngán gió và làm biếng luôn cái chuyện
xông pha...

Tâm bật cười, gật đầu:

– Thiệt tôi phục cô sát đất. Cô tính toán mọi việc
một cách sát rạt như vậy thì tôi cũng... bái cô luôn
mà chạy dài.

Nhận đùa nghịch lấy mái dầm gặt phớt lên trên mặt nước:

– Đàn ông mấy anh hể nói trúng tim đen mấy anh thì mấy anh kêu như cháy thôi!

Tâm chột thờ dài:

– Tôi biết cô còn « mận » với anh Thế gắt lắm! Cái thằng cha gì mà hên quá? Kể ăn không hết chê lên chê xuống còn người ta thì bơ mỗ nhin như tôi đây.

Nhận cầm dầm lên:

– Ai biểu anh làm khó dễ chi! Và cũng tại anh xui xẻo thiệt, gặp bữa chị Dung chỉ « ăn mừng » no nên khiến anh cựa quậy hết nổi. Thôi tui dìa đây chớ chẳng lẽ ở đây để nghe anh... ca sáu câu vọng cổ hay đờ anh... quạt cho nóng máy lại?

Tâm mỉm cười:

– Khi khác hén?

Nhận nhún vai, ỡm ờ đáp:

– Bữa khác... hổng chắc đâu nghen! Anh chỉ biết là tui có cơn thất thường. Đừng có thấy bữa nay tui dễ rồi quen « mùi » đờn khi khác nhảy cà tàng lên đòi trả ơn trả nghĩa thì rầy rà lắm đạ. Anh dư biết tánh ý tui rồi. Thôi đi dìa lo... phụng dưỡng con mẹ Dung đi. Nội con mẹ thôi anh cũng đủ bò lê bò còng rồi chứ còn ham, còn thêm gì nữa!

– Thôi đi cô! Về thi về phứt đi, còn bày đặt nói xăm nói xói chi nữa? Có nhứt gì anh Thế không nè?

Nhạn cúi đầu, đoạn làm tỉnh bảo Tâm:

– Nói với ảnh coi chừng. Không phải ai cũng như tui đâu. Nói với ảnh tui chống con mắt lên để coi ảnh bợ con mẹ Huỳnh Mai được bao lâu!.. (giọng cô ta mỗi lúc, mỗi rướn lên cao)... Nói với anh, ảnh ăn ở với tui ra sao, tui cũng chẳng cần. Dầu hèn cũng thế, tui cũng kiếm chồng được, và chuyện này dìa bền, tui coi ai đó tui ưng đại cho yên cái thân tui, nhưng lo cho ảnh... Tui sợ ông trời ông trả quả cho ảnh rồi có ngày ảnh bị con Huỳnh Mai nó đá cho mấy vố đau điếng rồi nằm một đống đó khóc chóe còn ai thương nữa!

Tâm bật cười:

– Cái gì mà rửa xả nghe tản thần quá vậy cô! Bộ có tính hết ngó mặt anh Thế nữa sao? Tui sợ vài ba bữa nữa cô lại lọ mọ bò qua thăm ảnh thì...

Nhạ gạt ngang:

– Nghỉ đi? Hết trọn rồi! Phên này thằng chả có đem khay trầu rượu qua rước tôi cũng đắm thềm! Tui nói tui sẽ kiếm chồng lập tức cho mấy cha coi. Thây kệ, đui que mề sứt gì cũng được hết, miễn có một thằng chồng bỏ đó cho chắc ăn chớ đeo theo mấy cha... mấy cha coi rẻ quá!

Vừa lúc ấy, có tiếng máy tàu chạy xình xịch đều đều vang lại. Vì nước lớn nên cả Tâm lẫn Nhạ đều nghe rõ mồn một.

Tâm lơ đãng bảo Nhạ:

– Coi bộ không êm rồi cô. Tàu tuần của Tây đa!

Nhạ chỉ « vậy hả » một cách gọn lỏn.

Tâm nạy dầm cho xuống quay mũi lại và vội hỏi Nhạ:

– Thôi mình mau mau trở vô xẻo chó ở đây trống trải và trắng lại sáng tỏ như ban ngày thì tụi nó thấy liền, nhất là mặt nước lại dâng cao...

Nhạ vẫn các dầm ngòi yên, to tiếng đáp:

– Thôi, tui không quay vô trống nữa đâu!

Tâm quát lại:

– Cô lơ ngơ ở ngoài này tụi nó vớt đa! Chịu khó xịch vô trong xẻo một chút đợi chiếc tàu huốt qua cô về cũng được mà!

Nhạ vẫn cứng đầu:

– Bất quá tụi nó tới thấy xuống tui hổng có gì hết, tụi nó đi luôn chó có gì đâu mà phải chộn rộn!

Tâm quýnh quý van nài cô ta:

– Thôi mà cô! Đông cho mau chó ở đây cãi lý sao? Đã đành rằng cô không có cái gì nhưng cô là đàn bà cô quên sao? Và tụi nó tìm không được cái này thì tụi nó cũng... gặp được cái kia... Trời ơi, giờ này mà tụi nó tóm được cô đi lang bang một mình như vậy tụi nó

còn mừng hơn là bắt được giặc chánh cống. Cô đã bị một lần mà cô chưa tổn hay sao?

Nhạ ỡm ờ đáp:

– Hồi đó tui còn ngán chớ bây giờ... ngập lụt sinh rồi thì còn sợ ai!

Tâm cự nự:

– Cô có đi không? Cô lừng khừng ở đây khiến cho tôi đông không được mà ở cũng ngật... rồi không khéo tui nó tóm luôn cả hai đứa cũng nên!

Nhan chắt lưỡi:

– Ừ, đi! Tui lo cho anh chứ không phải tui ngán có chiếc tàu tuần đó đâu!

Tâm cong lưng bơi miết:

– Ừ, cô muốn không ngán tui nó cũng được những đêm nay tôi chưa muốn chết. Tụi này có súng lớn súng nhỏ chớ không phải tay trơn như ba thằng mắc toi ở bên kia biên giới đâu!

Nhạ vừa bơi theo vừa cười cười:

– Thôi đi cha nội! Cần nhẫn như đàn bà hà!

Tiếng tàu chạy càng gần thêm và quay đầu lại, Tâm thấy rõ mấy ngọn đèn xanh, đỏ trên tàu, anh ta vội hỏi Nhạ bơi rút.

Bờ xẻo ở gần vàm trống trơn nên Tâm đâm lo thêm vì với lúc nước lớn, nếu thấy hai chiếc xuồng này, chiếc tàu tuần kia có thể rượt vô theo được.

Bơi được một quãng, Tâm chợt ngừng dầm lại vì có tiếng người nói lao xao ở phía trong xẻo vang ra, Anh ta đứng nhanh lên và thấy ngay một chiếc xuồng chèo đang tiến ra vàm trên xuồng có một người đàn ông và một người đàn bà mà Tâm dự đoán được là ai rồi.

Tâm vội ngồi xuống lo lắng chờ Nhạ bơi tới. Khi hai chiếc xuồng song đôi nhau. Nhạ thản nhiên hỏi:

– Cái gì mà anh nhấp nhồm như vậy? Bộ ở phía trong có Tây nữa sao?

Tâm chắt lưỡi:

– Cô không nghe gì sao?

Nhận lắng tai đoạn đứng rột lên ngó về phía trong và chưa chị cô ta đã cười lạt:

– Sướng hông! Hổng có làm mẹ gì hết mà họ cũng ra bắt ghen kia kìa! Tui đã nói đâu là có đó! Tại anh cứ lẩn quẩn hoài mà!

Dứt lời cô ta ngồi xuống chụp dầm lại để quay mũi ra sông cái trở lại và cau có nói luôn:

– Thôi tui đi đây! Anh rán nói sao với họ thì nói! Tui ngán chuyện đôi chối với họ rồi!

Tâm hoảng kinh ngó ra mặt sông cái:

– Ý trời, chiếc tàu tuần nó còn chạy rà rà ở ngoài kia! Cô ra ngoài nó lượm đa!

Nhận nói lớn:

– Thây kệ tui!

Tâm vội chụp lấy dầm định bơi rượt theo nhưng vừa lúc đó, ở mặt sông đèn pha trên tàu tuần đã bật lên, quơ rọi vào phía xẻo, còn ở mặt trong thì xuồng chèo của Thế cũng trở tới cùng với tiếng la của Dung:

– Anh Tâm, anh chạy trốn hén! Chèo rút lên anh Thế!

Thế chẳng những không chèo tới mà còn rà xuồng lại vì kịp thấy ánh đèn pha ngoài vàm xẻo. Anh ta lên tiếng gọi Tâm:

– Anh Tâm, có tàu đó ngen! Quay lại đi cha!

Tâm rồi ruột khi nhận ra xuồng của Nhạn đã đi quá xa về hướng vàm. Anh ta thở dài, lúi thủi quay trở lại. Vừa thấy mặt anh ta, Dung rít lên:

– Đã đòi rồi hén? Không biết anh chết đói chết khát gì mà đeo theo chị Nhạn hả? Anh không biết rằng chỉ là mèo của anh Thế đây sao?

Bực mình, Tâm quát khế lại:

– La lổi om sòm, tàu Tây vô lượm hết bây giờ!

Thế cũng lên tiếng bảo Dung:

– Thôi ông bà có nói gì thì về trông mặt sức nói thả ga, bây giờ lo rút cho êm để khỏi bị xuống lợi càn vô ruộng. Giờ giấc này tôi không muốn trầm nghịch dưới nước cỏ đâu ghen!

Tâm hót hải nói với Thế:

– Khổ quá, còn cô Nhận.

Dung tàn nhẫn ngắt ngang:

– Ý trời, đến nước non này anh còn lo cho nó, nữa chớ!

Thế vội chặn lời cô ta hỏi Tâm:

– Ủa, cô Nhận đâu? Tôi tưởng anh đã đưa cô đi... xong xả rồi anh mới về đây chớ?

Tâm nhìn về mặt sông cái:

– Không, cô mới ở đây. Kể thấy anh ra nên chỉ nhứt định bơi thẳng ra ngoài, mặc dầu tôi cản ngăn hết sức mà cô không chịu nghe... Cái điệu này cô muốn tự tử mà!

Thế vội bảo Dung:

– Thôi chị qua xuống anh Tâm để anh đưa chị về trước, tôi chờ ra coi tình hình ra sao...?

Tâm kêu lên:

– Trễ rồi anh ơi! Tôi nói cô không nghe...

Vừa lúc ấy mấy phát súng nổ vang. Có tiếng quát tháo rồi... êm luôn.

Tâm rên rĩ:

– Chắc tụi nó bắn ẩu chết cổ rồi còn đâu!

Ngoài vòm, ánh đèn pha trên tàu vụt tắt và máy tàu lại tiếp tục vang đều... Tâm và Thế cùng đứng lên để chỉ thấy mấy ngọn đèn xanh đèn đỏ bắt đầu nhỏ dần nhỏ dần rồi lẫn mất trong rừng cây xa chạy dọc theo bờ sông cái...

Thế nghẹn ngào bảo Tâm:

– Tây đi mất rồi, mình ra ngoài coi sự thể ra sao...

Tâm khẽ gật đầu? Đoạn cau có quay qua hỏi
Dung:

– Bà có đi hông?

Dung dịu bớt giọng xuống:

– Coi, hai anh đi hết thì chẳng lẽ tôi nhảy xuống
nước để leo lên bờ ngồi đợi à?

.. Mặt sông cái như rộng thêm ra...

Thế ngó quanh và lên tiếng:

– Chắc cô Nhận đi thoát không chừng...

Tâm như muốn cự nự:

– Thoát khỏi gì được. Trời sáng như ban ngày, cô
Nhận lại bắt kể. Anh không nghe súng nổ sao? Tụi
nó thấy tụi nó mới bắn. Đúng là cố muốn tự tử.

Thế gật đầu:

– Đêm nay cố dám làm chuyện đó lắm... Cũng tại
tôi.

Tâm thở dài:

– Cũng tại tôi nữa.

Dung hậm hực nói chen vô:

– Biết đâu cổ đông mất mà bây giờ mấy anh ở đây đua nhau nhận lỗi!

Tâm chưa kịp cự nự thì Thế reo lên chỉ về một chỗ hơi khuất dọc theo bờ:

– Kìa! Hình như có chiếc xuồng tấp ở đó!

Tâm và Thế vội đồ xô lại đó. Đến nơi, họ chỉ thấy một chiếc xuồng không.

Tâm chất lưỡi:

– Đúng rồi! Chắc tụi nó bắn cổ lật xuống sông nên chiếc xuồng trôi tấp vô đây!

Thế nín lấy be của chiếc xuồng vô chủ ấy, xem xét kỹ và kêu lên:

– Ủa, sao không có gói quần áo của cổ trên xuồng? Hay là cổ bị bắt? Không có dấu máu mà!

Tâm nhìn về hướng chiếc tàu tuần mất hút, ngùi ngùi lên tiếng:

– Cổ bị bắt thì còn... tệ hơn nữa. Tôi không muốn nghĩ đến trường hợp « tệ hại » ấy của Nhạn.

Anh ta miễn cưỡng cãi lại.

– Chắc tụi nó tình nghi cổ vậy thôi.

Tâm than thở:

– Tình nghi hay không mà lên tàu tụi nó thì cũng đủ chết rồi. Phải hồi nãy cổ chịu theo tôi đi trở vô thì đâu đến nỗi!

Đoạn quay phắt qua phía Dung, anh ta cười gằn:

– Cũng tại bà hết trơn à! Khi không bà dẫn anh Thế ra đây chi vậy? Bà hả lòng rồi hén?

Dung ấp úng:

– Thì em thấy anh đi đâu mất tiêu...

Tâm quát ngang:

– Rồi lôi anh Thế đi bắt ghen hả?

Dung bắt đầu nổi nóng:

– Chớ anh tốt lắm sao? Nếu mấy người không có gì hết thì làm gì chị Nhạn chỉ phải tông chạy ra cho tàu tuần nó lượm vậy?

Tâm uất lên:

– Cổ không muốn thấy cái mặt của mấy người nên cổ mới liều mạng như vậy. Ý trời, bộ em nói cô Nhạn cổ ngán em lắm sao? Cổ đang có chuyện buồn.

Thế vội nói chen vô:

– Thôi đi anh Tâm, bây giờ mình nên đi về chớ ở đây cãi lầy cũng chẳng ích lợi gì.

Tâm cắn nhằn:

– Anh để tôi nói cho hết chớ không thôi bà nội này bả tưởng tôi lộn xộn này nọ...

Dung cười lại:

– Em không tưởng gì hết. Vậy chớ mắc mớ gì mà nửa khuya, nửa đêm anh lọ mọ theo chị Nhạn ra đây? Ra sông cái ngắm trăng chảnh?

Tâm ghen lời:

– Thì anh thấy chỉ bỏ đi đột ngột như vậy anh thắc mắc.

– Rồi theo tuốt tới ngoài này? Chắc chỉ cũng sửa soạn về kể em ra kịp chớ gì?

Tâm sùng sộ:

– Cái gì mà ra kịp?

Thế vội can thiệp:

– Thôi chị Dung ơi. Việc này cũng tại tôi hết. Để về tới trông tôi sẽ kể lại cho chị nghe. Tánh của cô Nhạn kỳ lắm, mình nên suy xét cổ một cách... thường tình là được. Bây giờ mình nên về để sáng sớm cho anh em chuẩn bị sẵn vì biết đâu tui nó hỏi cô Nhạn này nọ... Đó là mình phòng xa chớ tôi biết cổ không đời nào chỉ chọc gì đâu.

Tâm giật mình quay qua bảo Thế:

– Cũng nên phòng xa lắm đó anh! Cổ đang ghen.

Bị chạm nọc, Dung chụp nói liền:

– Ai thèm ghen mà anh bày đặt nói xiên nói xỏ!

Tâm nạt ngang:

– Không ai nói động tới em đâu mà xon xồn xía vô!

Thế cũng lên tiếng « tấu em » Dung:

– Phải mà chị. Cô Nhạn đang ghen thiệt...

Dung hỏi liền:

– Ghen với ai bây giờ?

Thế ngáp ngừng:

– Việc này... dài lắm. Với lại đó là chuyện riêng. Chị nên yên lòng. Anh Tâm nói tới vấn đề ghen của cô Nhạn. Ờ...(anh ta nhìn lại chiếc xuồng bỏ trống).

Cô Nhạn cô dám ngoắc chiếc tàu tuần kia lại lắm! Khi đàn bà ghen thì họ bất kể thiệt hơn. Họ làm sao cho hả giận thì được. Cái điệu này nguy thiệt! Thôi mình lo về gấp để sắp đặt mọi chuyện, có thể mai Tây dám vô bố lắm!

Dung thở dài:

– Cũng tại mấy anh lộn xộn quá.

Tâm chưa kịp cự nự thì Thế đã nói ở trước:

– Sao chị không nói là cũng tại... mấy bà lộn xộn nữa? Ai biểu khi không mấy bà đổ dồn vô trông chi!

May mà chỉ có vài người thôi và vùng mình ở chỉ có các bà trọng tuổi...

o O o

...Chiếc tàu tuần đó thật ra chỉ là một chiếc ghe máy bọc sắt.

Khi xuống của Nhạn vừa ló ra là ngọn đèn pha đặt trên mũi chọt bật lên quét nhanh và một khoảng bờ sông rồi tắt ngóm, rồi chọt bật lên quét nhanh

khoảnh kể đó và lần này ngọn pha chụp đúng xuống của Nhận.

Nhận vội đưa tay lên che mắt. Một tiếng lên cò súng khô khan, rồi tiếng quát:

– Xuồng làm gì đó?

Nhận miễn cưỡng đáp lớn lại:

– Xuồng của dân mần ăn.

Có tiếng cười nói lao xao trên chiếc ghe máy, rồi một giọng ồ ồ đơ đờ vang lên:

– Boi lại đây quan lớn hỏi thăm một chút coi! Mau lên!

Nhận hơi điếng khi nhận ra đó là thứ giọng của người Miên. Cô đâm ra hối hận về cử chỉ nông nổi của mình nhưng bây giờ thì đã quá trễ. Cô muốn cho xuồng cập vô bờ để vọt chạy nhưng rồi ngồi yên, phần cảm thấy cả thân thể mình bỗng nhiên rã rời như một kẻ lười biếng chợt gặp một công việc nặng nhọc...

Chiếc ghe máy xình xịch chạy lại cặp chiếc xuồng của Nhạn như để kè đi. Một người cai Thổ thụp trước mũi ghe với niú lấy be xuồng của Nhạn lần tới và khi lái xuồng ngang tầm tay hấn ta, hấn ta với niú lấy tay của Nhạn đang gác lên trán để che mặt ghi xuống để có thể nhìn mặt.

Hấn ta khựng lại, nghểnh cổ lên với một điệu bộ ngạc nhiên rõ rệt. Một vài người trên ghe cười ồ và có tiếng chắt lưỡi hít hà:

– Ý cha, đêm nay anh em mình trúng mối rồi!

– Chây me (tiếng chửi thề)! Tắt đèn pha đi chớ để chói mắt cô hai hả?

Ánh đèn pha chỉ chịu tắt trong vài giây sau như còn tiếc rẻ điều gì và có tiếng than thở điều cợt:

– Bơ mỏ cả đám rồi? Ông xếp ống tính bao giờ rồi bây ời...

Tên cai Thổ làm như không nghe thấy gì hết và ôn tồn ngời xuống hỏi Nhạn:

– Cô hai đi đâu... giờ này?

Thấy điệu bộ của hắn ta như thế Nhận rất yên tâm. Cô có thể đoán được chuyện « lành dữ » sẽ ra sao và ung dung đáp:

– Tui đi dìa nhà.

Viên xếp Thổ thắc mắc:

– Dìa đâu giờ này?

Nhận hất hàm chỉ về phía trong đồng:

– Tui bị mấy ông ở trồng giữ làm khó dễ miết tới và mới cho đi kể gặp mấy ông.

Viên xếp nhìn kỹ lại Nhận:

– Làm khó dễ... rồi cô hai có sao hông? Chắc tui nó... bắt cô lại phải... đóng thuế rồi mới chịu buông ra chứ gì?

Nhận cự nự:

– Ông đừng nói bậy. Dễ gì đụng đến tui.

– Nói vậy cô hai không có ... dính dáng gì với tui nó hết chứ?

– Dạ không.

– Bây giờ cô hai về đâu đây?

– Dạ bên Cái Vừng...

Viên xếp Thổ hừ một tiếng:

– Cha, ở bên cũng là... ổ của tui nó. Cô hai nói sao chớ tui nghi quá. Một mình cô hai mà dám đi khơi khơi như vậy gan trời đa!

Nhận miễn cưỡng cãi lại:

– Mấy ông hồng tin thì tui biết nói sao bây giờ! Mấy ông cứ xét trong xương tui coi có giấy tờ gì hông...?

Viên xếp Thổ cười khì:

– Xét sao được... cô hai nhét đầu đó thì tui làm sao dám rờ vô...

Nhận bực mình:

– Vậy chứ mấy ông tính sao bây giờ? Nếu không có thì mấy ông để tui đi, tui đội ơn lắm...

Viên xếp Thổ đứng lên:

– Thôi bây giờ cũng khuya quá rồi. Tui để cho cô hai đi thì cũng được nhưng mấy thằng trên ghe nó nói tôi... vị tình này nọ. Vậy có hai cảm phiền lấy đồ đạc lên ghe máy để theo tui tui về đồn rồi đến sáng mai mình sẽ nói chuyện.

Nhạ rướn giọng lên:

– Bộ mấy ông tính bắt tui sao?

Viên xếp Thổ cười mơn:

– Hồng có... Mời mà. Thôi cô hai leo lên ghe đi! Ôm gói gì đó lên luôn... Có cái gì... dữ ở trong không cô hai?

Nhạ vói lấy gói quần áo, vùng vằng trao cho hấn ta:

– Thì đây ông xét thử coi!

Viên cai thì lại cười:

– Cô hai đại gì mà bắt tui xét.

Tuy nói thế, hắn cũng cầm lấy gói quần áo nằm sơ qua đoạn đặt xuống sàn ghe máy rồi niêm nở bảo:

– Bây giờ mới cô hai lên. Tui tui đi tuần cũng gần mãn tua rồi.

Nhận cau có hỏi:

– Khi không mấy ông bắt tui à?

Hắn ta chắt lưỡi:

– Tui nói là mời mà! Mời khác, khác chớ! Thôi cô hai bỏ chiếc xuồng mạt rệp đó đi!

– Coi, sao lại biểu tôi bỏ xuồng? Rồi đến khi mấy ông thả, tui lấy gì mà dìa nhà?

– Ấy, tui lo hết mà. Tui không muốn đem chiếc xuồng ấy dìa làm gì cho lòi thôi. Mấy xếp Tây thấy có xuồng này nọ, mấy xếp không ưa... Đó là tui muốn giúp cô hai đó.

– Như vậy mấy ông muốn thủ tiêu tui à?

– Bậy, cô hai như vậy mà mấy ông có đòi thủ tiêu

thì tui cũng... xin xác... Tiếc gì chiếc xuồng mắc toi đó. Tui nói sơ sơ như vậy cô hai đủ hiểu rồi. Cô hai gặp tui đây là may lớn lắm, vì nếu tui làm ngơ cái vụ này thì dâu của tui nó lãnh cô hai đa.

Nhạ rấn giọng nói:

– Mấy ông không cho tui đem xuồng theo thì tui hổng đi đâu hết. Mấy ông có giỏi làm gì thì làm đi. Chết là cùng chứ gì!

Viên cai cười khẩy:

– Cô hai muốn ưa nặng sao? Tui đã có lòng lo cho cô hai... Thôi được tui cũng chiều ý cô hai... Cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ tui hổng chịu để cho ai cãi lời tui hết ghen !

Đoạn hấn đồng dặc hạ lệnh cho một thuộc hạ:

– Buộc xuồng cô hai vô ghe để giòng đi cho cố.

Dứt lời lại nói luôn một tràng tiếng Miên và cúi xuống đưa tay ra như có ý muốn níu Nhạ kéo lên.

Nhạ né qua một bên để leo lên ghe máy... Một

người trong bọn vội lấy cây lòi tói xuống đem buộc sau lái ghe máy...

Viên cai Thổ nhích người qua một bên để nhường lối cho Nhạn chui vào mũi:

– Cô hai vô trong cho... khuất gió. Cô đứng ngoài này, ba thằng chết thèm chết khát trên ghe máy đây nó hết cựa quậy gì được.

Nhạn ngoái nhìn về phía đồng sậy lần chót trước khi chui vô mũi. Cô hơi ngạc nhiên khi nhận ra mình gần như là dừng dừng mọi việc. Cô ngó ra cửa mũi và để ý đến đôi chân to lớn của viên xếp Thổ đứng chắn gần bít lối ra vào.

Nhạn lẩn thần nghĩ: dù sao tội này cũng có kẻ trên người dưới và một mình tên cai Thổ kia tuy có bộ vó dữ dần thiệt, nhưng cũng không mấy ngại. Mình đành nhắm mắt nhắm mũi cho qua ải và bây giờ, dầu cho có hối tiếc thì cũng chẳng ăn thua gì! Biết đâu đây chẳng là một dịp may để bắt mình phải quên, phải bỏ hết mọi chuyện cũ.

Nhạn muốn tìm đủ mọi lý lẽ để có thể oán giận Thế thêm và thù ghét thêm Huỳnh Mai. Ừ, đã khinh rẻ mình thì cần gì nữa.

Viên xếp Thổ lại châm một tràng tiếng Miên với tên thủ hạ ở phía sau lái. Tiếng máy tàu nổ đều đều... Và tự nhiên Nhận đâm ra buồn ngủ. Cô kéo gói quần áo đặt ra phía sau lưng, bắt tréo chân, khoanh tay và dựa vào mũi ghe, nhắm mắt lại.

Viên xếp Thổ cúi đầu ngó vô và khi thấy điệu bộ của Nhận ung dung như thế, hẳn ta đâm ra thắc mắc. Hẳn ta khều nhẹ cô ta:

– Cô hai ngủ à?

Nhận mở mắt, gất lên:

– Bộ cấm ngủ nữa sao?

Viên xếp đâm ra lúng túng:

– Hồng ai cấm nhưng... cô hai hồng lo sao?

Nhận cười khẩy:

– Lo cái gì? Tui có ăn cắp ăn trộm, có gian có dối gì mà lo?

Viên cai chặt lưỡi chui hẳn vô mũi:

– Cô hai hồng lo bị... tình nghi hay sao?

Thiếu gì tên bậm trợn có hoạt động thiệt mà sa vô tay tui tui nó cũng phải thất thần, huống chi cô hai là đàn bà con gái.

– Họ là đàn ông mà họ có này nọ nên họ sợ mấy ông chó tui... tui có làm gì đâu mà sợ? Chẳng lẽ khi không mấy ông xách đầu tui đem ra bắn được sao?

Viên cai Thổ đưa tay phủi mấy con « bồ hóng » thiêu thân đậu bám bên dãy mề đai trên ngực áo ka ki và tự nhiên đâm ra ké né ngang trước mặt người đàn bà bé bỏng ấy.

Hắn ta nhìn quanh nhìn quần đoàn gặt gù nói:

– Tui không thấy ai lạ như cô hai... tui sợ cô hai thuộc nhằm thứ dữ quá... như vậy là uống lắm vì tui muốn... cô hai hồng có sao hết...

– Thứ dữ là sao?

– Là... cô hai hoặc không có gì hết trơn hoặc thuộc vào hạng bự ở trống nên có hai mối gan lì như vậy. Mà kể là hạng bự thì... tiếc quá... Chắc cô hai hồng có dính

lúu gì với tụi nó hết phải không cô hai? Mà hồng dính thì cũng lạ. Tại sao cô hai dám đi giờ này?

Nhạ mĩm cười:

– Tui giận chồng con nên bỏ đi đó!

Mắt viên cai Thổ sáng lên:

– Bộ giận lung lắm nên mới... đi như vậy?

Nhạ thấy thích thú trong việc đùa cợt với viên xếp có bộ vó dữ dằn này, hay nói cho đúng ra cô thấy thích thú được dịp « hành hạ » bọn đàn ông. Cô không băn khoăn thắc mắc gì hết khi phải thẳng tay đối xử với một thứ đàn ông mà cô tin chắc không hiền hậu thiệt thà gì.

Nhạ trề môi, giọng khinh miệt:

– Tui bỏ ảnh rồi.

– Thiệt vậy sao?

– Hồng thiệt mà tôi phải trốn đêm trốn hôm như vậy?

- Vậy thằng... Vậy anh chồng cũ của cô ở đâu?
- Ở Cầu Muống.
- Rồi cô tính về đâu đây?

Nhận nhún vai ra vẻ bất cần:

– Dìà Cái Vừng, nhưng túng quá đi đại vậy thôi chớ ở bên cũng chỉ có nhà quen. Tui không có cha có mẹ gì hết trơn mà! (cô quắc mắt nhìn kỹ lại gương mặt sạm màu của hấn ta và liên tưởng đến những vết mặt đen bóng mồ hôi trên nhà sàn ở bên kia biên giới và có gần giọng xuống) Tía má tui chết hết trơn rồi!

Viên cai Thổ chép miệng than thở:

– Tội nghiệp dữ hông! Thiệt... anh chồng cô chắc tệ lắm nên mới bỏ bê cô như vậy. Đúng là một thằng ngu... Ý, xin lỗi có nghe cô hai, tui tức quá mà!

– Ôi chuyện của tui hơi sức đâu ông tức.

Ngập ngừng trong một giây. Viên cai Thổ lên tiếng:

– Nếu đúng như vậy thì tui có cách giúp cho cô hai. Cô hai đừng qua bên Cái Vừng làm gì nữa.

– Rồi tui đi đâu?

– Thì... nói thiệt với cô hai, tui đây cũng chưa vợ chưa con gì...

Nhạ phì cười ;

– Sao ông... tính mau quá vậy? Mới đây mà ông đã đi thẳng...

– Tui đi quánh giặc quánh giã nên đâu có thì giờ để o mèò như người ta, với lại tính tui vậy, tui muốn cái gì thì nói đại cái nấy chớ hổng có cong queo gì hết. Như vậy là tốt chớ có sao cô hai.

Nhạ nhăn mặt:

– Ông thì tốt, thì dễ, chớ tui là đàn bà con gái., Tui mới biết ông đây.

– Trước lạ sau quen mấy hồi cô hai? Cô hai chê tui gì chắc?

– Đâu có, nhưng tui hông muốn chồng con gì nữa...

Viên cai nhăn mặt:

– Cô hai đã lên đây mà hông chịu như vậy thì khó lắm đa!

Nhạ cau mày:

– Ông tính bắt ép tui hả?

Viên cai xua tay:

– Hồi nãy tui tính bắt ép cô thiệt nhưng bây giờ tui thấy cô hai tui thương liền. Tui có sao nói vậy. Người Miên coi vậy mà tốt lắm cô. Nếu tui hông lo cho cô hai thì thằng khác lo. Cô hai lỡ lên ghe máy này mà tui thả ra cũng kẹt. Mấy thằng trên ghe nó thấy nó dễ người với tui. Tụi nó hông vừa gì đâu... Hồi nãy tôi có hứa với tui nó rồi.

Viên cai cười hề hề như muốn cho đỡ ngượng:

– Tui hứa bắt cô lên chia chác với nhau.

586 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Ý trời, mấy ông làm như tui là con heo, con gà gì vậy?

– Thì tui tưởng cô hai... cũng là thứ thường thường vậy... Lâu lâu tui cũng gặp môi như vậy.

Nhạ ngồi thẳng người lên:

– Rồi bây giờ ông cũng tính chia tui nữa sao? Mấy ông không kể gì con người hết mà!

Viên cai Thổ chặt lưỡi, trợn mắt:

– Ý, bây giờ thì chia sao được. Tui đã chấm cô hai rồi ...

– Bộ mấy ông có cái thói lấy vợ đón đường vác chạy như vậy sao?

Viên cai Thổ cười phì:

– Đâu có tệ vậy! Người Việt nói là... duyên số đó mà.

– Giả tử như tui không chịu thì sao?

– Coi, sao cô đại vậy?

Nhận hất mặt lên:

– Tôi không chịu đó!

Viên cai Thổ nhăn mặt:

– Cô không chịu là cô muốn làm khó cho tui, vì tui hổng có cách nào thả ra được hết, giết cô thì được chứ tui không bắt cô lên đây để nói ba điều bốn chuyện rồi cho cô đi êm thì tui nó cho tui là khùng, là điên. Tui nó hổng chịu vậy đâu! Mấy thằng đó nó chê! Sống với tui, tui sai biểu tui nó chuyện gì khác tui nó nghe, chứ chuyện này... tui nó... không nghe đâu.

Nhận cười lạt:

– Không nghe thì thầy kệ họ, ông là xếp mà.

Viên cai trả lời một cách khó khăn:

– Xếp thì phải điệu hạnh với tui nó, nhứt là trong việc chơi bời, trong vấn đề đàn bà, thả cô mà tui nó xin lại để xài thì tui nói sao đây? Chắc là tui nói là

hổng được và nên để cho cô về êm? Của ông của cha gì mà tui giữ, tui tiếc, tui bỏ đi một cách lãng nhách vậy?

Nhạ nhú mày hỏi:

– Vậy họ tới mấy người lận?

Viên cai Thổ lấy làm lạ:

– Cô hỏi chi vậy? Có đâu sáu bảy người gì đó.

Nhạ lắc đầu quày quật:

– Ý thôi, sáu bảy người thì ít ỏi gì?

Viên cai ngó trăn cô ta:

– Gì mà nhiều ít đó cô? Bộ cô... tính hỏi dò cho tui ở trông hả?

Nhạ phì cười:

– Tui ở trông thì ăn nhập gì tới tui. Tui hỏi dò ... cho tui đây nè! Tui muốn tính gọn cho xong để còn đi!

Viên cai nghĩnh cổ lên, đôi mắt trắng dã càng như lộ thêm ra:

– Bộ cô nghe tui nói như vậy rồi cô... bao giờ thiệt để được rảnh nợ hay sao? Cha, sao tui nghi cô quá! Cái điệu này cô dám là dân ở trồng lằm. Tụi nó hay liều mạng...

Nhạ ung dung giải thích:

– Thì ông đã nói nên tui mới tính... Ông đã thiệt tình với tui thì tui cũng... đành hoàng với ông... Bị dân của ông đông quá... Hồng nói giấu gì ông, tui cũng chẳng còn tốt lành gì... Cũng vì tui bị... một lần như vậy nên chồng tui mới kiếm chuyện bỏ tui đó.

Viên cai không giấu vẻ ái ngại:

– Vậy hả? Hèn chỉ tui thấy cô tỉnh quá. Bộ cô chưa ngán hay sao mà còn tính theo điệu gọn đó? Tụi này có chia chát nhau thì sau đó tụi này cũng tổng cô đi và như vậy cô cũng cù bơ cù bất, chỉ bằng cô nghe theo tui có phải êm hông? Và có nơi nương tựa. Cô dìu ở với tui thì đâu có thằng nào dám rớ tới cô nữa?

Hắn ta chợt đứng thẳng người lên:

– Mới gặp cô mà tui mến cô lắm... Tui đã kêu thẳng hồi nãy bứt đổi thả xuống cô trôi đi mất rồi. Cô có tính gộp chúng lại hay là tính riêng với mình tui thì cũng long chong, nhưng tui thì lo cho cả hai được. Khác chút xíu đó cô hai à.

Nhận buông người dựa vào thành mui:

– Thôi được rồi, ông chơi cái điệu chặt chun chặt căng tui như vậy thì tui còn chạy đi đâu nữa? Chẳng lẽ tui nhảy xuống sông tự tử sao?

Viên cai cười khì:

– Có nhảy tui vớt lên đã!

Nhận cười khẩy:

– Ai thèm nhảy chi cho ướt quần, ướt áo mất công thay! Nếu tui muốn tự tử, tui đã trượt ngã từ lần trước rồi chứ đâu có để giằng dai tới bây giờ để chịu bao nhiêu tủ nhục!

Viên cai xun xoe:

– Cô dìạ với tui thì yên tâm luôn đạ! Lương của tui khá lắm nghen. Cô dìạ với tui, tui mua sắm đủ thứ cho cô hết và cô cũng khỏi phải đi cấy đi gặt hay bơi xuồng gánh nước gì hết. Cô ăn no ở không và lịch sự như vậy là đủ.

Nhạ như muốn được yên thân, nói xằng:

– Thôi được rồi, để dìạ tới chỗ ông ở rồi sẽ tính!

Viên cai hỉ hả gật đầu:

– Ủ! Cô có mệt thì nằm xuống bang ngủ đi. Để tui ra nói với tụi nó là tui đã bảo lãnh cho cô.

Nhạ đuổi chân, nhắm mắt lại:

– Ông muốn nói gì cũng được hết. Bất quá thí mạng cùi với ông là cùng chớ gì!

o O o

Nhận giật mình mở choàng mắt ra. Viên cai Thổ đã đứng sừng sững trước mặt, đầu khom xuống vì mũi ghe hơi thấp. Bên ngoài, bọn thủ hạ của ông ta cười nói om sòm và vài tên chen nhau thò đầu vô mũi chỉ chỗ bông đùa.

Nhận dụi mắt, đoạn hỏi:

– Bộ tới rồi hả?

Cô ta nghênh cổ ngó ra phía trước:

– Ở đâu vậy?

– Gần Hồng Ngự. Chỗ này đi chợ gần lắm nên cũng vui.

Nhận hất hàm chỉ ra phía cửa:

– Họ làm gì mà bu lại đó?

Viên cai quay ra, xua tay đuổi bọn kia, đoạn cười đáp:

– À, tụi nó phá tui đó mà.

– Rồi lên trên rúi Tây đầm nó có hỏi thì ông nói sao? Họ bắt đầu tui rồi làm sao?

Viên cai Thổ ưỡn ngực:

– Khỏi lo mà! Nếu tui nói cô đây là... vợ của tui mới rước lên thì chẳng sao hết. Bộ cô nói ở đây... lộn xà ngẫu hết trơn sao? Cô lên đi để tui đưa cô về buồng riêng nằm nghỉ rồi mình sẽ nói chuyện sau.

– Buồng riêng của ông ở đâu.

– Ở trong đồn.

– Có phải là khám hông.

Viên cai phì cười:

– Cô là... vợ của tui chứ bộ là tù hay sao? (rồi hần nửa đùa nửa thật nói luôn)... Cái đó cũng tùy ý cô chọn lựa. Khám nhốt tù cũng gần xịch đó!

Nhạ có vẻ dăm chiêu:

– Giả tử như tui ở đờ với ông vài ba bữa rồi dìu có được không?

Viên cai chặt lưỡi:

– Để nữa mình sẽ bàn sau mà! Năm ba bữa, một tháng hay vài ba năm cũng là lu bù tận thì... ăn thua sau này cô thấy tui ăn ở với cô ra sao rồi cô sẽ định mà! Đó cô chưa thấy à? Thời buổi này mà cô còn tính đi đâu nữa? Lấy chồng dân giả đâu có chắc được yên thân!

Nhạn trề môi:

– Nói như ông rồi thiên hạ sụm hết à?

– Hồng phải, nhưng theo tui, cô nên tính lấy phần chắc. Cô đã bị lộn độn nhiều lắm rồi nha!

Nhìn nhún vai:

– Thôi cũng được. Giả tử như hồi khuya mấy ông đem tui lên chia năm xẻ bảy thì tui cũng chịu, hay mấy ông nóng nảy rửa ầu thì tui cũng xong...

Viên cai gật gù:

– Cô hai biết nghĩ như vậy có phải dễ cho tui và cho cô nữa không, thời buổi này, ai cũng vậy, nắng bẻ nào mình nên che bẻ nấy cho nó qua đó cô hai...

Nhận thấy hơi yên tâm:

– Coi bộ ông sôi tiếng Việt quá há!

Viên cai Thổ có vẻ tự đắc:

– Hồi nhỏ tui đi học ở Trà Vinh mà! Tui nói thế nào tui cũng cưới cho được vợ Việt Nam, mà không ngờ lại gặp cô... như vậy...

Nhận thương hại hẳn ta:

– Tui mà ăn thua gì. Ông đã biết...

Viên cai nheo mắt:

– Thì có vậy tui mới rớt tới cô được. Bù qua xót lại mà. Cũ của người ta nhưng tui đem về o bế xài lại thì cũng như mới tinh khôì chứ gì!

Nhận bắt phì cười, và thấy tội nghiệp cho con người tuy có bề ngoài dữ dằn ấy nhưng tâm hồn lại rất giản dị. Cô nhớ trực đến Thế và tự nhiên đâm ra ghét cay ghét đắng anh ta. Anh ta có học và bề ngoài coi hiên khô vậy mà... không ra gì hết.

Cô dịu giọng bảo viên cai Thổ:

– Thôi ông dắt tui đi lên trên...

o O o

Viên cai Thổ hớn hở bước vô buồng, lột chiếc ca lô xuống tung ném để cho nó rớt đúng lên đầu móc đình sắt y như người muốn biểu diễn một trò xiếc... Xong, hắn ta xoa tay tươi cười quay qua hỏi Nhạn:

– Cô ở đây được hông cô hai?

Nhạn đang nằm trên chiếc ghế bố nhà binh vội ngồi dậy, gượng cười:

– Cũng được. Rồi cô nhăn nhó hỏi:

– Ở đây rồi cơm nước ra sao? Tui ở bó rọ trong buồng này hoài thì có khác gì bị nhốt? Với lại mấy bà vợ lính kia cứ lấp ló dòm ngó hoài kỳ thấy mờ!

Viên cai nhìn ra ngoài:

– Vậy hả? Ừ, chắc họ thấy cô hai mới tới nên họ qua xem mặt.

– Bộ tui là chẳng tinh gấu ngựa gì sao?

– Ày, đàn bà ai cũng hay vậy mà! Cô hồng biết chớ hồi sáng nầy ai gặp tui cũng khen tui tốt số... (hắn bước lại soi mặt vào tấm gương treo trên vách, ngắm nghía bóng mình đưa tay vuốt lại mớ tóc hơi quăn đoạn cười mỉm chi)... Bộ họ nói tui đây là... Thạch Sanh hay sao mà cho rằng tui ô dề kịch cộm. Tui cũng không đến nỗi nào phải không cô hai?

Nhận mỉm cười độ lượng:

– Ông cũng coi được lắm chớ!

– Vậy mà tui đi hỏi vợ Việt Nam hoài mà ăn trót hết đó cô!

Nhận hỏi lảng ra:

– Ủa, ông tính nói chuyện khơi khơi hoài rồi bắt tui nhịn đói à?

Viên cai vội cú mạnh lên đầu mình một cái:

– Ý quên nữa! Để tui xách gào môn chạy đi lấy về. Ban đầu cô chịu khó ăn đỡ như vậy rồi sau này nếu... êm êm cô nấu nướng dùm tui...

– Thôi tính chuyện gần cho xong đi.

Viên cai lật đật quơ lấy gào môn chạy đi...

...Sau khi cơm nước xong xuôi, viên cai xách một tấm vải bố lên và ngượng ngịu quay qua bảo Nhạn:

– Cô nghỉ trưa đi nghen!

Nhạn nhú mảy:

– Còn ông đi đâu đó?

– Tui... chạy ra ngoài nằm ngủ cho tiện.

– Cái gì mà tiện hay không tiện?

Viên cai nhìn lại căn buồng:

– Tui sợ tui nó thấy tui ngủ trưa trong này rồi tui nó... nói bậy nói bạ là tui bộp chộp quá...

Nhận thở dài:

– Ủ, như vậy cũng phải.

Viên cai ôm tấm bố trên tay, nhìn quanh căn buồng như có ý thắc mắc điều gì. Thấy thế, Nhận liền hỏi:

– Ông kiểm chi đó?

Hắn ta lắc đầu lia lịa:

– Hông... tui xem coi chỗ nào kê bậy một cái chõng được (rồi bắn liếc chùng về phía chiếc ghế bố nhỏ hẹp và đâm ra ngượng nghịu ngang)... Tui muốn có chỗ... rộng rãi một chút đó cô hai.

Nhận ưỡ oải gật đầu:

– Ủ. Chiếc ghế bố này hẹp té và chun căng gì lâu khêu như mấy cọng xỉ răng..

Viên cai Thổ « biết ơn » những lời nhận xét ấy của Nhận. Hắn ta lộ vẻ sung sướng ra mặt:

– Ủ, để chiếc ghế bố này sao được. Chiều nay tui

phải lo cho xong vụ này. À, cô đừng để ý chuyện mấy con mẹ lối xóm dòm ngó... Họ ngó đã đời rồi cũng thôi chớ chẳng lẽ... mê cô luôn sao!

Nhạ nhún vai:

– Nói là nói vậy chớ ăn thua gì? Bây giờ tui có ngán cái gì nữa...

o O o

Dầu có làm ra vẻ bất cần cách mấy đi nữa, Nhạ cũng phải mất bình tĩnh khi thấy viên cai hì hục ráp chiếc chõng cây mà hần ta mượn được của một bạn đồng đội.

Kê xong, hần nắm thành chõng lắc lắc mấy cái như để thử xem chiếc chõng có được vững chắc không?

Thấy một chân chõng hơi khập khiễng, hần vội kiếm một mảnh gói bể kê vào, đoạn ngồi thử lên mép chõng và nhún mạnh mấy cái liền để xem coi tất cả đã vững chắc và hết khua động chưa?

Hắn nhắm mắt khi nhận ra còn có tiếng kêu két két phát ra từ sạp chõng. Hắn lúi húi canh lại cho ngay ngắn và êm ru.

Quay ra thấy Nhạn nhíu mày nhìn mình, hắn cười giả lả và phân trần một cách thật thà:

– Tui phải sửa kỹ mới được cô à. Ở đây mình nằm sát vách buồng bên cạnh... Thứ « căng ma dê » (trại gia đình binh sĩ) này có chỗ... luồng thông đó...

Nhạn gật đầu:

– Ông kỹ vậy phải chớ.

Hắn ta nhoẻn miệng cười:

– Tánh tui ầu nhưng chừng kỹ thì kỹ như thường đó cô.

– Nhưng sao tui coi bộ ông rành quá vậy? Bộ ông thường dắt mèo chuột gì vô đây sao?

Hắn ta lắc đầu, khai ngay:

– Không, khi nào túng quá tui đi kiếm bậy bạ

ở ngoài chớ dắt vô đây sao được? Nhà binh kỵ thứ này lắm. Rủi gặp thứ dân ở trồng lộn lạo vào thì thất hòng nhứt là tui đây đâu phải là lính trơn?

Nhạ mím cười, hất hàm chỉ về phía chổng:

– Nhưng sao ông... kè chổng coi bộ kỹ quá vậy?

Viên cai Thổ cười xòa đoạn thấp giọng xuống:

– Tui để ý thấy tui khít bên vách của mình đây ... Ồi thôi, nhiều khi vợ chồng tui nó làm như ở một mình một động, tui nó làm quá khiến cho bên này nghe lờng lộng khó chịu ghê! Nhiều khi tui nó, còn làm tui giựt mình nữa... Khi không nửa đêm nửa hôm, con vợ tui nó phát rên phát la...

Nhạ vội chặn lời hấn ta:

– Thôi tui biết rồi, ông khỏi phải kể nữa, ông giữ kỹ như vậy cũng phải...

Hấn ta nói theo liền:

– Nhứt là tui nó thấy mình mới dìa ở chung trong đêm nay thì đổ khỏi có đũa nó rình rập... Dân ở đây hết nói nổi đó cô!

Nhận chặt lưỡi:

– Thì... cũng có gì đâu mà ông nói cho dữ vậy. Bộ ông tính như mấy lúc ông đi ruộng... sao mà bắt cả trời đất gì hết? Tiện đây tui xin nói trước, không phải ông ỷ y bắt tui về đây rồi muốn hành hạ sao cũng được... chết thì chết chứ tui không chịu vậy đâu nhen!

Viên cai thổ trợn mắt trắng dã:

– Tui coi cô như là vợ nên tui mới rước dìa đây mà!

Nhận ngao ngán lắc đầu:

– Thiệt cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ tui mới thấy có người lấy vợ kiểu này!

Viên cai cười trừ:

– Thời buổi giặc giã mà cô. Không phải tui khoe tốt chỗ tui thấy thiếu gì cô ở trong đồng, còn con gái đàn hoàng nữa nhen, gặp tui mắc dịch nó bắt dẫn đi mần đã đòi rồi thả đại đâu đó... Như vậy còn có nhơn, chứ có khi tui nó say mềm, tui nó còn bằm vằm ra nát bấy nữa.

– Chắc ông cũng có dự vô chớ dễ gì...

– Thì đôi khi mình cũng chung vui với tụi nó, nhưng tui hông để cho dân của tui làm quá mức đâu. Tui nói là nói tụi khác.

Sau đó, viên cai Thổ bỏ đi đâu nhất và trời vừa mới sập tối là hấn về tới như đã canh sẵn từ lâu vậy.

Hấn móc hộp quẹt ra định đốt đèn, nhưng Nhạn đã lên tiếng cản lại bằng một giọng đầy vẻ chán chường:

– Thôi, khỏi đốt cũng được. Lát nữa khỏi mắc công thối tắt.

Hấn ta vẫn ung dung đốt đèn lên:

– Tụi ở kế bên tụi nó thấy mình không đèn đuốc gì hết, tụi nó nói khó chịu lắm. Vừa lúc đó từ buồng bên cạnh có tiếng người réo gọi hấn rồi đội bên chằm » toàn tiếng Miên với nhau. Thỉnh thoảng, người ở bên kia buồng lại cười rộ lên một cách thật khả ố. Dầu không hiểu họ nói nhau những gì, Nhạn cũng đoán được là hấn ta đang bị người bên kia chọc phá.

Hắn quay lại bảo khế Nhận:

– Đó, chưa chi tụi nó đã nói này nói nọ. Mình chịu khó để đèn sáng trưng cho tụi nó hết lộn xộn.

Nhận quay nhìn sang hai bên vách và hơi yên tâm khi nhận thấy mấy kẻ hỏ đều được dán giấy bịt kín.

Viên cai moi thuốc ra hút bảo Nhận:

– Cô lên chõng nằm nghỉ trước đi. Tôi ngồi đợi một chút.

Nhận lo lắng hỏi:

– Đợi ai nữa?

Viên cai thổ hất hàm chỉ sang buồng bên:

– Đợi cho tụi nó ngủ trước đó mà!

Nhận không khỏi buồn cười trước vẻ mặt vừa bồn chồn vừa thận trọng của viên cai thổ.

Nhận nheo mắt hỏi hắn:

– Sao ông giữ kỹ quá vậy? Tui tưởng có khi ông cũng làm đại giữa đồng ruộng và hai ba người chòm nhom lại mà?

Viên cai điềm nhiên giải thích:

– À, mỗi thứ một khác chứ cô. Làm bậy ngoài đồng là... bỏ, còn cái này tui lấy làm vợ mà! Một cái chơi một cái thiệt, cô hông biết vậy sao?

Lý luận ngây ngô nhưng chân thật ấy làm Nhạn vừa thương hại hấn ta vừa xót cảm cho số phận của mình.

Cô ta nhìn viên cai thổ, mỉm cười chua chát:

– Tui chưa lấy chồng theo điệu này lần nào hết!

Viên cai thắc mắc:

– Chắc cô muốn đòi làm đám cưới?

Nhạn bật cười, lắc đầu:

– Hông. Tại muốn nói là chưa lần nào tui... động phòng theo cái kiểu này...

Viên cai thổ nhú đôi mày rậm rịt:

– Động phòng là sao?

Nhạu chắt lưởi:

– Ủa như vậy nè! Tức là đêm vợ chồng mới nhập cục với nhau đó!

Viên cai ra vẻ thông hiểu:

– Ờ há! Nhưng cô cũng nên... xính xái. Tui là dân đánh giặc mà! Mấy năm nay tui cũng không thấy mặt ông già bà già tui nữa!

– Sao vậy?

Viên cai thổ nhún vai:

– Đánh giặc không nghỉ tay. Chắc ổng bả nói tôi chết rồi cũng nên. Thời buổi này cái gì cũng phải cho mau mau hết. Biết đâu khuya này tui nó tấn công đồn và tui ở trong này xỏ áo chạy ra là bị lãnh một viên đạn chết?

Nhạu nhăn mặt:

– Ông nói sao nghe ghê quá!

– Thiệt mà! Thiếu gì bạn của tôi mới nói chuyện đây thì day qua day lại nó chết nhăn răng từ lúc nào...

Bởi vậy tui tui, hể muốn cái gì là mần cái nấy liền chớ không để dây dưa gì hết. Tui thấy cô tui chịu. Tôi muốn có một người vợ ở nhà như vậy đó!

– Rồi mai mốt ông chết bất tử thì sao?

Viên cai đáp gọn:

– Cô kiếm chồng khác chớ sao!

– Trời ơi, ông nói sao nghe dễ quá vậy?

Viên cai gật đầu:

– Dễ thiệt mà. Cô trống chỗ thì thiếu gì thằng khác nhảy vô, ở đây có mấy thằng khá lắm. Tui nó cũng như tui...

Nhận buông tay nằm dài lên chõng:

– Mấy ông tính chuyện sao nghe gọn bân.

Viên cai thổ cười khì:

– Sống nay chết mai mà cô!

Nhận vói tay sửa lại chiếc gối đầu cho ngay ngắn:

– Thôi, tui ngủ trước đây.

Viên cai thổ gật đầu:

– Ừ, chút xíu nữa tui lại.

Nhận đưa mắt nhìn quanh: đầu sao đây cũng là lần đầu tiên cô nằm ngủ với một người đàn ông với khá đủ tiện nghi, nghĩa là có giường chiếu mùng mền và trong nhà trong cửa hàng hoàng. Cô nhớ lại ban chiều viên cai thổ đã xách về cho cô một đôi guốc mới và cô đã rửa chân sạch sẽ trước khi leo lên giường.

Nhận vật mạnh tay lên chõng như một người chột thối mệt và sẵn sàng buông xuôi hết mọi nghị lực, mọi ước vọng, mọi giận hờn, mọi thương nhớ trong cuộc đời...

Cô như chột nhớ ra mình còn có một cuộc sống an phận trên tầm tay với...

... Ánh đèn chợt tắt phụt.

Nhạn giật mình quay ra và mới biết rằng phòng bên cạnh cũng đã tắt đèn từ bao giờ. Đâu đây có tiếng ngáy đều đều và tiếng trẻ con khóc nhè, tiếng người mẹ ru dỗ cũng lè nhè không kém.

Đôi tiếng súng nổ lẻ loi từ nơi nào khiến cho Nhạn lười biếng có thêm cái cảm tưởng an toàn trong bốn bức vách với đầy đủ mừng mền, giường chiếu và một người đàn ông, dầu sao cũng đủ sức bảo vệ được mình ngay chỗ hẩn ta ở...

...Viên cai thổ lò mò bước tới, gọi khẽ:

– Cô hai thức ngủ đó cô?

Nhạn cũng khẽ đáp:

– Thức.

Hẩn ta cười nhẹ:

– Tụi nó ngủ hết rồi cô.

Hẩn ta vén mùng chui vô.

Tự nhiên Nhận nhích người vào trong. Tắm thân nặng nề của hắn ta làm cho sập chông rung động, Nhận không khỏi rùng mình. Cô nhớ đến những tắm thân đen trụi loang loáng mồ hôi trên nhà sàn ở bên kia biên giới. Có rán thở đều và tự nhủ: coi bộ hắn ta biết điều và dầu sao thì mình cũng không còn là một cô gái ngơ ngác, dầu sao trong buồng này cũng chỉ có một mình hắn.

Rồi Nhận đâm ra tỉnh táo lạ lùng. Cô nghe rõ tiếng máy đồng hồ tíc tắc chạy trên cườm tay của hắn ta và cả hơi thở như người bị ngộp của hắn ta nữa.

Hắn ta chột nghểnh đầu lên nghe ngóng rồi cúi xuống cười khế:

– Tụi nó ngủ hết trơn!

...Hai lần Nhận vớ tay lên lắc mạnh vai hắn để nhắc chừng:

– Người ta thức hết bây giờ!

Lần đầu hắn còn nín thở để đáp nhanh « Hồng sao mà! », lần sau hắn chỉ ngừ ngừ trong họng và tì mạnh cầm thêm lên đầu người đàn bà.

Nhận thấy không cần phải nhắc thêm gì nữa và đâm ra bực mình ngang...

Cô nhích đầu qua để tránh những hơi thở hắt ra.

Đến lúc này cô mới thấy nhớ Thế một cách ghê gớm.

Mấy giọt mồ hôi nóng hổi chảy lan sang ngực Nhận làm cho cô ta phát tởm và suýt tí nữa cô đã xô mạnh viên cai Thổ qua một bên nên không kịp nghĩ là... cái gì nữa mình còn chịu đựng được và chịu đựng xong, huống hồ chỉ vài giọt mồ hôi...

Nhưng Nhận vẫn kinh tởm mấy giọt mồ hôi rin rít ấy như thường.

Viên cai thổ cười khế, lặn mình qua bên kia và cố thu người lại cho đỡ lỉnh kỉnh lảng càng. Ông ta có vẻ xén lén như một đứa trẻ ham ăn ham uống đòi người lớn cho ăn nhiều nhưng rồi, ăn chẳng được bao nhiêu.

Hắn ta rụt rè lên tiếng:

– Thôi... ngủ nghen cô?

Nhạ ờ gọn một tiếng nhưng nằm không nhúc nhích với điệu bộ giữ nguyên như cũ. Thấy thế, viên cai Thổ không yên tâm, lồm cồm ngồi dậy quơ cào tìm kiếm áo quần.

– Coi chừng lạnh đa cô hai!

Nhạ điềm nhiên đáp:

– Để đó tui.

Viên cai thì hỏi ngang:

– Nhớ... thằng chồng hả?

Nhạ bật cười:

– Hông... tức chó không nhớ.

Hắn ta khuyên lơn:

– Đừng tức. Hồng chồng này thì chồng khác, vài ba bữa rồi cũng quen mà!

– Nhớ nhà hả?

Nhạ lại cười:

– Nhà đâu mà nhớ?

Viên cai thổ nói liền:

– Ừ, chồng cũng như nhà... Hồng ở nhà này thì nhà khác.

Nhạ cười lạt:

– Rồi không có thương yêu gì hết à?

Viên cai thổ rướn giọng lên:

– Thương yêu đâu có kịp. Giặc giã mà cô hai! Biết đâu sáng mơi này tui lon ton đi ra đồng rồi... « bùm » một cái tui ngum cù đeo?

– Làm như ông ham chết lắm vậy!

– Ý, ai ham, nhưng mình phải nghĩ tới chuyện đó. Còn việc yêu thương... mình tính lần lần tới cũng được. Có điều là cô hai dĩa ở với tui là tui cưng liền, tui sắm cho cô hai đủ thứ hết.

– Như vậy là ông thương...

Viên cai thổ chặn ngang:

– Chắc hổng phải... giống y như cô hai muốn nói đầu. Tui khoái cái gì thì tui sẵn sóc cái nấy để xài...
Thì cũng như tui o bế lau chùi cây súng.

Hắn ta ngáp dài rồi lại nói thêm:

– Thôi tui ngủ đây nghen cô!

– Ừ...

Hắn ta nằm vật xuống nhưng rồi lại ngóc đầu lên níu vai Nhận. Nhận hơi hoảng vội nhích người ra và gắt lên:

– Coi ông không ngủ sao?

Hắn ta cười khì:

– Hổng có mà! Gì mau vậy? Gần tới sáng tui mới kêu cô thức lần nữa...

Nhận nhăn mặt nhưng cũng tạm... thở ra:

616 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Vậy chớ gì nữa?

Hắn ta vồn vã đáp:

– Tui kêu cô hai bằng cô hoài kỳ quá. Mình ăn ở với nhau rồi mà!

Nhận phì cười:

– Thì ông muốn kêu gì đó thì kêu chớ ăn thua gì mà phải hỏi?

Hắn ta nức lòng:

– Tui kêu bằng « mình » cho có vẻ vợ chồng như người Việt ghen?

Nhận chặt lưỡi:

– Sao cũng được.

– Còn... mình? Mình kêu tui bằng « ông » như là... dân kêu chớ hổng phải là vợ...

Nhận lại cười:

– Vậy chớ muốn tui kêu sao đây?

– Tiếng Việt hay lắm có anh, có mình, có ba thằng này, con nọ.

Nhận chột nghĩ đến mấy giọt mồ hôi nhầy nhụa, chột nghĩ đến nước da đen bóng và đành nhận một tiếng « thứ yêu ».

– Thôi tui kêu « ông » bằng anh cũng được.

Viên vai Thổ nằm ngửa trở lại cười hi hi, đoạn liên tiếp co chân duỗi mạnh để khoái trá nghe cho được hai tiếng « răng rắc » của khớp xương trước khi nhắm mắt ngủ vùi.

Nhận vợ vẫn nhìn lên nóc mừng, cô tưởng chừng như mình xa Thế, xa Huỳnh Mai cả mấy tháng trường rồi vậy ...

Viên cai Thổ bắt đầu ngáy đều. Nhận rón rén cầm quần áo và sau đó ké né nằm xuống, với lấy chiếc nền đắp lên người.

Bên ngoài gió bắt đầu thổi mạnh và mưa bắt đầu rơi lộp độp trên mái tôn. Nhận thở dài nhưng thấy lẽ chịu vì được yên thân.

Cô nhìn quanh căn buồng mặc dầu không trông thấy gì rõ hết và lẩn thẩn nghĩ rằng có lẽ mình sẽ bắt viên cai thổ sắm thêm một vài thứ bàn ghế...

Cơn mưa mỗi lúc mỗi lớn và nước đổ ào trên mái tôn. Nhận xủ mền ra thêm để đắp phủ lên vai và như được sự khoan khoái ly kỳ là vừa thấm lạnh vừa được ủ kín trong mền ấm.

Viên cai thổ chợt thức, ngóc đầu lên nghe mưa...

Nhận lên tiếng:

– Ông... Anh hồng ngủ nữa à?

Tiếng « anh » có phần dịu dàng ấy làm cho viên cai Thổ tỉnh hẳn. Hắn ta cười nói:

– Mấy đêm nay không nhằm « tua » của tui đi tuần! Mưa lớn hay đa! Hắn ta lẩn qua ôm lấy vai Nhận và vẫn lụp chụp như lần đầu.

Nhận cắn nhằn:

– Coi, để ngủ chớ!

– Mưa mà ngủ khỉ gì!

Nhận thở dài, tránh nhẹ:

– Vậy mà anh nói... gần sáng!

Viên cai Thổ ném mạnh chiếc mền xuống góc giường:

– Thì gần sáng nữa chứ sao!

o O o

2.

.... Huỳnh Mai cau có bảo Thế:

– Anh liệu cách nào đưa trả tôi về bến chớ tôi không ở đây nổi nữa!

Dung, tự nãy giờ ngồi ủ rũ ở một góc nhà, cũng vọt miệng nói theo:

– Tôi cũng vậy, tôi muốn về nhà.

Thế quay sang Tâm cười khẩy:

– Đó, anh coi sướng hông? Hồi nào mấy bà nằng nặc đòi ở đây cho được, bây giờ lại đòi về dáo dêu.

Huỳnh Mai vội nói:

– Tôi hông có đòi ở đây đâu nghen. Nhớ kỹ lại đi, mấy ảnh bắt tôi qua.

Thế đáp bướng:

– Thì dù sao tụi này cũng không mời, không thỉnh...

Huỳnh Mai ngắt ngang:

– Sao cũng được, nhưng anh làm ơn cho người đưa tôi về bến...

Thế cười lạt:

– Trời ơi, chị làm như tụi tui dư dầm dư xuống vậy! Lúc này lại khó khăn... Chị không thấy cô Nhạn mới xẹt ra một chút mà bị tụi nó lượm liền sao?

Huỳnh Mai chớp mắt thở dài:

– Tại sau vụ của chị Nhạn nên tôi hết muốn ở đây nữa.

– Tại mấy bà hết...

Dung xí xọn xen vô:

– Ừ tại tụi tôi, còn mấy anh liều lắm. Cha nào

cũng có phần hết, mà còn đốc chứng móc ghéo đầu này đầu nọ.

Đến lượt Huỳnh Mai « sửa » cô ta:

– Ai đâu chớ không có tôi vô đó đa. Đêm đêm mấy bà lên xuống nhà sàn đều đều chớ tôi chỉ có việc ngủ thôi, rồi lại ghen tương...

Dung cười lạ:

– Ừ, chị hiền lắm. Hiền đến nỗi chị Nhạn phải tức ói máu và cuốn gói đi nửa đêm, nửa hôm để cho Tây nó bắt...

Huỳnh Mai không nhin:

– Còn chị, người ta đã đi rồi mà còn rán rượi theo để cho chị Nhạn chỉ liều mạng.

Thế chắt lưỡi liền liền:

– Thôi tôi lạy mấy bà. Cô Nhạn cổ bị như vậy ai nấy đều rầu thấy mồ mà hể nhắc đến là mấy bà... hăm hè nhau liền. Sao suốt ngày mấy bà ngồi cú rữ.

Huỳnh Mai cướp lời anh ta:

– Thôi, nói lời thôi gì nữa, anh cho tôi về bên chớ tôi chịu thua rồi! (cô ta nhìn quanh)... ở khỉ gì được trong nhà như có... đám ma này!

Dung cũng nói vô:

– Tôi cũng ở hết nổi nữa!

Thế bực mình quay qua bảo Tâm:

– Đó, anh lo cho chỉ đi. Đó là việc riêng của hai người, tôi không biết đâu ghen!

Tâm nhăn mặt:

– Nhè lúc này mấy bà đòi về. Lúc trước năn nỉ thiếu điều gãy lưỡi mà không ai chịu nghe...

Huỳnh Mai cau có hỏi Thế:

– Chị Dung thì có anh Tâm lo, còn tôi... hổng ai biết tới tôi hết à?

Thế gắt lại:

– Biết lắm chứ. Hồi thấy chị mới qua là tôi hết hồn hết vía rồi...

Huỳnh Mai đáp càn:

– Anh muốn nói gì đó thì nói, miễn tôi đi khỏi nơi đây là được....

Thế cười khan:

– Chị yên tâm. Đó là điều của tôi lo từ lâu rồi mà! Để tôi nhóng tin của anh ở bên coi ra sao rồi tôi đưa chị đi liền. Chết tôi cũng đi.

Huỳnh Mai gật gù:

– Nhớ cho kỹ nhen!

Vừa lúc đó có một anh em hấp tấp bơi xuống tới, nhảy lên và nói ngay:

– Coi bộ ở đây không yên rồi mấy anh ơi!

Thế, Tâm vội chạy tới và cũng hỏi:

– Tây hả?

Anh kia lắc đầu:

– Nếu Tây thì còn đỡ! Phe của Bảy Núi về đóng gần đây.

Tâm nhăn nhó kêu lên:

– Đúng là mệt cầm canh! Tây nó bố còn có giờ có giặc và là quân thù hần hoi chớ phe của Bảy Núi cũng kháng chiến nhưng ẩu tả ghê lắm. Mấy chả trở trái lật mặt như nướng bánh phồng nên ở gần mấy chả ngại lắm.

Thế thở dài:

– Vậy nói anh em răn giữ đừng để đụng chạm gì với người của mấy cha nội đó. Chắc mấy chả ở đồn đây vài bữa rồi cũng kéo đi...

Tâm nhún vai:

– Thì mình cũng vái trời như vậy. Anh phải biết rằng mấy cha nội đó ngang ngược lắm. Chưa chắc gì mình nhịn mà xong. Lúc trước tôi đã có dịp đụng sơ sơ với mấy cha và xem chút nữa là nổ lớn rồi.

Thế day qua bảo anh kia:

– Thôi anh về nói sơ với anh em là nên giữ kỹ, đừng thả lang thang gần vùng của mấy chả.

Anh kia vừa quay lưng trở xuống xuống thì Huỳnh Mai đã gay gắt nhắc chuyện đang bàn đang dở lúc nãy với Thế:

– Còn việc của tôi sao đây?

Tâm gượng cười đỡ lời:

– Trời ơi, đang... lu bu đây, chị không thấy sao? Phe Bảy Núi đó!

Huỳnh Mai xằng giọng:

– Bảy Núi, Tám Biển gì đó thâm kệ mấy anh ... Tôi không biết gì hết. Tôi muốn đi chỗ khác.

Thế to tiếng:

– Thì chị đi đâu được chị đi đi.

– Đi đâu? Bộ đuổi tôi dễ lắm hả? Tôi đây đâu có

628 | Kinh Cầu Muống - tập 1

phải như chị Nhận hay chị Dung đâu. Anh có bốn phận lo cho tôi...

Thế cười tươi:

– Đúng. Nhưng để tôi lo cho mọi người trước cái đã.

Huỳnh Mai ngoe nguẩy bỏ đi:

– Phải ở đây có đường bộ thì trời cản tôi cũng... không thềm ở thêm nửa phút.

Thế quắc mắt nhìn lại cô ta:

– Tôi không hiểu sao chị lại xuống dưới này?

Huỳnh Mai hợm hĩnh vắn lại:

– Bộ đàn ông con trai mấy anh mới kháng chiến được hả?

Thế chắt lưỡi:

– Không ai giành độc quyền đó nhưng tôi không thấy chị xuống đây có ích lợi gì.

Huỳnh Mai cười lạt:

– Tôi có một tấm lòng hăng hái... bộ không đáng kể hay sao?

– Tấm lòng đó chỉ để trên Sài Gòn cũng xong chớ đem xuống dưới này có... chiền xào gì được đâu? Chị còn làm vương chân vương cẳng người ta.

Mặt Huỳnh Mai đỏ lên rồi biến sang màu tái. Cô run run nói:

– Anh khinh dễ tôi vừa vừa nó chớ! Anh muốn sao tôi đi khuất con mắt chớ gì? Được rồi. Dầu cho anh không đưa tôi đi về bến tôi cũng kiếm cách rời khỏi nơi này.

Thế dịu giọng, nhượng bộ:

– Thì tôi nói vậy... Trong lúc lung tung này mà chị nằng nặc đòi thì tôi làm sao được? Hiện nay không biết mấy ảnh còn ở chỗ cũ hay là dời đi về đâu nữa. Lúc này cốt lẩn tránh cho qua mấy cái luồng Tây bố rồi sau này mưu tính mới được. Đó là tôi chưa nói đến phe Bảy Núi và gần đây...

630 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Huỳnh Mai nhìn anh ta trong một giây, đoạn đứng đĩnh lên tiếng:

– Thôi anh với anh Tâm lo công việc của mấy anh đi, từ nay trở đi mấy anh cứ kể tôi như là một người đi tản cư, như chị Dung đây vậy.

Thế mỉm cười:

– Chị Dung đây thì bề gì cũng có anh Tâm lo chớ chị ...

Huỳnh Mai hơi cúi mặt:

– Tôi có thân lo cũng được. Chắc lúc nào anh cũng nghĩ rằng anh có bốn phận phải nê tôi đi nên anh mới... khó chịu như vậy.

Thế luống cuống:

– Dầu sao chị cũng ở với bọn này. Thôi, đảng nào cũng lỡ rồi...

Huỳnh Mai gượng cười im:

– Lỡ để rồi anh cự nự tôi hoài hén?

Thế phác một cử chỉ băng quơ:

– Thì nhiều lúc tôi cũng hơi... khó chịu.

Huỳnh Mai cười thành tiếng:

– Hơi thôi à?

Thế ngượng nghịu nhìn cô ta đoạn bước lại lôi Tâm đi...

Huỳnh Mai ngồi lặng thinh ở góc nhà. Dung nhấp nhồm muốn đi theo Tâm nhưng lại không dám vì có Thế kèm bên.

Cô đứng lên, hậm hực đi tới đi lui trên căn nhà sàn.

Thấy vậy, Huỳnh Mai cười bảo cô ta:

– Hơi sức đâu tức với ba thằng cha đàn ông đó chị!

Dung đứng lại:

– Đàn ông khốn nạn lắm chị à. Lúc nào họ cần

632 | Kinh Cầu Muống - tập 1

mình thì cái gì cũng được hết rồi một khi họ... no nê đã đời thì khi thấy mặt mình là họ... nhẵn rồi.

– Đã biết vậy thì còn tức làm gì cho hao tổn con người!

Dung thở dài:

– Biết vậy mà hổng tức hổng được.

Huỳnh Mai như buồn lây theo:

– Chị còn có người để tức chớ tôi đành ngậm câm.

– Anh Thế đó chi?

Huỳnh Mai bủ môi:

– Thằng cha đó thì ăn thua gì.

Dung cũng đẩy đưa theo:

– Thằng cha đó làm như... khùng khùng.

Huỳnh Mai phì cười:

– Khùng thì không khùng nhưng bơ bơ chẳng biết gì ráo!

Dung châm vô thêm:

– Hèn chi ảnh mới bị chị Nhạn xỏ mũi...

Huỳnh Mai lơ đãng lắc đầu:

– Chưa chắc đâu...

Dung nhíu mày nhìn kỹ Huỳnh Mai:

– Sao nghe nói đêm đó chị cũng sao đó?

Huỳnh Mai thoáng đỏ mặt nhưng rồi làm bộ cự nự:

– Nói bậy.

– Chị Nhạn chỉ... thấy sao đó nên mới tức tốc bỏ đi rồi ông nội Tâm của tôi thấy vậy... ham quá rột theo...

Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Ồi, đàn bà ghen ầu?

Dung vội nói:

– Tôi thì ghen đúng y bon ghen.

Huỳnh Mai ngập ngừng hỏi Dung:

– Mà sao đêm đó chị lôi anh Thế đi được hay quá vậy? Bộ ảnh cũng... ghen nữa sao?

Dung nhoẻn miệng cười:

– Ôi ông nội đó thì ù lì thấy mồ. Tôi coi bộ ảnh không nao núng gì chuyện chị Nhận bỏ đi mà có ông Tâm của tôi theo hết. Tôi phải lôi ổng đi đó chứ! Chắc có lẽ ổng sợ tôi nổi nóng làm ầu cái gì chẳng nên ông phải ép bụng nghe theo...

Huỳnh Mai mơ màng gật đầu:

– Ừ có lẽ vậy.

– À phải rồi, tôi hăm he là nếu ảnh không chịu đi tôi làm tùm lum lên.

– Hèn chi...

Dung chột thắc mắc ngang:

– Mà sao tôi coi bộ anh Thế hay cự nự chị quá vậy? Tôi tưởng đàn ông con trai mà gặp một người như chị thì phải...

Huỳnh Mai ngắt ngang:

– Ồi, ảnh... ghét tôi lắm. Chắc ảnh cho tôi là thứ ăn hại, thế nào cũng có lúc tôi cho ảnh chết đứng.

Dung nhìn lại vóc vạc Huỳnh Mai:

– Chắc cha nội đó bị kẹt có chị Nhạn nên mới làm bộ như vậy, chớ mấy thuở mà mèo chê mỡ, nhút là ở chung đụng như vậy, chị chỉ cần... nhích một chút là ảnh đủ... sụp bẫy.

Huỳnh Mai hờn dỗi ngang:

– Ý, thôi ai mà chịu nổi cha nội đó!

Dung liếc chừng cô ta và cười tủm tỉm. Huỳnh Mai ngượng nghịu hỏi lảng ra:

– Vậy bây giờ chị tính sao đây?

Dung chép miệng thở dài:

– Chị không nghe anh Thế nói đó sao? Bây giờ ảnh giao anh Tâm lo cho tôi, như vậy kể cũng như không. Đành chịu trận ở đây trong một thời gian nữa vậy!

Huỳnh Mai gượng cười:

– Dẫu sao chị cũng còn hơn tôi. Chị có người lo.

Dung cười theo:

– Chị nói vậy chớ chẳng lẽ anh Thế không ngó ngang gì tới chị sao. Ảnh bức mình thì ảnh... hơi khó chịu một chút...

Huỳnh Mai bĩu môi:

– Xí, phải... một chút, tôi cũng lạy...

Thế và Tâm đang ăn cơm chiều thì một anh em chạy đến cho hay có xuồng của Bảy Núi đi tới.

Thế lo ngại nhìn Tâm:

– Thằng chả đi đâu đó anh?

Tâm bật cười:

– Tôi biết đâu...

Anh kia vọt miệng đáp:

– Coi bộ vô thăm anh em mình đã!

Thế liền hỏi:

– Họ đông hay ít?

– Có một xuồng ba người.

Thế gật gù:

– Chắc họ ở gần đây nên đến thăm xã giao anh em mình vậy thôi.

Anh kia hỏi luôn:

– Vậy chớ anh em mình có báo động gì không?

Tâm đỡ lời anh ta:

– Đáng lý ra thì phải làm vậy nhưng họ đi có vài người lại đến thăm mình nữa thì mình cũng nên lịch sự một chút. Với lại nếu mình làm quá, họ cũng cười mình là thứ chết nhất, rồi không khéo lại sanh ra thù oán nữa.

Thế cũng đồng ý:

– Như vậy cũng được. Nhưng anh nên đứng xó rờ đầu đây để cho nó... xâm tỵ.

Chiếc xuồng của Bảy Núi đâm ngay vô chỗ Thế và Tâm ở.

Thế ngạc nhiên hỏi Tâm:

– Ủa sao coi bộ họ rành đường đi nước bước quá vậy?

Tâm cười đáp:

– Đất này... của họ mà! Ở khắp vùng này có chỗ kẹt hốc nào mà họ không biết đến. Ngay chỗ mình ở đây họ cũng từng ăn dầm nằm dề nên họ rõ « bong » nơi nào có « tay tổ » ở.

Thế cười theo:

– Như vậy nếu họ chơi mình thì dễ quá!

– Cố nhiên. Bởi vậy tôi nói là không ngán Tây bằng ngán mấy cha nội này...

Đội xuống của Bảy Núi vừa vào bờ, Tâm và Thế lon ton đi xuống đón.

Bảy Núi ngồi giữa xuống, vụt đứng lên quơ chiếc nón ka ki rộng vành bô bô lên tiếng chào Tâm và Thế.

– Chào mấy đại ca? Thằng em đến thăm mấy đại ca đây.

Thế nhú mào, thấp giọng hỏi Tâm:

– Sao coi bộ cha nội đó nói năng nhún nhường quá vậy! Tôi với anh mà là đại ca khi gì.

Tâm cười đáp:

– Ủ, họ quen theo cái lối xưng hô đó, và anh còn lạ gì mấy tay anh chị thật sự thì hay nói năng ngọt xớt...

Bảy Núi nhảy lên bờ, xoay người lại ném luôn chiếc nón cho tẹt thủ hạ ngồi sau lái xuống chụp cất.

Hắn xốc lại khẩu ru-lô bá đẹp đeo xề xệ một bên đùi bằng một sợi dây nịt da có gắn một vòng đạn, bươn bả bước lại bắt tay Tâm và Thế.

Lần đầu tiên Thế mới được giáp mặt nhân vật khá kỳ dị này: tóc hắn lâu ngày không hớt nên phủ bít gáy... nhưng hàm râu trái ấu thì lại có vẻ được chăm sóc đến nhiều. Da mặt của hắn sạm đen càng làm nổi bật đôi mắt rất sáng nhưng hay nhìn láu liên... Hắn mặc một bộ bi-da-ma hàng « mặt nửa » đen, áo để phanh ngực tay vo lên, quần ống rộng phồng phình và đi chân đất.

Thế phải nhận rằng trong khung cảnh bùng biển này, hắn có một vẻ man dại nhưng oai phong凛冽 thật sự.

Ánh nắng chiều chiều xéo lên khuôn ngực rộng đẽ hờ của hần làm cho Thế thấy rõ mấy hình xăm ngoằn ngoèo trên da cùng với mấy sợi chỉ bùa ngũ sắc đeo vòng từ cổ qua nách.

Thấy Thế nhìn chăm chạp nơi ấy, Bảy Núi cả cười đoạn phạch áo ra thêm để khoe với Thế:

– Có mấy thứ này đỡ lắm đa đại ca!

Thế rụt rè hỏi:

– Dạ bùa Miên phải hông... đại ca?

– Bùa Xiêm, còn mấy sợi « Tom » này tui thỉnh trên núi Tà Lơn. Hổng có mấy thứ này chắc tui mạng vong già biệt từ chín mươi đời vương rồi!

Hai tên thủ hạ của Bảy Núi đầu quần khăn tắm rần, tay thủ cây tom xon đứng kè hai bên « đại ca » của mình.

Liếc thấy Thế và Tâm có ý khó chịu vì sự hiện diện của hai tên hộ vệ này, Bảy Núi cả cười đoạn day lại xua tay ra lệnh:

642 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Hai đứa bây xuống xuống ngồi chơi đi. Ở đây bò bịch không mà!

Hai tên kia nghinh ngang quay trở xuống xuống. Tâm tươi cười lên tiếng:

– Tụi tôi mới nghe có đại ca về gần đây nên định sáng mai qua thăm hồng đề đại ca đã qua đây trước.

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Như vậy đâu phải. Tui phải thăm mấy đại ca trước chớ. Hồng nói dấu gì hai đại ca tự hôm nay tụi này bị Tây nó làm cho mấy vỡ xiềng liềng nên mới tấp về đây để nghỉ ngơi...

Hắn ta nheo mắt nhìn lại Tâm và Thế đoạn nói luôn:

– Nghe nói nấy đại ca ở bên này khoẻ lắm phải không?

Thế cười đáp:

– Dạ cũng thường thường.

Hắn ta lại nheo mắt:

– Tôi nghe nói đông « bạc » lắm! Và cũng dư xài cái chất... nữ nữa?

Tâm vội đỡ lời:

– Dạ họ đồn như vậy chứ thiệt ra vẫn đói lắm!

Bảy Núi cười lớn:

– Ê, tình báo của tui rành lắm ghen? Tui biết...

Vừa lúc đó, Dung đi thoáng qua. Bảy Núi bỏ dở câu đang nói, ngẩng cổ nhìn rồi lại làm bộ lờ mắt nhìn Tâm và Thế:

– ... Đọ, mấy đại ca giấu hoài. Dân vùng này làm gì có thứ tốt tươi như vậy? Nếu mấy đại ca dư xài...

Thế vội nói:

– Dạ, chị đó là vợ chưa cưới của anh Tâm đây.

Bảy Núi lờ mắt nhìn Tâm đoạn cười rề:

– Vợ của đại ca đây hả? Xin lỗi ghen! Mà vợ chưa cưới là nghĩa làm sao? Cả đời tui chưa nghe nói tới thứ đó? Nhưng chưa cưới mà xuống đây ở để... bỏ không cho ruồi bu kiến đậu vậy à?

Như lấy làm khoái trá vì câu nói « hay ho » đó, hần lại cười rộ lên.

Tâm khó chịu nhưng cũng phải nói đẩy đưa theo:

– Dạ chưa cưới được vị tôi mắc đi trong này nhưng giặc giã thì mình cũng... châm chế đôi chút.

Hần ta lại cười và bước lại vỗ mạnh vai Tâm:

– Nói vậy nghe được đa! Với tôi thì chỉ có thứ vợ... hồng cần cưới.

Tâm mỉm cười:

– Nghe nói đại ca có thiếu gì...

Bảy Núi trề môi nhún vai:

– Thì mình đi lưu động nên phải « sơ cua » mỗi nơi một bà.

– Nghe nói luôn luôn đại ca có chở theo một bà mà?

Bảy Núi thở dài:

– Bỏ nhỏ hết đó nhưng mới rồi Tây nó rượt nà quá nên bả rút ở dọc đường, nghe nó lượm bả rồi.

– Sao đại ca không đi kiếm?

– Kiếm làm chi. Chúc tụi nó bắt luôn rồi. Phần bả có đeo ít vàng, phần bả còn nheo nhéo... Nếu tụi nó thả lại thì cũng... rơ máy hết trơn xài gì nữa được...

Cả Tâm và Thế cùng cười... Như được trốn, hẳn vui vẻ nói thêm:

– Nhưng dầu sao các bà của tui cũng thuộc thứ ruộng rẫy và dầu cho tui có cho mấy bà ăn mặc là lượt đeo vàng đồ tay thì cũng không rửa sạch được lớp... phèn của mấy bà.

Bởi vậy tui còn ham một cô cho... văn minh đôi chút. À, như cô hồi nãy đó. Rất tiếc là của đại ca đây. Tưởng mấy đại ca có dư xài thì « nhín » bậy cho tui một cô.

Thế vội hỏi lảng ra:

– Dạ hôm nay đại ca qua đây chơi hay có việc chi nữa?

– Thì... thăm mấy đại ca vậy mà... Vớ lại qua bên này kiếm nước trà uống chơi... Hai đại ca không có ở trên nhà sàn sao?

Thế không muốn tiếp hấn ta trên ấy vì sợ hấn sẽ gặp Huỳnh Mai lôi thôi. Tâm cũng lo ngại điều ấy vì anh ta từng ở vùng này khá lâu nên dư rõ thành tích đa dâm cũng như đa sát của hấn ta.

Hai người đưa mắt nhìn nhau và Thế niềm nở lên tiếng:

– Tụi tôi không ở trên nhà sàn vậy xin mời đại ca lại đằng này rồi mình tổ chức uống trà « quau » chơi.

Bảy Núi thoáng cau mày nhưng rồi nét mặt của hấn ta rạng rỡ ra ngay, hấn ta nhìn lom lom về phía sau lưng Tâm và Thế rồi chắt lưỡi hít hà luôn miệng.

– Ý thiên địa quỷ thần ời, cô nào mà ngộ quá cỡ vậy!

Tâm và Thế quay phắt lại: Huỳnh Mai đang lững thững bước tới...

Thế cau mặt rồi nhìn lại Tâm. Tâm khẽ nhún vai buông thẳng hai tay xuống.

Bảy Núi lỏ mắt nhìn Huỳnh Mai như muốn ăn tươi nuốt sống bằng nhỡn quang. Hắn ta thè lưỡi liếm mép râu trái ấu đoạn cười khà:

– Thiệt hết chỗ chê! Mấy cha bên này toàn dự trữ những thứ ngon dàn trời. Cô này không phải là vợ chưa cưới của đại ca đây đó chứ? (hắn ta day qua hỏi Thế).

Thế gượng gạo đáp:

– Dạ không...

Hắn ta cười ré lên:

– Ít ra cũng vậy chứ! (nhưng rồi hắn chột nghiêm mặt) có của ai không? Chẳng lẽ tốt tươi như vậy mà hồng ai thêm xài đến?

Thế nửa đùa nửa thật:

– Dạ ở đây thì hồng dám như vậy.

– Thiệt chơi? Chẳng lẽ mấy cha đây đều là bà bóng hết, (hắn ta khều Thế). Nếu hồng có ai thì đại ca làm mai cho thằng em này ghen!

– Dạ cổ khó lắm....

– Khó sao được! Xuống dưới này thì phải ăn theo thuở ở theo thì chớ tưởng như còn ở thành sao được? Hay là đại ca tính để dành đó...

– Dạ không mà.

– Mà cổ xuống đây chi vậy? Chẳng lẽ đi nghỉ mát?

– Dạ cổ theo anh em tụi tôi.

Bảy Núi trề môi:

– Đi theo để làm gì hả? Hay là để... ủy lạo anh em...

– Đại ca hiểu lầm rồi. Cổ là người đàn ông... Cổ bị kẹt bên này chứ đáng lẽ cô phải ở chung với mấy anh lớn.

– Ừ, thứ đó thì mấy ông nội lớn bao thầu hết. Hèn chi tự hôm nay tui nghe tui nó đồn rùm là bên mấy đại ca có thứ ngon lắm.

Tâm mỉm cười nói vô:

– Đại ca có thiếu gì mà còn phải... bạn tâm mấy thứ này...

Bảy Núi trợn mắt:

– Tui đang kiếm một cô cho gắt củ kiệu để đi « hơn động » cho vui. Nhứt là cô nào có ăn học một chút. Mình chữ nghĩa hồng có nên muốn tìm một nữ bí thơ. Cô này hợp ý tui lắm. Mấy đại ca rán làm mai làm mối cho tui rồi tui hồng quên ơn đâu.

Thế, Tâm đưa mắt nhìn nhau trong lúc Huỳnh Mai thông dong bước tới. Cô ta đưa mắt nhìn Bảy Núi một cách khá trịch thượng khiến cho Tâm và Thế đâm lo.

Tâm vội giới thiệu « quý khách » để cô ta ngầm hiểu rằng đây là một tay tổ miệt này:

– Đây là đại ca Bảy Núi chỉ huy đại đội Thất Sơn

650 | Kinh Cầu Muống - tập 1

lùng danh đó chị à! (và day qua Bảy Núi, anh ta giới thiệu luôn) đây là chị Huỳnh Mai...

Bảy Núi hơi nghiêng đầu về phía sau như để ngắm nghĩa cho kỹ hơn:

– Huỳnh Mai! Mèn ơi, cái tên nghe cũng mát ruột mát gan rồi!

Huỳnh Mai mỉm cười và cũng nheo mắt nhìn lại Bảy Núi:

– Đại ca...

Bảy Núi:

– Dạ. Cô cứ kêu tui bằng anh Bảy cho nó nghe... đời sống mới hơn.

Huỳnh Mai gật gù:

– Ừ, tiếng đại ca nghe sao giống trong truyện Tàu quá! Nghe như... cường san lạc thảo gì đâu à!

Thế và Tâm cùng đưa mắt ra hiệu cho cô ta nên giữ mồm giữ miệng một chút. Huỳnh Mai lờ đi và vui vẻ hỏi Bảy Núi luôn:

– Có phải như vậy không... đại ca?

Bảy Núi nhăn mặt:

– Nữa! Với cô thì tui là đại ca cái con khỉ gì! Tui coi bộ cô rành chuyện Tàu quá xá. Cường san lạc thảo... Hà hà, tui mình sống ở đây thì không ít cũng nhiều cũng phải rán bươn chải với người ta. Thời buổi súng đạn mà cô! Với lại mình tranh đấu thì phải có đệ tử, có anh em cho nên tay chun cũng phải nhám nhúa một chút. Mấy cha nội có chánh trị thì họ nói là làm... kinh tài đó cô!

Huỳnh Mai cười dòn:

– Anh Bảy nói nghe ngộ quá!

Bảy Núi gật đầu:

– Tui hay nói phang ngang bừa củi như vậy cho nên mấy cha nội chánh trị chừng một tui luôn, nhưng không dám làm gì hết. Nói thiệt với cô ba tay V.M còn phải xa tui ra. Thời buổi này chánh trị là cái này đây cô! (vừa nói hắt vừa vỗ mạnh vào khẩu súng lục bên đùi).

Huỳnh Mai chấp tay sau lưng tiếp tục quan sát hần ta và khen dồi:

– Anh có vẻ là một nhân vật đặc biệt lắm. Như một võ tướng ở Mễ Tây Cơ hay Nam Mỹ gì đó...

Bảy Núi quắc mắt, hỏi:

– Thứ đó bộ tệ lắm sao cô?

Huỳnh Mai cười đáp:

– Không. Ngang tàng lắm! Một mình một cõi không biết có ai trên đầu và hồng xài súng thì sống ... hồng vô! Thời buổi này đúng là thời buổi của anh Bảy...

Bảy Núi cười ha hả:

– Cô nói vậy tui chịu đa! Chịu lắm nhứt là cô có ăn học. Mấy thằng chánh trị cái con khỉ gì ở đây, tui nó coi tui là một thứ giặc cỏ đó cô.

Huỳnh Mai nhíu mày chặt lưỡi:

– Thiệt bậy hết sức!

Bảy Núi nhìn không chớp mắt, đôi chân mày vừa đen vừa cong một cách vén khéo của Huỳnh Mai và không khỏi buột miệng khen:

– Cô nhúu mày mà coi cũng hay nữa!

Huỳnh Mai làm bộ cự:

– Anh kêu ngạo tôi hoài.

Bảy Núi hăng hái nói:

– Tui ít chịu khen ai lắm ghen cô! Ờ... Cô ăn mặc như vậy coi cũng gọn nữa. Mà lại vừa... mốt khéo nữa!

Hắn ta bước lại đi một vòng quanh người Huỳnh Mai, mắt không rời đôi chân như thuôn dài thêm trong ống quần cắt hẹp.

Đoạn, đối diện với cô ta, hắn gật gù:

– Dưới đây không dễ gì có người như cô. Nhưng cô chưa được oai...

Thế và Tâm lại nhìn nhau trong lúc Huỳnh Mai ranh mãnh hỏi lại hắn ta:

– Sao lại chưa được oai?

Hắn nghiêm trang đáp:

– Trước đây khi có một bà cũng cao ráo như cô nhưng... không được hoàn toàn như cô. Bà có biết nghề võ và cũng ham « quánh » giặc quánh giã lắm...

Huỳnh Mai mở to đôi mắt:

– Ý trời, giỏi vậy sao?

Tâm nói vô:

– Chị chưa biết chớ có nhiều cô có nghề võ cùng mình, lại chơi đao, chơi kiếm thấy ớn xương sống lắm ...

Bảy Núi chăm chăm gật đầu:

– Đúng đó.

Huỳnh Mai phì cười:

– Nhưng tôi có biết miếng võ nào đâu?

Bảy Núi lắc đầu:

– Hồng cần. Hồi mới kháng chiến thì mới bày đặt mấy thứ đó chớ bây giờ ăn thua gì. Súng đạn ầm ầm thì nghề võ nào vô đó chịu cho nổi. Có xâm bùa như tui đây thì mới đỡ.

Huỳnh Mai chồm tới ngó vào ngực hấn ta và toan đưa tay chỉ sát lên dãy hàng chữ bùa ngoằn ngoèo trên ấy nhưng hấn vội nhích người ra, nghiêm giọng nói:

– Ý không nên. Thứ này kỳ đàn bà. Sào quần sào áo gì cũng không được chui qua...

Huỳnh Mai tỉnh nghịch hỏi:

– Như vậy rồi làm sao anh Bảy có vợ? Mà nghe nói có vợ nhiều nữa?

Hấn cười đáp:

– Vợ thì được, nhưng cũng kỳ những ngày... dơ dáy. Xin lỗi cô tui có tánh nói thiệt... Rủi ra cô nhầm kỳ...

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Anh khỏi lo chuyện đó. Nhưng thời, tôi không dám rò mó vô đó nữa đâu.

Bảy Núi hớn hở trở lại:

– Để bữa nào tui đem qua tặng cô một khẩu súng sáu nhỏ, bá bằng ngà đàn hoàng để cô mang cho oai. Hồi nãy tui có nói đó!

Huỳnh Mai reo lên như một đứa trẻ:

– Thiệt không anh Bảy.

Bảy Núi hơi ngả đầu ra phía sau như để tỏ ý bất bình:

– Coi, tui nói một là một mà hai là hai mà! Có vậy tui mới chỉ huy nổi cái đám trời thần của tui chứ!

– Vậy anh Bảy nhớ ghen!

– Dạ hồng nhớ sao được!

Dứt lời Bảy Núi moi thuốc ra hút. Chụp lấy dịp này Thế vội lên tiếng để đuổi khéo Huỳnh Mai đi:

– Thôi chị giúp với chị Dung dọn dẹp...

Bảy Núi can thiệp liền:

– Ấy, để cô ở đây nói chuyện cho vui. Bộ đại ca tính đem giấu cô sao?

Thế gượng cười:

– Tôi sợ đại ca qua đây còn có chuyện gì khác nữa và có mặt chỉ... không tiện.

Bảy Núi xua tay:

– Tui qua đây để ra mắt đại ca vậy thôi. Bây giờ mình phải kiếm chỗ nào để ngồi uống nước trà nói chuyện tầm khào chơi chứ!

Thế chưa kịp lên tiếng thì Huỳnh Mai đã nói hốt:

– Vậy mời anh Bảy lên nhà sàn.

Mắt Bảy Núi sáng lên:

– Chắc cô ở trên phải không?

Huỳnh Mai gật đầu:

– Dạ phải. Thôi để tôi chạy lên lo dọn dẹp trước...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Ấy, chỗ quen biết với nhau chứ có khách khứa gì đâu mà cô phải bày đặt thêm ra hồng biết.

Huỳnh Mai nhoẻn miệng cười, liếc xéo Thế đoạn chạy đi.

Bảy Núi nheo mắt nhìn theo, đoạn thúc nhẹ cùi chỏ vào người Thế:

– Vậy mà hồi nãy đại ca tính giấu nhem cổ luôn chớ.

Thế phải cười tươi:

– Dạ tôi sợ làm rộn đại ca...

Bảy Núi thân mật nín vai anh ta:

– Bậy nà! Mà tui hỏi thiệt kéo anh em mịch lòng. Đại ca với cổ có... lẹo tẹo gì nhau chưa?

– Dạ không mà!

Bảy Núi day qua hỏi Tâm:

– Đúng vậy hông đại ca?

Tâm liếc chừng Thế, đoạn gượng đáp:

– Dạ.. ảnh nói vậy thì là... đúng.

Bảy Núi gật đầu:

– Ừ, nếu vậy anh em mình dễ nói chuyện với nhau lắm. Thú thiệt với mấy đại ca tui về đây, tui muốn giữ làm sao đừng có xảy ra chuyện méch lòng giữa anh em tui mình.

Thế nhíu mày:

– Dạ đại ca có dự tính chi đó?

Bảy Núi hất hàm chỉ về phía trước:

– Thôi anh em mình lên trên kéo cô Huỳnh Mai cổ đợi.

Mãi đến khi trời sụp tối, Bảy Núi mới chịu rút ra về. Như muốn trêu tức Thế, Huỳnh Mai còn cố đòi đưa hẳn đến xuống nhưng Bảy Núi đã cản lại.

Huỳnh Mai không quên nói với theo:

– Để bữa nào rồi qua thăm anh nghe anh Bảy.

Bảy Núi quay lại, cười ha hả:

– Cô qua tui, tui sẽ đón tiếp một cách linh đình. Nhớ nhen, hồng qua tui sai tụi cảm tử qua bắt cóc đa!

Huỳnh Mai cười ngất:

– Hồng sợ đâu! Mà nhớ đem cho tôi khẩu súng để mang cho oai đó nhen!

– Ừ mà!

Bảy Núi hớn hở bước tới và xuống giọng « tâm sự » với Thế và Tâm đi kèm hai bên:

– Thiệt cô Huỳnh Mai dễ thương quá! Có lẽ phen này tui sắp phát đạt nên mới gặp cổ đây.

Thế nói đẩy đưa theo:

– Dạ chỉ vui tánh và nhiều khi tự nhiên quá.

Bảy Núi nói liền:

– Tui chịu người vậy đó đa! Có ăn học mà ăn nói tự nhiên không kiêu, không kỳ là quý nhứt hạng rồi còn gì nữa!

Tâm ngập ngừng hỏi vô:

– Chắc đại ca sang đây, còn có việc gì cần khác?

Bảy Núi đang hai tay ra để nín lấy vai của hai người đi kèm:

– Thiệt ra thì cũng có chút việc... quân sự, nhưng bây giờ thì dễ tính lắm.

Thế nghiêm giọng hỏi:

– Đại ca cho tui tôi biết có được chăng?

Bảy Núi cười đáp:

– Chỗ anh em mình thì có gì là không được? Chắc anh em dư biết rằng vùng này từ hồi đời nào tới bây giờ do bọn của tụi này kiểm soát...

Thế đỡ lời hử ta:

– Tụi tôi về đây cũng rán giữ mọi việc cho tốt đẹp đối với cô bác và cũng không dám thu thuế thu má gì.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Cái đó là bậy. Máy đại ca tập cho họ quên cái nét không đóng thuế đó thì tụi này đâm ra khó làm ăn.

– Thì đại ca cứ tiếp tục.

– Cũng kẹt quá. Bởi vậy tui tính đề nghị với đại ca bên này là bây giờ tụi mình nên xáp chung lại, nên đoàn kết lại.

Tâm nói chen vô:

– Dạ cố nhiên, lúc nào mà tụi mình không đoàn kết!

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Đành rằng vậy, nhưng mấy đại ca cứ đứng long chong trong lúc tui tui kéo về ở gần đây thì cũng có chỗ... bất tiện.

Thế gần giọng:

– Hay là đại ca muốn cho tui này dời đi nơi khác chẳng?

Bảy Núi cười lớn:

– Hồng phải vậy đâu! Chẳng lẽ tui đuổi cô Huỳnh Mai đi luôn sao. Thiệt ra từ trước đến nay tui ít chịu chung đụng với ai, hoặc là họ biết phận đông trước, hoặc là tui xáp nhập cục lại... Không phải tui có tánh khắt nghiệt nhưng thời buổi súng đạn này nhiều khi một phe một bọn với nhau mà người ta còn « nổ » thì huống chi kẻ xa, người lạ. Mình sống theo cái lối này thì phải thủ trước là hơn.

Thế hỏi liền:

– Vậy đại ca tính cho tui tôi sao đây?

Bảy Núi nín chặt vai Thế và Tâm ghì lại:

– Dễ lắm và chẳng có sao hết, nhứt là tui tôi về đây để nghỉ ngơi, nhưng tui phải phòng xa trường hợp mấy đại ca đá giò lái...

Thế xằng giọng:

– Đại ca dư biết rằng từ hồi nào tới bây giờ phe của tui này không có chơi cái mừng đó. Xin lỗi đại ca tôi nói ra đây đại ca đừng phiền, chính anh em tôi đây mới sợ đàng đại ca... tước khí giới bắt tử.

Bảy Núi cười rộ:

– Anh em mà! Sao mấy cha đa nghi quá vậy!

Thế gằn giọng:

– Tiện đây tôi xin nói: nếu mình là anh em thì nên tránh trước chuyện mịch lòng. Tui tui bắt buộc phải tự vệ nếu gặp trường hợp ấy. Và đó là một điều vạn bất đắc dĩ trong lúc anh em mình bên nào cũng vậy, đều có bọn Tây đang rình sát cạnh nách.

Bảy Núi cười khan:

– Khổ quá! Tui biết rồi, đại ca đừng có giăng cho tui nghe mà! Tây Tàu gì kệ mẹ nó! Riêng anh em mình thì trông có chuyện gì lục đục đâu đều có một người ra bảo lãnh.

Thế ngơ ngác:

– Ai vô đây làm việc đó hử đại ca?

Bảy Núi đáp gọn:

– Cô Huỳnh Mai đó chi!

Thế lặc giọng hỏi lại:

– Chị Huỳnh Mai? Chị đó mà ăn thua gì!

Bảy Núi cười hô hố:

– Hồng ăn thua với mấy đại ca chớ rất ăn thua với thằng em này.

Tâm rụt rè hỏi vô:

– Nhưng chỉ đầu sao cũng là một người đàn bà và thật ra đối với đại ca đây cũng chẳng có uy tín nào thì bảo lãnh gì được?

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Đối với tôi cổ có uy tín lắm.

Thế thắc mắc:

– Nhưng tôi không thấy chỉ bảo lãnh bằng cách nào được?

Bảy Núi ngần ngại trong một giây rồi chợt cười ha hả vỗ mạnh vào vai của Thế và Tâm:

– Có vậy mà không biết! Thì có cổ ở đây tui phải coi chỗ này là... cấm địa và đâu dám dòm ngó gì vô? Tui mà làm ẩu để mích lòng cổ à? Thì kể như cô đã đứng ra bảo lãnh rồi. Máy đại ca không thấy cổ vui vẻ chuyện trò và còn đòi qua chơi bên tui đó sao? Tui chịu đàn bà con gái dạn dĩ như vậy... Và chịu nhứt là cổ có ăn học mà ăn nói dễ thương... Ý trời ơi, cổ còn khen tui ngon lành nữa! Trong lúc khắp bầu trời thiên hạ đều coi tui như một tên cướp của giết người, đốt nhà, hiếp đàn bà con gái.

Cả Tâm và Thế đều phì cười trước những lời «tâm tình» ấy của Bảy Núi.

Yên lòng. Thế thấy cần có vài câu xã giao:

– Đại ca là một nhân vật khác thường. Tôi vẫn thích được sống một cuộc đời ngang dọc như đại ca.

Bảy Núi bóp mạnh vai anh ta:

– Bộ vó học trò của đại ca thì sống kiểu đó sao được! Đại ca thấy máu cũng đã xây xẩm mày mặt rồi thì làm sao thiên hạ ngán cho được...!

Rồi hấn chột nghiêm giọng:

– Nè tui nhờ hai đại ca cái này nhen!

Tâm vội hỏi:

– Chi đó đại ca?

– Hai đại ca rán làm mai cô Huỳnh Mai cho thằng em của hai đại ca!

Thế gượng cười:

– Đại ca có vợ cả đồng cả lèn đó thì...

Bảy Núi trình trọng đáp:

– Vợ thiệt tình của tui thì mới có hai bà hà! Còn mấy thứ cặp nách dọc đường đâu có kể. Hai bà kia tui lấy hồi chưa có giặc... (hắn ta thở ra). Mỗi bà một nơi đều là người mần ăn, nay hai bà lo nuôi con chớ không biết gì đến chuyện tui làm trời làm đất đây hết. Tội nghiệp, hai ba hiền quá, tui nói sao nghe vậy và mấy năm nay tui đi hoài nên cũng không dìa thăm được. Nhưng mấy lần bị thương gần chết phải rút lên núi ở thì thế nào không sớm thì muộn hai bà cũng lò mò lên thăm... tội nghiệp.

Tâm nói vô:

– Đại ca được hai bà như vậy là điều rất quý...

Bảy Núi chận lời anh ta:

– Nhưng hai bà hiền quá. Chỉ biết ở nhà nuôi con.

Thế cười chen vào:

– Chớ đại ca đi lung tung kiểu này thì làm sao ai theo được.

Bảy Núi vẫn nghiêm giọng:

– Đành rằng vậy nhưng mấy bà... dư sức nghe đồn là tui có mèo chuột lung tung nhưng mỗi khi gặp mặt tui mấy bà không hề hé môi ghen tương một tiếng. Như bà ở Cái Dầu còn khuyên lơn tui là không nên cặp xách bảy bà mà nên kiếm người đàn ông... Còn bà ở Phụng Hiệp, bà lớn đó lại căn dặn tui không nên ép uổng người hiền lương cho tổn đức. Tội nghiệp mấy bà biết tánh nết của tui hay hảo ngọt nên còn lo cho tui.

Thế thành thật lên tiếng:

– Đó là những người đàn bà hiếm có. Đại ca phải biết ơn mấy bà mới phải.

Giọng Bảy Núi trở nên ngùi ngùi:

– Tui trọng mấy bà lắm, và phục nữa. Tui tính đến chừng hết giặc giã tui sẽ lui dĩa hủ hỉ với mấy bà để dưỡng già luôn nếu ông trời không bắt tui chết sớm.

Đến đây hấn chợt cười lớn rồi hớn hờ nói tiếp:

– Nhưng bây giờ, tui phải có một bà để theo

tui. Một bà sắc sảo, và có chữ nghĩa như cô Huỳnh Mai đây thì là nhứt hạng. Từ hồi nào tới giờ, tui gặp hàng chục con nhưng toàn là thứ lạm xạm chỉ biết ăn dọng rồi nằm thù lù ra đó như heo nái. Vậy hai đại ca ráng làm mai cho tui ghen. Chắc tui được cô Huỳnh Mai đây tui hên lắm đa! Đại ca Tâm giúp tôi một tay ghen?

Tâm ấp úng:

– Dạ cái đó...

Thế đỡ lời bạn:

– Thật ra tụi tôi đây cũng... ngán luôn chị Huỳnh Mai. Tụi tôi xớ rớ nói vô chỉ dám mần tụi tôi sát ván lắm.

Bảy Núi cười hỏi:

– Vậy việc này không nhờ cậy hai đại ca được?

Thế vội đáp:

– Cố nhiên là tụi tôi sẽ... chuyển lời của đại ca lại. Nhưng đại ca nói thiệt hay là vui miệng cà rớn chơi.

Bảy Núi vỗ nhẹ vào bao súng lục:

– Từ cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ Bảy Núi này chưa biết nói giả ngộ bao giờ hết. Hai đại ca làm ơn nhớ kỹ dùm điều đó cho mấy em của hai đại ca.

Thế nói đẩy đưa theo:

– Dạ... tui tui xin nói lại với chỉ. Ngoài ra chắc đại ca dư biết rằng việc đó cũng là việc riêng của chỉ... cũng như tùy ở tài riêng của đại ca.

Bảy Núi cười đắc chí:

– À, cái đó hai đại ca khỏi lo. Hồng phải khoe chó đàn bà con gái... hồng biết sao chó hể tui nháng qua nháng lại vài lần là chịu tui liền.

Tâm nói vô:

– Dạ chị Huỳnh Mai đây cũng hơi khó tính. Đại ca còn lạ gì chỉ ở chung với anh em từ lâu mà không ai rớ tới được.

Bảy Núi nắm mạnh vai Tâm:

– Tính đàn bà con gái nó kỳ vậy đó đại ca à. Làm như mấy cái thứ ở gần họ đều không... linh vậy. Mấy đại ca, tay nào tay nấy trông cao ráo sạch sẽ mà không dính vô được là vậy đó.

Thế rút rè nói vô:

– Giả tử như chỉ... vẫn khó như cũ thì đại ca tính sao đây?

Mười đầu ngón tay của Bảy Núi bấm mạnh vào vai của Tâm và Thế trong một giây rồi hấn ta phá ra cười:

– À, cái đó thì tui phải tính chứ! Mà hổng sao đâu? Tui quánh giặc thì có khi ăn khi thua chứ... tui cưới vợ bé thì lần nào cũng ăn chắc hết.

Thế còn ráng nói thêm:

– Chị Huỳnh Mai hơi khó...

– Ấy, có khó thì được mới ngon chứ.

Ba người đã đi đến bờ xẻo. Bảy Núi buông lỏng hai tay bá vai Thế, Tâm xuống:

– Thôi tui rút lui ghen hai đại ca. Và nhớ để ý dùm vụ đó cho tui.

Chợt thấy anh đội viên của bọn Thế, Tâm đứng gần đấy, hấn bước lại đưa tay sờ vào khẩu súng các bin bá xếp và trầm trồ:

– Thứ này mà có gấp đạn « mắc me » (thứ sát-rở hình cong) như vậy nữa thì nhứt hạng rồi còn gì? Có nhiều hông mấy đại ca?

Tâm vội đáp:

– Dạ có vài cây.

Bảy Núi nửa đùa nửa thật:

– Sao tui nghe nói nhiều như củi đồng?

Rồi không đợi câu trả lời, hấn ta to tiếng gọi hai thủ hạ dưới xuống:

– Dì đi tụi bây?

Dứt lời hấn quay qua vỗ mạnh vào vai Tâm, Thế như để chào tạm biệt đoạn hồi hả bước xuống xuống.

Thế lên tiếng hỏi Tâm:

– Hồng biết thằng chả tính cái gì mà ăn nói lằng nhằng vậy hả anh?

Tâm cười đáp:

– Với ông nội đó thì mình không biết đâu mà rờ! Nhưng tôi coi bộ hần ta mặn chị Huỳnh Mai lắm. Kể như vậy cũng vui... Chuyện này cho chị Huỳnh Mai chỉ xằng vằng xéo véo vì hần ta một phen để chỉ biết vàng biết đá với người ta!

Thế càu nhàu:

– Anh nói vậy sao được. Tôi coi bộ thằng chả muốn làm thiệt chớ hồng phải nói bông đùa cho vui đâu. Thằng chả còn bắt tôi với anh làm mối mới chết một cửa tứ chớ.

Tâm gạt ngang:

– Ăn thua gì. Thằng chả giỏi thì thằng chả muốn « cầu » chỉ ai đó thì mặc tình, có điều là tôi sợ thằng chả kiếm có để bắt ý anh em mình cái gì đây.

Thế chắt lưỡi:

– Thì đó, tôi sợ trường hợp ấy.

Tâm thở dài:

– Bây giờ mình cứ việc giao cho chị Huỳnh Mai công tác giao thiệp cù cưa cù nhằng với thằng chả để cho qua thời. Chắc thằng chả không ở đây lâu đâu, vì vừa phe tui mình vừa phe của thằng chả đồn đồn vùng này thì sớm muộn gì Tây cũng tổng bố.

Thế lắc đầu:

– Giao cho bà nội đó thì cũng khó...

– Khó cái gì? Anh không thấy hồi nãy chỉ đá bóng, đá gió với Bảy Núi coi được ớn đó sao! Thằng cha đó coi hùng hổ vậy mà hay dạy gái.

– Ý trời, tui coi bộ chả khôn cái trời... Mà bà nội... Huỳnh Mai lại... lóc chêu lóc chóc, tui sợ bả... sơ hở một cái...

Tâm vỗ nhẹ vai anh ta:

– Anh sợ chỉ sụp bấy thẳng cha kia thì uống phải không?

– Bậy nà! Mình sợ... chỉ muốn trêu tức anh em mình chơi rồi lỡ bộ luôn. Với lại tánh nết của bà nội đó cũng sanh tử lắm. Bả hay khoái những thứ... lạ đời...

Tâm cười nói:

– Tại tại mình ở đây... thường thường quá phải không anh?

Thế khẽ thở dài:

– Cũng gần đúng như vậy. Với lại hai đứa mình đây đứa nào đứa nấy cũng có dính vô một bà hết nên chỉ... Càng xem thường hơn nữa.

Tâm nghiêm giọng lại:

– Bây giờ anh tính sao đây? Có nên bàn qua với chị Huỳnh Mai không?

Thế gãi đầu:

– Để tôi hỏi nhóng chỉ coi.

Tâm tán thành:

– Ừ, anh nên hỏi ý chỉ trước coi thế nào thì mình mới liệu được. Nếu chỉ bằng lòng cù cưa cà kê với Bảy Núi thì đỡ.

Thế thở dài:

– Tôi sợ chỉ... lại nhè mê thằng cha kia.

Tâm ranh mãnh hỏi lại:

– Bộ anh tiếc hả?

Thế bật cười:

– Của tôi đâu mà tôi tiếc? Có điều...

– ...Có điều là mình thấy một... vưu vật như vậy mà để cho kẻ khác, nhứt là để cho tên Bảy Núi hưởng thì phí của trời quá hén?

Thế ngáp ngừng:

– Có lẽ vậy... Tôi biết... ngoài ra chỉ còn hơi tức tôi về một vài việc nữa. Bởi vậy anh thấy khi Bảy Núi qua đây, chỉ thấy anh em mình có vẻ không ưa hẳn, là chỉ xáp vô làm xôm tụ liền để trêu tức anh em mình chơi.

Tâm vội nói:

– Có lẽ chỉ muốn trêu tức anh thì đúng hơn, tôi ăn thua gì với chỉ mà chỉ tức. Bởi vậy tôi khuyên anh... nên chịu khó... o bế chỉ một chút chớ hông thôi chỉ nhắm mắt nhắm mũi vọt sang luôn bên Bảy Núi thì... tiếc hùi hụi đa.

Thế gượng cười:

– Thì ai thấy vậy mà không tiếc nhưng tôi cũng vái cho bà nội đó gặp một cú dữ dằn cho bà bỏ bớt cái tánh kiêu kỳ... Tôi còn vái...

Vừa lúc đó Huỳnh Mai đi trờ tới. Thế nín bật. Huỳnh Mai ranh mãnh lên tiếng hỏi hai người:

– Chắc bị Bảy Núi chơi cho một vố gì nên hai anh mới ở biệt dưới này xầm xì to nhỏ hoài há.

Tâm vội nói đỡ:

– Đâu có gì chị! Tụi này đang nói chuyện tầm xàm.

Thế vọt miệng cướp lời Tâm:

– Dấu chị làm khỉ gì. Đẳng nào cũng phải bàn với chị. Mà việc này nói cho đúng ra thì có ăn nhậu gì đến tôi với anh.

Huỳnh Mai cười lạt:

– Vậy ăn nhậu đến tôi chắc?

Thế đáp gọn:

– Đúng boon vậy.

Huỳnh Mai bước lại khều vai Tâm:

– Sao có tôi ở trông hả anh Tâm?

Tâm ngần ngừ hướng qua Thế:

– Việc này hơi... tế nhị. Thôi để anh Thế nói

680 | Kinh Cầu Muống - tập 1

chuyện với chị cho tiện hơn (anh ta cười nhẹ)... Nếu nói cho đúng ra thì chỉ có mình tôi đây là không ăn nhậu gì vô đó hết...

Thế quay qua cự nự Tâm:

– Anh này cũng kỳ. Anh làm như tôi... Tôi bắt cần nữa! Tôi đã nói là tôi còn vái nữa!

Huỳnh Mai gằn giọng hỏi Tâm:

– Vái cái gì hả anh Tâm?

Tâm đứng dang ra:

– Chị hỏi anh Thế cho tiện hơn. Thôi tôi đi kiếm bà Dung một chút. Ý cha, hồi nãy có mặt Bảy Núi ở đây mà bà nháng qua nháng lại hoài khiến cho mình lên ruột cầm canh.

Huỳnh Mai cười rộ:

– Sợ thằng chả bắt về làm áp trại phu hơn hả?

Tâm cười theo:

– Chị mới xuống nên chị chưa nghe danh thằng chả. Đúng là cái thứ... già không bỏ mà nhỏ không chê đó chị à. Chị nên coi chừng. Chị giỡn mặt với ông nội đó có ngày mệt đa!

Huỳnh Mai ung dung đáp:

– Tôi đâu có ngán thứ đó. Tại mấy người mới thấy bóng thằng chả mà đã run rồi nên thằng chả mới được thể làm tới. Anh không thấy sao? Tôi nói chuyện với thằng chả như không. Và thằng chả còn có vẻ khóm róm trước mắt tôi nữa. Anh thấy rõ mà.

Tâm gật đầu:

– Cái đó thì có thiệt. Nhưng càng nguy.

– Nguy chỗ nào?

– Thế nguy ở chỗ thằng chả đeo chị riết, mà thằng chả đeo riết thì khổ lây hết cả tụi tôi.

Huỳnh Mai cười khẩy:

– Xin lỗi, không ai biểu mấy anh dính dáng vô. Mấy anh để thầy kệ tôi. Tôi đâu phải còn con nít con

nôi gì mà mấy anh sợ tôi bị người ta quyến rũ hay tôi làm bậy cái gì để mấy anh phải gánh họa lây!

Thế trầm giọng nói chen vô:

– Việc này coi lơ mơ vậy mà rắc rối lắm. Tôi coi bộ Bảy Núi mận chị lắm. Rất có thể chả sẽ kiếm chuyện làm khó để tụi này nếu chị làm mích lòng chả.

Huỳnh Mai lam mặt nghiêm:

– Chắc mấy anh muốn khuyên tôi nên nghe lời thẳng chả.

Thế cười nhẹ:

– Chị dư biết rằng dầu cho tụi tôi có khuyên chị cũng chẳng nghe.

– Coi, phải thì tôi nghe mạnh chứ.

– Nhưng chị biết việc này ra sao?

Huỳnh Mai liền hỏi:

– Vậy Bảy Núi muốn gì đó?

Thế ấp úng:

– Chả muốn, hơi ngật chị đã rõ rồi... Chả đòi cưới chị.

Huỳnh Mai phá lên cười:

– Đòi tôi về làm bé phải không?

Thế cười gượng:

– Làm áp trại phu nhân như chị đã nói. Đó chị thấy không, việc đó tôi chắc chị không đời nào nhận được rồi. Và chắc chị không đời nào nghĩ đến chuyện đó nữa.

Huỳnh Mai vắn lại:

– Sao anh biết? Bộ anh giỏi làm thầy bói nữa à?

Thế to tiếng:

– Vậy chẳng lẽ chị chịu vậy sao?

Giọng Huỳnh Mai trở nên mơ màng:

– Ừ, kể ra xuống dưới này mà đi kèm theo một thằng cha như vậy cũng thú...

Thế kêu lên:

– Coi, chị không định nói giỡn để chọc tức tụi này chứ hả?

Huỳnh Mai nghiêm giọng:

– Chọc mấy anh làm khỉ gì. Có điều mấy anh cứ bắt tôi làm... đàn bà con gái hoài nên tôi phát ngán như cơm nếp. Tôi muốn... cũng được như mấy anh, nghĩa là không có sự phân biệt nào hết.

Tâm cười, nói đùa:

– Chắc chị nghe Bảy Núi hứa sẽ tặng cho chị một khẩu súng lục bá ngà để chị đeo xề xệ lấy le chơi nên chị... ham và muốn nhờn dịp này... tung hoành dọc ngang để... lấy le chứ gì!

Huỳnh Mai đập mạnh vào vai anh ta:

– Đừng nói vậy. Bộ tôi ham cái vỏ đó lắm sao?

Tâm toan nói thêm nữa nhưng Thế đã chặn trước:

– Việc này cũng sắt mấu lắm chứ không phải là chuyện giỡn chơi. Vậy chị Huỳnh Mai chị nên liệu trước.

Huỳnh Mai hỏi lại:

– Theo ý anh tôi nên liệu sao đây?

Thế ngập ngừng:

– Chị đã nói là việc riêng của chị thì tôi đâu dám có ý kiến.

– Anh nói đại đi.

Thế cười gượng:

– Chẳng lẽ chị chịu...

– Giả tử tôi chịu thì sao?

Tâm kêu lên:

– Chịu gì kỳ vậy.

– Sao kỳ?

Tâm đáp mau:

– Kỳ vì uống quá mà!

Huỳnh Mai cười dòn:

– Tôi không thấy chỗ nào kỳ và chỗ nào uống. Tôi trước sau trơ trọi có một mình chứ có phải lơ vương vít với ai đâu mà có người sợ uống.

Tâm kín đáo khều Thế rồi đáp:

– Đã đành rằng tại tôi ở đây không được cái phước lớn để chị chú ý đến...

Huỳnh Mai cướp lời anh ta:

– Phước gì nữa? Cha nào cha nấy cũng có mang theo một... cục nợ đời...

– Nhưng tội tôi vẫn tiếc như thường. Khi không chị để cho ai đâu... rước đi. Và phải ai khác rước chị đi còn đỡ tiếc...

– Bộ mấy anh cho rằng Bảy Núi tầm thường à?

– Trái lại, vì thằng chả... đặc biệt quá cỡ và cũng không thuộc cái loại của tội mình.

– Bộ cái loại của tội mình là ngon lắm sao?

– Không ngon gì nhưng dễ sống dễ hạp.

– Sao anh biết tôi không hợp với thằng chả?

Tâm cười đáp:

– Nếu chị hạp thì tôi chịu thua luôn chứ còn biết khỉ gì nữa!

Thế sốt ruột chen vô hỏi Huỳnh Mai:

– Vậy là chị đã bằng lòng làm bé Bảy Núi phải không? Nếu chị ừ thì tội này cũng khỏe ru vì khỏi lo lắng gì nữa. Và tội này chỉ có việc... làm lễ đưa chị về bến.

Huỳnh Mai vẫn như thường:

– Làm lễ « tổng gió » phải không?

Thế cười mỉa:

– Thì một khi chị chịu như vậy tui tui phải lo chớ sao!

Huỳnh Mai thản nhiên hỏi lại:

– Còn trong trường hợp tôi không chịu?

Thế sốt sắng đáp:

– Nếu chị không chịu thì cố nhiên là tui này sẽ bị thẳng chả làm khó dễ...

Huỳnh Mai hóm hỉnh chặn lời anh ta:

– Vậy để tôi nhận lời hấn ta cho mấy anh nhẹ thở nghen?

Thế rón giọng lên:

– Nhận chi vậy? Nếu chị xét rằng mình không ưa

gì hấn thì việc gì phải... liều mạng? Đã đành rằng thế nào tội tôi cũng gặp chuyện khó khăn nhưng chị đã ở đây thì tội tôi phải có nhiệm vụ bảo vệ chị.

Huỳnh Mai crời khẽ:

– Ý cha nói nghe hăng quá há! Nhưng tôi đâu đành tâm để cho mấy anh phải vất vả vì một mình tôi? Tôi đành... hy sinh vậy!

Thế vội nói:

– Tội tôi đâu có bắt buộc chị làm việc đó! Tội tôi chỉ xin chị khéo léo trong cách đối xử với hấn từ đây cho tới ngày hấn rút đi. Thế nào Tây cũng vô đây bố mà!

– Rồi lúc đó anh em mình cũng phải chạy chứ bộ yên đây được sao?

Tâm đỡ lời Thế:

– Tội mình ít dân nên có dời đi cũng dễ, hay tấp vô mấy ruộng để ruộng sậy kia trốn đó như mấy lần trước cũng êm, chớ mấy chả đông dân nên mấy chả không dám ẩn núp lại đâu. Hơn nữa, mấy chả có đặt

người ở nhiều mỗi đường nên hể thấy Tây rục rịch
tàu bè là mấy chả vọt liền.

Huỳnh Mai ung dung lên tiếng:

– Thôi được. Mấy anh để tôi tính sau. Tôi cũng
mới quen với thằng chả đây...

Thế bực mình:

– Chị làm như tụi tôi bắt ép chị điều gì nên chị
phải cần có một thời gian để làm quen với hần. Ủ,
chị làm như tụi tôi muốn... gã ép chị cho thằng chả
vậy!

– Thì dầu cho có gì đi nữa, mấy anh cũng phải
để cho tôi quen biết thêm thằng chả để tôi mới biện
cách đối phó được.

Thế chắt lưỡi:

– Còn quen gì nữa! Chị thấy cái bộ vó của thằng
chả chị cũng đủ rõ bong rồi! Chẳng lẽ chị thiệt thà
đến cái mức không biết thằng chả muốn gì hay sao?
Phải người khác vô đây thì tôi sợ ló ngó để cho thằng
chả ăn tươi nuốt sống.

Tâm chen vô:

– Nhưng dầu sao, theo ý tôi, chị cũng nên lưu ý nếu chị không muốn để sơ hở.

Huỳnh Mai liền hỏi:

– Lưu ý sao nữa.

Tâm cười đáp:

– Tôi sợ chị thấy thẳng chả là lạ rồi chị muốn giỡn chơi cho vui rồi chị mắc bẫy thẳng chả lúc nào mà chị cũng chẳng hay...

Huỳnh Mai cười khẩy:

– Cái đó anh khỏi lo. Nếu tôi như người ta thì tôi không còn tới ngày nay...

Thế cười thầm và phải lên tiếng:

– Dầu sao chị không nên ỷ y... Ai cũng là con người và có lúc mình cũng... yếu.

Huỳnh Mai nói lảng ra liền:

692 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Thôi tôi lên nằm nghỉ đây... để cho mấy anh rộng đường bàn tán.

Tâm cự nự:

– Còn bàn tán gì nữa! Việc gì tui tui cũng phải tính cho chị rõ hết...

Huỳnh Mai vừa rảo bước đi vừa đáp:

– Mấy cha bàn tính đã đời với nhau rồi mới cho người ta biết, vậy mà còn làm bộ...

o O o

...Thế lật đật chạy đi tìm Huỳnh Mai và hót hãibáo tin:

– Bầy Núi sai người qua rước chị kìa!

Huỳnh Mai ung dung hỏi lại:

– Rước về làm... vợ bé hả?

Thế chắt lười:

– Gì gấp vậy! Mời chị qua chơi thôi.

Huỳnh Mai đứng lên:

– Ừ thì đi.

Thế trợn mắt:

– Dám đi à?

– Coi, sao lại sợ.

Thế nhăn nhó:

– Nếu vậy để tôi đi theo với chị.

Huỳnh Mai cau mày:

– Đi theo để giữ hả?

–Thì có tôi theo cũng đỡ.

Giả tử như thằng chả làm trận làm thượng thì một mình anh, anh đủ sức chống chỏi không?

Thế cười lạt:

– Thôi chỉ muốn đi đâu chị đi. Vậy chị mau mau một chút. Họ đợi dưới bến.

Huỳnh Mai xách túi vải lên:

– Để tôi sửa soạn một chút.

Thế dậm chân:

– Trời ơi, bộ chị tính đi ăn tiệc sao mà phải cần dỗi... phấn thoa son? Chị như vậy cũng đủ... le rồi huống hồ chị còn muốn bẹo hình bẹo dạng.

Huỳnh Mai làm như không nghe thấy gì hết, thản nhiên ngồi xuống lôi gương lược ra chải đầu...

Thấy cô ta quá lâu lắc. Thế lại giục:

– Ý trời ơi, sơ sơ thôi cũng được mà! Bộ chị tính đi thi sắc đẹp với thằng chả sao? Dân của thằng chả hồi như giặc kia.

Huỳnh Mai vẫn sầm soi bóng mình trong gương.

– Thằng chả đợi tôi còn không ngán hưởng chi là dân của thằng chả! Bộ anh quý, anh sợ dân của thằng chả hơn tôi sao?

Thế lại hỏi:

– Thôi chị có ngấm vuốt gì thì ngấm phứt đi chớ đừng nói dài dòng gì nữa.

Huỳnh Mai khẽ gật đầu:

– Tốt.

Thế vọt miệng:

– Chị... Mà thôi tôi chẳng hơi sức đâu nói thêm nữa.

Huỳnh Mai quay lại:

– Anh tính nói cái gì đó?

Thế vùng vằng xua tay:

– Không có cái gì hết. Chị lo cho xong phần chị đi.

Huỳnh Mai tiếp tục vuốt sửa lại mái tóc, đoạn vói tay kéo túi quần áo để lấy một chiếc khăn lụa màu sắc sỡ rồi ngồi lại trước gương để bịt chiếc khăn ấy lên đầu.

Thế lại kêu lên:

– Trời, chị làm tới hoài vậy? Bộ thằng chả mời chị tới để dự lễ khao quân hay sao mà chị sửa soạn đủ thứ hết.

Huỳnh Mai đứng lên dọn cất gương lược đoạn day qua Thế, mỉm cười hỏi:

– Anh coi tạm được hông?

Thế chớp mắt, lặng thinh trong một giây rồi thở dài:

– Chị dư biết là chị lộng lẫy...

– Thôi đừng kêu ngạo người ta. Bây giờ tôi phải thay quần áo.

Thế phát cáu:

– Trời ơi, quần áo gì nữa mà thay? Chị ăn mặc như vậy thì ngay đến tôi đây mà cũng phải mồn con mắt... Thôi chị ơi, bộ chị muốn... hành tôi sao?

– Cái gì mà hành tội anh?

Thế ấp úng:

– Chị bắt... tôi đợi...

– Anh ở đây chờ bộ... Hay là anh có bận việc gì thì lo việc ấy đi... Để khi nào tôi sửa soạn xong tôi xuống dưới cũng được mà.

Thế thở dài:

– Thì tôi có làm gì đâu.

– Vậy thì việc gì mà anh phải hối thúc tôi?

– Tôi... thôi chị lo sửa soạn đi. Tại chị...

– Nữa! Khi không lại đổ thừa tôi nữa? Tôi làm cái gì đâu?

Thế như muốn cự nự:

– Chị dư biết mà còn hỏi chi vậy?

Huỳnh Mai nghiêng đầu:

– Tôi dư biết cái gì cà?

Thế hỏi gằn giọng:

– Chị... đêm hồi mình đi tránh bố và đêm đó...

Huỳnh Mai nhú mày, đoạn cười đáp:

– Việc đó mà cũng đổ thừa cho tôi nữa sao. Tôi tưởng anh nên xét phần của anh... Bây giờ anh cảm phiền đi xuống dưới đất, ở hay là anh quay mặt ra để tôi thay quần áo... khổ quá, căn nhà này trống trơn nên không có chỗ nào tránh vô một chút hết.

Thế buồn bã đáp:

– Thôi để tôi xuống.

Huỳnh Mai vội nói:

– Khỏi mà. Chỉ cần ngồi đưa lưng về phía tôi. Mình đây cũng quen biết với nhau chứ có phải xa lạ gì đâu.

Dứt lời cô thản nhiên cởi nút áo khiến cho Thế vừa dợm đứng lên, trông thấy nên phải quay phắt mặt đi.

Huỳnh Mai nhí nhúm nói với:

– Một chút thôi.

Thế gật đầu:

– Ừ. Chị muốn lâu mau gì cũng được. Phải chi chị để tôi xuống dưới cho đỡ sốt ruột và khỏi... hồi thúc lòi thôi.

Huỳnh Mai không trả lời mà lúi húi thay quần áo. Tự nhiên Thế bắt để ý lắng tai nghe tiếng sột soạt nho nhỏ của quần áo bị cởi ra rồi mặc vào và đâm ra muốn đoán chừng coi Huỳnh Mai đã ăn vận tới đâu.

Có tiếng Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Cha, chiếc áo này xếp có nếp hết trơn!

Thế lên tiếng hỏi:

700 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Xong chưa chị?

– Gần gần...

– Trời ơi, cái gì đâu mà gần gần! Bộ chị tính mặc kiểu bên Tàu bên Tây gì đây?

Huỳnh Mai cười nói:

– Rồi nè!

Thế phải hỏi lại:

– Vậy tôi quay lại nghen! Mỗi cổ thấy mờ.

– Ai biểu anh ngồi cứng đờ và nhìn thẳng băng ra trước làm chi! Cứ ngồi như thường không được sao?

Thế ngượng nghịu và chậm rãi quay lại. Nhưng rồi Thế phải cau có ngang:

– Chị diện chi quá trời vậy?

Huỳnh Mai vừa khẽ xoay người để tự ngắm nghía vừa đáp:

– Như vậy mà diện khỉ gi? Đồ đen và tôi mặc cho gọn. Như vậy mới giống một nữ chiến sĩ chứ?

Thế có vẻ bút rút:

– Thôi được. Chị muốn ăn mặc sao cũng được. Chẳng lẽ tôi cứ nói vô nói ra hoài sao. Chị qua bên thế nào thằng cha Bảy Núi nó cũng híp con mắt lại. Tôi có can cũng chẳng được.

Huỳnh Mai liếc xéo anh ta:

– Vậy để tôi thay bộ khác nghen...

Thế quơ tay nhún vai:

– Chị thay bộ nào thì cũng vậy thôi! Đằng nào tôi kể cũng như... mất chị.

Huỳnh Mai nửa phụng phịu, nửa gắt gỏng:

– Anh làm như tôi qua bên rồi đi luôn vậy!

– Nhưng chị cứ nhử tới như vậy hoài thì thằng chả bỏ sao được. Có lẽ khi chị qua bên chị nên bàn tính với thằng chả về việc đãi tiệc...

– Tiệc gì?

– Tiệc cưới chớ còn tiệc gì nữa! Và để nữa rồi mời tụi này qua ăn nhậu chơi... Ừ, chị nên tính như vậy cho nó đỡ mất thì giờ và tụi tôi đây cũng khỏe nữa vì khỏi phải lo lắng về mặt đó. Chẳng lẽ có chị ở bên mà còn để cho thằng chả hại tụi này sao?

Huỳnh Mai nheo mắt cười:

– Có chi mà chua chát quá vậy? Anh làm như tôi qua bên để nhận lời cầu hôn của thằng chả vậy. Thôi xuống đi anh!

Thế đứng nép một bên nhường lối cho Huỳnh Mai. Khi đi ngang qua, cô ta chợt đứng lại nhìn thẳng vào mắt Thế trong một giây, đoạn hỏi ngang:

– Hay là tôi không đi.

Thế chớp mắt lia:

– Sao lại... không đi?

Huỳnh Mai đáp gọn:

– Để ở lại với anh.

Thế lập cập hỏi:

– Chị không nói giỡn...

– Thiệt mà!

– Ở lại... với tôi làm chi?

– Anh còn hỏi nữa sao?

Thế cúi đầu, ấp úng lên tiếng:

– Chuyện này... tôi tính lại mới được. Vì còn anh em khác nữa.

Huỳnh Mai gắt lên:

– Anh em gì vô đó nữa?

– Mình... đâu phải chỉ sống cho riêng mình. Kẹt là chỗ đó. Việc gì của tôi với chị cũng dính líu đến nhiều người khác... chị chịu khó đi đi.

Chị nói vậy tôi cũng hả lòng rồi nhưng hơi lo sau này.

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Đẳng nào anh cũng rên hết. Tôi theo Bảy Núi thì anh cũng... nhần nhần nhó nhó.

Thế xẻn lên:

– Chị đi đi... Dầu sao, chị cũng phải rán đi ngoại giao với thằng chả chớ... ngắt ngang sao được. Trễ quá rồi chị... Chị rút rút một chút.

Huỳnh Mai hớn hở tạt đầu:

– Thôi để tôi xuống ghen!

Dứt lời cô ta với tới hôn nhanh lên mặt Thế đoạn lật đất bước xuống cầu thang. . . Thế đứng chết trân tại chỗ, ngơ ngác đưa tay lên sờ má. Anh ta đã từng có dịp khấn khít với người con gái hơn nhưng chiếc hôn phớt vừa qua lại có một ý nghĩa đặc biệt. Đặc biệt ở chỗ hai người cùng bình tĩnh chuyện trò.

Như sự tỉnh, anh ta hồi hả chạy theo Huỳnh Mai.

Anh ta muốn giữ cô ta lại trong một giây và

trong cánh tay của mình, nhưng tên thủ hạ của Bảy Núi đã chực sẵn gần đấy.

Thế nghe anh ta cần nhằn với Huỳnh Mai:

– Sao cô... lâu quá vậy? Anh Bảy ở bến đợi mòn con mắt... rồi tui dìa tới ảnh dám nện tui lắm!

Huỳnh Mai ung dung đáp:

– Anh khỏi lo. Có tôi đây chi.

Tên thủ hạ nhìn lại Huỳnh Mai, đoạn gật gù:

– Ờ... may ra cũng nể cô... Thôi mau mau đi cô.

Thế vội nói với Huỳnh Mai:

– Chị đi qua bến thì liệu về gấp nhen!

Tên thủ hạ đáp thế cho Huỳnh Mai:

– Gấp không được đâu! Anh Bảy ảnh mời cổ ở lại ăn cơm luôn mà!

Huỳnh Mai day qua, tròng mếu nhìn Thế:

– Tôi liệu cách về sớm mà!

Thế ngập ngừng:

– Tôi sợ chị... bị kẹt... thêm cái gì nữa...

Huỳnh Mai cười đáp:

– Tôi phải nghĩ đến anh chứ!

– Nhưng chị cũng liệu, sao cho êm đẹp.

Huỳnh Mai làm bộ thở dài:

– Thì tôi cũng nghĩ luôn cho mọi anh em nữa!

Như vậy anh chịu rồi chứ!

Thế phải bật cười.

Huỳnh Mai khoan thai bước xuống xuống trong lúc tên thủ hạ của Bảy Núi lật đật nhổ cây dầm cắm xuống lên.

Thế đưa mắt ngó theo để chờ cho Huỳnh Mai nhìn lại mình.

Huỳnh Mai quay lại vẫy tay:

–Thôi về nghỉ đi. Đừng lo nhen!

Thế bước ra sân xuống bờ cỏ gần nước như nước lòng thêm vì câu nói ấy.

Anh ta nói với theo:

– Chị nhớ đi mau mau về nghe!

Huỳnh Mai vẫy tay chào lại trong lúc thả hạ Bảy Núi cầu nhàu.

o O o

Bảy Núi nghe báo tin Huỳnh Mai đến, lật đật rời khỏi nhà tạm trú để xuống bến đón.

Hắn ta không giấu vẻ hể hả:

– Tôi tưởng cô không chịu sang chứ!

Huỳnh Mai nhanh nhẹn nhảy lên bờ:

– Bạn sau đừng tưởng như vậy nữa nghen!

Bảy Núi không để ý đến lời trách móc nhí nhảnh của Huỳnh Mai mà đứng trở mắt ngắm nghía cô này từ đầu đến chân, rồi trầm trồ một cách sống sượng:

– Ý cha, sao bữa nay tôi coi cô đẹp nhứt vậy! Cái bộ quần áo đen bó sát đeo này nữa! Coi mạnh dạn đa! Cô quần cái khăn lụa đó cũng hay nữa! Giống như tui này quần khăn tắm! Hệt như phe của mình như vậy đa.

Huỳnh Mai ngấm sơ lại mình, đoạn hỏi:

– Anh nhắm tôi ăn mặc như vậy có quá lỗ không? Ở dưới đồng dưới ruộng ...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Bạn đồ đen là đồng ruộng rồi. Và cái kiểu của cô cắt coi gọn lắm.

– Ủ, vừa gọn vừa đẹp mà vừa oai. Thật tui chưa thấy ai biết cách sửa soạn như cô. Mấy con mẹ ở dưới này nhiều lắm là chỉ biết quần chiếc khăn bàn lông dày cộm một đồng trên đầu...

Huỳnh Mai ngắt lời hắn ta:

– Thôi, bộ anh tính mời tôi qua đây để cho uống nước đường hay sao mà đứng đó khen hoài khen quỉ vậy.

Bảy Núi lật đặt bước lại để sóng vai với cô ta và niềm nở lên tiếng:

– Xin mời cô vô nhà. Đại bản doanh của tui đặt ở đây đó cô.

Huỳnh Mai nhìn vào căn nhà hắn tạm trú. Đó là một căn nhà có vẻ khá giả nhứt trong xóm. Rải rác ở góc sân, ở sau hè mấy tên thủ hạ của Bảy Núi đứng tùm nập ba cùng nhìn ra phía Huỳnh Mai và chỉ chỗ cười nói.

Huỳnh Mai cau mày bảo Bảy Núi:

– Dân của anh làm gì mà chỉ chỗ tôi quá vậy.

Bảy Núi cười đáp:

– À, tụi nó thấy cô lạ.

Huỳnh Mai có vẻ bức dọc:

– Bộ lạ rồi họ cười chọc tôi sao? Vậy mà tôi nghe nói đàn em của anh sợ anh như sợ cọp! Coi bộ họ dễ người anh quá!

Bảy Núi mới biết Huỳnh Mai phiền hà mình. Hắn ta cắn răng, bạnh xương quai hàm ra, vằn vê mạnh mạnh một chót râu trái ấu như muốn rút ra. Đoạn hắn cười gằn một mình rồi mới quay qua... cười tươi với Huỳnh Mai:

– Cô bỏ qua đi. Tụi nó là thứ cô hồn các đảng hồng biết phép lịch sự gì.

Dứt lời hắn mạnh tay xốc khẩu súng lục xệ dưới đùi lên và quát gọi:

– Thằng Tám đâu!

Một thủ hạ vạm vỡ hấp tấp chạy đến. Tên này cũng mang một cây « côn » nhưng lại để bao súng nằm ở trịch dưới bụng. Anh ta vọt hỏi:

– Chi đó đại ca?

Bảy Núi hất hàm chỉ về đám thủ hạ:

– Mày làm ơn nói với mấy thằng chết dầm kia đi chỗ khác chơi! Bộ lạ lắm sao mà tụi nó bu xem như vậy?

Tên Tám gật đầu như máy:

– Dạ để em biểu tụi nó!

Dứt lời anh ta vừa quát tháo om xòm vừa xua tay:

– Ê tụi bây! Đi chỗ khác chơi. Đu họ bộ lạ lắm sao mà tụi bây chùm nhom lại đó! Anh Bảy ảnh nổi sùng kia kìa?

Bọn thủ hạ của Bảy Núi tản đi mau sau khi liếc chừng về phía Huỳnh Mai. Trên sân chỉ còn vài ba tên hộ vệ của Bảy Núi mình đeo đầy vũ khí: tiểu liên, lựu đạn, dao găm...

Bảy Núi ân cần bảo Huỳnh Mai:

– Thôi mình vô nhà đi cô.

Huỳnh Mai thắc mắc:

– Anh đuổi xua anh em như vậy rồi họ phiền tôi chết.

Bảy Núi to tiếng:

– Ồi mấy thằng đó thì ăn thua gì. Tui bắt nó chết thì nó cũng phải chết nữa mà!

Huỳnh Mai gật đầu:

– Thiệt ai khác vô đây thì không dễ gì khiến họ nổi.

Bảy Núi ưỡn ngực:

– Cố nhiên. Ai khác vô đây là tội nó khiêng đi liền. Cô đừng thấy tội nó ngán tui vậy rồi tưởng rằng tội nó ghét tui đâu. Tội nó thương tui lắm.

Dân đồng sanh đồng tử thì có khác dân ở mấy bộ đội, khác ở cái điểm đó. À, ở đây dùng cơm với tôi ghen?

Huỳnh Mai cười hỏi:

– Tiệc tùng gì đó?

– Tiệc khỉ gì. Tui sai tụi nó làm vịt xiêm nấu cháo vậy thôi, tui cũng có nhờ người ra chợ mua nước đá la ve cho cô uống.

Huỳnh Mai trợn mắt:

– Sao anh ầu vậy? Rủi ra ngoài thì Tây biết sao?

Bảy Núi cười nói như không:

– Nhờ mấy con đàn bà ở đây mà!

– Rủi họ mách bảo cho Tây thì sao?

Bảy Núi cười đáp liền:

– Đời nào, nhà cửa cha mẹ, chồng con họ ở đây thì họ đâu có dám!

Huỳnh Mai quất mắt:

– Nghĩa là nếu có gì bất trắc thì anh bắt thân nhor của họ ở đây chớ gì?

Bảy Núi nhún vai:

– Biết làm sao khác bây giờ cô? Anh em tui tui không muốn chết một mình lẳng xẹt.

– Nhưng tại sao anh lại nhờ nhờ làm chi?

Bảy Núi nhìn xéo cô ta:

– Năm thuở mười thì mới được dịp mời cô ăn cơm một lần. Cô là người từng sống ở thành nên tui chắc cô xuống dưới này, lâu lâu cô cũng thèm những thứ đó.

Huỳnh Mai mỉm cười như để tạ ơn, đoạn theo anh ta vào nhà.

Bảy Núi lại quát thủ hạ:

– Thăng Tám đâu rồi.

Tên Tám lật đật chạy vô. Bảy Núi hất hàm hỏi:

– Khẩu súng sáu bá ngà đâu? Em có lau chùi kỹ dùm qua hông.

Tên Tám gật đầu:

- Dạ có anh Bảy.
- Đem ra đây để qua tặng cô Hai.

Tên Tám vội chạy lại cột nhà moi chiếc ba lô trên ấy để lấy khẩu súng lục nhỏ và mạ kiền sáng chói ra đem lại trao cho Bảy Núi.

Bảy Núi lại hỏi:

- Bao da đâu?

Tên Tám nhanh nhẩu đáp:

- Dạ em đang nhờ tụi nó đánh bóng.
- Hãy đem lại đây cho mau.

Tên Tám lại chạy đi và chỉ trong một lát sau anh ta mang đến một chiếc bao đựng súng có cần quanh một hàng đinh đồng chữ sáng.

Bảy Núi nâng niu chiếc bao da đoạn cho khẩu súng vào rồi trịnh trọng đưa lên bằng hai tay:

– Đây, xin tặng cô...

Huỳnh Mai có cái dáng điệu của một đứa trẻ con được tặng một món quà quá « lớn » đối với mình. Cô mở to mắt, reo lên:

– Thật vậy sao?

Bảy Núi lừ mắt:

– Cui tôi đã hứa hôm trước rồi mà!

– Anh lấy khẩu súng này ở đâu mà giỏi quá vậy?

Bảy Núi nghiêm trang đáp:

– Khẩu súng này, tui đoạt được trong một trận đánh đồn long trời lở đất. Phe tui bao nhiêu anh em bỏ mạng. Tui vẫn giữ nó từ hai năm nay để chờ gặp người vừa ý để trao tặng. Và người đó phải là một người đàn bà.

Huỳnh Mai nhú mày:

– Sao lại là người đàn bà?

Bảy Núi nhìn xuống khẩu súng:

– Vì nó nhỏ nhắn, đẹp dễ. Bộ cô không thấy sao

Huỳnh Mai cười hỏi:

– Chắc thứ súng dùng để bắt ghen?

– Ý, thứ này bắn chết người không phản phát nào hết, có điều là phải ở gần đích một chút. Đâu cô lấy hai tay lên để tôi đeo vô coi!

Huỳnh Mai hí hửng đưa tay lên cao.

Bảy Núi vừa đặt sợi dây da vòng qua người, Huỳnh Mai lại khựng lại khi phải sát vào thêm một chút. Mắt anh ta như bị dính vào chiếc eo quá thon và vòng mông quá đầy đủ.

Huỳnh Mai lên tiếng hỏi:

– Gì đó anh?

Bảy Núi như chợt tỉnh:

– Không... Cô đứng yên để tôi đeo vô cho.

Xong xuôi, hấn đứng lùi ra sau một bước để ngắm nhĩa Huỳnh Mai rồi chắt lưỡi khen:

– Oai quá? Ăn rơ với bộ đồ của cô lắm. Thật là chưa bao giờ tui vừa ý một cái gì như lần này.

Huỳnh Mai hơi ngượng nghịu đưa tay mân mê bá súng.

– Thiệt không? Hay là anh chế diễu gì tôi đó.

Bảy Núi to tiếng đáp:

– Thiệt mà. Đúng như điều tui mong muốn từ hai năm nay. Cô ở dưới này được như vậy là nhứt hạng trên thế gian rồi.

Huỳnh Mai cũng không giấu vẻ ưng ý:

– Tôi cũng ao ước như vậy từ lâu.

– Bộ ở bên không có sao? Mấy cha ở bên súng ống nhiều lắm mà?

– Có chứ chẳng không, nhưng không được đẹp như vậy. Và cũng không nhỏ nhắn xinh xinh như vậy! Hôm nào tôi phải tập mới được.

– Thì lát nữa cơm nước xong xuôi, tui sẽ lãnh phần dạy cho cô.

– Nhưng bữa rằm rằm có được hông?

Bảy Núi vui vẻ đáp:

– Ai khác thì không được chớ với cô đây, tui không dám từ nan một điều gì hết. Miễn cô vui lòng là đủ. Thôi vô ăn cơm kéo mọi thứ nguội lạnh hết!

Liếc thấy chỉ có hai chén và hai đôi đũa trên mâm cơm đặt trên bộ ngựa giữa, Huỳnh Mai quay qua hỏi Bảy Núi:

– Bộ có tôi với anh sao?

– Chớ sao nữa?

– Còn chủ nhà? Và anh em?

Bảy Núi xua tay:

– Cô khỏi lo. Tôi quý khách thì tui phải tiếp cô chớ không ai được phép chen vô hết.

Dứt lời Bảy Núi quát hối thủ hạ chặt nước đá mang lên.

Huỳnh Mai nhìn cái ly duy nhút trên mâm cơm và hỏi:

– Bộ có mình tôi uống à?

Bảy Núi cười đáp:

– Tui nữa chi. Nhưng khắp trong xóm chỉ có một ly này đó cô. Ở đây dân tình gì xơ xác quá! Tôi uống trong tô cũng được.

Huỳnh Mai nâng ly la-ve mát lạnh lên và không khỏi cảm thấy thích thú. Cô chợt nhớ đến Thế và tự nhiên đâm ra buồn bã ngang.

Thấy vẻ mặt của Huỳnh Mai chợt xụ xuống ngang Bảy Núi ân cần hỏi liền:

– Chuyện gì đó cô?

Huỳnh Mai lắc đầu, gượng cười:

– Không... Tôi sợ ở bên nhà mấy ảnh chờ cơm...

Bảy Núi cười lớn:

– Thây kệ mấy chả mà! Lâu lâu đợi một lần thì chết chóc gì! Thôi mình nhập tiệc đi chứ hông thôi cháo nguội hết ...

...Đến phần tráng miệng, Bảy Núi chợt có vẻ nghiêm trang ngang. Hắn tăng hẳn lấy giọng đoạn quay qua hỏi Huỳnh Mai:

– Hồng biết mấy anh ở bên có nói cái gì với cô chưa?

Huỳnh Mai làm bộ ngờ ngác:

– Dạ nói cái chi, anh Bảy.

Bảy Núi mân mê chót râu:

– Thiệt nhờ nhờ mấy chả có chút việc mà cũng chẳng xong. Chắc cô cũng thấy, khắp tỉnh Châu-Đốc này, hiện nay thanh thế của đại đội Thất Sơn cũng ghê lắm. Tây nó treo giải thưởng cả trăm ngàn đồng để lấy đầu tui.

Huỳnh Mai trợn mắt:

– Dữ vậy hả anh? Anh không sợ hay sao?

Bảy Núi cười lớn:

– Ăn thua gì. Mười năm nữa tui nó bắt tui cũng chẳng được!

– Rủi có ai phản thì sao?

Bảy Núi nhún vai:

– Tui ăn ở hết lòng, anh em cực cùng chia, sướng cùng hưởng thì ai nỡ lòng nào phản lại tui? Còn về phía dân chúng họ đều mến tui hết. Mà ví dầu có người ghét đi nữa thì họ cũng ngậm câm vì tui không nương tay về vấn đề này. Cái gì tui cũng xính xái được hết, nhưng chơi xấu với tui là hết sống.

– Rồi sao nữa anh?

Bảy Núi ngập ngừng:

– Thì tui nói sơ qua để có biết rằng tui tui vững lắm. Mới đây tui Tây nó có cho người tiếp xúc với tui để mời tui đi cộng tác... Cái này cô quen thân với tui lắm nên tui mới nói cho biết đó nghe!

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Tôi sẽ giữ bí mật mà? Vậy anh có chịu không?

– Chịu sao được. Tuy nhiên nếu mình thấy mãn
ăn được thì nghỉ lại.

– Rồi anh theo tui nó luôn sao?

Bảy Núi cười lớn:

– Cô nhắm tui đây theo nó mãi đòi để chịu tù
túng được à? Mình theo nó cho đỡ khổ một thời gian
rồi sau đó rút vô trong này thì tui nó cản được sao?

– Vậy anh đem mấy chuyện đó ra để nói với tôi
làm gì.

Bảy Núi nghiêm giọng:

– Có việc cần thì tui mới nói. Tui ở đây cũng đơn
chiếc quá nhứt là từ ngày cái bà vợ theo tui chạy lạc
bị Tây bắt. Nay tui được may mắn gặp cô... Tui muốn
xin cô. Tôi muốn cô... Tui muốn mời cô dĩa đây.

– Cộng tác hả?

Bảy Núi ngượng nghịu cười:

– Cộng tác... sát đeo hơn. Nghĩa là tui muốn xin cưới cô đó. Cô nghĩ sao đây?

Huỳnh Mai làm bộ chưng hửng:

– Khi không mà cưới gì?

– Khi không là sao?

– Là... anh hỏi tôi một cách bất ngờ quá. Anh để tôi suy nghĩ...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Còn suy nghĩ gì nữa cô? Thời buổi giặc giã nên phải tính cho chớp nhoáng mới được? Xin cô cho tui biết coi, cô tính sao đây? (hắn ta gượng cười)... Không phải tui muốn quảng cáo chớ cô dĩa ở với tui cô sẽ được sung sướng mọi bề và oai quyền không thua một bà chúa. Tôi hỏi cô có ai nắm trọn quyền sanh sát trong tay như tui hông? Nếu cô ưng thuận, tui sẽ liệu nói chuyện lại với tụi Tây để mình có một thời gian nghỉ xả hơi và hết sợ ruồng bỏ gì nữa. Rồi sau đó, nếu mình buồn buồn mình sẽ quơ ba mớ

súng của Tây để vô trong này lại. Đó cũng là cách nhờ tụi nó nuôi mình cho mập đó cô! Vậy ý cô thế nào?

– Anh hỏi đột ngột quá nên tôi chẳng biết trả lời làm sao?

– Vài ba bữa nữa cô trả lời cũng được mà!

– Tôi còn phải hỏi ý kiến mấy ảnh...

Bảy Núi trợn mắt:

– Coi, chuyện của cô mà còn hỏi ai nữa!

Huỳnh Mai mỉm cười:

– Tôi ở chung với mấy ảnh mà?

– Chung thì chung, việc chồng con của cô thì ai dám xía vô?

– Đành rằng vậy nhưng dẫu sao, tôi cũng phải nói qua với mấy ảnh.

Bảy Núi gật đầu:

– Được. Cô muốn nói gì thì nói nhưng ít ra cô cũng có thể trả lời cho tui biết cái ý của cô chứ?

– Ý chi anh?

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Ý của cô... chịu hay không vậy mà! Sao hả cô?

Huỳnh Mai mủm mím cười:

– Thiệt tôi cũng chẳng biết ý của tôi ra sao nữa!

Bảy Núi cau có:

– Coi, cô thương hay ghét tui cũng phải biết chứ!

– Thì biết.

– Vậy sao?

– Tôi quý anh lắm.

– Quý ăn thua gì?

– Nghĩa là tôi không ghét anh.

- Nhưng có thương được hông?
- Cái đó anh để thùng thẳng.
- Trời! Thùng thẳng sao được?
- Giả tử như không được thì sao?

Bảy Núi cười lớn:

- Sao lại không được hả cô?

Huỳnh Mai trả lời một cách mập mờ:

- Giả tử như tôi bị cản trở một cái gì đó!

Bảy Núi nghiêm giọng:

- Cản trở cái gì? Nếu có, cô cho tôi biết tui đập tan hết. Tây mạnh như vậy mà tui còn không ngán thì còn ai mà tui ngán nữa? Bộ hai cha nội ở bên cấm cản gì cô hả?

Huỳnh Mai gượng cười:

- Không.

– Ừ, mấy cha nội đó đâu có quyền xía vô việc riêng của cô. Tui nói thiệt cũng may là tui thấy có cô ở bên nên tui làm ngơ cho mấy chả chớ phải ai khác vô đây, tui không để yên đâu! Bây giờ xin cô cho tui biết ý kiến của cô.

Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Sao anh gấp quá vậy? Chuyện quan hệ mà!

Bảy Núi cười đáp:

– Tánh tui mau lẹ như vậy. Tui tính cái gì là tính rụp rụp tới chớ không xô tới xô lui như ba ông ni có chữ có nghĩa. Bởi vậy, hể tui ghim ai là tui không để cho họ trở tay kịp, thời buổi súng đạn thì cái gì cũng phải lẹ tay lẹ mắt hết. Nhứt là chuyện tui cưới vợ đây, tui nôn từ lâu, nhưng phần bị Tây rượt hoài, phần không gặp người vừa ý. Phen này, nếu cô ừ một tiếng là tui ra nói chuyện với tụi Tây để mình kéo rốc về thành nghỉ ngơi một thời gian... Và để cho cô đỡ cực khổ.

Huỳnh Mai nói đầy đưa theo:

– Nếu vì tui mà anh ra thành thì lại càng không nên.

– Ý hổng sao đâu! Tụi tôi vô ra là chuyện thường. Tụi tui đâu phải ra để mần Việt gian? Đồng bào cô bác dưới này cũng đều hiểu rõ như vậy. Tụi Tây nó cũng biết như vậy nhưng tụi nó cũng như tụi tui... đỡ lúc nào hay lúc nấy. Bây giờ mình nên trở lại chuyện ban nãy. Cô tính sao đây cô Huỳnh Mai? Tui biết rằng tui hỏi đây cũng hơi đột ngột nhưng cô cũng châm chế.

Huỳnh Mai vẫn nói bết ra:

– Thật tôi khó trả lời cho dứt khoát quá.

– Đâu cô cho tui biết sơ sơ coi có hy vọng gì không. Tiện đây tui cũng xin nói luôn. Tui quý cô lắm, quý đặc biệt đa, nên mới hỏi ý kiến chớ từ hồi nào tới bây giờ tui cưới ba bốn vợ rồi mà không lần nào tui hỏi quá... hai tiếng: Được không là đủ.

Huỳnh Mai phì cười:

– Rồi có ai trả lời không?

– Chưa cô à. Hoặc là dọn nhà trốn biệt trước hoặc là lo làm heo làm gà để đãi đảng anh em tụi tui trước khi rước dâu chớ không có ai nói là không

hết. Cô nghĩ thử coi: làm sao họ nói không được? Bộ mình đồng xương sắt hay sao?

Huỳnh Mai nhả mặt:

– Anh cưới vợ theo điệu đó thì khi người đàn bà về sống chung với anh làm sao họ thương anh được?

Bảy Núi cười to:

– Cô lầm rồi. Cô nào ở xa nghe nói đến tên tui thì cũng gật mình giật mẩy, tối nằm chiêm bao mơ hoảng chó một khi xáp lại với tui rồi thì họ mới biết là tui điệu và đeo riết. Tự hồi nào tới giờ không có cô nào theo tui mà bỏ ngang xương hết. Tui đây cho họ... hừ trí sớm thì có.

Huỳnh Mai rướn giọng lên:

– Nói vậy một khi tôi về ở với anh, anh chán chê rồi anh cũng cho hừ trí non nữa sao?

Bảy Núi xua tay:

– Cô khác, với cô, tui còn tính làm ăn lớn nữa.

Từ hồi nào tới giờ thiên hạ đều khinh khi tui này là bộ đội... Huất Trì Cung ai ai cũng sợ nhưng chưa nể. Nay nếu có cô, tui sẽ vững về mặt đó. Và tui còn hy vọng là sẽ gom mấy nhóm lẻ tẻ về nữa.

Vớ lại cô như vậy... tui được. Tui mừng hết lớn thì còn bỏ ngang xương sao được! Vậy cô tính sao đây nè?

Huỳnh Mai nửa đùa, nửa thật hỏi lại:

– Giả tử như tôi không chịu?

Bảy Núi nhăn nhó đáp:

– Cô không nên làm vậy. Cô ... đừng để tui bắt buộc phải ra tay. Vì cô nên biết rằng tui mà nổi nóng lên thì bất kể quân thần đa! Rồi khi cô dĩa ở đây, cô buồn thêm... Đó là điều tui không muốn. Cô nên biết rằng tui trọng cô thiệt chó nếu không, cô sang đây thì khó dĩa bền được lắm.

Huỳnh Mai, mỉm cười gật đầu:

– Thì tôi tin tưởng ở anh, tôi mới dám qua đây một mình.

Bảy Núi cướp lời:

– Dầu cho cô có mang theo nhiều hộ tống đi nữa, tui coi cũng chẳng ăn nhằm gì, thiệt đa cô! Một khi có dìu bền cô cũng nên kể lại cho hai cha ở bền rõ. Tui cũng trọng hai cha đó lắm.

Huỳnh Mai trề môi:

– Nói theo điệu của anh, dầu cho tôi có muốn trả lời không thì cũng chẳng được nào!

Bảy Núi làm bộ thở dài:

– Coi vậy chớ cũng có chỗ khác chớ cô.

Nhưng dầu sao đi nữa mình nên tính cho êm đẹp thì tốt hơn, tui không muốn... mất đoàn kết với mấy anh em ở bền. Cô dìu cô bàn lại với mấy chả rồi qua ngày mơi trả lời cho tui rõ.

– Gấp quá trời vậy?

– Quân sự huốn dãi không được! Nếu mấy cha ở bền tính dất cô đông đi thì... không nên đa! Tui có tai mắt ở khắp mọi nơi và nếu mấy chả chơi cái nước

đó thì hết còn anh em gì nữa. Theo tui nghĩ thì chỉ cần cô ừ một tiếng.

Huỳnh Mai vẫn dùng giọng bốn cột:

– Giả tử như tôi không ừ?

Bảy Núi vẫn điềm tĩnh:

– Sao lại phải giả tử hả cô? Lòng cô thương ghét tui ra sao ắt cô phải biết chứ! Theo cái điệu cô nói đây thì một là cô muốn chọc phá, hành hạ tui cho đã rồi cô mới chịu ừ, hai là cô đã chịu trong bụng rồi nhưng không tiện nói ra.

Huỳnh Mai cười nói:

– Hai điều ấy trật lất hết vì hiện nay tôi chưa thấy thương hay không thương...

– Chuyện thương... mình không nên tính tới. Tui chỉ cần cô dìa ở với tui. Mình nên tính mọi việc cho có lớp lang, chuyện nào cần thì lo trước, chuyện nào không gấp lo sau.

– Coi, tôi có thương tôi mới về ở với anh được chứ?

– Theo thói thường thì như vậy đó. Nhưng mình ở đây thì khác. Tui đây lại càng khác hơn nữa. Nếu cô thấy tui đây không đến nỗi nào thì cô cứ nhận lời. Bằng cô nhất định chê tui thì cô cứ nói đại. Nếu chuyện êm thấm thì tôi tính theo êm thấm, bằng không êm thấm thì tùy tính theo...

Huỳnh Mai cười đỡ lời hắn ta:

– Tính theo dữ dẫn chớ gì?

Bảy Núi gật đầu một cách tỉnh khô:

– Đúng như vậy đó cô. Chuyện đời dễ ợt...

– Anh cho người bắt tôi chớ gì? Hay là anh giữ tôi luôn?

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Với người khác vô đây thì tui đã xin dìa đây ngay trong hôm trước rồi, nhưng với cô, tui muốn lịch sự một chút. Tui sẽ không động tới lông chơn của cô.

Huỳnh Mai nhú mày:

– Như vậy rồi anh... chịu thua à?

Bảy Núi lơ đễnh vân vê chót râu trái ấu:

– Với tui thì hồng có tiếng thua. Đối với tui Tây cũng vậy. Tui nó đánh dữ quá thì tui lui để làm keo khác. Hồng có chịu thua. Với cô đây... xin lỗi cô, cô và anh em ở bên đâu có mạnh bằng Tây?

– Anh ý mạnh nài ép tôi chứ gì?

Bảy Núi chắt lưỡi liền miệng:

– Tui đã nói không dám đụng tới cô mà!

– Vậy anh... bỏ luôn à?

– Đâu có. Thiếu gì cách khác đó cô.

– Anh có thể cho tôi biết không?

Bảy núi cả cười:

– Bí mật mà!

Huỳnh Mai xuống nước nhỏ:

– Chút xíu mà! Anh cho tôi biết sơ sơ để tôi còn liệu... tội nghiệp tôi mà anh.

Bảy Núi mỉm cười, gật đầu:

– Cô biểu thì tôi phải nói... Tôi làm sao miễn cô tự ý đi qua bên này là được. Đại khái là không có sự bắt ép. Cố nhiên tôi muốn cho cô ưng thuận trước là hơn. Tôi quý mấy anh em ở bên lắm, nếu sau này có xảy ra chuyện gì thì đó là điều mà tôi... đau lòng xót dạ trước nhứt.

Huỳnh Mai rên rỉ:

– Vậy bây giờ tôi phải làm sao đây!

Bảy Núi nhăn nhó:

– Nhìn cô mặt này méo xẹo như vậy lòng tôi xoắn xang lắm. Thiệt vậy đó cô! Thôi cô đi đi!

Huỳnh Mai vội hỏi:

– Việc này có gấp không hả anh?

– Cố nhiên là gấp.

– Anh không có ra kỳ hạn mà!

Bảy Núi mỉm cười:

– Cô muốn vậy hả?

Huỳnh Mai lắc đầu lia:

– Không... ai muốn kỳ vậy!

Bảy Núi cười dòn:

– Vậy thì cô dìu bền bàn lại với mấy anh em ở bền coi.

Huỳnh Mai nhăn mặt:

– Thiệt khó quá!

Bảy Núi lại cười:

– Bởi vậy tui mới nói là ăn thua ở cô. Cô ừ một tiếng là gọn bản. Nay cô giục giặc như vậy thì tui bắt buộc phải... dùm cho cô.

Dứt lời, hấn ta đứng lên to tiếng gọi thủ hạ:

– Tám đâu!

Tên Tám lại ló ra:

– Chi đó đại ca?

Bảy Núi nhìn Huỳnh Mai mỉm cười, đoạn nói:

– Em lo xuống đưa cô đây dìa bến.

Tên Tám hối hả chạy đi.

Huỳnh Mai lủi thủi bước ra sân với Bảy Núi. Đến bến kinh, Bảy Núi chỉ phía chiếc tam bản mui ống, đậu gần đấy:

– Tui đã chuẩn bị sẵn chiếc tam bản đó để một khi cô qua đây, cô có chỗ nghỉ ngơi liền. Ở dưới coi vậy mà sạch sẽ và mát mẻ hơn ở trên này nhiều. Và mấy thằng quỷ của tui cũng ít dòm ngó tới nữa...

Tên Tám chạy đến:

– Dạ xuống bọng gì sẵn sàng hết rồi đại ca.

Bảy Núi day qua Huỳnh Mai:

– Thôi cô dìu bền nhen. Và vái trời cho tui với cô thuận lòng thuận dạ với nhau để mình tạm lui ra thành nghỉ ngơi một thời gian. À, cô nhớ nói với mấy ảnh, tui có ra ngoài thì mấy ảnh ở trong này cũng đỡ khổ lắm vì có cái gì thiếu hụt tui sẽ giúp đỡ cho, ngoài ra nếu kẹt quá, mấy ảnh cũng có chỗ để dung thân chờ thời...

Huỳnh Mai nói đẩy đưa theo:

– Dạ để tôi nói lại...

Bảy Núi rần giọng ngang:

– Nhưng cô cũng dặn mấy ảnh là không nên rút đi để lánh mặt tui cô nghe! Mấy ảnh đi đâu tui thọt cho Tây nó biết là rồi đời cả đám đa!

Huỳnh Mai chưa kịp nói gì thì hăn hỏi luôn:

– Độ trưa mai cô qua đây trả lời được không?

– Sao gấp vậy?

Bảy Núi thông dong đáp:

– Thì bàn tính một chút là xong chứ gì! Trưa mai tui cho xuống qua rước cô đó!

Huỳnh Mai xuống giọng năn nỉ:

– Anh để vài ba bữa nữa không được sao anh? Chuyện đâu có gấp gì!

Bảy Núi nheo mắt liếc xéo cô ta:

– Nội việc cô biểu tui để đôi ba bữa nữa đó là tui không thể để lâu rồi. Ý của cô ra sao cô mới muốn kéo dài thì giờ như vậy! Dục hoãn cầu mưu chẳng? Có địa bàn nhỏ nhắn mấy ảnh đừng có tính gì khác cho mất công. Và cô nên sửa soạn sẵn để trưa mai tui sai tụi nó qua rước.

Huỳnh Mai trợn mắt:

– Bộ rước qua đây luôn sao?

Bảy Núi cười to:

– Chưa đâu. Cô qua trả lời coi được hay không để tui còn liệu.

Dứt lời hắt hắt hàm bảo tên thủ hạ:

– Thôi đưa cổ dìu bến đi!

Huỳnh Mai muốn nói nữa nhưng thấy xuống đã tách bến nên đành ngồi thờ ra...

o O o

Thế lật đật chạy xuống. Anh ta với tay nín lấy tay Huỳnh Mai để giúp cô ta nhảy lên bờ và hỏi liền:

– Sao đó em?

Huỳnh Mai hơi khựng lại khi nghe tiếng « em » bất chợt ấy. Cô đưa mắt nhìn Thế, nửa ngạc nhiên, nửa ranh mãnh.

Thế ngơ ngác hỏi:

– Bộ êm sao mà vui vẻ vậy.

Huỳnh Mai nheo mắt hỏi:

– Bộ không biết à?

– Cái gì mà không biết?

Tên thủ hạ của Bảy Núi sốt ruột, to tiếng nói chen vô:

– Thôi tui dìu nhen cô! Anh Bảy dặn cô cái gì đó thì cô liệu.

Dứt lời anh ta quơ dầm nạy xuống ra khỏi bến và bơi đi thẳng.

Thế quay qua hỏi Huỳnh Mai:

– Mới rồi chị nói cái gì mà biết...

Huỳnh Mai bỏ đi trước:

– Thôi, anh không nhớ thì tôi cũng chẳng nhắc.

Thế lật đặt rào bước theo:

– Coi, tôi mới xuống đây và có kịp nói gì đâu mà nhớ? Mà tôi có quên cái gì đâu cà!

Huỳnh Mai ngừng lại, ngó thẳng vào mắt Thế, hóm hỉnh hỏi:

– Anh mới vừa kêu tôi bằng em đó, sao vậy?

Thế đỏ mặt, ấp úng chối:

– Đâu, hồi nào đâu!

Huỳnh Mai bấu môi, bỏ đi:

– Ừ nếu không có thì thôi! Tôi đặt điều mà!

Thế lại te te chạy theo:

– Bộ tôi... có kêu như vậy hả?

– Thôi, tôi không biết.

Thế chắt lưỡi:

– Chị làm khó dễ hoài! Nếu tôi có kêu...

– Nếu có thì sao?

Thế lại ấp úng:

– Nếu có thì chắc là tôi... lỡ... tôi... vô tình...

Huỳnh Mai cười lạt:

– Nếu anh đã lỡ rồi kể nhìn không có việc gì xảy ra hết và càng khỏe cho tôi nữa! Tôi dễ trả lời cho Bảy Núi...

– Cái gì lạ vậy chị?

Huỳnh Mai tỉnh như không:

– Đâu có gì lạ. Anh khỏe quá mà.

Thế chắt lưỡi:

– Khổ quá chị. Tôi thấy chị về tôi lo gần chết đây... Tôi...

– Lo mà hỏi anh, anh lại chối...

– Chắc cô phiền về tiếng... em!

– Trời ơi, tôi hơi sức đâu phiền! Tôi tưởng anh có lòng nhớ tưởng tới tôi thiệt chứ có dè đâu hỏi anh, anh nói là lỡ lời.

Thế sốt sáng phân trần:

– Thì tại chị hỏi ngặt quá nên tôi đâm hoảng trả lời cho xong. Thiệt ra thấy chị về, tôi mừng quá nên vọt miệng. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ rõ lòng dạ của tôi sao rồi!

Huỳnh Mai nhoẻn miệng cười:

– Trở qua lật lại xuôi rót hà! Chắc anh học thuộc lòng như cháo cách nói năng hồi anh quen biết với chị...

Thế gạt ngang:

– Thôi mà chị! Với chị đây là khác...

– Nói vậy với chị kia là... qua đường?

Thế chậm rãi lắc đầu:

– Cổ đã bị nạn như vậy thì tôi quên sao được, nhưng mình đã gặp nhau đây, tôi chắc chị cũng hiểu giùm. Trước đây tôi đâu có dám chàng ràng gì với chị.

Huỳnh Mai hất tay nhẹ anh ta:

– Thôi bỏ chuyện đó đi. Bây giờ mình nên nói về Bẫy Núi.

– Ủ, sao cô? Thằng cha nói với cô sao? Chắc cũng chỉ mới đá bóng sơ sơ.

Huỳnh Mai trề môi:

– Sơ sơ khỉ hợ, thằng chả nhất định đòi cưới tôi đó!

– Rồi cô nói sao?

– Tôi nói để về hỏi lại mấy anh?

– Rồi thằng cha nói sao?

– Thằng chả kỳ hện đến trưa mai phải trả lời!

– Ý trời! Bộ giỡn sao!

– Ủ, để rồi giỡn! Thằng chả lam le gắt lăm ghen!

– Làm sao?

Huỳnh Mai nhún vai:

– Thằng chả nói sớm muộn gì tôi cũng phải về bến. Nhưng thằng chả để cho mình định liệu cách... tấn công tui, chứ không có ý buộc gì hết.

Thế to tiếng:

– Như vậy thằng chả là ông nội người ta rồi còn gì nữa! Không ép buộc mà nói cái giọng đó.

Huỳnh Mai thở dài:

– Vậy mấy anh tính sao đó thì tính. Tôi hết biết rồi đã!

Thế thở dài:

– Nếu tui tôi tính mà được thì dễ quá.

Huỳnh Mai gất gồng:

– Nếu dễ thì mấy anh phải tính chứ tôi thì ăn nhằm gì! Tôi chống lại thằng cha đầu nổi!

– Nghĩa là chị nhứt quyết không theo thằng chả?

Huỳnh Mai giậm chân:

– Anh sao cứ hỏi tới hỏi lui hoài hà! Đâu phải tôi nhất quyết mà được, mà xong! Nếu mấy anh tính buông xui thì mấy anh cho tôi biết để tôi ừ phút với thẳng chả cho rồi.

Thế nhăn nhó:

– Buông xui sao được! Nhưng cũng khó quá... Nay chỉ còn cách rút đi...

Huỳnh Mai cướp lời anh ta:

– Ý, Bảy Núi có nói trước là mấy anh rút đi là thẳng chả rượt theo đa! Anh nhắm coi lợi hại thế nào. Nếu mình trốn đi được trót lọt thì hãy trốn...

Thế gượng đáp:

– Trốn thì cũng chỉ kéo qua bên Cái Vừng. Qua bên thì đám đưng độ với Tây lắm, rồi lại bị mấy chả nổ ở mặt sau nữa. Thiệt ra cũng khó quá vì chẳng lẽ mình với mấy chả nổ súng! Hể mà nổ súng thì thế nào cũng đi đến chỗ sanh tử...

Anh ta thở dài tiếp lời y gần như than thở:

– Chị nghĩ coi chẳng lẽ mình xuống đây rồi hao tổn sanh mạng của anh em vì một vấn đề... đàn bà. Đánh với Tây mình còn có thể né tránh chớ đụng độ với phe Bảy Núi thì khốc hại hơn nhiều vì một lẽ giản dị là dân của thằng chả là người trong này cũng như anh em mình núp chỗ nào họ cũng xông xáo tới được hết....

Huỳnh Mai nóng nảy ngắt lời anh ta:

– Nếu vậy để tôi đi trốn một mình.

– Rồi chị đi về đâu?

– Thì trở về kiếm mấy ảnh.

– Ý cha, mấy ảnh cũng đang chạy tóe khói. Nay chị đi kiếm lang bang như vậy thì cũng nguy lắm.

– Nhưng cũng còn có chút hy vọng.

– Phải tôi không kẹt ở đây, tôi sẽ đưa chị đi.

Huỳnh Mai khẽ lắc đầu:

– Anh em nào khác đưa tôi đi cũng được. Anh đưa tôi đi thì nhứt hạng rồi nhưng anh sẽ mang tai mang tiếng chết. Anh em bên này đang gặp lúc khó khăn, anh không lại lo mà lại đi... hộ vệ cho tôi.

Thế cúi mặt:

– Thiệt kẹt quá... Từ hôm nay tôi cũng bị sụt giá với anh em nhiều quá...

– Vậy để tôi đi ghen?

Thế nhìn lại Huỳnh Mai:

– Chỉ còn cách đó... Nhưng chị phải đi liền mới được. Chị lên sửa soạn đồ đạc đi!

Huỳnh Mai ngần ngừ:

– Nhưng sau đó... mấy anh có bị phiền hà gì không?

Thế phác một cử chỉ băng quơ:

– Bất quá thẳng chả hằm hừ chút đỉnh chớ gì! Chị đi mất đất thì bất quá thẳng chả qua đây xài xể

láp giáp rồi thôi. Còn nếu thằng chả muốn làm tới thì dầu cho không có vấn đề... cưới xin chị, thằng chả vẫn làm như thường. Anh em ở đây rán chịu lép vế để được yên vậy.

– Lép vế là sao?

– Là để mặc cho thằng chả tự tung tự hoành gì đó cho vừa sức thằng chả... Cố nhiên là anh em cũng... rõ mặt bầu cua với cô bác ở đây.

Huỳnh Mai nhú mày, đoạn nói nhanh:

– Thôi để tôi lo đông cho mau chớ khỏi đợi đến trưa mai trả lời cho thằng chả gì hết.

Thế gật đầu:

– Ừ. Để tôi chạy đi lo xuống và người.

Huỳnh Mai chột kêu lên:

– Rồi chừng nào tôi gặp anh lại đây?

Thế gượng cười:

– Chuyện đó thuộc về sau mà! Vói lại từ đây đến đó... biết đâu chẳng có trăm ngàn chuyện bất ngờ xảy ra nữa? Đó chị coi, trước đây có bao giờ chị nghĩ rằng có ngày chị trôi dạt đến chỗ khỉ ho cò gáy này để gặp thằng cha Bảy Núi đâu!

Huỳnh Mai nhún vai đoạn hồi hả đi lên nhà sàn...

o O o

Huỳnh Mai đi được một tiếng đồng hồ thì quay trở lại mặt này bí xị.

Thế biết là không êm nên không dám hỏi han gì hết và chỉ đưa mắt nhìn cô ta một cách thăm hại.

Tâm chạy lại, chừng hừng ngó hai người, đoạn rụt rè lên tiếng:

– Bộ không êm rồi sao?

Huỳnh Mai vùng vằng đáp:

– Êm khỉ họ. Mới ló ra sông cái là gặp xuống của dân thằng chả đâm ra chặn lại.

Tâm gật đầu:

– Ừ, dễ bị lừa vì thấy ngã đường đều có dân của Bảy Núi án ngữ chặn xuống ghe qua lại thâu thuế.

Thế mới lên tiếng hỏi vô:

– Rồi tụi nó có nói gì không chị?

Huỳnh Mai cười mũi:

– Còn nói gì nữa! Tụi nó biểu tôi phải quay trở lại không thôi tụi nó kéo xuống mình về bên Bảy Núi luôn...

– Rồi chị trả lời sao?

Huỳnh Mai to tiếng:

– Trả lời khỉ gì nữa? Chỉ có nước cụp tai quay xuống lại. Vậy mà tụi nó còn cười ngạo nữa!

Thế nhăn mặt nhìn sang Tâm, than thở:

– Bây giờ mình tính sao đây, anh?

Tâm lấm lét liếc chừng Huỳnh Mai đáp nho nhỏ:

– Tính sao nữa. Chỉ có cách trăn mình chịu đựng...

Huỳnh Mai nói như quát:

– Rồi trưa mai tôi trả lời cho người ta làm sao đây? Ừ ghen?

Tâm cười gượng:

– Ừ sao được! Để thủng thủng, mình tính...

Huỳnh Mai kêu lên:

– Ý trời ơi, mấy anh cứ đẩy tới đẩy lui hoài thì làm sao đương đầu lại Bảy Núi? Hèn chi thằng chả làm trời làm đất gì thì cũng phải lấm. Cái gì thằng chả cũng tính rục rục hết.

Thế, Tâm xén lên nhìn nhau vì biết rằng những nhận xét của Huỳnh Mai cũng có phần đúng.

Được thế, Huỳnh Mai nói tới:

– Mấy anh thường tự hào là có ăn học, có chánh trị mà khi làm mấy anh ạch đụi thấy mờ. Còn Bảy Núi hẳn ta có ở trường nào ra đâu, mà hẳn tính đâu ra đó.

Tâm bực mình ngắt lời cô ta:

– Coi chị so sánh như vậy sao được, thằng chả tính theo ý muốn riêng của thằng chả nên không nhậm lẹ sao được? Còn tụi này, nhiều khi muốn một đàng tính ra một nẻo, và cái gì cũng phải cân nhắc lợi hại cho toàn thể anh em.

Huỳnh Mai nói lầy:

– Vậy mấy anh tính theo ý muốn riêng của mấy anh thử coi!

Tâm bật cười:

– Đâu có muốn làm như vậy cho nó khỏe thân thì chẳng được. Tụi này khác và dở hơn Bảy Núi ở chỗ đó. Như trường hợp của chị đây, nếu tụi tui muốn tính cho nhẹ mình nhẹ mấy thì dễ quá. Tính trong nhấp nháy đa chị!

756 | Kinh Cầu Muống - tập 1

Huỳnh Mai xóc khẩu súng nhỏ đeo bên hông, vênh mặt lên:

– Thì mấy anh tính đi!

Tâm nhìn cô ta, cười nói:

– Chị oai quá... như vậy chị qua ở với Bảy Núi thì hợp quá!

Huỳnh Mai quắc mắt:

– Như vậy là mấy anh « tính » xong rồi phải không?

Tâm nhún vai:

– Theo ý tôi, nếu chị chê bai rậm rề tụi này và tăng bốc Bảy Núi lên hoài thì tụi này xin chịu luôn...

– Nghĩa là...

Tâm đáp gọn:

– Nghĩa là chị nên qua bên cho rồi.

Huỳnh Mai gằn giọng:

– Đuổi hén?

Tâm nhìn sang Thế:

– Chỉ hỏi vậy thì anh trả lời sao đây?

Thế chưa kịp trả lời thì Huỳnh Mai đã quay qua hỏi luôn anh ta:

– Còn anh Thế?

Thế ấp úng:

– Tôi sao hả?

Huỳnh Mai cau có:

– Ý của anh? Đó thấy chưa, không hỏi thì mấy anh nói này nói nọ mà có hỏi tới thì mấy anh né tránh lòng vòng!

Thế rướn giọng lên:

– Chị nên bình tĩnh. Tụi này suy xét cho kỹ chứ

đâu phải việc này chỉ liên can đến chị thôi. Còn tụi này nữa.

Huỳnh Mai tàn nhẫn chặn lời anh ta:

– Biết rồi. Diễn thuyết! Bây giờ tôi chỉ cần xem mấy anh tính sao để tôi liệu hà?

– Trước hết chị cũng cho tụi này biết chị tính sao?

Huỳnh Mai cười khẩy:

– Ý trời, nếu tôi tính được thì tôi bàn với mấy anh làm gì cho mệt.

Thế chắt lưỡi:

– Thôi mà! Nói qua nói lại cũng chỉ có bấy nhiêu. Theo ý tôi thì mình nên tránh đến nước cùng. Trưa nay, chị Huỳnh Mai cứ qua bến hẹn lần với Bảy Núi đi.

Huỳnh Mai nhăn nhó:

– Hẹn sao bây giờ?

Thế quơ tay:

– Thì... đàn bà có thiếu gì cách nói đẩy cây với đàn ông.

– Nhưng thằng cha Bảy Núi bắt tôi phải trả lời một trong hai tiếng ừ hay không thì làm sao?

Thế ngập ngừng:

– Chị ừ đại rồi kiểm kế nói bị tại gì đó...

– Xí, anh tưởng thằng cha Bảy nó ngu lắm.

– Không ngu nhưng chị còn...

– Ý trời, tôi phải bỏ nhỏ với thằng chả nữa à? Anh không thấy... xót ruột sao?

Thế nói lảng ra:

– Mình tranh thủ thời gian để đêm nay thừa lúc trời tối, kéo róc đi về bên chợ Ông Cò ở. Chẳng lẽ thằng chả rượt mình qua tới bến được? Cố nhiên là đi như vậy cũng có chỗ hiểm nguy nếu lọt vô chỗ có Tây đóng.

Được cái mình bất ngờ nên khó ai hay được. Và qua bến cũng hơi long chong lưu động hoài chớ không thể đóng chòm nhom như vậy được.

Huỳnh Mai nhăn mặt:

– Rủi thằng cha không nghe, thằng chả bắt tôi luôn thì sao?

Thế gượng cười:

– Nếu thằng chả muốn bắt chị thì thằng chả bắt ngay từ lúc đầu rồi. Có lẽ đối với chị, thằng cha muốn tỏ ra là một tay tổ. Thằng chả không thèm chơi cái lối kém lịch sự đó mà tính cách làm cho chị phải điêu đứng đến cuối cùng... giờ tay đầu hàng.

Huỳnh Mai rên rĩ:

– Sao hôm qua anh không tính phút cho rồi đi?

Thế thở dài:

– Mình phải chọn giải pháp nhẹ nhứt chớ chị. Đối để lắm mới để anh em... dính vô. Thôi trưa nay chị rán qua bến một lần nữa.

Huỳnh Mai bức dọc tháo sợi dây đeo súng ra:

– Mấy anh tính kiểu này chết tôi!

Thế vội nắm nhẹ lấy tay cô ta:

– Đừng chị, chị chịu khó mang khẩu súng đó kè kè đi. Như vậy Bảy Núi sẽ được ưng ý hơn và do đó chị cũng dễ nói chuyện với hắn.

Huỳnh Mai cự nự:

– Thì để chừng nào tôi qua bên hãy hay chứ!

Tâm đứng ngoài bật cười khiến cho Huỳnh Mai phát cáu:

– Chắc anh thấy tôi như vậy anh vui lắm hé? Phải mà, mấy anh có cặp hết nên ai chết thầy kệ họ!

Thế vội nói:

– Khổ quá. Chuyện khó khăn mà chị hờn lấy hoài sao được! Chị chịu khó qua bên một chuyến nữa rồi tội này sẽ liều mạng một phen vì chị.

Huỳnh Mai cười lạt:

– Mấy anh sao hay ăn nói lớn lối quá! Liều mạng để nữa kể công nghe cho mệt thêm à! Tôi vái trời qua bên thẳng cha Bảy Núi nó giữ tôi luôn thì thấy mấy anh mát ruột và khỏe lắm.

Tâm cười mím:

– Tôi chắc chị khỏi vái đầu.

Thế chắt lưỡi cự nự:

– Thôi mà anh Tâm! Anh nói vô nói ra hoài cho thêm mịch lòng!

Huỳnh Mai vênh mặt lên:

– Xí, ăn thua gì! Mấy người giỏi nói thôi chứ còn làm chi khác được nữa!

Dứt lời cô ta ngoe nguẩy bỏ đi thẳng lên nhà.

Tâm nhìn theo trề môi:

– Con mẹ đó cũng chưa tởn! Đến nước này mà

con mẹ còn làm tàng hoại. Con mẹ gặp thằng cha Bảy Núi thì cũng đáng đời lắm. Cho con mẹ bày đặt coi rẻ rúng dân ở nhà.

Thế gượng cười vỗ vai Tâm:

– Thôi bắt bẻ chi làm chi! Chỉ cũng đang sợ quính...

– Sợ quính mà lúc mới gặp Bảy Núi lại làng chàng?

– Thì... đàn bà họ hay vậy, nhứt là một khi có anh em mình ở đây. Mình chấp nhứt làm gì?

Tâm nhìn lại Thế:

– Bình dữ quá ta! Anh có... hùn vốn hùn liếng vô đó nên anh mới nói tỉnh khô, chớ nữa đây có chuyện gì xảy ra tụi này lãnh đủ.

Thế chắt lưỡi:

– Nói bậy không? Bề gì cũng là việc liên hệ đến toàn thể anh em mà.

Tâm làm bộ thở dài:

– Ừ liên hệ! Nhưng nếu mọi việc xong xuôi êm thấm rồi thì... thử tôi đây có chấm mút gì vô được đâu! Chỉ có anh...

Thế nhăn mặt:

– Thôi mà anh! Chuyện đó thật ra đâu có ăn nhập gì vô vụ này. Nếu chị Huỳnh Mai chị thuận theo Bảy Núi thì tôi... cũng mừng chứ dám cản trở hay sao? Với lại việc nhà việc cửa của tôi...

– Anh mà việc nhà việc cửa gì?

– Việc của cô Nhận đó!

– Rồi sao?

– Thì việc đó... đang còn mê mê thì tôi còn ham muốn gì nữa, tôi cũng ngán. Nội mất cô Nhận không thôi tôi cũng chết lên chết xuống rồi.

– Nhưng bây giờ cổ đâu còn nữa! Và dầu có còn thì tôi chắc chỉ cũng chẳng thềm vác mặt qua đây. Mình là đàn ông con trai mà đôi lúc cũng phải lộn

gan lên đầu với chỉ hướng hồ chi là cô Nhạn. Cổ đầu có vừa gì!

Thế thở dài:

– Anh nói cũng có phần đúng...

– Đúng hết trơn chớ có phần khỉ gì. Trước đây anh cũng xấu mình xấu mẩy vì con mẹ Huỳnh Mai.

Thế cúi mặt:

– Thôi, chuyện này nếu được tai qua nạn khỏi tôi cũng chẳng dám để chỉ ở lại đây nữa.

Tâm ranh mãnh hỏi lại:

– Rồi anh lỗ vốn hay sao?

Thế gượng cười:

– Thôi đi anh, lời lại chẳng có bao nhiêu, hay thiệt ra chưa ăn thua gì hết mà đã phải lo sói trán rồi. Tôi bị sơ sơ mấy cú liên tiếp, tôi đủ chạy tét luôn rồi đó anh.

Tâm liếc xéo bạn:

– Cha nội nào mà chẳng nói vậy nhưng rốt cuộc rồi... đâm ra làm tới hoài. Riêng với chị Huỳnh Mai, dù cho có trầy vi tróc vảy một chút nhưng... cũng đáng đồng tiền!

Thế đành cười trừ ...

o O o

Bảy Núi gật gù nhìn Huỳnh Mai:

– Ừ, tui vẫn thấy là cô... oai dũng! Cô như vậy mà ở chỗ khác thì uống lăm! Sao cô, chắc tui có tin mừng?

Huỳnh Mai ấp úng:

– Dạ, để lát nữa tôi sẽ trình bày hết mọi việc cho anh Bảy nghe.

Bảy Núi thoáng cau mày nhưng rồi giả lả:

– Chắc hồng êm hả?

– Dạ, không có gì là êm hay không êm hết.

– Vậy chứ sao? Tánh tui ưa nói thẳng, hoặc một hoặc hai, hoặc có hoặc không chứ không có thứ nào là ba mứa hết.

Huỳnh Mai nửa đùa, nửa thật:

– Giả tử như không được thì anh Bảy tính sao?

Bảy Núi nhăn mặt, kêu lên:

– Tui ít ưa chuyện giả tử giả ngộ, chuyện nếu này nếu nọ. Tui không tốt lành gì hơn ai nhưng mọi chuyện tui làm đều thẳng băng chứ không cong queo chi hết. Chẳng lẽ quá mấy ngày rồi mà cô cũng còn mờ ớ chưa biết mình nên tính gì hay sao? Đâu có lẽ vậy? Tui coi bộ cô cũng nhăm lẹ chứ có gà mờ như ba ông nội kia đâu? Sao hả cô?

Huỳnh Mai gãi đầu:

– Giả tử... không, trong trường hợp tui kẹt cái gì đó thì anh Bảy cở châm chế cho tôi không?

– Đâu cô nói ngay coi cô bị kẹt cái gì?

Huỳnh Mai thở dài, giọng thiếu nã:

– Tôi nói ra anh cũng không giúp tôi gì được.

Bảy Núi cau mày:

– Cái gì mà tui giúp cô không được? Hay là có thằng nào ở bên nó xúi biếu hay áp chế gì cô phải không?

Cô nói tên nó ra cho tui biết liền đi! Một viên đũ cho nó cãm họng rồi mà!

Huỳnh Mai nhẵn mặt lắ đầu:

– Hồng phải vậy.

– Chớ cái gì? Cô nói nghe coi.

– Chuyện này dài dòng lắm. Tôi đi theo anh em ở bên thì bất kỳ việc gì tôi cũng phải hỏi lại mấy ảnh...

– Bộ họ là cha mẹ của cô à?

– Nhưng cũng ở trong bọn...

– Đành rằng vậy nhưng đó là việc công kia. Còn việc này là việc tư của cô lấy chồng cho cô chớ bộ cho mấy chục mạng ở bến đầu mà cô phải hỏi ý kiến họ?

Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Không phải chỉ có mấy anh ở bến. Còn mấy anh lớn nữa chi? Bây giờ đường sá cách trở nên tôi không làm sao cho mấy ảnh biết được. Dầu là việc riêng nhưng mà một khi mình đi với mấy ảnh thì kể như mấy ảnh là chủ gia đình. Anh nên thông cảm chỗ đó!

Bảy Núi cười lạt:

– Nghĩa là phải chờ thỉnh lệnh của mấy ông lớn đó?

Huỳnh Mai xuống nước nhỏ:

– Anh hãy chịu khó đợi một thời gian để tôi nhờ liên lạc kiếm mấy ảnh. Mấy ảnh lưu động hoài nên việc tìm kiếm này cũng phải mất thì giờ. Tôi làm liền

thì cũng được rồi trong khi tôi xuống dưới này, mấy ảnh đã đối xử với tôi một cách đặc biệt thì khi có việc quan trọng tôi phải hỏi ý sơ qua mấy ảnh mới được.

Bảy Núi cười đáp:

– Về việc này khỏi lo. Tui quen khắp mặt các tay tổ của mọi nhóm. Để sau này tui nói với mấy ảnh một tiếng là xong. Nói thiệt với cô, tui vì cô mà còn bịn rịn ở chỗ này chớ không tôi bùng đi từ khuya rồi. (Hắn ta nghiêm mặt lại) Tui cũng nói luôn: Đây là lần đầu tiên tui phải xịch tới xịch lui vì một người đàn bà. Đó là điều tối kỵ đối với tôi.

Huỳnh Mai nhướng mắt lên:

– Sao vậy anh Bảy?

Đôi chân mày rậm của Bảy Núi nhíu khít lại:

– Còn sao nữa, ba đứa em út bộ hạ nó thấy tôi bê bối như vậy nó cũng chửi thề trong bụng chớ. Trước đây thì đâu có tệ như vậy. Tui muốn cưới cô nào thì cưới chớ đâu phải chờ đợi rồi đi tới đi lui để cầm chừng anh em như vậy! Vì một người đàn bà,

dầu cho người đó tiên sa phụng lộn cũng vậy, mà đề phiền rộn anh em thì còn ra làm sao nữa! Rồi mấy đại đội cô hồn khác nó nghe được vụ này nó đồn rùm lên thì tui rối mặt hết còn gì!

Huỳnh Mai cũng phải thở dài để đẩy đưa theo:

– Kể ra cũng khó quá há! Tôi cũng bị một hoàn cảnh như anh... nghĩa là tôi cũng làm phiền anh em ở bên nhiều quá.

– Sao là phiền?

– Thì họ cũng ... lo cho tôi.

– Chắc họ... cản đản gì phải không?

Huỳnh Mai vội chối phăng đi:

– Không phải. Họ lo cho tương lai của tôi.

Bảy Núi nghiêm mặt lại:

– Thôi, việc này mình phải tính gấp và tính cho dứt đạt.

– Tôi cũng muốn như vậy.

Bảy Núi quắc mắt:

– Như vậy là sao?

– Tôi ...

Bảy Núi chặn lời cô ta:

– Tôi đã nói với cô hoài, ăn thua một mình cô. Và cô chỉ cần cho tui biết là ừ hay không. Việc dễ dàng như vậy chứ không có gì là khúc mắc hết.

Huỳnh Mai ngập ngừng:

– Tôi đã nói là còn mấy anh lớn.

– Dẹp mấy thứ đó qua một bên đi! Cô đây nè.

Huỳnh Mai ấp úng:

– Thật tôi không biết nói sao...

– Nghĩa là cô không ưng chứ gì?

Huỳnh Mai vội nói:

– Không phải vậy, nhưng...

Bảy Núi cười khẩy:

– Sao mấy người có ăn học hay dùng chữ nhưng, chữ nếu quá vậy hổng biết! Bởi vậy họ toàn là già hàm lẻo mép về những thứ chuyện đó không hà! Cô đây khá mà cũng lộn vào cái bịnh đó nữa sao?

– Tôi...

– Nghĩa là cô không chịu phải hông?

– Tôi... không nói vậy...

– Thằng nào có ngu như bò nó cũng phải hiểu như vậy. Cô cứ nói thiệt đi. Tui cam đoan với cô là dầu cho cô trả lời thế nào đi nữa, tui cũng không dám động tới cái lông chun của cô.

Huỳnh Mai nhăn mặt:

– Rồi sao đây?

Bảy Núi vân vê chòm râu trái ấu liếc xéo Huỳnh Mai:

– Không sao hết, đó là thuộc phần tui lo. Như vậy là cô không muốn dĩa đây chung lo cơ đồ này với tui. Được, cô thành thật như vậy là một điều tốt. Tui chịu cái lỗi bảnh đó của cô. Thôi mình vô ăn cơm.

Huỳnh Mai phập phồng hỏi liền:

– Còn cái vụ đó?

Bảy Núi nhẹ nín tay Huỳnh Mai:

– Thôi việc đó tạm gác qua một bên đi. Bây giờ mình nên nói chuyện khác cho vui hơn! (đến đây hẳn xuống giọng tâm sự)... Tánh của tôi dở lắm cô à! Tui phải suy nghĩ hay tính toán cái gì lâu lắc, tui khổ tâm lắm. Tui muốn việc chi cũng phải cho nhậm lệ, rẹt một cái là xong!

Huỳnh Mai tưởng êm đôn đã nói vô:

– Tôi đây cũng vậy. Tôi rất ngại những chuyện rắc rối...

Bảy Núi chọt khụng lại:

– Thôi cô vô ngồi trong nhà trước đi để tui ra căn dặn tui nó một vài việc. Kẻo tui nó thấy tui... đeo cô riết tui nó bỏ bê hết mọi việc canh gác, liên lạc. Khổ như vậy đó cô. Mình là người lớn mà không ăn ở cho đàng hoàng thì đám em út không coi mình ra cà ram nào hết. Tự hôm nay lơ mơ vậy mà tui nó đã bắt đầu lơn mặt mình. Thằng nào thằng nấy cũng rập rình đi mèo chuột bỏ bê mọi việc. Tui nó còn dám lấy xuống đi cách xa năm bảy cây số để o mèo...

Tui biết vậy mà cũng phải làm ngơ (hắn ta cười gượng). Cái thân của tui chèm nhèm như vậy thì làm sao dám quở rầy tui nó được!

Huỳnh Mai nói đẩy đưa theo:

– Ai biểu anh Bảy tự hành tội mình chi!

Bảy Núi lên giọng trách móc:

– Cô còn hỏi móc lò tui nữa sao? Có lẽ ông trời ổng muốn trả quả. Trước đây tui quơ quào đàn bà trong thiên hạ nhiều quá nên nay mới xính vính vì tay cô!

Huỳnh Mai chặt lưỡi:

– Thôi mà anh Bảy. Tôi có làm gì anh đâu! Anh ra ngoài dặn dò anh em đi. Tôi vô trước nhen!

Bảy Núi ngoan ngoãn gật đầu. Thấy vậy Huỳnh Mai không nổi tiếc... ban bố cho hấn ta một nụ cười... mát lòng hả dạ.

o O o

Rời khỏi Huỳnh Mai, nét mặt của Bảy Núi răn lại ngay. Hấn xốc nhẹ khẩu súng lục mang về một bên đùi đoạn lối hỏ bước ra sân.

Đến nơi, hấn đồng dạc lên tiếng:

– Thăng Tám đâu?

Tên Tám, như chực sẵn, chạy a ra:

– Chi đai ca?

Bảy Núi nủ vai anh ta dìu đi:

– Mày lo cho tao vụ này. Gắt lắm đa mày!

Tên Tám ưỡn ngực, tay chặn lên bao súng trước bụng:

– Việc chi hả đại ca?

– Anh em có đông đủ chớ?

– Dạ đủ mặt.

– Mau tập hợp lại.

– Ủa bộ có đụng độ gì sao đại ca?

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Không. Mày kêu tụi nó gom lại. Và phải cho êm chớ đừng chộn rộn gì hết. Để ở nhà một tiểu đội là đủ. Còn bao nhiêu... mày tức tốc dẫn tụi nó qua Thường Phước...

Tên Tám trố mắt:

– Bộ qua chỗ cô Huỳnh Mai?

Bảy Núi chốt lời:

– Làm cái gì mà mầy la làng như vậy?

– Cổ ở đây mà?

– Câm mỏ, nghe tao nói. Dẫn anh em qua bến cho thiệt êm rồi liệu cách chụp hết tụi nó ở bến cho tao.

Tên Tám nhăn nhó:

– Hôm mình mới dìa đây, em đã nói với đại ca là mình nên mần liền cái việc đó mà đại ca không chịu nghe. Bây giờ tụi nó đã phòng bị và tui cho dò thì thấy cha con nó chia nhau ra ở rải rác...

Bảy Núi điềm nhiên nói:

– Không sao mà. Anh em mình dư sức làm. Tụi nó lờ mờ lắm chứ đâu bặt búa như anh em mình. Nếu chụp được trọn gói thì tốt bằng không mầy rán bắt cho được hai thằng chỉ huy của tụi nó. Thằng Tâm và thằng Thế, nhứt là thằng Thế. Cần nhứt là phải làm cho êm và cho mau.

– Khó đa anh. Tội nó cũng khôn.

– Khôn, nhưng tội nó hay nể, hay suy tính lâu lắt chớ đâu có chụp giựt như bọn mình.

– Cũng may còn có chỗ đó.

– Nghe tao dặn kỹ: cần êm thấm và tránh nổ súng, tránh đổ máu.

Tên Tám càu nhàu:

– Chẳng thà đại ca kêu tui đi chỗ nào có bắn giết dữ dằn thì còn đỡ hơn!

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Tao không ưa ai cãi hết ghen mậy!

Tên Tám rán nói thêm:

– Vậy đại ca bày đặt chi chuyện lằng nhằng ấy chi đó? Tiện cô Huỳnh Mai ở đây, đại ca bắt cổ luôn rồi muốn làm gì đó thì làm có dễ hơn không?

Bảy Núi nắm lấy ngực tên Tám xô mạnh:

– Đừng dạy lại tao mầy. Nếu bắt hiếp con nhỏ đó thì thường quá. Đối với tội này, mình phải làm cho tội nó ngán trần mới được. Với lại ý của tao là muốn ăn đời ở kiếp với con nhỏ nên tao muốn có chánh trị một chút. Tao làm bậm trợn quá, con nhỏ nó coi nhẹ thể.

– Rồi sao nữa đại ca?

– Mầy qua bến rán chop hai thằng đó cho tao. Trước hết cho anh em dàn ra một cách kín đáo và nếu tội nó có ý làm dữ thì mầy hãy làm dữ. Bằng không mầy nên rà theo đường lối chánh trị.

– Sao bây giờ đại ca ham chánh trị quá vậy?

– Việc này đặc biệt mà mậy. Tao muốn lấy lòng Huỳnh Mai một chút. Vậy mầy nên nghe theo tao.

Tên Tám vẫn còn càu nhàu:

– Em chẳng thấy chánh trị ở chỗ nào hết.

Bảy Núi bật cười:

– Đó là cách tao nói vậy cho nó... xôm. Thôi mầy

rán qua bến chuyển này cho tao. Rồi sau đây, tao cho tụi bày nghỉ xả hơi và chơi bời thả cửa một khi kéo dìa thành...

Tên Tám hỏi kỹ lại:

– Không cần bắn giết phải không đại ca?

– Đối để lăm mới làm như vậy. Tao cần lấy cảm tình với cô Huỳnh Mai đôi chút kéo cổ cứ cho tao là thứ... cường san lạc thảo. Tao mà đã vào thành thì Tây nó cũng máng ba gạch vàng cho tao chứ bộ chơi sao mày. Tao ba thi mày hai, bộ vó của mày mà có hai con đĩa vàng thì o mèò xài không hết đó mậy.

Tên Tám mỉm cười:

– Dạ đâu bằng đại ca được.

Bảy Núi xô nhẹ anh ta:

– Rán đừng nổ súng thì hơn. Mày qua bến làm bộ gặp hai đứa nó ở bến để bàn tính việc chống Tây bố, hoặc làm bộ sang mượn dân để đi kích rồi chĩa súng bắt quách tụi nó.

– Rủi anh em của hai thằng đó làm dữ thì sao?

– Thì nổ. Mà tao chắc không đời nào có chuyện đó đâu. Dân của tụi nó, mặt mày coi bánh tẻn chớ không có vắn có vện như anh em mình thiệt, nhưng toàn là chậm lụt. Có chuyện gì thì hay lờ ngó cả tiếng đồng hồ rồi mới biết cựa quậy. Tụi nó đâu có như anh em mình hể có chuyện là tay churen giựt liền, rồi muốn đi tới đâu thì tới (hắn ta cả cười). Có lẽ từ trước tới giờ, tụi mình tung hoành được cũng là nhờ ở cái nước liều mạng cùi đó...

Tên Tám gật gù, rồi lại hỏi:

– Nhưng sau đó, em phải làm gì hả đại ca? Đưa hai thằng đó dìa đây?

Bảy Núi nhúu mày:

– Khoan... Mày kiếm chỗ giam tụi đó lại, còn bọn kia liệu cách tước khí giới hết ráo. Tức là tụi bây chia ra thành tốp nhỏ, mỗi tốp đi thẳng lại nơi tụi nó ở và làm như tình cờ sang chơi rồi hô một cái chụp hết ráo. Việc này ăn thua mày sắp đặt. Xong dồn tụi nó lại chỗ nhà sau đó. Có điều là tụi mày nên đối xử với tụi nó cho đàng hoàng, tuy bề ngoài vẫn làm ra vẻ dữ dằn...

Hắn ta chợt vỗ trán, vui vẻ reo lên:

– À à, tao mới nghĩ ra một cách này thần sầu quỷ khóc!

– Cách chi đại ca?

– Tụi bây qua bến bắt giam hết tụi nó lại, nhưng đồng thời cũng làm bộ lơ là trong việc canh giữ lúc đêm hôm; như vậy mấy thằng ông nội đó thế nào cũng kiếm cách đông trốn. Tôi chừng đó tạo thọc vô với Huỳnh Mai là tụi nó bỏ rơi cổ!.. Mày nhắm kế này có nhứt hạng không?

Tên Tâm không giấu vẻ khâm phục:

– Hay đa đại ca! Coi lơ mơ vậy mà đại ca chánh trị cùng mình thiệt.

Bảy Núi cười nói:

– Hể tao chịu khó tính thi đâu có thua thằng nào mậy. Thôi mày đi gặp qua bến để tao vô tiếp chuyện với cô Huỳnh Mai. Bao giờ xong mày dìa đây liền nhen.

– Nói vậy đại ca giữ riết cô ở lại đây!

– Chớ sao. Tao muốn làm một cú chớp nhoáng để cho cổ bị hồng giò hồng cẳng hết. Chịu khó giúp tao đi.

Tên Tám gật đầu đoạn lặt đặt chạy đi...

o O o

Huỳnh Mai e dè nhìn Bảy Núi hỏi:

– Anh đi đâu mất biệt vậy?

Bảy Núi cười đáp:

– Ra dặn dò mấy đứa nhỏ một chút. Nghe nói tại Tây rục rịch gì đó nên mình phải phòng.

Huỳnh Mai không giấu vẻ sợ sệt:

– Nếu vậy anh cho người đưa tôi về bến.

– Không nên. Để cô đi dọc đường dọc sá sao

được. Rủi ro một cái thì tôi chết không nhắm mắt. Cô ở đây ăn cơm với tui chứ đừng có đi đâu hết. Với lại giờ này, tui cũng cho tụi nó đi kích ở mấy mỗi đường, thì đâu có thằng nào rảnh rang đi đưa cô dìa.

Huỳnh Mai than thở:

– Chắc mấy ảnh lo cho tôi lắm...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Mấy chả lo cho cái mạng của mấy chả còn chưa xong. Thôi mình nói chuyện khác nghe chơi còn ngộ hơn cô...

Huỳnh Mai ưỡ oải đáp:

– Tôi còn biết chuyện gì nữa...

Bảy Núi chỉ về phía chiếc võng:

– Vậy cô nằm nghỉ đi. Để tui cho tụi nó lo cơm chiều. Tui còn phải chạy đi một chút.

Huỳnh Mai vội hỏi:

– Rồi anh bỏ tôi ở đây một mình à?

Bảy Núi chỉ về phía mấy tên hộ vệ đứng trước sân:

– Bỏ sao được! Có mấy thằng kia bảo vệ cho cô. Tội nó mà để sơ sẩy chuyện gì thì tui cho tội nó chết không kịp ngáp. Cô đừng chộn rộn gì hết.

Tui xịch ra đây một chút rồi quay lộn dìa liền chứ không đi lâu đâu! Kể từ giờ phút này, và hể một khi cô qua đây là tui kể... như tánh mạng của cô dính liền với tánh mạng của tui. Ai muốn động tới cô thì phải... làm ơn hạ tui trước đã!

Nói đến đây hăn ưỡn ngực ra, xốc lại bao súng, đồng dục tiếp lời:

– Mà cô nghĩ coi, làm sao có người hạ tui nổi. Có lần có thằng làm phản đã chĩa súng vô ba sườn tui trong lúc tui nằm ngủ, tui giật mình mở mắt ra, tăng hăng một cái là thằng đó đủ bủn rủn tay chùn... Tui coi vậy mà có cô hồn lắm cô à! Chớ đâu bệu rệu như mấy cha ở bên cô! Gặp chuyện mấy chả lo thoát thân một mình được cũng là may lắm rồi!

Huỳnh Mai lên tiếng bình vực « người nhà »:

– Anh nói vậy chớ mấy ảnh đâu đến nỗi tệ. Tôi có ở gần, tôi biết mà!

Bảy Núi cười đáp:

– Thì chưa gặp chuyện đó cô. Nếu mấy chả đựng dầu một trận dữ dằn thì cô coi. Dân càng ăn học nhiều thì càng hay suy tính thiệt hơn chớ dầu ba trợn như tui tui thì... ăn thua tui đây. Tui biểu sao tui nó nghe vậy. Thôi nằm nghỉ đi cô.

Dứt lời hăn quát gọi mấy hộ vệ viên lại:

– Hai thằng theo tao, còn bao nhiêu ở lại bảo vệ cho cô Huỳnh Mai. Chết, chết chứ không cho ai động tới cổ nghe!

Bọn hộ vệ « dạ » một tiếng to đoạn chia nhau chặn các ngõ vô ra.

Bảy Núi ngoắc hai tên thân tín, đoạn ung dung đi thẳng ra bến, xuống xuồng.

Hai tên thủ hạ đưa hăn sang một gian nhà ở

cách đây không xa. Đến nơi, Bảy Núi leo luôn lên bộ ván ngựa giữa nằm ngủ như không có việc gì xảy ra hết.

Hai tên thủ hạ chong súng canh chừng ngay ngạch cửa...

o O o

Tời vừa xế bóng là tên Tám đã về tới. Anh ta lật đặt tìm Bảy Núi. Thấy Bảy Núi còn nằm ngủ ngáy khò khò, anh ta không khỏi mỉm cười và thầm phục sự « ung dung tự tại ».

Tên Tám bước lại gần bộ ván hớn hở lên tiếng:

– Đại ca.

Bảy Núi ngồi rột dậy một cách thật nhanh và bàn tay đã đặt lên bá súng lục, nhưng nói hăn bật cười, chớp mắt, hất hàm hỏi tên Tám:

– Xong chớ mậy.

Tên Tám khoe khoang:

– Không xong sao được đại ca.

– Êm chớ?

– Dạ êm.

–Tụi nó có lộn xộn gì không?

Tên Tám nhún vai:

– Có mấy thằng chả hơi chộn rộn một chút nhưng tụi nó lớ ngớ không biết phải nên cựa quậy ra sao. Đại ca nói phải. Tụi nó chậm lục lểm chớ phải như anh em mình thì ít ra cũng phải có vài mạng ăn đạn.

Bảy Núi ngắt lời anh ta:

– Hai thằng Tâm và Thế có nói gì không?

Tên Tám cười đáp:

– Thằng Tâm hơi nóng nảy một chút. Nó chửi cha nội kia qua xá kể. A, nó có một con vợ coi khá ớn...

Bảy Núi gạt ngang:

– Thôi đừng động vô đa! Tụi bây phải đàn hoàng. Còn thằng Thế?

– Tên này có vẻ lắm lì. Cui bộ anh ta có vẻ lo cho cô Huỳnh Mai. Anh gặng hỏi tui là có phải ở bên này đại ca đã bắt luôn cố Huỳnh Mai rồi chẳng?

– Mày trả lời sao?

Tên Tám đáp không do dự:

– Thì tui nói là không có. Cô Huỳnh Mai vẫn như thường. Tui nói thêm là giờ chắc đang ăn cơm với đại ca...

Bảy Núi vui vẻ bước xuống đất:

– Ủ, mày nói vậy là khôn đa. Thôi mày trở qua bên để lo cho xong vụ đó đi. Súng ống của tui nó mày gom lại hết chứ?

– Dạ xong.

Bảy Núi gạt đầu:

– Tốt. Ngoài ra đừng động vô tiền bạc của tụi nó nghen. Bây giờ mày về bến để... dọn đường cho tụi nó trốn như tao bàn với mày đó. Trước hết mày làm bộ cho anh em xì xào bàn tán là nay mai sẽ dẫn tụi nó đem bán thì thế nào tụi nó cũng thót dái lên cổ, và lo tìm cách trốn. Mà nè mày cũng nên biểu anh em để ý.

– Để ý chi đại ca?

– Thì tụi nó là gà chết thiệt nhưng biết đâu cũng có một vài thằng liều mạng. Mày nói với dân của mình không nên ỷ y quá. Để tụi nó quất ngược thì đừng có mang đầu máu dĩa đây gập tao đó nghen!

Tên Tám cười đáp:

– Đại ca khỏi lo. Tụi nó mà rục rịch làm ầu, tui đâm cổ hết.

Bảy Núi xoa tay:

– Ý đừng. Đối để lắm mới nổ súng. Tao muốn đặt tụi nó và cả cô Huỳnh Mai đây vào một việc đã rồi... Nửa tao đổ thừa là tại tụi bây làm ầu...

Tên Tám chặt lưỡi:

– Coi, đại ca cứ bợ họ vậy thì chết tui này sao?

– Cái gì mà chết? Bộ tao lòi tui bày ra trùg trị để lấy lòng tui nó sao mà tui bày sợ? Đó là cách để tao dễ ăn dễ nói với cô Huỳnh Mai và để tránh những chuyện thâm thù vô ích. Thôi mầy dìa bến đi. Để tao đi qua ăn cơm với cô Huỳnh Mai và tiện thể dò la ý tứ của cổ.

– Rồi đại ca cho cổ hay sao đây?

Bảy Núi cười đáp:

– Tao quên dặn mầy việc này nữa. Lát nữa mầy dìa và khi đi đến khoảng giữa đường mầy nổ dùm tao vài loạt súng để tao có cơ cầm giữ cổ ở lại đây trong đêm nay. Rồi ngày mai, mầy liệu cách tui nó đông hết để tao chọt vô với cổ là bọn thằng Tâm thằng Thế ở bến đã cuốn gói đông mất và bỏ rơi cô lại rồi.

Tên Tám nhăn mặt:

– Nếu tui nó không chịu trốn thì sao? Chẳng lẽ tui xô tui nó đi à?

Bảy Núi xua tay:

– Ai không muốn lo cho cái thân của mình trước mặt. Thế nào tụi nó cùng thực mạng tông đi chớ đại gì ở đó chịu trận. Nếu trong hợp tụi nó không đi thì tao có cách khác.

Tên Tám lủi thủi bỏ đi trong lúc Bảy Núi bước ra nhà sau tắm rửa rồi mới đứng đỉnh xuống xuống để qua gặp Huỳnh Mai.

Huỳnh Mai có vẻ yên tâm khi thấy hấn ta bình tĩnh như thường. Tuy nhiên cô cũng lên tiếng trách:

– Sao anh bỏ đi mất biệt vậy?

Bảy Núi cười hề hề:

– Mất biệt sao được. Tui đang lo cho cô thấy mồ đây.

Huỳnh Mai hốt hoảng hỏi:

– Cái gì mà lo?

Bảy Núi nghiêm mặt lại:

– Tui nghe nói ở Thường Phước có lộn xộn sao đó.

Huỳnh Mai nắm lấy vai hấn ta, lắc mạnh:

– Bên anh em của tôi hả?

Bảy Núi có vẻ hài lòng trước cử chỉ hồn nhiên của Huỳnh Mai:

– Ừ, nghe tin đồn chuyện miệng vậy thôi. Tui đã có sai thằng Tám qua bến dò hỏi coi tình hình như thế nào.

– Vậy ảnh về chưa?

– Chưa... tui chắc không đến đổi gì đâu.

Huỳnh Mai lập cập nói:

– Vậy anh cho tôi về bến đi!

Bảy Núi trợn mắt:

– Ý đâu được. Chỗ đang động và chưa rõ phe phái nào hay Tây u gì kéo tới đó thì sao tui dám để cô dìa khơi khơi được.

Huỳnh Mai năn nỉ:

– Nếu đọc đường tôi thấy không êm, tôi sẽ quay lại đây mà!

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Không được. Nếu để cô đi rủi ro có bọn nào gặp cô rồi hè nhau rình cô đi làm cho tan tành xí quách hết tui đây dám tức hộc máu chết lắm! Đó là không kể tui còn bị mang tai mang tiếng với anh em ở bến. Rồi mấy cha đổ thừa này nọ hoặc tệ hơn nữa, cho rằng tui đây dàn mưu lập kế để phá cô thì sao? Tui đây thương quý cô thiệt, nhưng dầu cho có làm chuyện gì đi nữa thì cũng... đường đường chánh chánh...

Huỳnh Mai cau có:

– Rồi chừng nào tôi mới về bến được đây?

Bảy Núi xuống giọng vỗ về:

– Nóng nãy không có lợi mà cô. Lúc này cô nên chịu khó nghe lời tui. Trong khi lộn xộn, cô ở đâu cũng không vững bằng ở đây hết. Hơn nữa, nếu có

đụng độ, cô về bến thì cũng chưa gặp mấy ảnh. Mấy ảnh phải lo rút đi chớ.

Huỳnh Mai rên rĩ:

– Rồi bỏ tôi ở bên này!

Bảy Núi cười mơn:

– Ở bên này thì càng vững mà cô. Cô đi lang bang, rồi về không tới bến thì mấy ảnh ở bến càng lo mà tui đây cũng đứng ngồi không yên nữa. Cô ở bên này, mấy ảnh yên tâm lắm mà!

Huỳnh Mai xụ mặt xuống:

– Tôi sợ mấy ảnh lo.

– Lo gì?

Huỳnh Mai liếc chừng Bảy Núi:

– Thì ... lo anh... này nọ...

Bảy Núi cười lớn:

– Bậy! Nếu tui có nầy nọ thì giờ phút nầy cô còn sờn sơ như vậy? Hoặc là giờ phút này cô đã hết tính chuyện đi đâu nữa rồi! Cô dư biết nếu tôi làm ầu thì trời cản cô cũng phải chịu xuôi tay. Nhưng mà không: Cô vẫn còn nguyên.

Huỳnh Mai khẽ gật đầu, nói lấy lòng hấn ta:

– Tôi biết là anh tốt...

Bảy Núi mân mê chót râu trái ấu, giọng mơ màng:

– Tốt thì cũng không mấy tốt lắm nhưng không đến nỗi tệ. Tui quý cô thì tui phải làm sao cho coi được được chớ chẳng lẽ cũng phang ngang bữa củi như đối với mọi người khác sao? (Giọng hấn ta trở nên tha thiết)... Nói thiệt với cô, dầu thế nào đi nữa, tui cũng muốn cô được dễ chịu, nghĩa là... cô... không phải miễn cưỡng... không lấy gì làm tệ cho lắm.

Vừa lúc đó, từ xa vắng lại mấy loạt súng máy. Huỳnh Mai hoảng hốt nhìn lại Bảy Núi. Hấn ta nhún vai, thở dài:

– Đó, cô thấy chưa. Tui nói đâu có đó, phải tui

mềm lòng cho cô dĩa thì giờ này cô cũng sợ quỳnh, tui đây cũng lo nôn! Thôi cô chịu khó ở đây.

Huỳnh Mai nín thinh.

Bảy Núi sun soe bên cạnh:

– Để tui kêu dọn cơm nghe?

– Tôi còn bụng dạ nào.

– Ấy, trong lúc lộn xộn việc cần nhứt là phải kiếm ba hột dẫn bụng trước cho chắc ăn. Rồi sau đó dầu cho có chạy đông chạy tây gì thì cũng khỏi lo chuyện đói khát. Cô không ăn được nhiều thì cũng phải rán nuốt chút đỉnh. Cô cứ bình tĩnh như thường đi! Ở đây yên như bàn thạch mà.

Huỳnh Mai vẫn còn nhăn mặt:

– Nhưng tôi lo cho mấy ảnh đang mong tôi về cho sớm để...

Biết mình lỡ lời. Huỳnh Mai nín ngay.

Bảy Núi phịu mày hỏi:

– Để làm gì?

Huỳnh Mai gượng cười, lựa lời đáp cho xuôi:

– Dạ để... coi anh tính sao.

Bảy Núi cười lớn:

– Giả tử như tui tính... sao thì mấy chả... tính sao hả?

Huỳnh Mai cố cười theo cho khỏa lấp:

– Thì mấy ảnh cũng phải giao hảo với anh chớ
thẳng tay với nhau sao được. Anh đây cũng vậy.
Chẳng lẽ anh nói anh quý tôi rồi anh chơi gác anh
em ở bên sao?

Bảy Núi liếc xéo cô ta:

– Ý đừng cho tui uống nước đường chớ! Tui hảo
ngọt thiệt nhưng... hông ưa uống nước đường! Nói
giỡn chơi, đối với cô tôi cũng phải... đặc biệt chớ!...
Mời cô vô trong nhà ngồi nói chuyện chơi. Chắc tui
nó lo cơm nước xong hết rồi... Ý cha, hôm nay coi
bộ có nhiều chuyện rắc rối quá! Cũng may là chỗ

mình được yên. Chắc tui tôm tép hay lòng tong cá chốt gì lộn xộn ở bến chớ Tây tà đâu có dám vô giờ này! Mấy thứ lạm xạm này thì mụ nội nó có ba đầu sáu tay mười hai chong chóng bây giờ, tui nó cũng không dám bén mảng đến đây. Tui tăng hăng một cái là cũng có thẳng chết giắc rồi ...

Huỳnh Mai không thể gì khác hơn được là quay trở vô nhà. Thật ra cô cũng ngăn việc phải mạo hiểm băng đồng để về bên Thường Phước giữa đêm giữa hôm với bọn thủ hạ của Bảy Núi.

Bọn này có thể làm ẩu rồi đông đi mất hay có bọn nào khác gặp cô ở giữa đường rồi chặn lại...

Huỳnh Mai nghĩ đến Thế, đâm ra hối tiếc là mình đã phí một thời gian khá lâu đến cạnh anh ta...

Bảy Núi so đũa trao cho Huỳnh Mai:

– Cô làm gì như người mất hồn vậy?

Huỳnh Mai quay nhìn ngọn đèn dầu lù mù đặt gần mâm cơm, rầu rĩ lên tiếng:

– Tôi lo gần chết đây nè!

Bảy Núi thân mật cự nự:

– Tui đã nói không sao mà! Ở bên nếu có gì lộn xộn thì mấy chả cũng biết chạy chớ bộ ở đó chịu chết sao? Còn cô ở bên này thì cũng vững như đồng. Ăn ba hột đi cô. Cô có lo cho quá thì cũng vậy thôi. Cô nên bắt chước tui đây nè! Nhiều khi giặc đánh bên dít mà tui vẫn như thường.

Huỳnh Mai nhăn mặt:

– Anh khác.

Bảy Núi chặn lời cô ta:

– Không khác đâu. Tại cô chưa quen. Cô mà theo tui đôi ba tháng tui tin rằng cô còn... ngang tàng hơn tui nữa. Trước đây, tui thấy cô coi mọi việc bằng nửa con mắt mà!

Huỳnh Mai gượng đáp:

– Trước tôi không lo...

– Vậy chớ bây giờ cô lo cái gì?

– Lo cho anh em ở bên.

Bảy Núi cười lạt:

– Họ có churen có cẳng, có súng có ống, có vai có vóc thì cô lo là lo làm sao chứ!

Huỳnh Mai quắc mắt:

– Coi, anh nói lạ hông! Anh em của tôi thì tôi lo chứ sao!

Bảy Núi bật cười, nheo mắt nhìn kỹ Huỳnh Mai...

– Sao tui chịu cô... mạnh dạn như vậy quá! (rồi hấn ta chột nghiêm mặt, gằn giọng). Anh em thôi chứ không có gì khác nữa chứ!

– Cái gì mà khác?

Bảy Núi cười lạt:

– Trước là ... như cô lo riêng cho người nào đó... lo cho thằng cha Thế phải không?

Huỳnh Mai đưa mắt nhìn lại hấn ta:

– Anh Thế và anh em khác.

– Nhưng thằng cha Thế nhiều hơn phải không?

Huỳnh Mai vẫn nhìn thẳng vào mặt hắn ta:

– Anh hỏi chi vậy! Đó là việc riêng của tôi.

Bảy Núi cười khẩy:

– Nếu là việc riêng của cô thì tui càng hỏi tới nữa đă.

Huỳnh Mai bắt đầu nổi nóng:

– Anh hỏi gì hỏi đi!

Bảy Núi khựng lại trong một giây đoạn lấy giọng thản nhiên:

– Chắc cô cũng có lẹo tẹo với thằng cha Thế không ít thì nhiều phải không?

Huỳnh Mai quắc mắt:

– Việc đó thì ăn nhằm gì đến ai cà!

Bảy Núi to tiếng:

– Mà có không?

Huỳnh Mai hơi nghiêng người ra phía sau:

– Ê, anh lấy quyền gì mà hạch hỏi tôi gắt như vậy?

– Quyền... quý trọng cô, và muốn mời cô dĩa đây ở.

Huỳnh Mai cười mũi:

– Anh bắt ép tôi thì may ra được, chớ anh hạch hỏi lôi thôi cái điệu đó... xin lỗi, tôi xin miễn trả lời.

– Như vậy là cô có gì với chả rồi.

– Rồi có sao hông?

Bảy Núi làm ra vẻ than thở:

– Ý cha, rắc rối đa!

– Sao rắc rối?

– Thì tui phải tính lại.

– Tính sao?

Bảy Núi nhúu mày không đáp, chậm rãi mà hỏi lại Huỳnh Mai:

– Vậy cô với cha nội đó lẹo tẹo đến đâu rồi?

– Anh đừng nói bậy! Cái gì mà lẹo tẹo?

Bảy Núi bật cười:

– Đó là tiếng nói... thường. Còn muốn nói theo cái điệu của mấy người có ăn học thì... thương yêu thằng chả đến đâu rồi?

Huỳnh Mai cau có:

– Tôi không thể trả lời được.

Bảy Núi nhăn mặt:

– Cô muốn làm khó dễ tui đa. Cô nên nói đại đi để tui còn liệu?

– Liệu sao?

– Ấy, tui ít chịu ai hạch hỏi tui lắm. Cô nên trả lời đi là hơn.

Liếc thấy Huỳnh Mai xụ mặt xuống, hần mím cười hỏi dò:

– Chắc mới sơ sơ vậy phải không cô?

– Tôi không biết.

Bảy Núi lừ mắt:

– Hay là đã... rồi bèo rồi?

Huỳnh Mai chỉ cười lạt.

Bảy Núi đặt mạnh đũa xuống:

– Có lẽ vậy. Chớ chẳng lẽ hai người ở khít rịt với nhau như vậy mà không...

Huỳnh Mai to tiếng:

– Anh đừng nói bậy. Bộ ai cũng ấu tả như anh sao?

Mắt Bảy Núi sáng lên:

– Bộ hồng có hả!

Huỳnh Mai hất mặt lên!

– Tôi không biết.

Bảy Núi gầm mặt xuống:

– Hừ sao tui nghi quá. Cô bẹo hình dẹo dạng trước mặt thẳng chả ngày này qua ngày nọ mà thẳng chả chỉ lấy mắt ngó thì tui cũng phực sát đất. Hay là cha nội Thế « lại cái »?

Huỳnh Mai buông chân ra khỏi ván ngựa:

– Anh còn nói cái điệu đó, tôi ra ngoài đã!

Bảy Núi cười ha hả:

– Thì thôi. Vuốt giận đi cô. Hồng có thì thôi chớ có gì đâu mà lấy hờn? Tui biết các cô gái cô nào cũng vậy hết á. Hể nói động tới chuyện đó thì nháy đong đong nhưng... Mà thôi, việc đó để tui phải... kiểm soát lại mới được. Ý cha, mệt cho cái thân già...

Huỳnh Mai lo lắng nhìn anh ta:

– Anh tính mưu sâu kế độc gì nữa đó?

Bảy Núi vung tay:

– Cô yên tâm. Tui đâu nỡ hại cô.

– Nhưng anh hại người khác thì sao?

Bảy Núi lắc đầu:

– Chưa chi cô đã gieo tiếng ác cho tui. Để rồi cô coi, tui sẽ không động đến ai hết. (Hắn hất hàm chỉ về phía mâm cơm) Cô ăn đi chứ. Việc đâu còn có đó. Cô nên nhớ rằng dầu trong trường hợp nào nữa, cũng có tui đây sẵn sóc đến cô.

Huỳnh Mai thiếu não nhìn xuống mâm cơm than thở:

– Không biết mấy ảnh ở bên có sao không?

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Sao cô lo hoài. Tự nãy giờ êm rơ chứ có sủng

nổ thêm đầu! Dầu cho có Tây vô đi nữa, tui nó cũng chẳng làm gì mấy ảnh được mà! Còn trong trường hợp có bọn nào mới kéo về đó mà làm hỗn, tui sẽ có cách, lo cho mấy ảnh. Dầu hèn cũng thế, phe phái nào cũng phải ... đếm xỉa đến tui hết. Ăn đi cô!

Huỳnh Mai khẽ lắc đầu:

– Tui nuốt không vô!

Bảy Núi cũng buông đũa xuống:

– Cô nuốt hết vô thì tui đây ăn sao nổi nữa! Thôi để khuya, có đói bụng tui sẽ biểu tui nó nấu cháo gà cho cô ăn. Bây giờ cô nằm nghỉ cho khoẻ đi. Tội gì mà phải ngồi đó nhấp nhồm.

Hắn ta chép miệng thở dài:

– Thiệt tui cũng muốn mọi việc êm thấm phút cho rồi, chớ tui thấy cô lằng xằng xéo véo tui cũng... lo lây thêm.

Dứt lời hắn đứng lên quát gọi người nhà dọn mâm cơm.

Xong xuôi đâu đấy, hần lại kêu ông chủ nhà lại và chỉ vào Huỳnh Mai, đồng dặc hạ lệnh:

– Tối nay cô hai đây nghỉ ở đây. Vậy phiền bác sai sắp nhỏ lo giường chiếu mừng mền cho cổ. A, ở nhà có thứ nào mới một chút không?

Ông chủ nhà sốt sắng đáp:

– Dạ có. Để tui mở tủ lấy ra mừng mền mới để dành khi có khách. Ông «đại đội» cũng nghỉ luôn ở đây chứ?

Bảy Núi cự nự:

– Bây giờ tui mời cổ dìa đây đàng hoàng chứ không như mấy bận khác đâu. Bác biểu sắp nhỏ lo mọi thứ cho đầy đủ sạch sẽ. Phần tui, tui đi ngủ nhà khác.

Huỳnh Mai nhìn lại Bảy Núi và khẽ gật đầu như để thầm cảm ơn.

Bảy Núi vượt bộ râu trái ấu, dịu dàng lên tiếng căn dặn Huỳnh Mai:

– Cô có cần gì thì cứ nói với bác chủ nhà. Phần tui, tui cũng chạy tới chạy lui để coi chừng coi đổi cho cô. Thôi, cô nằm nghỉ đi nghen!

Dứt lời hần ta tiến ra ngoài.

Mãi đến gần sáng tên Tám mới lần mò về tới.

Bảy Núi nghe tin chạy ra đón anh ta. Tên Tám vừa cập xuống vô là Bảy Núi hỏi liền:

– Sao vậy?

Tên Tám rên rĩ:

– Tụi nó không chịu đi.

Bảy Núi quát lên:

– Mày nói sao? Đâu mày lên đây coi!

Tên Tám nháy nhóc lên bờ, lập lại:

– Tụi nó không chịu đi anh à?

Bảy Núi chụp mạnh lấy vai anh ta:

812 | Kinh Cầu Muống - tập 1

– Sao tụi nó không chịu đi hả?

Tên Tám nhăn nhó:

– Tụi biết đâu...

Bảy Núi nghiêng rang:

– Bộ mấy hồng có làm y theo lời tao dặn hả?

Tên Tám to tiếng:

– Tui làm đúng y bon lời đại ca dặn. Thiếu điều
tôi muốn lạy tụi nó.

– Bộ mấy nói cho tụi nó biết hả?

Tên Tám vội đáp:

– Đâu có. Tui biểu anh em dang ra làm như
không ngó ngang gì đến tụi nó hết mà nó vẫn trấm
trơ trấm trất.

Bảy Núi cau có:

– Mày biết ý tụi nó sao không?

Tên Tám thở dài:

– Gần tới sáng, tụi nóng ruột quá, tui lại hỏi xa hỏi gần hai tên Thế và Tâm...

– Rồi tụi nó nói sao?

– Thì tụi nó... nghi ngờ sao đó nên tụi nó quyết nằm ì tại chỗ để ngóng tin cô Huỳnh Mai.

– Tụi nó có nghi ngờ gì tao không?

Tên Tám ngáp ngừng:

– Cái đó tui không biết được, nhưng theo chỗ tui hiểu thì...chắc tụi nó cũng nghi nghi...

– Bộ tụi bây xưng hô là do tao xúi biếu sao?

Tên Tám cãi lại liền:

– Ý trời, tui tui đâu có ngon quá đâu vậy. Trước đây đại ca đã có bàn sơ với tui về vụ này mà. Được cái là tụi nó chỉ biết mặt đại ca chứ bọn này tụi nó ngờ ngợ vậy thôi...

– Vậy làm sao tại nó nghi?

– Thì... có lẽ tụi nó thấy cô Huỳnh Mai kẹt ở bên này, kể anh em mình qua... vậy đại ca tính sao đây?

Bảy Núi đáp liền:

– Dễ mà. Tụi nó nghi ngờ gì thì thầy kệ mẹ tui nó. Bất quá tụi bây làm bộ như bất tuân kỷ luật. Tụi bây cãi tao, tụi bây làm ầu.

– Coi, cái gì tui cũng theo lời đại ca răng rắc.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Đã đành anh em bọn mình, trên cũng như dưới đều một lòng một dạ nhưng cái việc mạnh mấy “anh lớn” làm một đảng, mạnh mấy « anh nhỏ » làm một nẻo đối với mấy phe phái dưới này thì là một việc thường. Mày không thấy có khi tụi em út nó dám nổi lên cản nhần luôn mấy tay chỉ huy tụi nó sao? Tụi bây cứ làm bộ như vô kỷ luật, như bất tuân thượng lệnh đi! Rồi mọi việc khác để tao lo.

Tên Tám càng nhăn nhó thêm:

– Rồi đại ca hy sinh tui bắt tử sao?

Bảy Núi cười hì hì, vỗ mạnh vai anh ta:

– Mình giả bộ như vậy mà vậy. Chẳng khi không tao xách đầu ra bán được sao?

Tên Tâm ngó về phía Huỳnh Mai.

– Bây giờ đại ca nói vậy chớ nữa, rùi cô kia cổ ton hót vô bắt tử rồi đại ca muốn lấy le chơi, đại ca nhè thằng em này mà đại ca nổ thì... kêu trời hồng thấu.

– Bộ mày nói tao coi đàn bà trọng hơn mày sao?

Đàn bà tao còn kiếm đưa khác được chớ anh em mình, dầu cho tới thằng liên lạc nhỏ xiu cũng vậy, đâu phải dễ gì kiếm!

Tên Tám vẫn còn càu nhàu:

– Vậy đại ca mắt công linh vì cô Huỳnh Mai đó chi dữ vậy! Sẵn có cổ ở đây, đại ca muốn xẻ khô, xẻ thịt gì đó thì mần đại cho rồi chớ xẻ qua xích lại làm chi nữa?

Bảy Núi xằng giọng:

– Thây kệ tao mà mậy. Năm thuở mười thì tao mới chịu khó như vậy. Để mầy coi, có cô Huỳnh Mai nhập vô cái đám của mình thì đại đội của mình nổi lắm. Rồi đây tao sẽ kiếm vài thằng cha có ăn học một chút để cho cái đám của anh em mình có vẻ một chút.

Tên Tám cười mũi:

– Thôi đi đại ca ơi. Đại ca tính rước một cô có ăn học như vậy cũng đủ một ứ nhựa tụi em này rồi. Bây giờ đại ca còn định thỉnh một số tên « ăn học » vô nữa để dìa thờ hay sao? Có thứ này vô lộn xộn lắm!

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Mầy sao đại quá. Rồi đây anh em mình phải giao thiệp với người này người nọ một khi mình ra thành. Ở đó cũng phải có người có chữ nghĩa mới được.

Tên Tám vụt hỏi:

– Rồi ba thằng ở bên đại ca tính sao đây?

Bảy Núi đáp liền như đã suy nghĩ sẵn từ lâu:

– Mày chịu khó qua bên trấn tại đó dùm tao. Lát nữa tao sẽ qua nói chuyện với tụi nó.

Tên Tám căn dặn:

– Nhớ qua ghen đại ca. Sao tui rầu công việc này quá. Suốt đêm nay có nhắm mắt được chút xíu nào đâu! Mà việc gì cũng chẳng ra việc gì hết trơn.

Bảy Núi cười khà:

– Căn nhẫn hoài vậy! Thôi đi đi em! Qua không quên công lao của em đâu!

Tên Tám vừa đi xuống xuống vừa nói với lại:

– Tui sợ đại ca nghe cô đó nói bùi tai rồi nhè thằng này mà « bụp » thì chết cha!

Bảy Núi chỉ cười lớn, đoạn hối hả quay vào tìm Huỳnh Mai.

... Huỳnh Mai vẫn nằm thao thức trong mùng và khi nghe có tiếng Bảy Núi nói chuyện lẻo xẻo với mấy tên hộ vệ viên ở trước sân, cô ngồi rột dậy tốc mùng chui ra.

Bảy Núi bước vào, đứng khựng lại trên ngưỡng cửa nhìn trần trời... mớ tóc xõa dài rậm trên vai Huỳnh Mai.

Huỳnh Mai lên tiếng hỏi:

– Có gì lạ không anh?

Bảy Núi hỏi lại:

– Sao cô chưa ngủ?

Huỳnh Mai lên giọng trách móc:

– Anh nghĩ coi ngủ gì nổi! Phần lạ nhà lạ cửa, phần lo sốt vó về mấy anh ở bên.

Bảy Núi xụ mặt xuống, làm ra vẻ rên rỉ:

– Tui cũng thức suốt sáng đêm nay! Khổ quá cô ời. Phen này chắc cô chửi tui chết.

Huỳnh Mai sấn lại:

– Bộ có chuyện gì xảy ra sao anh?

Bảy Núi khẽ gật đầu đoạn dịu giọng bảo:

– Cô nên bình tĩnh mới được vì dầu sao chuyện cũng đã lỡ rồi! Thiệt tui không dè tui nó bậy bạ như vậy. Tui hết biết nói sao!

Huỳnh Mai chụp lấy vai anh ta lắc mạnh:

– Bộ có ai giết hại gì mấy anh ở bên hả?

Bảy Núi vội đáp:

– Ý, hổng có đến mức đó đâu. Bề gì nó cũng nề chút đỉnh chớ. Nhứt là có cô ở bên này. Kể ra cũng còn may đó. Vì nếu cô ở bên thì tui sợ hư ráo hết mọi việc và mấy thằng chúa ôn đó dám làm hỗn với cô lắm.

Huỳnh Mai hỏi lớn:

– Vậy chớ sao? Mấy ảnh làm sao?

Bảy Núi nắm lấy vai Huỳnh Mai dịu nhẹ lại bộ ván:

– Cô ngồi xuống đằng hoàng đi rồi tui sẽ kể đầu đuôi mọi việc cho cô rõ. Coi vậy chớ không đến nỗi nào đâu! Có cô ở đây thì tui kể như... cô ở bên phe tui và tụi nó cũng nghĩ đến chỗ đó nên tụi nó không dám làm thẳng tay... Mấy ảnh bị tụi nó tước khí giới hết ráo cô à.

Huỳnh Mai vừa ngồi xuống lại nhồm lên:

– Có anh Thế nữa hả?

Bảy Núi thoáng cau mày, nhưng rồi lại ôn tồn đáp:

– Cả đám ở bên... Tụi nó nói quơ hết ráo.

– Tụi nào vậy?

Bảy Núi làm ra vẻ ngượng ngịu:

– Thì cũng dân quen biết...

Huỳnh Mai chận lời hấn ta:

– Bộ dân của anh hả? Ờ, chắc anh rước tôi qua đây để rồi lén...

Bảy Núi chắt lưỡi, khỗ sở nói chen vô:

– Tội nghiệp tui mà cô! Cô nghi cái điệu đó thì tui... sống sao nổi. Bọn qua bên làm hỗn đó không phải là dân nhà, nhưng tội này vẫn phục tui từ lâu. Có lẽ tội nó không biết nên làm càn rồi sao mới rõ ra... Do đó tội nó tạm giữ mấy anh em của cô lại... Tui có sai liên lạc qua bên rồi và chút nữa tui sẽ đích thân qua bên.

– Sao anh không đi liền đi! Rồi tội nó giết mấy ảnh bắt tử...

– Không sao. Có liên lạc qua tới bên thì mục nội tội nó cũng không tự tung tự hoành. Tui phải vô cho hay trước đã kéo cô phập phòng lo sợ hoài thì tui cũng xốn xang trong bụng lắm.

Huỳnh Mai quát lên:

– Anh cho tôi biết như vậy thì kể cũng như không? Tôi làm gì được bây giờ?

Bảy Núi ung dung đáp:

– Có lợi lắm chứ cô. Tui đã nói cho cô biết hồi nãy đó. Tụi nó biết có cô ở đây thì tụi nó cũng phải nể. Có lẽ vì vậy mà mấy anh em ở bên còn đủ mặt đến giờ này chứ hông thôi tụi nó giết hết ráo rồi.

Huỳnh Mai cự nự:

– Cái gì mà giết?

Bảy Núi nhăn mặt:

– Ý trời tụi nó chứ phải tui hay sao cô! Có nghĩ coi dân mình ở dưới đây toàn là thứ lưu động không, nay chỗ này mai ở chỗ khác và có khi một ngày ở đến bốn năm chỗ khác nhau thì cô biểu tụi nó dắt tù binh theo lòng thông sao được?

Huỳnh Mai vặn lại:

– Thì tha mấy ảnh không được sao?

Bảy Núi trả lời một cách gọn gàng:

– Tha để sanh thù sanh oán lôi thôi lắm.

– Chớ giết rồi không sanh thù à? Anh em họ không trả thù được à?

Bảy Núi nhún vai:

– Nếu sanh thù thì tha hay giết cũng vậy thôi. Nhưng giết thì có cái lợi là « chết một con nhòn một mũi ». Mình đánh giặc mà cô! Thời buổi này đâu giống thời buổi hồi trước. Súng đạn bây giờ nhiều và toàn thứ tốt không nên dễ xài, dễ nổ và hễ nổ thì hay chết nhiều người lắm.

(Xin xem tiếp quyển nhì trọn bộ)

In tại Kim ấn quán (213) 559-0413